

Võng Du Chi Tổng Tài Là Người Yêu

Contents

Võng Du Chi Tổng Tài Là Người Yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3-1	13
4. Chương 3-2	16
5. Chương 4-1	20
6. Chương 4-2	23
7. Chương 5-1	27
8. Chương 5-2	31
9. Chương 6-1	33
10. Chương 6-2	36
11. Chương 7-1	40
12. Chương 7-2	42
13. Chương 8-1	45
14. Chương 8-2	48
15. Chương 9-1	52
16. Chương 9-2	54
17. Chương 10-1	58
18. Chương 10-2	61
19. Chương 11-1	64
20. Chương 11-2	67
21. Chương 12-1	71
22. Chương 12-2	76
23. Chương 13-1	80
24. Chương 13-2	84
25. Chương 14-1	87
26. Chương 14-2	90
27. Chương 15-1	91
28. Chương 15-2	95
29. Chương 16-1	99
30. Chương 16-2	100
31. Chương 17-1	103
32. Chương 17-2	106
33. Chương 18-1	108
34. Chương 18-2	110
35. Chương 19-1	113
36. Chương 19-2	115
37. Chương 20-1	119
38. Chương 20-2	120
39. Chương 21-1	124
40. Chương 21-2	126
41. Chương 22-1	128

42. Chương 22-2	130
43. Chương 23-1	133
44. Chương 23-2	136
45. Chương 24	139
46. Chương 25	144
47. Chương 26	148
48. Chương 27	153
49. Chương 28	157
50. Chương 29	162
51. Chương 30	167

Võng Du Chi Tổng Tài Là Người Yêu

Giới thiệu

Editor: Hạ Anh, Tiểu Tư | Beta Reader: Mika Nhân vật chính: Trịnh Duẫn Hạo X Kim Tại Trung Thể loại: hiện đại, võng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-chi-tong-tai-la-nguoi-yeu>

1. Chương 1

Kim Tại Trung vừa login, hệ thống liền nhảy ra một thông báo:

[Hệ thống] Người chơi Trung Nguyên Nhất Điểm Kim, phu nhân của ngài Tổ Nhan đã cưỡng chế giải trừ hôn ước, thỉnh ngài đừng quá đau buồn, sớm ngày tìm được chân ái!

Kim Tại Trung ngẩn người, cậu cho rằng mình bị hoa mắt, liền đọc lại thông báo của hệ thống một lần nữa.

Ồi chao? Đây là do cậu hai ngày không online nên mắt có vấn đề? Hay là hệ thống bug?

Kim Tại Trung mở danh sách hảo hữu ra, lại thấy khung chat gia tộc không ngừng nhấp nháy, mấy người bạn tốt đều mật cậu, Tại Trung suy nghĩ một chút liền gõ vào khung chat.

[Hảo hữu] Hạt Mưa Nhỏ: A Kim anh cuối cùng đã trở về, Tổ Nhan tỷ tại sao lại out ra khỏi gia tộc?

[Hảo hữu] Nòng Nọc Đáng Yêu: Trung Nguyên ca, anh cùng chị dâu cãi nhau?

[Hảo hữu] Bị Đánh Mẽ Trán: Tại Trung, hai ngày nay cậu cùng Tổ Nhan sinh hoạt không hạnh phúc?

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: A, tại sao trong danh sách gia tộc lại không có Tổ Nhan tỷ?

[Gia tộc] Cá Hấp: Đúng vậy, hôm nay em vốn định nhờ Tổ Nhan tỷ dẫn đi phó bản, lúc mời đội thấy cái gì thông báo không phải thành viên gia tộc.

[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: Đại Kim Cương đã lên, vừa đúng lúc hỏi xem có phải cậu ta hoặc phó tộc trưởng nào đó đã ấn nhầm không.

Nghi vấn của Kim Tại Trung càng lớn.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Tình huống này là sao?

[Gia tộc] Cá Hấp: Tộc trưởng đi vắng hai ngày nay em rất nhớ anh nha

~ mau nói lão bà của anh sao lại biến mất?

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Đúng vậy, tối hôm qua còn cùng cô ấy đi phó bản, hôm nay muốn tìm liền không thấy người.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Anh cũng đang phiền chết đây, vừa mới online liền thấy hệ thống thông báo, Tổ Nhan đã cưỡng chế ly hôn!

[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: Đại Kim, tôi đã nói cậu không đủ tinh phúc cho Tổ Nhan mà! Nhìn xem, giờ cô ấy tức giận bỏ đi rồi!

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Phác Hữu Thiên, cẩn thận tôi dùng đầu cậu để thử đao.

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: A, Ót huynh sao lại có thể thiếu trong sáng như vậy a (〃3〃)

[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: (¬_¬) Tiểu Mị Mị, anh gần đây có thêm thịt dê, hay là bắt đầu từ em nha?

[Gia tộc] Nòng Nọc Đáng Yêu: Được rồi, được rồi! Hai người đừng làm loạn nữa, trước hết nói cho Trung Nguyên ca biết rõ tình huống đi.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: ...Ngất... Chờ một chút, hiện tại là 4 giờ chiều, 5h có buổi họp tuyển Tổ Nhan chắc sẽ có mặt, đến lúc đó anh sẽ hỏi rõ... Ai được rồi, hai ngày nay anh không online, nhiệm vụ gia tộc mọi người có làm tử tế hay không? Tất cả có 60 giây để nói!

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Ai nha... Đã bốn giờ rồi! Đi ăn cơm thôi!

[Gia tộc] Cá Hấp: Ôi, em ngày hôm nay có duyên với mỹ nhân nha, có người tới bái làm sư phụ nè (~)

~[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Em là cây quạt! Cá hấp tổ tui!

[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: A, lão bà, chúng ta đi Ngọa Long Thành câu cá đi (*' *;;)

[Gia tộc] Nòng Nọc Đáng Yêu: Được a được a, đi câu con cá béo mập nào!

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Cũng có thể hấp cá a <(〃 〃)>

[Gia tộc] Cá Hấp: Mấy người... Mấy người... Một đám tiểu dẫn dẫn _

Kim Tại Trung ngồi một bên xem mấy người bọn họ nói những cuội cũng đoán được đám người này lại không hoàn thành nhiệm vụ!

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Mấy đứa... một đám hỗn đản! Độ phồn vinh của gia tộc đã rớt xuống vị trí thứ 5 rồi! Ngày mai thứ bảy, anh sẽ không phát lương cho mấy đứa nữa! (‘ ’)

[Gia tộc] Cá Hấp: Tộc trưởng, anh bắt chước em cũng không xong nha, là “tiểu dẫn dẫn”, không phải là “hỗn đản” a.

Kim Tại Trung quả thực muốn che mặt khóc lớn, đám nhóc này chỉ giỏi khi dễ người khác.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Chuyện này anh tạm thời bỏ qua, bây giờ lập tức đi làm! Ai nói linh tinh không làm việc, đại gia ta sẽ đem roi ra quất mông.

Tất cả tộc nhân vội vàng đứng vào thành hàng, vô cùng nghiêm túc ngay ngắn.

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Cẩn tuân tộc trưởng đại nhân giáo huấn!

[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: Cẩn tuân tộc trưởng đại nhân giáo huấn!

[Gia tộc] Cá Hấp: Cẩn tuân tộc trưởng đại nhân giáo huấn!

[Gia tộc] Nòng Nọc Đáng Yêu: Cẩn tuân tộc trưởng đại nhân giáo huấn!

[Gia tộc] Sư Thái Sao Xăng Bậy: Hello các mỹ nữ, gia đã quay trở lại rồi đây

~~[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Sư thái, mau đứng vào hàng a!

[Gia tộc] Sư Thái Sao Xăng Bậy: Ách...!

[Gia tộc] Nòng Nọc Đáng Yêu: A sư thái, cậu tới thật đúng lúc. Hôm trước cậu hỏi tôi có đá hỏa công hay không, hôm nay tôi và Ót khi luyện cấp có đánh ra được vài cái, tới vương thành thương khổ giao dịch a.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Ai nha, tiểu nòng nọc em thật không có nghĩa khí, anh cũng cần đá hỏa công nha, sao không thấy em cho anh một cái?

Kim Tại Trung muốn kéo trang bị, nhớ đến mấy ngày trước Tổ Nhan oán giận đánh quái cũng không bạo được, lực công kích của vũ khí giảm đi rất nhiều, muốn mua đá hỏa công khảm trang bị nhưng giá đá hỏa công lại quá cao.

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Hả? Nếu em nhớ không nhầm thì tộc trưởng anh là trọng kiếm thích khách phải không? Cần đá hỏa công làm chi? Anh là hệ thủy công mà.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Anh lấy cho lão bà, cô ấy muốn khảm trang bị...

[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: Oa (>^<) chị="”” dâu="”” thật="”” khí="””>

[Gia tộc] Nòng Nọc Đáng Yêu: Ót chết tiệt! Anh chừng nào mới nhớ kỹ tôi là lão bà của anh hả, cái tên phong lưu tướng công kia ()

[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: Anh vẫn nhớ mà thân ái! Nhưng có mấy ai phong lưu được như lão công của em chứ.

[Gia tộc] Nòng Nọc Đáng Yêu: Tôi không thêm để ý anh nữa! Trung Nguyên ca, lần sau đánh được sẽ cho anh, em đã lỡ hứa cho sư thái trước rồi.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: (— —) Cũng coi như em có chút lương tâm.

Kim Tại Trung điều khiển nhân vật đi dạo một vòng quanh thành, chuẩn bị làm nhiệm vụ bang phái một chút.

Lại nói tới trò chơi mà Kim Tại Trung đang chơi, là game online mới ra thị trường rất được yêu thích, tên là < cừu="”” châu="”” chí="””>, chủ yếu nói về quốc chiến, liên minh... Đương nhiên, ngoại trừ thăng cấp đánh quái cùng PK, còn mở ra các hệ thống kết hôn thích hợp cho người chơi nam và nữ chơi với nhau cùng các tiểu mục giao lưu tình cảm khác.

Trong bang phái của Kim Tại Trung bao gồm 9 gia tộc lớn nhỏ, cậu là người đứng đầu một tộc, đồng thời cũng là người đứng đầu bang, quản lý từ trên xuống dưới 300 người cũng là một công việc không dễ dàng. Cũng may bản thân là một nam tinh anh ngành IT, Kim Tại Trung có cả thời gian cùng tinh lực, đương nhiên vào thời điểm thích hợp cũng phải bỏ vốn đầu tư.

Mặt khác lại nói trò chơi này thiên về quốc chiến, vì vậy không tránh khỏi tình trạng các quốc gia đều có quốc vương, bang phái của Kim Tại Trung ở Giang Châu cũng có quốc vương của riêng mình, bất quá cũng không phải lực lượng mạnh nhất. Kim Tại Trung không ưa nổi vị quốc vương hiện tại, mặc dù bọn họ điều hành các bang phái rất khéo, cũng rất mạnh, nhưng quốc vương nói dễ nghe một chút là quản lý quốc gia, mà nói khó nghe chính là một đám kiếm tiền từ các công hội của người chơi khác, vì vậy mỗi lần quốc vương phát động nhiệm vụ quốc gia, Kim Tại Trung cũng lười không tham gia.

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim chậm rì rì cười ngửa tới gần pho tượng của quốc vương, liên tiếp ném ba lần trứng gà, kinh nghiệm cũng soàn soạt tăng lên.

Kim Tại Trung nhướn mày, kinh nghiệm tích lũy được trong hai ngày nay rất khả quan, cậu hiện tại đã cấp 89, vừa đúng lúc có thể chuyển chức, đánh một lần được gấp đôi kinh nghiệm, so với bình thường mau hơn rất nhiều.

Đang lúc cảm thán, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một nữ tử bạch y phiêu phiêu, nhìn kỹ một chút liền thấy người này toàn thân mặc một bộ Ngũ tô cẩm chi lưu.

Kim Tại Trung đỏ mắt, nhớ tới thời điểm khi hệ thống vừa mới ra bộ Ngũ tô cẩm chi lưu này, cậu vì muốn tặng cho Tổ Nhan một bộ mà không quản ngày đêm đi đánh quái! Y phục này không chỉ có hình thức ưa nhìn, còn giúp tăng thêm 10000 HP, tăng tính phòng ngự, cái chính yếu là khi cùng người khác PK sát thương tăng thêm đến 80 %! Khi đó, toàn bộ người chơi đều bị bộ y phục này làm cho phát cuồng, từ buổi tối cho tới rạng sáng trong game lúc nào cũng đông nghịt người.

Nhưng có người nói cả Giang Châu cũng chỉ tuôn ra một bộ, chính là của vị nữ hiệp dũng mạnh đang yên lặng ném trứng gà bên cạnh cậu đây.

Kim Tại Trung liếc nhìn tên dính ở trên đầu nhân vật — Hạo Thủy Chi Thương. Có chút quen mắt... Suy nghĩ một lát... A, đây không phải chính là nữ thần đứng thứ ba trong bảng xếp hạng PK, đứng thứ mười trong bảng xếp hạng tài phú đó sao! Lại tiếp tục mở ra thuộc tính nhân vật – cấp 94, chơi pháp trượng, trên người lại mặc một bộ trang bị siêu cấp thực khiến cho người ta đỏ mắt. Mà cái con ngựa nàng cưỡi kia chính là Ngịch thiên bạch long mã cấp 5! Mấu chốt chính là nó còn có màu tím cực quý hiếm!!!

Kim Tại Trung cảm giác bản thân thật mất mặt, so với một người chơi nữ cũng thua kém a!!!!

Có điều... Cậu ngoài ý muốn phát hiện, thế nhưng người này lại không bang không tộc, là một bình dân bách tính (người dân bình thường)!

Loại hiện tượng này rất khó gặp, ở mỗi quốc gia đều có người may mắn có được trang bị siêu cấp, quốc vương đương nhiên sẽ thu nhận bọn họ, làm mạnh thế lực của mình. Thế nhưng khi nhìn vị cô nương này, nàng không bang không tộc sao có thể thăng cấp nhanh như vậy? Quốc vương Giang Châu lại có thể bỏ qua nàng sao?

Đang suy nghĩ, liền thấy phụ cận hiện lên một dòng chữ, chính là của vị nữ thần kia a.

[Phụ cận] Hạo Thủy Chi Thương: Trung Nguyên Nhất Điểm Kim? Cậu có phải là bang chủ bang Nhận Bình lúc trước đã dính hôn với Tổ Nhan không?

Kim Tại Trung có điểm hưng phấn, người chơi nam trong trò chơi được người chơi nữ bắt chuyện là một chuyện rất vinh quang! Nhất là ở nơi tỉ lệ nam nữ là 50:1 này.

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Đúng vậy, không nghĩ tới nữ thần đại nhân sẽ nói chuyện với tôi, thật là cảm động TT^TT!

[Phụ cận] Hạo Thủy Chi Thương: Ừ, tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu, sáng nay tôi thấy vị hôn thê của cậu Tổ Nhan cùng người khác dính hôn, còn nói phải giấu điểm cậu.

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: ...

Kim tại trung choáng váng. Đây rốt cuộc là mất mình có vấn đề hay hệ thống có vấn đề... Hay là nữ thần có vấn đề

[Phụ cận] Hạo Thủy Chi Thương: Huynh đài, bảo trọng.

Nói xong, Kim Tại Trung trở mắt nhìn nữ thần lên ngựa rời đi.

Sững sốt hai giây, Kim Tại Trung mở ra danh sách hảo hữu, đúng lúc thấy nick Tổ Nhan sáng lên.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Lão bà (3) , em tại sao lại âm thầm rời bỏ anh a?

Kim Tại Trung có dự cảm không lành, tuy cậu quen biết cô bé Tổ Nhan này chưa tới một tháng, thoát đầu cũng là do tùy hứng, nhưng mà nếu đã gặp gỡ được một cô gái trong game, điều trước hết chính là phải biết nắm chặt. Hướng chỉ một game IT sống nguyên tắc như cậu trong suốt 26 năm cuộc đời chỉ mới có hai mối tình văt vai, tiến triển nhanh nhất cũng chỉ là cụng trán, nụ hôn chân chính đầu tiên còn chưa có.

Nguyên nhân cũng không phải là do Kim Tại Trung không được đẹp, ngược lại khi lớn lên cậu trông rất ưa nhìn, tuyệt đối được coi là nổi bật, thế nhưng không may, Kim Tại Trung lại mắc phải hai chứng bệnh.

Một là chứng bệnh ưa sạch sẽ một cách thái quá.

Hai là... chứng bệnh sợ hôn môi!!

Vì thế, chỉ cần nghĩ tới viễn cảnh mình và bạn gái chạm môi, sau đó.... ừm, ấy ấy với nhau... Một bên là nhu cầu sinh lý, một bên là bệnh ưa sạch sẽ, hai bên đấu tranh kịch liệt không ngừng.

Cuối cùng, bệnh ưa sạch sẽ thắng! Kim Tại Trung một bước trở thành chàng một game độc thân chất lượng cao.

Mang theo tâm trạng khao khát muốn thoát kiếp độc thân, mục tiêu cao cả nhất mà cậu đặt ra khi tiến quân vào game chính là: Phải câu được ít nhất một cô em... tiến hành kết hôn ảo một lần!

[Hảo hữu] Tổ Nhan: Ừm... Trung Nguyên ca, em sau này sẽ không chơi cùng anh nữa...

Kim Tại Trung há hốc mồm.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Tại sao... Có phải anh đã làm sai điều gì, lão bà? Em không nên vứt bỏ anh như thế a.

[Hảo hữu] Tổ Nhan: Cũng không phải... Trung Nguyên ca, anh là người rất tốt, thế nhưng... Ở gia tộc của anh em thấy mình không được coi trọng, ở gia tộc của anh không ít nữ nhân, em cảm giác mình có hay không có cũng được...

[Hảo hữu] Tổ Nhan: Lại nói, cảm ơn anh thời gian qua đã quan tâm giúp đỡ em. Ừm... vài ngày trước em nghe Đại đô đốc nói bang của bọn họ thiếu nữ nhân, hỏi em có muốn tới bang của bọn họ không, hơn nữa còn có phúc lợi không ít... Em sau khi xem xét qua một chút liền đáp ứng hẳn...

Kim Tại Trung lúc này không còn trợn tròn mắt nữa mà trong lòng tràn ngập phần nộ. Nói gì vậy? Bản thân móc tim móc phổi ra đối xử tốt với nàng, theo nàng đánh quái, buổi tối còn giúp nàng thăng cấp, không ít lần móc tiền túi ra giúp nàng mua trang bị cực phẩm, phúc lợi gia tộc cũng không thiếu phần nàng, các thành viên trong bang còn tôn kính gọi nàng hai tiếng “chị dâu”, hiện tại nàng vì hai chữ lợi ích của kẻ khác mà bỏ đi?! Điều này không chỉ khiến cậu mất mặt, quan trọng hơn là làm cho lòng tự trọng của nam nhân bị tổn thương!

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Anh... anh không chấp nhận! Không phải trước đây chúng ta ở chung rất vui vẻ sao? Tên Đô đốc kia thì có gì tốt? Hẳn đối xử với em tốt như anh sao?

[Hảo hữu] Tổ Nhan: Hẳn cho em 200 thỏi bạc cùng 1000 vàng, còn... còn cầu hôn em nữa...

Phốc! Kim Tại Trung muốn thổ huyết. Có người như thế sao, thật là một tên tiện nhân có tiền mà!!!!

Thuận tiện giải thích một chút, trong trò chơi 200 thỏi bạc bằng 200 đồng tiền mặt, 1000 vàng theo tỉ suất hối đoái trong trò chơi bằng 100 thỏi bạc, như vậy 1000 vàng ước chừng bằng 100 đồng tiền mặt, cho nên nói, lão bà của Trung Nguyên Nhất Điểm Kim cậu bị người ta dùng 300 đồng mua đi...

Kim Tại Trung trầm mặc, cô gái này vì 300 đồng mà bỏ rơi cậu, cuối cùng là cậu đã nhận lầm người này sao? Buồn bực mở túi vật phẩm ra, liếc nhìn chiếc nhẫn lục phẩm dùng cầu hôn, cậu vì chiếc nhẫn này đã phải bỏ 50 đồng, không nghĩ tới vị hôn thê lại sớm chạy theo kẻ khác.

Ồi chao? Mà Tổ Nhan vừa nói cái gì, cầu hôn?

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Lão bà, em vừa nói tên bụng bự kia cầu hôn với em?!

[Hảo hữu] Tổ Nhan: Ừ, dùng 150 thỏi bạc làm nhẫn, em không tiện cự tuyệt...

150 đồng? Kim Tại Trung mở ra thương điểm, nhìn thấy bảo thạch nhất lan, quả nhiên, chính là nhẫn ruby-150 đồng.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Cường hào!

[Hảo hữu] Tổ Nhan: Trung Nguyên ca... chúng ta cũng coi như là bạn tốt... tối mai em kết hôn, em sẽ gửi thiệp mời cho anh và vài người thân thiết trong gia tộc, mọi người có thể tới hôn lễ của em.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Không đến!

Kim Tại Trung tức giận đóng khung chat, một mình u buồn cười xích thố chạy tới biên cảnh giết người lấy kinh nghiệm.

Kim Tại Trung giết người tới gần 8 giờ tối mới cảm thấy bình tĩnh trở lại, vừa lúc gia tộc cũng tới nhiều người hơn, chít chít qua lại rất náo nhiệt.

[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Ai ai, đại gia ta đã trở lại, mau mau tập hợp đi làm nhiệm vụ nào!

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Nha, phó tộc trưởng tới rồi, tộc trưởng onl từ buổi chiều a, bây giờ hình như đang treo máy.

[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Vậy thì tốt! Bảo anh ấy ra lệnh tập hợp, ta tranh thủ đi mua thêm được haha.

[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: A bánh bánh, thằng nhóc nhà em cuối cùng cũng chịu xuất hiện, nói mau, có phải em kick Tổ Nhan tử ra khỏi gia tộc hay không?

[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Có ý gì? Tổ Nhan tử làm sao?

Tay Kim Tại Trung đặt trên bàn phím, chậm rãi đánh ra một hàng chữ.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Đừng nhắc đến cô ta nữa, người ta bây giờ đi theo kẻ có tiền, trở thành nữ thần được người ta bao bọc cưng chiều.

Người trong gia tộc nhất thời trầm mặc, dường như đều bị tin tức này làm cho kinh ngạc.

Sau một lát, chậm rãi có người bắt đầu mở miệng.

[Gia tộc] Hạt Mưa Nhỏ: A Kim... Anh có phải hiểu lầm gì không a, Tổ Nhan tử không phải người như vậy.

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Đúng vậy, đã quen nhau một thời gian rồi, Tổ Nhan tử là người rất thấu tình đạt lý a, mọi người đều có thể làm chứng.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Thấu tình đạt lý cái con khỉ, cô ta chính là rời bỏ chúng ta, tài chính của gia tộc cũng bị cô ta lấy đi một khoản, mọi người hẳn cảm thấy may mắn đi.

Tất cả mọi người đều nhìn ra trong lời nói của Kim Tại Trung tràn ngập phẫn nộ, vì vậy đều nhất trí im lặng.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Con mẹ nó thật không vui chút nào! Anh con mẹ nó còn chuẩn bị cầu hôn cô ta, nhẫn cũng đã mua rồi!

Nhắc lại chuyện kia, Kim Tại Trung lại cảm thấy sống mũi cay cay, cậu cũng không hẳn là thích cô gái này, thế nhưng dù là ai, bị kẻ khác lừa dối tình cảm đều không thể bình tĩnh được, lại còn bị người ta hiểu nhầm mình đối với cô ta không tốt, đây là phủ định nhân cách của cậu!

[Gia tộc] Nòng Nọc Đáng Yêu: Trung Nguyên ca... anh đừng tức giận, không chừng Tổ Nhan tử vài ngày nữa sẽ trở lại a.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Trở lại cái P a! Cô ta ngày mai kết hôn rồi, còn là kết hôn với cái tên bụng bự vô dụng kia.

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Tên bụng bự?

[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Chính là tên Đại đô đốc a, hình như tên là Chiến Hồn.

[Gia tộc] Cá Hấp: Em kháo, Tổ Nhan tử leo lên làm hoàng thân quốc thích!

[Gia tộc] Nòng Nọc Đáng Yêu: Trung Nguyên ca, anh nói rõ mọi chuyện đi, chúng ta cùng thương lượng.

Kim Tại Trung cũng không muốn nhắc lại chuyện này, nhưng bất đắc dĩ một lần nữa tự cửa vào vết sẹo, đơn giản kể lại một chút.

[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: Lại còn có chuyện này! Trung Nguyên, chúng ta ngày mai đi cướp dâu! Dù thế nào cũng không thể để hắn dễ dàng cướp người như thế được.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Cướp cái mao a, bọn họ là người tình ta nguyện, anh ngày mai phải đến chém chết tên tiểu tam kia.

[Gia tộc] Hạt Mưa Nhỏ: Nhưng mà quan trọng là... trò chơi này còn chưa có mở chức năng cướp dâu đâu a (_)

Mọi người trầm mặc.

[Gia tộc] Cá Hấp: Vậy cũng không thể trơ mắt nhìn Tổ Nhan tử bị người ta cướp đi như thế, tốt xấu cũng phải làm gì đó.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Đúng vậy, cũng nên làm cái gì đó... Như vậy đi, đêm nay 10h sau khi kết thúc tiệc rượu, chúng ta đi qua nước khác chém đại kỳ, đừng để cho người ta nghĩ Giang Châu là

một nước yếu! Để xem đám quốc vương đó không thu được người thì sẽ làm gì! Đám cướp lão bà của đại gia đây! Ngày mai chúng ta đi chém tên bụng bự kia...

Trong gia tộc, nháy mắt mọi người đều vui vẻ khoa chân múa tay, ánh mắt tất cả đều hưng phấn bừng bừng rực lửa.

Nói tới người trong bang của Kim Tại Trung đều không phải những người hiền lành gì, cả ngày chạy khắp nơi PK, tuy rằng thực lực bọn họ không cao lắm, đại bộ phận cũng không phải người chơi nhân dân tệ*(nạp tiền để mua vật phẩm), thế nhưng đều coi PK là một phương pháp nghiêm túc để rèn luyện, chính vì vậy cũng khó gia nhập vào bang quốc vương. Nhưng trong trò chơi này, nói chung không thể chỉ dựa vào kỹ thuật PK, muốn thành kẻ mạnh phải có kỹ thuật cùng tiền tài, cho nên đám người Kim Tại Trung cũng không chiếm được vị trí tốt. Ngày trước cùng bang của quốc vương xảy ra va chạm, không những bị chèn ép còn bị “Kim Ngô Vệ” truy sát, sau lại vì chút vấn đề được liệu mà càng thêm xung đột, hiện tại lại vì một con nhỏ, tất cả khiến cho đám người này bực bực lửa giận, muốn đứng lên phản kháng. Mặc dù người ngoài cảm thấy khó nghe, nhưng đám người này đơn giản là một đám sinh vật đơn bào chỉ biết tới tình nghĩa huynh đệ, mặc kệ cái gì lợi ích quốc gia. Trò chơi mà, chủ yếu vẫn là quan trọng tình nghĩa huynh đệ bằng hữu!

Kim Tại Trung nhin cả một đêm, chém chém giết giết tới tận hừng đông mới chịu logout đi ngủ. Sau khi cậu logout liền nhận được điện thoại của Nồng Nọc Đáng Yêu – cũng chính là em trai Kim Tuấn Tú của cậu.

“Anh, anh đã thấy thoải mái hơn chưa?”

Kim Tại Trung chậm rãi châm điếu thuốc, nói: “Khá hơn một chút... Nhưng mà lòng tự trọng của đàn ông... em hiểu mà.” (Mika: Mổ?!!! Jae cũng hút thuốc @@ hư quá! Hạ Anh: đàn ông 26 hút thuốc là chuyện bình thường mà =v=)

“Không có việc gì, chỉ ít anh còn biết rõ ràng ý nghĩ của đối phương... Còn em...”

Kim Tại Trung dừng một chút: “Em chưa thẳng thắn thừa nhận với Hữu Thiên sao? Hai người chơi cùng lâu như vậy, cậu ta vẫn không nhìn ra, vẫn cho rằng mình nói chuyện yêu đương cùng một cô gái.”

Kim Tuấn Tú cười khổ: “Không nói cho anh ấy biết cũng tốt, miễn cho bị hù dọa. Huống hồ, tự nhìn bản thân cùng anh ấy nói chuyện yêu đương sẽ tốt hơn là nhìn anh ấy cùng người khác.”

“Em không sợ khi cậu ta biết sẽ tức giận, thậm chí là tuyệt giao với em sao?”

Đối phương im lặng trong giây lát rồi nói: “Sợ, em dĩ nhiên rất sợ... Nhưng mà em càng sợ anh ấy không cho em cơ hội đến gần. Anh, em nghĩ cho dù lúc này bị anh ấy nghĩ là con gái cũng không sao cả.”

Kim Tại Trung thở dài: “Đứa ngốc, em cần gì phải làm như thế. Cũng may anh thích con gái, không phải chịu đựng cảm giác đau khổ đó.”

“Ừm, anh tốt nhất nên tìm một cô gái, tương lai Kim gia chúng ta còn có con cháu, như thế em đối với ba mẹ cũng đỡ hổ thẹn.”

“Tiểu tử thôi!” Kim Tại Trung cười mắng đồng thời chợt nhớ tới một việc: “Chết! Sáng ngày mai tám giờ tổng giám đốc mới nhậm chức sẽ tới thị sát, anh không nói chuyện với em nữa, phải tranh thủ ngủ một lát!”

Hai người nói chúc ngủ ngon xong liền gác máy, Kim Tại Trung mang theo tâm trạng vui buồn lẫn lộn bình yên đi vào giấc ngủ.

2. Chương 2

Hậu quả của việc thức đêm chính là, bất chấp đồng hồ báo thức đã vang lên lần thứ 10, Kim Tại Trung vẫn tiếp tục bọc mình trong chăn, đồng hồ báo thức cũng bị cậu ném xuống đất.

May mắn vào lúc 7 giờ 30 phút, Kim Tuấn Tú nhân đạo gọi điện đánh thức cậu rời giường, tuy nhiên Tại Trung vẫn bị chậm 10 phút.

Vào phòng làm việc, tổ nghiên cứu bốn người đều đã nghiêm chỉnh ngồi vào chỗ làm việc, hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm vào máy tính.

Kim Tại Trung lén lút đi tới chỗ làm việc của mình, mở máy tính đồng thời hỏi đồng nghiệp Hàn Tư Tư ngồi bên cạnh.

“Sao nghiêm túc vậy? Tổng giám đốc còn chưa tới mà?”

Hàn Tư Tư giật giật khóe miệng, ngón tay chỉ vào cửa phòng làm việc đang đóng chặt của trưởng phòng bọn họ nói: “Đang ở trong phòng trưởng phòng nghe báo cáo đó!”

Bàn tay đang nắm con chuột của Kim Tại Trung khẽ chấn động: “Không phải chứ! Tôi lúc nào?”

“8 giờ đúng!”

Kim Tại Trung buồn bực chửi thầm: “Ông đây hôm qua thức đêm, sáng nay không dậy nổi!”

Lục Tiểu cũng không nhịn được xen mồm: “Tôi gọi cho cậu hai lần cậu đều không nghe thấy sao?!”

Kim Tại Trung lau mồ hôi: “Tôi lúc ngủ đều không để chuông.”

“Vậy cậu chết chắc rồi, tổng giám đốc mới nhất định sẽ phạt cậu!” Hàn Tư Tư hả hê.

Kim Tại Trung bắt đắc dĩ lườm nàng một cái, hiện tại cậu không có can đảm đi vào chịu tội.

Hàn Tư Tư bỗng nhiên dừng lại, có chút hâm mộ mà nhìn Kim Tại Trung: “Nhưng mà, tổng giám đốc mới rất đẹp trai nha! Cho dù bị phạt cũng đáng giá...”

Kim Tại Trung bốc hỏa: “Này này, tôi là nam! Cô nghĩ tôi cũng giống cô mê trai đẹp sao?”

Lục Tiểu lại hòa vào trêu ghẹo: “Là một người đàn ông, tôi cũng phải công nhận anh ta rất đẹp! Công ty khó có được xuất hiện một người như vậy, quả thực rất đáng giá.”

“Hừ, mấy người thật không đáng tin cậy, nhìn thấy trai đẹp là chân nhũn hết cả ra, không có lập trường!” Kim Tại Trung hừ lạnh.

Hàn Tư Tư nheo mắt: “Ha, đối với người nào chân nhũn cũng sẽ không đối với tiểu thụ cậu chân nhũn đâu.”

Kim Tại Trung tặc mao: “Này này tôi không phải là cái gì tiểu thụ gì đó nha!”

“Vậy sao? Cậu nghĩ cậu có thể làm tổng công à?” Hàn Tư Tư tiếp tục đả kích.

Kim Tại Trung vừa định cùng mỹ nữ bưư hân Hàn Tư Tư tiếp tục đấu khẩu, cửa phòng trưởng phòng đột nhiên mở ra, trưởng phòng đã hơn bốn mươi khom lưng một bên nhường đường cho tổng giám đốc mới đi ra, thái độ thực cung kính.

Tổng giám đốc mới nhìn qua tuổi còn rất trẻ ước chừng khoảng tầm hai tám, dáng người cao ráo 185cm, khuôn mặt không lớn nhưng rất tinh xảo, đôi mắt xéch quẹo rũ quét ánh nhìn lên từng thành viên tổ nghiên cứu, những người trong phòng đều cảm nhận được một luồng khí áp bách.

Đương nhiên, năm người bọn họ, ngoại trừ Hàn Tư Tư nữ nhân gan dạ này trước ánh mắt của tổng giám đốc còn có thể ngẩng đầu ưỡn ngực khuôn mặt biểu lộ bộ dạng mê trai, những người còn lại đều vô thức xấu hổ cúi đầu, nhất là Kim Tại Trung hận không thể biến thành vô hình.

Một trận kích quang (laser) hạ gục năm người, nháy mắt giết chết bốn người, còn một người bị laser điểm huyết hóa thành tình trạng ngất ngồ.

“Ừm... khụ khụ...” Trưởng phòng nhân từ đánh thức bọn họ. “Kim Tại Trung, vào đây.” Nói xong liền thông thả bước vào phòng.

Kim Tại Trung bất ngờ bị điểm danh khiến toàn thân toát mồ hôi lạnh, vừa rồi bị ánh mắt của tổng giám đốc hại cho sống dở chết dở một trận, bây giờ lại chuẩn bị phải tiếp nhận đợt công kích thứ hai..

“Tiểu thụ! Cố lên!” Hàn Tư Tư ở phía sau khích lệ.

Kim Tại Trung trợn mắt lườm nàng nhưng cũng không nói gì, lồm lũi bước vào phòng trưởng phòng.

Từ trưởng phòng đang ngồi sau bàn làm việc, cặp kính mắt không thể che giấu được ánh nhìn gian tà. Kim Tại Trung nơm nớp lo sợ đi tới trước bàn làm việc, bộ dạng giống như một chiến sĩ chuẩn bị tử trận.

“Kim Tại Trung, tháng này còn chưa tới 10 ngày, cậu đã đi muộn những 3 lần là sao?” Từ tổ trưởng tuy không phải quá lớn tuổi nhưng đã sớm bị hói đầu, vì vậy ông còn có biệt danh Từ – trơ – trọi.

Trong lòng Kim Tại Trung rối loạn tìm cách cùng Từ trơ trọi giảm nhẹ hình phạt.

Từ trơ trọi cũng không đợi cậu đáp lời mà nói tiếp: “Trước kia tôi cũng không tính toán chuyện này, lúc ấy cấp trên đối với phương diện này yêu cầu không cao. Huống chi các cậu đều là tinh anh nếu chỉ mắc vài lỗi nhỏ vẫn có thể bỏ qua. Nhưng mà hiện tại thì khác.”

Kim Tại Trung rung mình, cậu cảm thấy Từ trơ trọi có âm mưu gì đó, thế nhưng hiện tại mặc kệ là âm mưu gì cậu cũng không thể lùi bước, dù thế nào cũng phải đối mặt!

“Hôm qua tôi cũng đã nói rồi, hôm nay tổng giám đốc mới sẽ tới thị sát, đặc biệt là phòng nghiên cứu phát triển phần mềm chúng ta, cậu ấy rất để ý. Mà cậu, 7 giờ 45 chưa đến thì thôi, tốt xấu gì cũng phải 8h có mặt! Vậy mà cậu còn đến trễ 10 phút! Thời gian đối với chúng ta là vàng là bạc, 1 phút cũng đáng giá 100 vạn, cậu đến chậm những 10 phút, tổn thất này cậu tính toán sao đây!”

Kim Tại Trung liền vội vàng cúi người gật đầu: “Dạ.”

Từ trơ trọi phát tay một cái: “Đừng cất ngang khi tôi đang nói!”

A! Kim Tại Trung lập tức đứng im không lên tiếng, trong lòng đã sớm rối mù.

“Ai, cậu cũng vừa nhìn thấy tổng giám đốc rồi đó, người ta còn rất trẻ, mới 27 tuổi đã có thể làm tổng giám đốc rồi. Đừng cho rằng vì đây là công ty gia đình cha truyền con nối, cái quy tắc này hiện giờ đã lỗi thời rồi, tổng giám đốc 23 tuổi đã tốt nghiệp loại ưu hai chuyên ngành: khai phá phần mềm và quản lý kinh tế mậu dịch chuyên nghiệp của trường đại học quốc tế, hơn nữa nghe nói còn có một bằng thạc sĩ y khoa. Cậu không thấy hổ thẹn sao? Mỗi ngày đều đến muộn, lại còn tự cho rằng bản thân vừa làm việc vừa chơi game là rất lợi hại sao? Người ta 7h đã có mặt ở công ty rồi!”

Kim Tại Trung nghe mắng xong có chút không ngóc đầu lên được. Dù sao cũng không phải là cô nương yếu đuối, đàn ông đều có một trái tim cứng cỏi nhưng đồng thời cũng rất yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỡ, nhưng một khi bị đem ra so sánh đều sẽ cảm thấy khó chịu. (Hạ Anh: sao mà nó mâu thuẫn thế ==) Nghe được Từ trơ trọi ca ngợi Tổng giám đốc mới lợi hại như thế nào, trong lòng lại càng thêm buồn bực. Đúng vậy, tên kia rất lợi hại, còn không phải do hần may mắn được đầu thai vào nhà tốt sao? Thời điểm hần vừa sinh ra đã sở hữu gia tài bạc triệu, còn cậu khi mới ra đời mẹ đến tiền mua sữa còn không có chỉ có thể húp cháo loãng! Ông có biết nó có hương vị như thế nào không?

Từ trơ trọi đương nhiên không biết được suy nghĩ của Kim Tại Trung, tiếp tục lăm nhăm: “Tôi đây cũng đã cùng tổng giám đốc phản ánh một chút về tình huống của cậu, cậu rất thông minh, tuy rằng phần mềm ra mắt lần trước vẫn còn chút thiếu sót thế nhưng cũng biết tìm cách khắc phục, cấp trên cũng rất thích. Vì vậy tôi đã giúp cậu nói tốt vài lời với tổng giám đốc, tổng giám đốc cũng đã xem xét, quyết định để cậu làm trợ lý cho cậu ấy trong vòng ba tháng.”

Cái gì? Đây là cái tình huống gì a? Quanh co một hồi hóa ra lại không bị phạt?!

“Cậu tròng mắt lớn như vậy làm gì? Muốn dọa tôi sao! ” Từ trơ trọi lườm Kim Tại Trung sau đó ném qua một tập tài liệu. “Cậu xem kỹ một chút, tổng giám đốc nói cậu là có người rất có tài, tuy nhiên lại có vài cái tật xấu không tốt, muốn giúp cậu sửa đổi, với lại cấp dưới chúng ta cũng cần có người tham thính tổng giám đốc mới, vì vậy trong thời gian sắp tới để cậu làm trợ lý sinh hoạt của tổng giám đốc, mỗi ngày đều phải đến sớm lo việc nấu nước châm trà cùng một vài phương diện sinh hoạt vặt vãnh khác, tất cả đều do cậu quản.”

(Mika: vô lý >...< bình=“” thường=“” làm=“” gì=“” có=“” chuyện=“” này=“” chữ=“”>..<>

(Hạ Anh: c3 sẽ có chỗ giải thích rõ cho sự bất thường này nhé ^-^)

Cầm của Kim Tại Trung thiếu chút nữa rớt xuống: “Từ gốc... trưởng phòng! Tôi là trạch nam cái gì cũng không biết làm! Hơn nữa chuyện bưng trà rót nước quét tước vệ sinh không phải là chuyên môn của phụ nữ sao?”

“Cậu là trợ lý sinh hoạt riêng của tổng giám đốc, cậu chỉ cần lo cho tổng giám đốc, mỗi ngày giúp hắn quét dọn vệ sinh, giúp hắn rót nước cũng là giúp hắn làm việc, hiểu không?”

Kim Tại Trung còn vắn vẹo: “Công ty khác đều có những bí mật lưu hành nội bộ vân vân, tôi đây coi như xong rồi.”

“Thư kí cũng có người là nam, tổng thống cũng có thể là phụ nữ, cậu còn muốn so đo cái thân phận bảo mẫu hả? Không cần nói nhiều nữa, tổng giám đốc đã kí quyết định rồi, còn không lĩnh chỉ tạ ân rồi lui ra cho tôi.”

Từ trợ trợ một kiếm xuyên tim, Kim Tại Trung không thể làm gì khác là bất đắc dĩ chấp nhận.

“A còn nữa, trước 10h cậu phải lên trên tầng 16, tổng giám đốc đã sắp xếp chỗ làm việc cho cậu, cậu sau này sẽ làm việc ở đó. Còn nữa, sáng mai phải đến trước 7 giờ dọn dẹp, nếu làm không tốt sẽ trừ tiền lương và tiền thưởng. Tốt xấu gì cũng là làm việc cho tổng giám đốc, nhớ làm cho tốt nha.”

“Vậy còn hạng mục tôi đang phát triển thì...”

Từ trợ trợ phát tay: “Tôi sẽ để người khác làm thay cho cậu, ba tháng tới cứ làm việc với tổng giám đốc cho tốt, tổ nghiên cứu thiếu một mình cậu cũng không có vấn đề gì đâu.”

Lạch cạch! Trái tim yếu đuối của Kim Tại Trung vì một câu cuối cùng mà vỡ nát.

Kim Tại Trung bước ra khỏi phòng làm việc, một đám bốn người trong tổ toàn bộ vây quanh cậu thăm dò.

“Đại Kim, không sao chứ, bị khấu trừ mấy tháng tiền lương?” Đồng chí kính mắt A Thành là người đầu tiên lên tiếng an ủi.

“Trừ tiền lương thì không thú vị, kim cương, có phải mấy hạng mục của chúng tôi tổ trưởng đều ném cho cậu làm không? Nam nhân hèn mọn Tiểu Hà là một con nghiện LOL, tuy nhiên vì công việc bề bộn nên không cách nào chơi game. Các vị xin đừng làm khó vị trạch nam chấp nhất với LOL này a!

(Mika: LOL Liên minh huyền thoại League of legends đây mà >.< chơi=“” game=“” này=“” cũng=“” khá=“” hay=“” ấy,=“” p/s:=“” mika=“” có=“” chơi=“”>

(Hạ Anh: ss thích chơi game kiếm hiệp hơn)

“Hà hèn mọn, suy nghĩ của cậu thật ngốc, tôi nghĩ tiểu thụ của chúng ta bị điều xuống cơ sở rèn luyện phải không? Tiểu thụ, cậu bị điều xuống bộ phận nào vậy? Có phải là xuống tổ kỹ thuật cơ tình bắn ra bốn phía kia hay không a?” Mỹ nữ bưng hân Hàn Tư Tư không ngừng YY, nếu người bị điều xuống là cô, phỏng chừng sẽ càng vui vẻ đắc ý hơn.

Kim Tại Trung trợn mắt lườm bọn họ, vung tay nói: “Ông đây thay đổi chức vụ!”

“Cái gì?” Lục Tiểu vẫn đang cố gắng an ủi cậu, vội vã đưa lên ái tâm: “Sẽ không phải cậu đi muộn mà lại được thăng chức chứ?!”

“Hừ! Ông đây bị gọi đi làm bảo mẫu cho tổng giám đốc!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau: “Cái gì gọi là đi làm bảo mẫu.”

Kim Tại Trung đành phải thuật lại lời nói của Từ trợ trợ một lần, cũng là một lần nữa sát muối vào trái tim yếu đuối của cậu.

“Hừ hừ, mấy người nói nghe xem, cái gì mà “Tổ nghiên cứu chúng ta thiếu một mình cậu cũng không sao”! Con mẹ nó có cần đả kích người khác như vậy không!” Kim Tại Trung kêu gào.

Bốn người kia quay lại thành một vòng tròn.

A Thành: “Số cậu ta thật tốt, cứ nhiên không bị trừ tiền lương! Uống cho tôi thắng trước chăm chỉ làm việc để hoàn thành dự án mà không được tiền thưởng.”

Tiểu Hà: “Con mẹ nó! Vì sao công việc của cậu ta lại tốt như vậy? Tại sao tôi lại không được công việc như vậy a!”

Hàn Tư Tư: “Mẹ nó, tiểu thụ chuyển này buôn bán lời rồi, không những không bị điều xuống mà cơ sở mà là trực tiếp ‘thượng long sàng’?! ”

Lục Tiểu: “...” Nhìn trời, tôi vì sao phải cùng mấy người làm vòng tròn a.

Đám người kia tức giận: “Bởi vì không có cậu không thành vòng tròn!”

Trải qua một hồi thảo luận, tuân theo phán quyết của nữ vương Hàn Tư Tư, cả đám quyết định giao cho Kim tiểu thụ một nhiệm vụ gian khổ.

“Cái gì? Cái gì gọi là “Nắm được chủ tịch là gia nhập tầng lớp thượng lưu?” Kim Tại Trung choáng váng.

Hàn Tư Tư bật người giáo huấn: “Tiểu thụ, cậu có biết vì sao bản thân hai mươi sáu cái xuân xanh rồi vẫn không có bạn gái không? Bởi vì phụ nữ căn bản không làm được cậu. Hiện tại tổng giám đốc mang theo xêng đem cậu đào từ nơi này mang lên trồng ở tầng 16, có biết nó thể hiện điều gì không?”

Kim Tại Trung chớp chớp mắt: “Thể hiện điều gì?” Cậu cảm giác sóng não của Hàn Tư Tư cậu hoàn toàn không tiếp nhận được.

“Nói rõ cậu là dưa của hân!” Hàn Tư Tư coi Tại Trung như trẻ con mà giáo huấn: “Thật ngốc!”

Kim Tại Trung hí mắt: “Tôi thích phụ nữ.”

“Vậy sao giờ cậu vẫn còn độc thân?” Hàn Tư Tư trừng mắt.

“Đó là bởi vì chân ái của tôi còn chưa có xuất hiện, lương duyên còn chưa có tới mà!” Kim Tại Trung biện hộ.

Hàn Tư Tư hừ một tiếng: “Sao cậu không nói mình là quả đu đủ có não đi? Tiểu thụ, tin tưởng tôi đi tôi tuyệt đối không nhìn nhầm đâu! Hơn nữa cậu hiện tại rất may mắn, phải tận dụng, dù sau này cậu không theo tổng giám đốc cũng nên để chúng tôi tranh thủ YY một chút cho thỏa lòng chứ! Cậu một chút cũng không biết yêu thương đồng nghiệp gì hết!”

....

Kim Tại Trung chỉ có thể im lặng phản kháng, bây giờ nói gì cũng bị cô gái này bắt bẻ... Vì vậy, nghìn vạn lần không nên tùy tiện tiếp cận nhóm đồng nghiệp hủ nữ này a, mức độ phá hoại của mồm mép các nàng có thể sánh ngang với vũ khí sinh học.

Cuối cùng, Kim Tại Trung bị nhóm đồng nghiệp đóng gói gửi lên tầng 16. Mà lúc này đúng là thời điểm 10h sáng thứ bảy, bên ngoài ánh nắng ảm áp như mùa hè làm xua tan đi cảm giác hiu quạnh chớm thu.

Kim Tại Trung từ thang máy đi ra liền bật người đến trước cửa kính thủy tinh tranh thủ điều chỉnh lại một chút, miệng nhếch lên 45 độ, tóc mềm nằm gọn trên đầu, phía trước hơi đánh rối che đi một bên mắt, nhìn thoáng qua anh tuần giống như nam chính trong truyện ngôn tình bước ra.

Kim Tại Trung cứ như vậy đứng trước cửa kính cười ngây ngô một hồi. Thẳng cho đến khi... bên kia thủy tinh chiếu ra một bóng người đang tự tiểu phi tiểu nhìn cậu.

“A!” Kim Tại Trung kinh hô một tiếng lùi về phía sau, thùng giấy trong tay suýt chút nữa bị làm rơi.

Mà bên kia cánh cửa thủy tinh chính là phòng nghỉ ngơi pha cà phê của tổng giám đốc mới.

Đúng rồi, tổng giám đốc mới tên Trịnh Duẩn Hạo.

Đôi mắt xéch của Trịnh Duẩn Hạo hí lại, trên tay cầm chén trà nhìn vô cùng trang nhã, hân nhắc chén lên cao khẽ che đi khóe miệng đang hơi giương lên, âm thầm quan sát Kim Tại Trung: “Cậu mau pha cà phê cho tôi!”

Kim Tại Trung hơi xấu hổ, không thể làm gì khác là đi vòng qua phòng thủy tinh, đi ra ngoài liền bắt gặp một nữ thư ký ngồi trên một ghế cao, bàn cũng rất cao, trên bàn bày một cái điện thoại và một tấm bảng ghi: Trực điện thoại.

Kim Tại Trung nuốt một ngụm nước miếng hỏi: “Chào chị, tôi là trợ lý sinh hoạt của tổng giám đốc mới tới, cho hỏi... Chỗ làm việc của tôi ở đâu vậy?”

Cô gái vừa nghe điện thoại di động xong liền ngẩng đầu lên nhìn cậu, có chút sửng sốt rồi đột nhiên bật cười: “Cậu là nhân viên mới tới à? Nghe giám đốc Trịnh nói nếu cậu làm tốt sẽ điều cậu lại về vị trí cũ.”

Kim Tại Trung vốn cảm thấy có chút xấu hổ, bị trêu đùa hai câu thì càng thêm xấu hổ, liền vội vàng nói: “Tôi... tôi đi làm muộn, bị bắt được.”

Cô gái cũng không tiếp tục tranh luận: “Không có chuyện gì đâu, tổng giám đốc mới cũng không tệ lắm, phòng làm việc của cậu cũng chính là phòng làm việc của tổng giám đốc, chỉ cần thêm một cái bàn nữa thôi. Chỗ ngồi đó quá lớn đối với trẻ con, cậu không cần nhiều chỗ như vậy đâu cũng được a, để tôi xem, trên bàn có thiết bị giám sát, đừng lười biếng nữa nha.”

Kim Tại Trung trộm , cái gì gọi là “trên bàn có thiết bị giám sát”, chính là thực sự bị tổng giám đốc giám sát a.

Cô gái lúc này mới nhìn kỹ mặt của Tại Trung, cũng trở nên thoải mái hơn: “Không việc gì, không việc gì, làm người thảnh thơi cũng có lúc xui xẻo như vậy. Ông trời hôm nay không cho cậu đến sớm thì biết làm sao, tổng giám đốc cũng chỉ là giết gà dọa khỉ thôi, tầm tám mười ngày là có thể được điều lại vị trí cũ rồi, cũng sẽ không bắt cậu cả đời phải làm công việc này đâu, nếu không thì chúng tôi không phải đều thất nghiệp hết sao!”

Ở công ty này khó khăn mới gặp được một cô gái biết nói lý lẽ, Kim Tại Trung có chút cảm động, vội vã chủ động tiếp cận: “Cô thật tốt! Đúng rồi, tôi là Kim Tại Trung, sau này mong được hỗ trợ.”

Cô gái này cũng rất phóng khoáng trả lời: “Tôi là Hạ Vân, cứ gọi tôi là Tiểu Hạ, công việc của tôi là trực điện thoại giúp tổng giám đốc, trước đây còn kiêm luôn cả việc bưng trà rót nước cùng làm chút dọn dẹp, bây giờ có anh rồi tôi chỉ cần phải trực điện thoại thôi, tất cả những việc còn lại nhờ vào anh. ”

Nghe đến đây Kim Tại Trung muốn khóc: “Được rồi Tiểu Hạ, tôi sẽ cố gắng.”

Kim Tại Trung chậm rãi bước vào phòng làm việc, tốc độ nhịp tim có thể sánh ngang với tiết tấu thần khúc Trung Hoa < thăm=“” thắc=“”>.

3. Chương 3-1

Trịnh Duẩn Hạo uống cà phê nhìn đồng hồ, đã 10 phút rồi, vậy mà cái cậu Kim Tại Trung kia còn chưa thấy xuất hiện thì không khỏi nhú mày, người này kỹ thuật và độ lười biếng tỷ lệ thuận với nhau sao.

Mở máy tính ra liền thấy thông báo có tin nhắn từ bạn tốt Trầm Xương Mân gửi tới trên MSN.

Vương Tử Trầm Tiểu Bính: Anh, hôm qua thấy anh online nhưng còn bận chút việc trong bang nên không có thời gian nói chuyện, anh thế nào rồi? À, tuy rằng anh nói chơi trò chơi là vì muốn lấy chút cảm hứng chứ không chơi lâu dài nhưng mà em đã thêm anh vào gia tộc của em rồi, không thể để đám người đầu trâu mặt ngựa ở đại bang phải coi thường bang phái bọn em được nữa.

Trịnh Duẩn Hạo khẽ cười, chậm rãi trả lời.

Hạo Thủy Chi Thương: Còn phải xem tình huống đã, anh không định chơi lâu dài mà, hơn nữa là nửa đường mua acc của người khác còn là char nữ, anh vẫn chưa quen lắm.

Vương Tử Trầm Tiểu Bính: Anh bao giờ mới quen thuộc? Anh vẫn chưa quên cái tên tình nhân người Mỹ kia sao? Nghe em nói đây, anh chơi char nữ vừa đúng lúc, nói không chừng có thể ở trong trò chơi tìm được lang quân như ý á!

Hạo Thủy Chi Thương: Được rồi được rồi anh nói không lại em, anh ngày hôm nay mới trở lại công ty, có thể sẽ bề bộn nhiều việc, trò chơi anh cũng không chắc lên được thường xuyên, bao giờ anh rảnh sẽ đến tìm em.

Vương Tử Trầm Tiểu Bính: Vậy không làm phiền anh bận rộn nữa! Vài ngày nữa em cũng phải đi thi pháp y, sắp tới cũng không có nhiều thời gian, đến lúc đó cho anh chơi một mình, ha ha!

Trịnh Duẩn Hạo bật cười, nói lời tạm biệt với Trầm Xương Mân rồi tắt MSN, cũng đúng lúc có tiếng gõ cửa vang lên.

Kim Tại Trung sau khi nghe thấy hai chữ “Mời vào” của Trịnh Duẩn Hạo liền mở cửa, quy quy củ củ cầm hòm giấy đi vào phòng.

Hạ Vân tiểu thư đã nói cậu không phải sợ tổng giám đốc, về cơ bản những người như bọn họ không cần phải tranh đấu cùng thế lực tà ác, những lúc thích hợp cúi đầu tuyệt đối cũng sẽ không có vấn đề gì.

Kim Tại Trung cố gắng lấy lại vẻ tươi cười, rất nịnh hót nói: “Chào buổi sáng tổng giám đốc, tôi là Kim Tại Trung, tôi tới báo danh.”

Trịnh Duẩn Hạo gật đầu: “Đây là bàn làm việc của cậu, có thể đặt đồ đạc lên đó. Trưởng phòng Từ hân là cũng đã nói với cậu, cậu ngoại trừ quản lý sinh hoạt hàng ngày của tôi thì công việc kia của cậu vẫn phải tiếp tục. Còn nữa, trong vòng ba tháng sắp tới nếu cậu có một ngày đi muộn thì mỗi tháng sẽ trừ của cậu 300 đồng tiền lương.”

Hả? Kim Tại Trung sửng sốt, trong lòng khê rơi lệ. Hạ Vân tiểu thư, cô bày mưu hãm hại để tôi mắc sai lầm phải không, tổng giám đốc tuyệt đối không tốt chút nào hết. Còn có lão Từ trợ trợ kia nữa, không phải lão nói rằng công việc kia sau khi công việc này kết thúc mới phải tiếp tục sao?

Kim Tại Trung trong lòng vô cùng đau buồn phẫn nộ, thế nhưng dù cho cậu có phẫn hận như thế nào cũng không có khả năng đuổi việc cái vị tổng giám đốc mới này, ngược lại, nếu làm không tốt chính bản thân cậu có thể bị Get Out! Vì vậy, Kim Tại Trung đem bi phẫn hóa thành sức mạnh dành cho ăn uống cùng chơi game.

Chính vì thế, Trịnh Duẩn Hạo liền nhìn thấy vị trợ lý mới của mình giống như một quả cà tím lắc lư lắc lư đi tới bàn làm việc sắp xếp đồ đạc.

Trịnh Duẩn Hạo nhún nhún vai không để bụng, hân cũng có thể đoán vị viên chức nhỏ này trong lòng nhất định đang thầm rửa mình, thế nhưng một công ty phải có nề nếp quy củ thì mới tốt được, hân sẽ từng bước từng bước uốn nắn cậu, coi như để làm mẫu cho những người khác giác ngộ. Bản thân hân từ trước tới giờ không ưa chuyện lấy bạo chế bạo, đuổi việc này nọ đối với những tinh anh này mà nói không có nhiều tác dụng lắm, ngược lại sẽ khiến cho công ty mất đi người tài. Cùng cấp dưới giao lưu công tác tuyệt đối sẽ đem lại tác dụng tốt hơn.

“A khoan đã.” Trịnh Duẩn Hạo quay sang phía Kim Tại Trung vẫy vẫy: “Sắp xếp đồ đạc để sau đi, cậu trước hết pha dùm tôi ly cà phê.”

Đồ đạc trên bàn của Kim Tại Trung còn chưa sắp xếp xong, cậu cứng ngắc xoay người mang về mặt không thể tin nổi nhìn Trịnh Duẩn Hạo.

Trịnh Duẩn Hạo lắc lắc cái chén trên tay nói: “Còn thất thần cái gì?”

Cái tên tổng giám đốc này thực sự không phải là người tốt mà!

Kim Tại Trung cảm thấy cảm giác của bản thân lúc này không còn là bi phẫn nữa mà giống như có sấm sét trong lòng vậy! Sấm sét mau tới đánh chết cái tên đáng ghét kia đi!

Nhưng....

“Tổng giám đốc anh muốn uống loại cà phê nào? Có muốn thêm đường không? Hoặc là trực tiếp cho sữa vào?” Kim Tại Trung lập tức tiếp nhận cái chén nịn hót hổi.

Trịnh Duẩn Hạo nhướn mày: “Trong phòng trà nước đã có sẵn các loại cà phê, cậu pha cho tôi loại Lam Sơn (1 loại cà phê của Trung Quốc), không cần thêm đường hay sữa gì hết.”

Kim Tại Trung lập tức nhận mệnh bắt người chạy đi pha cà phê.

Cách cách cách Kim Tại Trung lướt nhanh hai tay trên bàn phím, mà tiếng “tích tích” thông báo có tin nhắn mới từ QQ vang lên không ngừng.

Tại diễn đàn của Cửu Châu Chí, khu vực bang Nhạn Bình, một đám cơ lão hủ nữ đang triển khai đại hội lên án tộc trưởng một cách công khai!

Mềm Mị Mị: Haiz, tộc trưởng tại sao vẫn chưa thấy xuất hiện nhỉ?

Cá Hấp: Đúng vậy, không phải hôm nay là thứ sáu sao? Những người phải đi làm đương nhiên giờ này không có mặt ở nhà rồi.

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Hừ, tất cả tại cái tên tổng giám đốc hại ông đây không thể online trò chơi! Ông đây thực khổ a!

Nòng Nọc Đáng Yêu: Làm sao vậy Trung Nguyên ca, sẽ không phải anh đi mượn rồi bị bắt chứ?

Ót: Vợ yêu ơi, anh vô cùng hoài nghi em cùng Trung Nguyên có một chân __

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: ... Ông đây bị cái tên tổng giám đốc kia lôi đến văn phòng của hắn a!!!

Đông Trùng Hạ Thảo: A, vậy anh làm cách nào để lên đây tán gẫu với bọn em?????

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Ông đây đang làm việc ở trong văn phòng của hắn...

Cá Hấp: ˊ

Nòng Nọc Đáng Yêu: ˊ

Mềm Mị Mị: ˊ

Ót: ˊ

Sư Thái Sao Xăng Bậy: A? Mọi người đang làm gì vậy ˊ

Đông Trùng Hạ Thảo: Sư thái cậu lại làm loạn đội hình!

Nòng Nọc Đáng Yêu: Trung Nguyên ca, anh nói anh làm việc trong phòng tổng giám đốc là có ý gì?

Kim Tại Trung kiểm chế bị phẫn trong lòng, lời ít ý nhiều thuật lại chuyện hồi sáng, thậm chí cả chuyện buổi trưa tổng giám đốc mới tự mình tới căn tin của nhân viên cũng nói qua.

Đàn lý nghe xong tập thể im lặng, hai giây sau đồng thời bùng nổ.

Sư Thái Sao Xăng Bậy: Oa! Là một ông chủ tốt a!

Mềm Mị Mị: Sư thái cậu nói không chuẩn rồi, đây là tổng giám đốc đại nhân mang theo tình yêu vô hạn đối với tộc trưởng của chúng ta

Đông Trùng Hạ Thảo: Chính là như vậy! Nếu là người khác thì chắc chắn đã bị đuổi việc, mà đây tổng giám đốc đại nhân không những không đuổi việc tộc trưởng, còn muốn anh ấy làm việc cùng nhau, đây chẳng lẽ không phải là yêu sao? Không phải sao?

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: -_-||| Mấy đứa để ý vào trọng điểm được không.

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Mấy đứa đều nhằm trọng điểm hết rồi! Anh là bị bắt đi làm cu li a! Mỗi ngày phải đến trước 7h nếu không sẽ bị trừ tiền lương! Mấy đứa đã thấy có kẻ đi làm thuê nào bị ông chủ chà đạp như thế này chưa?!

Cá Hấp: Ai da, tục ngữ có câu, ông trời giáng xuống chức trách lớn như vậy cho tiểu thụ, tiên tấu khổ đưa chuột, hậu tấu phiền cú hoa! Tộc trưởng, đại trọng trách trời cho đã giáng tới, anh còn ảo tưởng muốn phản công để làm chi?

Đồng Trùng Hạ Thảo: Cá hấp nói rất đúng! Mạnh mẽ lên!

Mềm Mị Mị: Mạnh mẽ lên +1

Nòng Nọc Đáng Yêu: Mạnh mẽ lên +2

Ót: Mạnh mẽ lên +3

Sư Thái Sao Xăng Bậy: Tuy rằng rất bạo lực, nhưng cũng mạnh mẽ lên + 10086

Mềm Mị Mị: Sư thái, ít thấy cậu có một lần không phá đội hình nhỉ...

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Mấy đứa đều sai trọng điểm hết rồi! Không có ai hiểu cho lòng anh hết!

—

Kim Tại Trung cảm thấy thực ưu thương, rõ ràng là mình diễm đam đáng yêu bị tổng giám đốc chà đạp, vậy mà mấy đứa nhỏ này không đứa nào thêm an ủi mình sao? Tất cả đều muốn mình ngoan ngoãn cho người ta thương a!

4. Chương 3-2

Trong cơn thịnh nộ Kim Tại Trung lén lút login vào trò chơi. Đương nhiên trước đó cậu cũng đã quan sát tình hình một chút, từ bàn làm việc của cậu tới bàn làm việc của tổng giám đốc cách nhau một khoảng không dài cũng không ngắn, tầm năm đến sáu mét, hơn nữa đối phương ngồi sau bàn làm việc cơ bản không thể nhìn thấy được cậu đang làm gì...

Vì thế, kể cả trong tình huống cậu không kiểm chế được mà chìm đắm vào trò chơi thì trước khi bị tổng giám đốc phát hiện cậu vẫn còn đủ thời gian để logout. Huống hồ máy tính của cậu không có loa cũng không có tai nghe, Tại Trung cũng không cần lo lắng sẽ có âm thanh gì phát ra ngoại trừ tiếng bàn phím “cách cách”, tên tổng giám đốc kia làm sao biết cậu đang làm gì?

Còn một chi tiết rất quan trọng là 10 phút trước tên kia đã uống liền hai cốc cà phê, nếu hần mà còn tiếp tục uống cà phê nữa... bàng quang của hần sẽ chịu nổi sao?

(Hạ Anh: dân IT gì mà khái niệm cơ bản mạng nội bộ cũng không biết vậy --)

Mika: hư cấu, tất cả chỉ là hư cấu:v)

Vì vậy Kim Tại Trung yên tâm login vào trò chơi đồng thời cũng bỏ qua tiếng trêu đùa của mấy người trong bang trên diễn đàn.

Khi cậu login vào trò chơi liền thấy nhân vật Trung Nguyên Nhất Điểm Kim đang đứng chính là ở trước tượng đài quốc vương, sau khi tiện tay ném vài quả trứng gà Kim Tại Trung liền điều khiển nhân vật chạy về chỗ NPC trong bản đồ của gia tộc.

Đỉnh đỉnh đỉnh...!

Kim Tại Trung vừa mới dời mắt đi trong giây lát, Trung Nguyên Nhất Điểm Kim vốn đang di chuyển đột nhiên không biết tại sao mà chết!

Cậu nhìn nhân vật của mình nằm chết trên mặt đất rồi nhìn xung quanh liền thấy hai con rùa Kim Ngô Vệ cầm bả đao đang canh xác mình.

Tại Trung tức giận! Đang chuẩn bị tại kênh Phụ cận mắng vài câu thì đối phương đã nhanh tay nhanh mắt lên tiếng trước.

[Phụ cận] [Kim Ngô Vệ] Ôn Nhu Tà Khí: Ô! Hai chiêu 5000 điểm sát thương, tên nằm trên mặt đất không phải là cái tên rùa rụt đầu Trung Nguyên Nhất tinh tử* kia sao? Ha ha ha! Mày nằm trên mặt đất làm gì vậy? Liếm giày cho gia gia sao?(Hạ Anh: tinh tử trong QT nghĩa là tinh trùng ==)

[Phụ cận] [Kim Ngô Vệ] Ôn Nhu Tuyết: Đúng vậy, em cũng đánh nó ba chiêu nha, không phải nó trang bị tím sáu sao sao? Trang bị của em chỉ có màu lục sáu sao vậy mà cũng đánh nó rớt 2000 máu nha.

Cậu vừa thấy hai người kia thì trong lòng bùng nổ. Nếu nói trong trò chơi kẻ nào khiến cho cậu mỗi khi gặp mặt không thể bình tĩnh nổi chính là đôi cầu nam nữ này! Hơn nữa, đôi cầu nam nữ này còn là kẻ thân cận với quốc vương, được quốc vương giao cho chức vị [Kim Ngô Vệ], chính là những kẻ có thể thoải mái đi PK những người trong vương quốc mà không lo bị hồng danh.

Nói về chuyện thù hận của Kim Tại Trung với cặp cầu nam cầu nữ này phải nhắc tới từ khi cậu mới bắt đầu chơi game, bang phái của cậu khi đó cũng rất có thực lực, có thể sánh ngang với bang phái của quốc vương, tuy nhiên bang của cậu không có ý định gia nhập bang của quốc vương, mà đồng thời lại dụ dỗ được nhiều người tài từ bang quốc vương sang bang mình, cho nên khi làm nhiệm vụ quốc gia quốc vương cũng không cho bọn họ mặt mũi không bảo vệ bọn họ. Cũng vì chuyện này mà khiến cho hai bang phái thường xuyên xảy ra tranh chấp cãi vã, tiếng mắng chửi cha chửi mẹ chửi ông nội, bà nội vang lên không ngừng kèm theo hình ảnh vũ khí bay ngập trời, mà kết cục sau những trận chiến này chính là quốc vương ngầm đồng ý cho hai [Kim Ngô Vệ] bất cứ khi nào gặp người trong bang của Nhận Bình đều có thể tự do chém giết.

Nói thật trong một trò chơi, một bang phái muốn kiếm tiền đương nhiên chiêu dụ người chơi nhân dân tệ gia nhập, mà bản thân những người chơi nhân dân tệ này càng có tiền thì trang bị cũng càng lợi hại, đi ra ngoài PK lại càng suất. Mà đồng thời, thực lực của người chơi tăng lên, bang phái sẽ phát cho một khoản tiền coi như tiền lương hàng ngày, bang phái của quốc vương chính là một bang phái như vậy, không nói bọn họ giàu có như thế nào, chỉ cần nói đến thực lực thì một gia tộc của bọn họ cũng đủ gây sức ép cho cả một bang phái.

Đoạn thời gian đó Kim Tại Trung bị giết thảm vô cùng, nhiều lúc đứng ở khu vực của bang phái uống rượu cũng có thể bị chém chết. Cuối cùng, cậu bị đẩy đến nước đường cùng, vô cùng tức giận kéo đám người trong bang đi khảm đại kỳ. Chém quốc kỳ của quốc gia khác có thể giảm tỷ lệ trở thành nước yếu của quốc gia mình, mà những quốc gia kia cũng sẽ không nguyện ý bỏ ra nhiều tiền để chuyển tới Giang Châu. Đám người giúp đỡ quốc vương chèn ép Tại Trung cũng biết cứ tiếp tục như vậy sẽ có thể khiến cho mấy quốc gia kia tức giận mà liên hiệp đàn áp quốc gia của bọn họ, cuối cùng đám người đó đành lên YY mời Kim Tại Trung tới thương thảo, đồng ý dừng việc đuổi giết người trong bang Nhận Bình đồng thời cũng muốn người bang cậu không tiếp tục đi khảm đại kỳ nữa.

Người trong bang Nhận Bình cũng đã sớm mệt mỏi vì mỗi ngày bị đuổi giết, Kim Tại Trung sau một hồi cân nhắc cũng đã đồng ý thỏa hiệp nhưng cũng yêu cầu quốc vương ở kênh quốc gia công khai giải thích chuyện này, thù hận của hai bên cũng coi như bỏ qua. Chỉ là hai tên [Kim Ngô Vệ] này vẫn còn ghi hận mà gây khó dễ cho cậu, cậu hận bọn chúng đến nghiến răng nhưng cũng không thể trực tiếp một mình giải quyết.

Hiện tại hai con rùa này lại giương nanh múa vuốt đối với mình, Kim Tại Trung phỏng đoán có thể là do chuyện bọn họ hôm qua đi khảm đại kỳ mà thành, vì vậy ở phụ cận đánh vài chữ.

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Ôi ta nói a ~ sao lại có 2 con rùa nằm úp sấp ở đây

[Phụ cận] Ôn Nhu Tà Khí: Tinh tử, mày nhìn lầm rồi, hiện tại nằm úp sấp trên đất cũng chỉ có mày thôi

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Có kẻ dù đứng cũng chỉ là kẻ hạ nhân ti tiện, có người dù nằm vẫn uy vũ như mãnh hổ

[Phụ cận] Ôn Nhu Tà Khí: Thật là buồn cười! Cái loại chó hoang mỗi ngày chỉ biết kéo bè kéo lũ ra ngoài giết tới giết lui vĩ đại lắm sao? Chó hoang mà đòi làm mãnh hổ (Hạ Anh: còn hơn cái bọn tiểu nhân chúng mày --)

Tại Trung tức giận đến mức muốn đập máy tính, nhưng tốt xấu gì vẫn còn vị lãnh đạo đang ngồi đối diện kia nên đành phải nén giận.

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Tao thừa nhận tao cũng chẳng phải là người cao quý gì, thế nhưng vẫn còn tốt hơn đôi cầu nam cầu nữ chúng mày! Full máu đi đánh tao chỉ còn nửa cây máu, hai con cầu chúng mày thật là tận chức ha! Hừ đánh tao 5000 điểm mà cũng nói, không phải trang bị của mày là tím sáu sao sao? Sao không một đao giết tao luôn tao đi còn bày đặt? Chúng mày đi làm quản gia cho quốc vương là được rồi, chớ ngay cả căn người cũng không biết chỉ biết sửa!

Thực hiển nhiên lời này đã khiến cho hai kẻ kia tức giận rống lên.

[Phụ cận] Ôn Nhu Tuyết: Đệt! Mày bây giờ bị chúng tao cho nằm đất mà vẫn có thể nói năng bậy bạ được hả! Mày giỏi sao không đứng lên đánh với bọn tao hai chiêu? Mày là chó hoang mà!

[Phụ cận] Ôn Nhu Tà Khí: Vợ yêu đừng tức giận, đánh không lại liền mắng thì đều là chó. Chẳng qua người ta có khả năng, mỗi ngày đều chém đại kỳ thật uy phong a, ngay cả vợ cũng không trông nom được! May mắn Tổ Nhan có mắt biết nhìn anh hùng nên mới chọn đô đốc của chúng ta

Tại Trung tức đến hai mắt bốc hỏa, bất người sống lại hồi đầy máu liền định thân Ôn nhu tuyết rồi một đao chém chết, lại ăn được hồi máu rồi xoay người đánh về phía Ôn nhu tà khí, miễn cưỡng trong bốn đao tiến hấn về Tây Thiên, sau đó còn chưa kịp hồi huyết đã bị Ôn nhu tuyết sống lại đánh ngã.

[Phụ cận] Ôn Nhu Tuyết: Chó hoang còn có thể đánh lên a!

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Con mẹ nó đừng giả vờ làm thánh nữ!

[Phụ cận] Ôn Nhu Tà Khí: Tên chết tiệt, dám mắng lão bà của tao, mày muốn chết liên tục thì cứ nói thẳng!

Cậu còn đang muốn tiếp tục chửi lại thì ánh mắt bỗng nhiên thoáng nhìn thấy có một người đang đứng ngay sau mình, người kia đang cầm cốc cà phê nhìn chăm chăm vào... máy tính của mình!

Tại Trung vội vàng di chuột nghĩ muốn tắt trò chơi, chỉ là...

Trịnh Duẫn Hạo đã đè tay cậu lại nói: “Không có việc gì, cậu chơi tiếp đi, nhìn rất thú vị.”

Cậu toàn thân toát mồ hôi lạnh, cái gì mà rất thú vị chứ?! Trong lúc làm việc bị ông chủ bắt quả tang đang chơi điện tử thì có gì thú vị!

Kim Tại Trung mặt đỏ tai hồng chỉ muốn lập tức đâm đầu vào máy tính, mà ở trong trò chơi hai kẻ kia vẫn đang tiếp tục phun phân, cậu cảm thấy thực hổ thẹn, không chỉ bởi vì bản thân lên chơi game trong giờ bị bắt mà chủ yếu chính là những lời dơ bẩn như vậy lại bị ông chủ nhìn thấy, cậu cảm thấy mình còn đường sống sao? Đương nhiên không còn!

Oán hận của cậu với đôi cầu nam nữ kia cũng dần tan biến, nơm nớp lo sợ xoay người nhìn vào khuôn mặt thể hiện đang xem kịch vui kia của tổng giám đốc, ngập ngừng mở miệng: “A, cái này... Tổng giám đốc... Anh muốn phạt thì cứ phạt đi...” Nói thật, Tại Trung đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị đuổi việc. Một tiểu viên chức ngay trong ngày ông chủ mới tới lại đến muộn, còn bị quơ được đang chơi game, quan trọng hơn nữa là ở trong trò chơi nói những lời thô tục, nhân sinh thực sự bế tắc rồi!

Tục ngữ nói không sai, người cực phẩm sẽ làm việc cực phẩm, bị bắt cũng là chuyện sớm muộn!

Kim Tại Trung khê rơi lệ trong lòng, cũng không quản trò chơi như thế nào nữa chỉ biết run rẩy nhìn tổng giám đốc mới, chờ một quyết định cuối cùng.

Trịnh Duẫn Hạo đưa cái ly cho cậu nói: “Đi pha cà phê cho tôi.” Nói xong liền ngồi vào vị trí của Kim Tại Trung, cho Trung Nguyên Nhất Điểm Kim sống lại, sử dụng toàn bộ kỹ năng chỉ trong vòng hai giây đã giải quyết xong hai con rùa kia, sau đó thì ăn được tăng lực tiến vào trạng thái vô địch, trong ba mươi giây chờ đợi ở bên cạnh hai con rùa kia, từ từ đánh chữ.

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nếu năng lực của hai người chính là hai giây đã bị tôi hạ gục, vậy cũng không cần ở đây mất mặt thêm nữa

Quả nhiên hai tên kia có chút do dự.

[Phụ cận] Ôn Nhu Tà Khí: Ê, mày có thực sự là chó hoang không? Tao không tin là mày, mày đã nhờ người khác đánh hộ!

Trịnh Duẫn Hạo khí định thần nhàn.

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nghĩ sao thì tùy

Nói xong, Trịnh Duẫn Hạo liền truyền tống về Long Thành.

Mà đồng chí Kim Tại Trung đứng ở bên cạnh đã sớm hóa đá.

Trịnh Duẫn Hạo cười nhìn cậu hỏi: “Cà phê đâu?”

Tại Trung lúc này mới tỉnh mộng, vội vàng chạy đi pha cà phê.

Nói thật, trong lòng cậu lúc này rất hỗn loạn, không, không hẳn là hỗn loạn, mà là suy nghĩ của cậu cứ ùn ùn kéo tới không ngừng.

Từ từ!

Kim Tại Trung một bên vừa pha cà phê một bên thì sắp xếp lại suy nghĩ, vừa rồi là tổng giám đốc thay mình báo thù, đồng dạng kỹ năng mà dùng phương pháp khác lại có thể chỉ trong hai giây hạ gục một tên trang bị tím sáu sao và một tên trang bị lục sáu sao? Tổng giám đốc cũng chơi trò này sao?!

Cậu cảm thấy nhân sinh giống như đã bị phá vỡ, so với trong trò chơi bị đuổi giết với chuyện bị ông chủ phát hiện đang chơi game hơn nữa ông chủ còn khẳng khái ra tay hoa lệ chỉ trong hai giây đã đánh gục đối phương thì thật sự không bình thường a!

Tại Trung yên lặng nhìn cốc cà phê trong tay, cuối cùng cho ra một kết luận, tốt nhất là cứ mang cà phê vào trước đã.

Lúc cậu mang cà phê vào văn phòng, Trịnh Duẫn Hạo đã sớm trở lại chỗ ngồi của mình xem tài liệu.

Tại Trung thấy chết không sờn, đưa cà phê qua nhỏ giọng nói: “Tổng giám đốc... cà phê của anh...”

Trịnh Duẫn Hạo không nói gì, nhận cà phê xong liền tiếp tục xem tài liệu.

Cậu cũng không biết sẽ bị nói những gì, chỉ đành đứng thẳng tắp không dám nhúc nhích nhìn tổng giám đốc.

Năm phút đồng hồ sau, khi Tại Trung đã tưởng tượng đến kiểu chết thứ 49 thì Trịnh Duẫn Hạo mới buông chén, tựa vào ghế xoay người lại nhìn Tại Trung, vẻ mặt có chút dăm chiêu.

Ánh mắt này không khỏi khiến cậu da gà da vịt nổi lên ào ào.

Trịnh Duẫn Hạo chậm rãi mở miệng: “Đi làm còn chơi game, thực là mới mẻ độc đáo nha.”

Cậu không dám động đậy cũng không biết nên mở miệng như thế nào

Trịnh Duẫn Hạo nhướn mày, tiếp tục nói: “Trên game thấy cậu nói chuyện rất vui vẻ mà, sao giờ lại câm như hến vậy?”

Trong lòng Kim Tại Trung tiếp tục rơi lệ, không nói không chết, càng nói càng sai, nguyên tắc này luôn luôn đúng vì ai biết được trong lòng tổng giám đốc đang nghĩ gì, vì thế cậu có chết cũng không chịu lên tiếng.

Huống hồ xưa nay luôn tồn tại một quy luật, càng là người hay chửi mắng người trong trò chơi thì ở ngoài đời thực chất lại là người nhút nhát thường hay phải chịu uất ức.

“Được rồi, về viết một bản kiểm điểm 3000 chữ sáng mai nộp cho tôi... Mặt khác, tôi hy vọng cậu lần sau muốn chơi cũng không cần phải tiếp tục lên lút, tôi gần đây đang suy nghĩ làm một dự án về game online, về sau cậu có hai tiếng buổi chiều có thể lên game, nhưng thứ Hai hàng tuần đều phải nộp báo cáo cho tôi, tôi cần cậu nghiên cứu và quan sát về trò chơi mà cậu đang chơi rồi đưa ra tổng kết, nếu làm tốt sẽ có thưởng.”

Sau khi nghe xong những lời này mắt của Tại Trung liền trợn to như chuông đồng, cậu có chút không tin tưởng lỗ tai của mình, liệu nó có phải có vấn đề hay không? Ai đó tới đánh cậu một cái đi, không đánh tổng giám đốc cũng được, rốt cuộc chuyện này là sao đây?

Trịnh Duẫn Hạo nhìn Kim Tại Trung bộ dạng ngu ngơ khề cười thâm, sau đó ánh mắt liền tối sầm lại: “Còn không mau đi làm việc? Mỗi phút mỗi giây đáng giá trăm vạn đó.”

Cậu rùng mình tỉnh lại, đang muốn xoay người trở lại chỗ làm việc, lại đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, xoay người lại nhỏ giọng hỏi một câu: “Tổng giám đốc, tôi có thể hỏi một chuyện được không... Anh nếu không muốn thì có thể không cần trả lời, coi như là tôi chưa hỏi.”

Trịnh Duẫn Hạo gật đầu.

Tại Trung liếm liếm môi hỏi: “Anh đã từng chơi Cửu Châu Chí bao giờ chưa?”

Trịnh Duẫn Hạo nhún nhún vai: “Trước kia đã từng chơi, hiện tại thì không. Làm sao vậy? Muốn tìm tôi PK?”

Cậu vội xua tay: “Không không... Bởi vì tôi cảm thấy anh PK rất lợi hại, phương pháp cũng rất đặc biệt, cho nên...”

“Tôi trước đây đã từng nghiên cứu qua tất cả các chức nghiệp (T/N: class, môn phái), thời gian làm lạnh, khi nào đánh chiêu nào thì có thể mang đến hiệu quả sát thương cao nhất, còn có cả sự tương khắc giữa các chức nghiệp, cho nên hôm nay cậu có thể nhanh chóng hạ gục bọn họ cũng coi như là cậu may mắn.”

Tại Trung có chút dăm chiêu gật đầu, nói cảm ơn xong liền đi về vị trí của mình. Đương nhiên cho đến hiện tại, cậu vẫn cảm thấy thế giới này có điểm không thực.

Trịnh Duẫn Hạo nhìn người đối diện lại nhìn vào máy tính của mình, login vào MSN, gửi cho Vương Tử Trầm Tiểu Bình một tin.

Hạo Thủy Chi Thương: Tối nay anh sẽ tham gia vào gia tộc của em.

5. Chương 4-1

Tâm trí của Tại Trung ngày hôm nay rất hỗn loạn, sau khi tan làm ăn cơm tối và viết xong bản kiểm điểm 3000 chữ liền mở máy bật trò chơi rồi ngồi ngẩn người.

Trong trò chơi, Trung Nguyên Nhất Điểm Kim vẫn đang đứng ở Ngọa Long Thành, mấy NPC ở xung quanh cậu lừ lừ nói mấy lời kịch theo hệ thống thiết lập sẵn khiến cho Tại Trung cảm thấy đau đầu.

Thuận tiện mở kênh Gia tộc không lúc nào không náo nhiệt ra, quả thực liền thấy mọi người đang nói chuyện rất vui vẻ.

[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Đại Kim! 8 giờ bạn em xin gia nhập vào gia tộc, anh đừng ần cự tuyệt nha

~[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: Ôi chào, lại có người mới? Bằng hữu của em là nam hay nữ?

[Gia tộc] Cá Hấp: Ai, mong là nam... Gia tộc chúng ta nhiều con gái lắm rồi

~[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Đúng vậy, trong gia tộc ngoại trừ tộc trưởng tộc phó cùng Ớt còn ai là nam sao?

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: (o) Sư thái không phải nam sao?

[Gia tộc] Sư Thái Sao Xăng Bậy:Ta là nam TT^TT

[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Đừng hy vọng, bằng hữu của lão tử là nữ!

[Gia tộc] Nòng Nọc Đáng Yêu: Lại có thêm em gái! Hoan nghênh hoan nghênh!

[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: Lão bà, người ta còn chưa có vào gia tộc a ~ <(^-^)>

[Gia tộc] Nòng Nọc Đáng Yêu: ~ ~ em nói trước thôi mà

~Tại Trung vừa định đánh chữ chột dừng tay một chút, thấy Tuấn Tú làm nũng với Phác Hữu Thiên không chút cố kỵ liền cảm thật là buồn nôn mà!

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Bánh Bánh, bằng hữu của em tên gì?

Vừa thấy tộc trưởng nói chuyện, đám người trong gia tộc đều hùng hổ xông tới!

[Gia tộc] Hạc Mưa Nhỏ: Tộc trưởng tới rồi ~ sờ một cái a!

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Haha tộc trưởng tiểu thụ tới rồi, ngày hôm nay được tổng tài sủng hạnh cảm giác thế nào? *cười xấu xa*

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Hai người thật xấu, tộc trưởng của chúng ta là một tiểu thụ mạnh mẽ, khẳng định cúc nội lưu hương, không thêm nói cho mấy người biết! ()/

--|||! Tại Trung nghĩ trên Internet chuyện gì cũng có thể xảy ra, một đám con gái nói mấy chuyện này mà không chút ngại ngùng lo lắng bị người khác thấy! Con gái không nên nói mấy chuyện này a!

Tại Trung buồn rầu, hận không thể phi đến trước mặt mấy cô nương này giáo huấn một trận!

Thế nhưng đây cũng là do cậu buồn chán cùng cõi lòng tan nát mà phán đoán linh tinh, Tại Trung sao nỗ mắng mấy đứa nhỏ kia chứ?

Ho khan một cái, phục hồi lại tinh thần, Tại Trung lách cạch gõ bàn phím.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Được rồi, đêm nay chắc anh không đi khám đại kỳ được, mấy đứa nếu lúc đó rảnh rồi thì hợp đội đi khám kỳ nhé.

[Gia tộc] Nòng Nọc Đáng Yêu: Trung Nguyên ca, anh hôm nay đi ngủ sớm sao?

[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: Bị tổng tài chỉnh?

[Gia tộc] Cá Hấp: Ha ha, hồ mạc cực khổ cây hoa cúc!

—

Tại Trung liên tục bị chọc cho tặc mao.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: () () ()

Đột nhiên trên màn hình nhảy ra một thông báo có nội dung:

[Hệ thống] Hạo Thủy Chi Thương thỉnh cầu được gia nhập vào gia tộc của ngài, [Xác nhận] HOẶC [Cự tuyệt].

Cậu nhất thời run tay một cái, cậu không nhìn lầm đó chứ, đây không phải chính là nữ thần vô tình gặp được lúc trước sao, tại sao lại xin vào gia tộc của mình chứ?

Lúc này trên kênh gia tộc có người lên tiếng.

[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Tộc trưởng, anh đồng ý cho bằng hữu của em gia nhập chưa? Là acc Hạo Thủy Chi Thương đó

~Một lời này vừa nói ra, đám người trong gia tộc ngay tức khắc bùng nổ.

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Cái gì cái gì? Tổ có phải bị hoa mắt không? Hạo Thủy Chi Thương xin vào gia tộc của chúng ta?!!

[Gia tộc] Cá Hấp: Nữ thần PK Hạo Thủy Chi Thương

(Hạ Anh: cái từ “nữ thần” làm nổi hết cả da gà --)

Mika: Me too ~ Cứ liên tưởng ông Yun với hình tượng nữ thần... *rùng mình*)

[Gia tộc] Sư Thái Sao Xăng Bậy: (o) Trò chơi không cho đặt trùng tên nha

~[Gia tộc] Nòng Nọc Đáng Yêu: Thật sao? Nếu quả thật là nữ thần đại nhân vậy thì quá tốt rồi!

[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: Hừm! Không thể tốt hơn được nữa! Là nữ thần có bàn tay vàng đó nha!

Nhìn đám người trong gia tộc hò hét náo nhiệt, Nai Con Thích Ăn Bánh bên kia máy tính – Trầm Xương Mân khẽ chảy mồ hôi.

Một người đàn ông che giấu thân phận gay giả làm nữ gia nhập trò chơi có nên hay không? Tương lai nếu bị lộ ra liệu có bị đồ sát hay không?! Có nên nói cho bọn họ biết chân tướng thực sự?!

Do dự một hồi Trầm Xương Mân lại nhớ tới những điều mà Trịnh Duẫn Hạo đã nói lúc chiều, không khỏi rùng mình.

Hạo Thủy Chi Thương: Chuyện anh là nam nếu như em dám tiết lộ ra ngoài, anh sẽ cân nhắc một chút về chuyện bẽ cong đồng thời... hấp (diêm) em —

(Hạ Anh: Mớ? @@

Mika: What? Cái gì cái gì cái gì cơ? @@)

Hừ, ông đây có bị thượng cũng là bị em gái thượng, không cần một ông chú phúc hắc tà ác thượng!

Trầm Xương Mân vừa lấy lại bình tĩnh vừa chậm rãi đánh chữ.

[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Các muội muội không cần làm sói tru, bằng hữu của lão tử chính là vị nữ thần kia trong lòng các muội muội a!

Đồng thời, Tại Trung cũng thuận lợi chấp thuận thỉnh cầu của Hạo Thủy Chi Thương.

[Gia tộc] Hạo Thủy Chi Thương: Chào mọi người

Một câu này vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều nhìn thấy màn hình nháy hai cái, một luồng ánh sáng truyền tống như trong phim thần thoại vẫn thường thấy xuất hiện trên đầu Hạo Thủy Chi Thương. Mọi người đều cảm lạnh, đây chính là cái gọi là khí chất của nữ thần! Đầu năm nay Điều ty (T/N: hình như nghĩa là Gà) nói chuyện phiếm đều là biểu tượng () <(^-^)> TT^TT, nữ thần chân chính chỉ cần cũng đã có thể đè chết một đám người a! Giống như nàng Monalisa, Audrey Hepburn, Marilyn Monroe bọn họ có thể bao trùm tất cả sự đoan trang, quyến rũ, sexy chỉ với một thôi a! Điều ty môn, mấy người có thể bình tĩnh đánh ra mà bị không bị người khác phun sao!

Sau 5s im lặng, thoáng cái kênh gia tộc liền sôi trào.

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Hu hu ~ nữ thần thật tốt ~!

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Phương thức chào hỏi của nữ thần cũng thật dễ thương!!!

[Gia tộc] Cá Hấp: Nữ thần quả nhiên không giống người bình thường a!!!

[Gia tộc] Sư Thái Sao Xăng Bậy: Nữ thần cầu chụp ảnh chung!!!

[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: Cùng cầu chụp ảnh chung!!!

[Gia tộc] Nồng Nọc Đáng Yêu: Em cũng cầu chụp ảnh chung!!!

Trịnh Duẫn Hạo vốn còn muốn đánh chữ thấy mấy lời này liền dừng lại, khóe miệng hơi nhếch lên. Mình ở trong trò chơi bình thường đều độc lai độc vãng rất ít người thấy, tuy rằng trên diễn đàn được ca tụng là “Nữ thần” gì đó cũng không để tâm, dù sao bản thân cũng là đàn ông mà. Thế nhưng bây giờ gia nhập gia tộc lại được nhiều người hoan nghênh như vậy, lòng ham muốn hư vinh của đàn ông cũng có chút thỏa mãn, bất quá Trịnh Duẫn Hạo hẳn là ai, cho dù trong lòng có nổi lên bao nhiêu sóng gió thì ngoài mặt vẫn là vẻ gió êm sóng lặng, sẽ không như người nào đó chống nạnh ngửa mặt lên trời cười ba tiếng.

[Gia tộc] Hạo Thủy Chi Thương: Tôi rất vui khi được gia nhập vào gia tộc của mọi người, sau này xin được chỉ giáo

Nhìn một người có danh tiếng nói chuyện khuôn phép như vậy, đúng là không giống người bình thường.

Tại Trung nhìn chăm chăm vào khung chat trên màn hình đến có thể nhìn xuyên thành một cái động, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy hỗn loạn. Vì vậy liền mật tán gẫu cho Nai Con Thích Ăn Bánh.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Bánh Bánh, Hạo Thủy Chi Thương là bạn bè ngoài đời của em?

[Hảo hữu] Nai Con Thích Ăn Bánh: Đúng vậy Đại Kim, anh xuân tâm rạo rức?

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Xuống địa ngục đi, anh chỉ là tò mò một đại thần như cô ấy tại sao lại muốn vào gia tộc của chúng ta, trước đây không phải luôn một mình sao?

[Hảo hữu] Nai Con Thích Ăn Bánh: Ách, cái này em cũng không biết, có thể hai ngày nay gặp chuyện gì kích thích a...

Tại Trung chống cằm, trong đầu bắt đầu nảy ra các loại suy đoán. Có lẽ nào nữ thần ngày hôm qua gặp mình không phải là chuyện ngẫu nhiên? Chẳng nhẽ cô ấy thâm mểm mình đã lâu, phát hiện mình bị người ta đá liền nhân cơ hội tới an ủi?

Nghĩ như vậy, Tại Trung đột nhiên có cảm giác được chuyện này cũng có khi là như vậy, làm một trạch nam chất lượng cao, ở trên Internet tùy tiện chạy một chút cũng có mỹ nữ tiếp cận, đây chẳng phải là trời ban lương duyên hay sao? Cho nên có thể nói, mùa xuân của mình căn bản không phải ra đi từ ngày hôm qua mà là mở ra từ ngày hôm qua.

(Hạ Anh: Lương duyên trời định đó ^__^)

Tại Trung quyết định sớm nên hạ thủ đem nữ thần về tay, tranh thủ vì sự nghiệp kết hôn của mình mà chuẩn bị một chút... A, nghĩ cũng hơi xa a...

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nữ thần

chúng ta lại gặp nhau!

6. Chương 4-2

Trịnh Duẫn Hạo chau mày, vừa định đánh chữ lại đột nhiên dừng tay, đóng khung chat lại, trong lòng không hiểu sao khi nhìn thấy cái ID này lại cảm thấy tức giận, lại nghĩ nghĩ người này vốn là nhân viên trong công ty của mình, không biết kiểm chế mà mỗi ngày đều trầm mê trong trò chơi nên luôn đi làm muộn, càng nghĩ càng thấy tức giận. Vì vậy hắn quyết định không đáp lại mà đi làm nhiệm vụ của mình.

Tại Trung đợi nửa ngày cũng không thấy nữ thần trả lời, hơi buồn bực.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: A, nữ thần sao lại không trả lời? Xấu hổ?

[Gia tộc] Hạo Mưa Nhỏ: Tộc trưởng, nữ thần sama người ta là người cao quý, cách làm quen của anh lỗi thời rồi

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Dù cách làm quen có chút giống mấy tình tiết trong phim truyền hình, thế nhưng cũng có chỗ đổi mới mà

~[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: TT^TT Anh hôm qua thật sự có gặp nữ thần mà, ở chỗ pho tượng của quốc vương đó, hai người bọn anh cùng nhau ném trứng!

[Gia tộc] Cá Hấp: Ném trứng...

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Hóa ra là tộc trưởng của chúng ta giờ trò lưu manh!

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: TT^TT Bọn anh chỉ là thuần túy ném trứng gà mà thôi

Tại Trung mật cho Hạo Thủy Chi Thương vài lần nhưng không thấy đối phương trả lời, đoán chừng có lẽ đối phương không ở trước màn hình, vì thế bắt đầu tổ chức gia tộc đi làm nhiệm vụ. Nhưng cậu vừa mới đi ra ngoài bản đồ gia tộc chuẩn bị làm nhiệm vụ thì lại nhận được tin nhắn do vị hôn thê cũ gửi tới.

[Hảo hữu] Tổ Nhan: Trung Nguyên ca, hôn lễ của em sắp bắt đầu, thiệp mời em đã gửi qua hòm thư cho anh, anh kiểm tra một chút, lát nữa anh và mọi người trong gia tộc nhớ đến dự nhé.

Cậu vừa định từ chối, nhưng nghĩ lại nếu mình không đi chắc chắn sẽ bị người khác nói cậu lòng dạ tiểu nhân ghen tị... Mấy lời này cũng đủ dìm chết cậu. Đắn đo một hồi, Tại Trung quyết định nhận lời.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Anh có thể tới, nhưng mà anh muốn quốc vương phải yêu cầu hai tên Kim Ô Quy kia ra xin lỗi, bọn họ hôm nay giết anh rất nhiều lần

[Hảo hữu] Tổ Nhan: Là hiểu lắm thôi. Trung Nguyên ca, anh giống như một đứa trẻ con vậy, hề người khác động vào anh một chút liền kêu gào

Tại Trung thấy trên đầu mình lúc này có rất nhiều quạ đen bay qua, chẳng lẽ cậu thoát nhìn giống người nhỏ nhen vậy sao? Cậu vừa bấu môi vừa gõ bàn phím.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Vậy cũng được, em nói cho quốc vương rằng anh yêu cầu bọn họ đảm bảo sẽ không tiếp tục tới tìm người bang Nhạn Bình gây phiền phức, nếu được anh sẽ suy nghĩ cho em chút mặt mũi

Đối phương im lặng thật lâu nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng.

Tại Trung đóng khung chat, mở hòm thư nhận thiệp cưới, tuy trong lòng khó chịu nhưng vẫn cảm thấy mình là một nam tử hán, cảm được thì cũng buông được, không phải chỉ là hôn lễ của vị hôn thê cũ sao, dù sao cô ấy cũng còn có lòng coi mình như bạn bè tốt mà mời tới, tóm lại so với chuyện bị người ta phỉ nhổ một cái rồi đi hay sinh sự gì đó vẫn tốt hơn, cũng không uổng công cậu từng đối xử tốt với cô ấy.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Anh vừa xem hòm thư, nhận được thiệp cưới của Tổ Nhan, lát nữa hôn lễ bắt đầu chúng ta sẽ tới đó

[Gia tộc] Nòng Nọc Đáng Yêu: Trung Nguyên ca, chúng ta sẽ tới dự hôn lễ sao?

[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Thú vị đây, hôm qua anh không trả thù sao?

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: ... Anh nhìn giống người hẹp hòi vậy sao?

[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: Cũng không đến mức bụng dạ hẹp hòi, nếu dùng từ miêu tả chính xác hơn thì đó là ngạo kiều

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Ót miêu tả thật chuẩn a, ngạo kiều thụ ha ha

~~[Gia tộc] Cá Hấp: Ngạo kiều + 1

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Ngạo kiều + 2

[Gia tộc] Hạt Mưa Nhỏ: Ngạo kiều +n

Tại Trung muốn hất màn hình, có nên cấm ngôn đám người này hay không!

[Gia tộc] Hạo Thủy Chi Thương: Ngạo kiều?

Trịnh Duẩn Hạo thấy những lời này thuần túy là không tin, ngạo kiều thụ hán gặp không ít, cũng không hề nhìn thấy phẩm chất này trên người của Tại Trung. Cậu ta quá lăm cũng xem như là một M thiếu kinh nghiệm được điều giáo, đương nhiên, mình mới vùng roi lên đã có thể làm cho cậu ta run lấy bầy.

Chỉ có điều những người khác trong gia tộc bắt hưng phấn.

[Gia tộc] Cá Hấp: Nữ thần, ta phổ cập kiến thức mới cho nàng nha! Ngạo kiều là ...bla bla...

Tại Trung che màn hình coi như nhắm mắt làm ngơ, anh danh một đời của cậu coi như đã bị hủy trong tay đám hủ này rồi!

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Ai tiếp tục phá hủy hình tượng của ông đây ông đây sẽ trừ lương a! Nữ thần ngàn vạn lần không nên tin lời mấy đứa này nói, đó là bôi nhọ bôi nhọ!!!

[Gia tộc] Hạo Thủy Chi Thương:

Tại Trung thấy biểu tượng mỉm cười chứa nhiều hàm xúc này mà cõi lòng tan nát.

8h hôn lễ chính thức bắt đầu, Tại Trung ngoan ngoãn ngồi một bên uống rượu, tận lực không để ý tới người của bang quốc vương.

Bởi vì quốc hôn, là hôn lễ của Đại đô đốc, vì vậy lời chúc trên kênh quốc gia vang lên không ngớt cùng với tiếng đáp lại của Đại đô đốc, cái gì mà “Cảm ơn mọi người đã tới tham dự” “Ta cùng phu nhân gặp nhau cũng là hữu duyên” “Mặc dù chỉ là kết hôn trong trò chơi nhưng ta sẽ cố gắng cho nàng những gì tốt nhất” “Trong trò chơi ta sẽ cùng nàng đi tới cùng, cho đến khi cả hai đều rời đi...”

Trong lòng Tại Trung quả thực cảm thấy rất muốn ói, con mẹ nó “tham dự”, đám người các người là một lũ chó má, mi có thể cho cô ấy những gì “tốt nhất” sao, còn cái gì mà “đi tới cùng” chứ! Thối lắm!!!

Đương nhiên ở nơi này, ngoại trừ Tại Trung luôn phát ra loại khí tức đại ý “đừng có lại gần” ra, cũng chỉ có kẻ không có mắt mới đi trên chọc cựa.

[Phụ cận] [Kim Ngô Vệ] Ôn Nhu Tuyết: Ô ~ đây chẳng phải là con cháu chiều nay mới bị chúng ta cho nằm đất sao ~ mà cũng được mời tới sao? Tới đây, cho một cục xương mà gặm nè

(Hạ Anh: muốn đồ sát nhỏ này quá ==)

[Phụ cận] [Kim Ngô Vệ] Ôn Nhu Tà Khí: Lão bà, không phải em nói gần đây muốn mua chó làm thú nuôi sao, tên này cũng không tồi a, đầu óc ngu si tứ chi phát triển a ha ha! (Hạ Anh: sr babe Kim >_<)

[Phụ cận] [Kim Ngô Vệ] Ôn Nhu Tuyết: Lão công đáng ghét, thừa biết người ta không thích nhất là cái loại tướng tá to lớn mà! Vừa nhìn thật bần thủ không ai muốn, hơn nữa, chủ nhân cũng không cần lấy lý do ở đây lấy kinh nghiệm nha!

(Hạ Anh: chỉ cần bước vào khu vực lễ cưới sẽ tự động được tặng kinh nghiệm trong 1 khoảng thời gian nhất định)

Đến nước này thì không ai có thể chịu đựng được nữa, Tại Trung thấy bọn họ càng nói càng quá đáng thì trong lòng vô cùng tức giận.

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Hai đứa tiện nhân chúng mày ngoại trừ suốt ngày chạy khắp nơi cắn người thì còn có thể làm gì? Buổi chiều hôm nay bị tao giết trong nháy mắt vẫn cảm thấy chưa đủ thoải mái sao? Hay muốn thoải mái thêm vài lần nữa?!!

[Phụ cận] [Kim Ngô Vệ] Ôn Nhu Tà Khí: Nháy máy giết? Mày đừng tưởng bọn tao không nhìn ra, lúc đó căn bản không phải mày, là mày đi nhờ người khác giết bọn tao, bằng không chờ uống rượu xong thì ra ngoài đánh một trận, mày giết tao thử lần nữa coi chó hoang!

Tại Trung quyết định không làm người lịch sự nữa, ngay tức khắc đáp ứng.

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Tốt, để xem ai giết ai, tao chờ mày ở ngoài lễ đường!

Lúc này, Đại đô đốc vốn đang trên kênh quốc gia khách khí vài câu, bỗng nhiên đổi đề tài câu chuyện, giống như là phát hiện ra chuyện gì thú vị, nói: “Các vị, hai vị Kim Ngô Vệ vừa thông báo hôm nay sẽ có một tiết mục đặc biệt dành riêng cho hôn lễ này, không biết lát nữa sau khi hôn lễ kết thúc tôi có thể được xem một màn thật hay không đây. Nghe nói lần này diễn viên chính chính là bang chủ bang Nhạn Bình – Trung Nguyên Nhất Điểm Kim đặc biệt trở tài... À, tên tiết mục cũng rất thú vị, là “Miếu sát”. Ha ha, tôi rất cao hứng với phần hậu lễ này của Trung Nguyên Nhất Điểm Kim, mọi người chúng ta nhất định phải tới xem a.”

Một lời này nói ra, kênh quốc gia nháy mắt trở nên ồn ào, hàng trăm tin nhắn cuộn cuộn đẩy lên. Đương nhiên, nội dung ngoại trừ vài câu bình luận chung chung thì chủ yếu chính là về màn biểu diễn của Trung Nguyên Nhất Điểm Kim, còn có mọi ra chuyện lúc trước của Trung Nguyên Nhất Điểm Kim, Đại đô đốc và Tổ Nhan có ân oán, thật sự có thể nói là vô cùng náo nhiệt!

Đương nhiên lúc này không chỉ có kênh quốc gia náo nhiệt, tại kênh gia tộc của Tại Trung cũng đã sớm sôi trào...

[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Hừ! Đại Kim anh không thể bình tĩnh một chút sao! Tại sao lại có cái thông báo này!

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Hỏi trước chuyện gì xảy ra đã, lúc tôi vào tiệc rượu cũng không có thấy tộc trưởng a

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Quả nhiên, tam giác tình yêu cùng xuất hiện sẽ có chuyện mà

[Gia tộc] Sư Thái Sao Xăng Bậy: Tộc trưởng, từ khi nào thì anh học được tuyệt kĩ “Miếu sát” vậy?

...

Tại Trung thực sự có khổ mà không thể nói thành lời, hiển nhiên bản thân đã bị gài bẫy, tên Kim Ngô Vệ kia chính là muốn cậu bị mất mặt, bản thân lại cứ thế ngu ngốc mà nhận lời!

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Việc này mọi người đừng động thủ, yên tâm đi, anh tuyệt đối cho bọn chúng biết mặt!

Người trong gia tộc rõ ràng nhìn ra được Trung Nguyên Nhất Điểm Kim đang vô cùng tức giận, khuyên thế nào cậu cũng không để vào tai, không thể làm gì hơn là khuyên cậu tận lực là tốt rồi, không cần quá so đo.

Trịnh Duẩn Hạo ngồi trước máy tính, khẽ nhếch môi cười nhạt nhìn lời nói của mọi người trong gia tộc, gia nhập vào gia tộc này đúng là lắm chuyện vui.

Sau khi hôn lễ kết thúc, bên ngoài lễ đường đã sớm chật ních người, hầu như người chơi ở Giang Châu đều tụ tập ở đây, có thể nói trận đấu này dù bên nào thua cũng sẽ vô cùng mất mặt.

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim sửa sang lại trang bị, hồi đầy máu cùng buff các chiêu thức hỗ trợ xong liền xông tới trước mặt Ôn nhu tà kh. Đương nhiên bởi vì đẳng cấp hai người tương xứng, trang bị cũng tương đồng, một khi giao thủ khó phân thắng bại, nói “Miếu sát” cũng chỉ khoe mẽ mà thôi.

Bất quá nhớ lại trình tự và chiêu thức mà Trịnh Duẩn Hạo đã sử dụng chiêu này, Tại Trung tin tưởng mình có phần thắng.

Giọng nói của Đại đô đốc trên kênh quốc gia cũng không nén được sự hưng phấn: “Người tới rất nhiều nha, hai vị tuyển thủ, mong hai vị có thể biểu diễn một chút tuyệt kĩ “Miếu sát”, nhất là Trung Nguyên Nhất Điểm Kim phải biểu diễn tốt nha, đương nhiên, mong Kim Ngô Vệ đại nhân cũng không cần nhường, dù sao đao thật súng thật có thể chân chính thể hiện hàm nghĩa của “Miếu sát” a!

Con mẹ nó thật nhiều lời vô ích! Tại Trung ở trên kênh quốc gia gõ vài từ.

[Quốc gia] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Đừng sửa nữa!

“A? Trung Nguyên Nhất Điểm Kim của chúng ta đã không đợi được nữa a, được rồi, sau khi ta đếm 1, 2, 3, hai vị có thể bắt đầu rồi, mọi người tới xem cũng nên tìm vị trí tốt tránh bị ngộ sát a. 1 — 2 — 3 —”

Ngay sau khi tiếng số 3 kết thúc Tại Trung đã xông tới, ngay lập tức sử dụng kỹ năng áp sát Ôn Nhu Tà Khí, mới vừa thi triển một kĩ năng hoa lệ đột nhiên cảm giác bị định thân không thể nhúc nhích, cậu thậm chí không ổn vừa định uống thuốc giải trừ trạng thái đã bị Ôn Nhu Tà Khí bổ cho một đao chỉ còn nửa cây máu, còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị chém tiếp một đao, như vậy chỉ trong vòng hai chiêu, Trung Nguyên Nhất Điểm Kim đã nằm đất!

(Hạ Anh: __- Chết sớm quá)

Khoảng thời gian hai chiêu này cũng không tính là bao nhiêu, thế nhưng đối với Tại Trung đó chính là thời điểm mọi thứ bị đảo ngược! Đột, rõ ràng mới buổi chiều tên này bị cậu hai đao giải quyết dễ dàng mà bây giờ lại thần sầu như vậy?!!

(Hạ Anh: Đương nhiên, chúng nó chơi xấu anh mà T_T)

“A nhanh như vậy đã xong rồi sao? Thật đúng là ngoài ý muốn a, vốn tưởng rằng có nhìn thấy Trung Nguyên Nhất Điểm Kim hạ Ôn Nhu Tà Khí trong nháy mắt, không ngờ kết quả lại như vậy, nhưng mà cũng rất thú vị nha! Cảm ơn Trung Nguyên Nhất Điểm Kim đã mang đến cho chúng ta một tiết mục vô cùng đặc sắc a!

Tại Trung mang biểu cảm không thể được nhìn Trung Nguyên Nhất Điểm Kim nằm trên mặt đất, không những bị nhưng kẻ xung quanh cười nhạo mà còn hai tên Kim Ô Quy lấy roi đánh thi thể.

[Phụ cận] [Kim Ngô Vệ] Ôn Nhu Tà Khí: Ha ha, miếu sát? Chó hoang thì cút ra ngoài đi! Có bản lãnh thì đừng kêu loạn, mấy câu nói của mày tao đã chụp lại post lên diễn đàn rồi, cho mày tức chết!

[Phụ cận] [Kim Ngô Vệ] Ôn Nhu Tuyết: Đúng đấy chó hoang, mày cũng đừng lảng vảng quanh Tổ Nhan tử nữa

Kênh phụ cận không ít kẻ đả kích chế giễu Tại Trung, mà ở dưới góc phải thông báo tin nhắn nhấp nháy không ngừng, thế nhưng Tại Trung cảm giác mình không còn thấy gì nữa! Tâm trí của cậu đang đi vào ngõ cụt, bế tắc không có lối thoát. Rõ ràng mình hoàn toàn có thể giết được hắn, tại sao kết cục lại thành ra như vậy?! Vì sao?!

Trên kênh quốc gia mọi người đều đang bàn luận vì sự kiện này, nhiều người đối với Trung Nguyên Nhất Điểm Kim kín đáo phê bình, nói cái gì mà “Cố ý gây chuyện” “Muốn cướp đầu bắt quá bị người ta giết”...

[Quốc gia] Hạo Thủy Chi Thương: Thật có ý tứ a, hai đánh một, nháy mắt bị giết là chuyện bình thường
Hạo Thủy Chi Thương lên tiếng khiến cho những người đang ồn ào trên kênh quốc gia đều ngừng lại.

[Quốc gia] Thất Thượng Bát Hạ: Ôi chào~~ là nữ thần!!! Nữ thần nói chuyện a!!!

[Quốc gia] Cúc Hoa Hữu Điểm Tùng: Ô ô ô ngao
nhân sinh thật tốt có thể nhìn thấy nữ thần nói chuyện a

!!! Nhưng mà, nữ thần nói thế là sao không hiểu a (o)

[Quốc gia] Hoa Nhỏ 123: Một đánh hai? Không phải là solo sao?

Trình Duẫn Hạo chậm rãi đánh ra một hàng chữ.

[Quốc gia] Hạo Thủy Chi Thương: Ôn Nhu Tà Khí, Ôn Nhu Tuyết, tôi bỏ đi bốn món trang bị, hẹn gặp nhau tại giao lộ, chúng ta quyết đấu, thế nào?

(Mika: bênh vợ kìa:v)

(Hạ Anh: với quần chúng trong game thì là bênh “chồng” đó:v)

7. Chương 5-1

Trò chơi Cửu Châu Chí hiểm có ngày thứ sáu náo nhiệt như hôm ấy, đương nhiên, các nhân vật trung tâm của cậu chuyện cũng vượt qua một đêm khó khăn, đặc biệt là Tại Trung.

Bất đắc dĩ rời tay khỏi con trỏ chuột, cậu thở dài mấy lần rồi quyết định lên giường đi ngủ.

Vừa quay trở lại trò chơi, đang chuẩn bị một lần nữa đi tìm tên Kim Ô Quy kia, lại không ngờ người tụ tập càng lúc càng nhiều, thậm chí so với thời điểm tranh tài vừa rồi còn náo nhiệt hơn, hơn nữa những người đó còn kêu gào “Nữ thần sama muôn năm!!!” “Nữ thần đánh rùa” “Đêm nay thật quá sung sướng! Được xem hai màn PK đặc sắc a!”

A? Tình huống này là sao?

Tại Trung vừa định tìm hiểu, khê di chuột chuyển, đột nhiên acc của cậu bị văng ra ngoài! (bị thoát game đó mà)

Đối với một lập trình viên máy tính mà nói, đây thực sự là một sự đả kích!

Tại Trung cấp tốc mở lại bảng đăng nhập login vào trò chơi, lại bị thông báo lượng người chơi hiện đang bị quá tải không thể đăng nhập được.

Đây là muốn ép người sao? Ông đây là nam tinh anh ngành IT a! Máy tính cấu hình cao còn bị đẩy ra như vậy, rốt cuộc thì đám người chơi game này dùng loại máy tính gì a!! Chẳng lẽ là siêu máy tính!!

Trong lúc bị ngăn trở, Tại Trung không thể làm gì khác hơn là kiên trì đăng nhập liên tục. Vì vậy...

Hệ thống đăng nhập hiện đang gặp trục trặc, xin vui lòng thử lại sau.

Đang trong quá trình đăng nhập, xin hãy kiên trì chờ đợi O(_)O

Tại Trung vừa nhìn thấy biểu tượng đáng yêu kia liền tức giận, liên tục giày vò bảng đăng nhập, thậm chí còn định bụng quay về làm hacker thâm nhập vào hệ thống trò chơi!

Vì vậy...

IP của bạn hiện đã bị tạm khóa, xin hãy thử lại sau 5 phút nữa.(Hạ Anh: xài phần mềm đổi IP ý =)))))

Mà nguyên bản máy tính vẫn còn đang hoạt động, cậu chưa kịp phản ứng, màn hình đã đột ngột tắt ngúm. (Hạ Anh: Max nhỏ =))))))))))

Tại Trung sững sốt, hơn nửa ngày mới khóc không ra nước mắt mà buông chuột, trong lòng rên rỉ “Xin trao cho tôi giải thưởng Oscar may mắn nhất của năm”. (Hạ Anh: ko hiểu câu này ý là gì)

Trầm mặc rút dây điện máy tính ra, Tại Trung lên giường liền trần trọc, một bên suy nghĩ bản thân hôm nay thật xui xẻo, một bên lại lo lắng tiền lương không còn bao nhiêu mà còn phải đem máy tính đi sửa.

Cùng thời khắc đó ở trong trò chơi, Trịnh Duẫn Hạo nhìn các thành viên trong gia tộc lần lượt tạm biệt rồi logout, lại nhìn vào kênh tán gẫu, mọi người đối với việc Trung Nguyên Nhất Điểm Kim không nói tiếng nào đã logout bàn luận, đột nhiên cảm giác được có chút không thú vị. Sau khi nháy mắt giết chết hai tên Kim Ngô Vệ liền không nói lời nói mà logout.

Có một vài người thường dễ bị ảnh hưởng từ người khác, Trịnh Duẫn Hạo hẳn cảm thấy bản thân không phải là người thích bị người khác thao túng, đó là lý do hẳn rất ít khi để ý tới tâm tình của người khác mà thường dựa vào đó để thao túng bọn họ.

Hôm nay chính là một ngoại lệ.

Chủ nhật, ngày mà tất cả mọi người đều mong đợi, ngày duy nhất trong tuần người đi làm không phải tới công ty, người đi học không phải tới trường mà có thể nghỉ ngơi, gặp mặt bạn bè hoặc đi chơi cuối tuần.

Thế nhưng đáng thương cho Tại Trung vào sáng Chủ nhật vẫn phải dậy sớm tới công ty trước 7 giờ để điểm danh, lau bàn ghế, tưới hoa, sắp xếp lại văn kiện tư liệu cùng với bản kiểm điểm 3000 chữ của cậu.

Nếu như nói Tại Trung trước 26 tuổi đều là “Ăn ngủ chơi game”, vậy thì hiện tại đổi thành “Ngủ sớm dậy sớm làm vệ sinh...”

Sau khi làm xong công tác chuẩn bị, Tại Trung chậm rãi đi tới phòng trà nước, tự pha cho mình một ly cà phê nồng đậm thơm ngát, ngồi ở trên ghế sát với cửa sổ, mơ mẩn mà thưởng thức thế giới bên ngoài cửa sổ, tiếng còi xe giao thông công cộng, tiếng còi từ những chiếc xe riêng hòa cùng tiếng chuông xe đạp khiến cho cậu nghĩ việc dậy sớm cũng không tồi, di chuyển bằng phương tiện giao thông công cộng cũng thoải mái hơn nhiều.

A ha ha ha!

“Cậu có thể to miệng hơn nữa được không, tôi có mang theo hai quả trứng gà, có thể nhét vừa đó.”

Tại Trung bị dọa, chén cà phê vẫn còn cầm trong tay lập tức đổ ụp lên người cậu, chỉ trong phút chốc áo sơ mi trắng đã bị nhuộm một màu cà phê.

Trịnh Duẫn Hạo nhướn mày nhìn cậu: “Lá gan nhỏ như vậy còn ngồi ở đây giả đúng đắn?”

Tại Trung đơn giản có khổ mà không thể nói, sắc mặt đã tái xanh như lá rau họ!

“Cậu đi thay đồ đi, trong phòng nghỉ của tôi có để vài cái áo sơ mi dự bị, chọn cái nào cậu mặc vừa ý.” Đồng thời quét mắt lên người Tại Trung. “Nhìn dáng người cậu, muốn tìm cái vừa người có lẽ sẽ có khó khăn.”

—
Đây không phải là trắng trợn khinh bỉ sao?

Tại Trung nén tức giận vào trong lòng, để ly cà phê xuống rồi đi vào phòng làm việc, cảm thấy bản thân cậu gặp phải tên tổng giám đốc kỳ quái này thật đúng là không may mắn! Lại nhìn vệt cà phê hoen ố trên áo sơ mi, Tại Trung đau lòng muốn chết, cái áo này là cậu cắn răng bỏ ra 99 đồng để mua a! Túi tiền của cậu cũng sắp cạn rồi! Hơn nữa còn cái máy tính hôm qua bị hỏng nữa.... Cậu chưa xót rơi lệ, tại sao đi trễ lại bị phạt nhiều tiền vậy!

Tại Trung ở trong phòng nghỉ lựa đi lựa lại mắt gần nửa tiếng mới bước ra, cũng vừa đúng lúc Trịnh Duẩn Hạo xem xong bản kiểm điểm của cậu.

Trịnh Duẩn Hạo ngẩng đầu liền nhìn thấy Tại Trung mặc áo sơ mi thùng thình bước tới, hai tay cậu đang không ngừng nắn qua nắn lại góc áo, hẳn khẽ cười thầm nhưng cũng nghiêm giọng nói: “Bản kiểm điểm viết rất tốt” Nhìn thấy cậu thở phào nhẹ nhõm một cái, lại bồi thêm một câu: “Nhưng mà trên trang web XXX cũng có bài viết tương tự như bản kiểm điểm của cậu, xem qua thì có lẽ đó là bản kiểm điểm mẫu, nếu tôi sau này còn thấy cậu như vậy nữa sẽ bắt cậu viết gấp đôi.”

Nghe xong những lời này, sắc mặt của Tại Trung hết trắng lại hồng.

Bởi vì hôm nay là Chủ Nhật nên trong công ty cũng không có nhiều người, mỗi phòng ban chỉ để lại một người chịu trách nhiệm làm chút việc đơn giản cuối tuần kết thúc công tác.

Lúc này Tại Trung đang bò trên mặt bàn vi tính, ngón tay khều khều tiểu sư tử đang lắc qua lắc lại, vô cùng buồn chán. Mà ở phía đối diện, Trịnh Duẩn Hạo mang mắt kính chăm chú xem xét tài liệu, hình như đối với mọi việc xung quanh không quá để ý.

Thở dài một hơi, Tại Trung lại lén lút click chuột vào biểu tượng của Cửu Châu Chí, muốn nhìn một chút hôm qua sau khi cậu bị out game mọi chuyện diễn biến thế nào.

Đồng thời cũng đăng nhập vào diễn đàn, trên diễn đàn Cửu Châu Chí lúc này đang vô cùng náo nhiệt, có không ít topic ở trên top đều là bàn luận chuyện xảy ra ngày hôm qua, mà nói về trang bị cùng các sự kiện khác đều bị đẩy xuống phía dưới.

Bỗng nhiên, một topic đặc biệt được gắn thêm chữ “HOT” lọt vào mắt Tại Trung.

“Máy chủ Cửu Châu Chí – Lý giải về các loại quan hệ tam giác tại Giang Châu tối hôm qua.”

Tại Trung đột nhiên có dự cảm xấu, nhưng vẫn không kìm được tò mò mà nhấn vào link trên.

Vì thế, cậu thấy được nội dung:

Lâu chủ: Lâu chủ căn cứ theo lương tâm nghề nghiệp trực tiếp sản ảnh tại hiện trường, nếu có sự giống nhau hoàn toàn là do sao chép! (Hạ Anh:Raw của câu này hơi khó hiểu, mình cũng ko dám chắc edit đúng)

2L: Đoạt số pha tới ngồi một chút, lâu chủ cũng là người bên Giang Châu? Tiết mục chiến hỏa xen lẫn tình yêu tranh đoạt ngày hôm qua có thể so sánh với Trung Quốc thần khúc nha, thật cẩu huyết! Nhưng mà cũng thật đáng tiếc,lại không có nguyên tố mới đồng tính luyến ái gia nhập, có chút đáng tiếc a

3L: Đem cái ghế nhỏ tới ngồi tạm, đồng cảm với lâu trên nha, Trung Nguyên Nhất Điểm Kim thực sự không có gì với Đại đô đốc sao? Rất xứng mà!

Lâu chủ: Để bản lâu chủ tới giải thích một chút cho mọi người nghe. Đầu tiên, Trung Nguyên Nhất Điểm Kim cùng với lão bà hiện tại của Đại đô đốc – Tổ Nhan đã từng là một đôi bích nhân. Bọn họ có không ít ảnh chụp ân ái, cùng nhau đánh quái, cùng nhau làm nhiệm vụ, thậm chí Trung Nguyên Nhất Điểm Kim còn vì Tổ Nhan mà từng đánh nhau với người khác... Những điều trên thể hiện điều gì? Đó không phải là muốn nói Trung Nguyên Nhất Điểm Kim đối với Tổ Nhan có tình cảm sao!

5L: Trung Nguyên Nhất Điểm Kim là tên gốc! Nó dựa vào chút tiền lẻ mà đòi làm thổ hào phách lối giữ Tổ Nhan không tha, Tổ Nhan tỷ nói tỷ ấy luôn muốn rời đi, chính là vì sợ cái tên thổ hào kia bị tổn thương mà chưa dám đi, bây giờ tỷ ấy ra đi, Trung Nguyên Nhất Điểm Kim còn cùng người trong bang quốc vương gây chuyện, loại hành vi này lẽ nào là đúng? Tôi thấy là một tên nào tàn thì đúng hơn! (Hạ Anh: có mi nào tàn ý __=)

Lâu chủ: Chúng ta nói một chút về trạng thái hiện tại của Tổ Nhan – Chiến hồn, nói thật bản lâu chủ cũng chưa có được thấy Tổ Nhan kia đáng đáp ra sao, bất quá có thể quyền rũ được Đại đô đốc hẳn là cũng có năng lực, hơn nữa theo một nhân sĩ biết chuyện tiết lộ, Chiến hồn trước đây đã dùng mấy trăm đồng mua Tổ Nhan từ gia tộc của Trung Nguyên Nhất Điểm Kim, mối quan hệ phức tạp bên trong cũng không giống những gì chúng ta nhìn thấy bên ngoài.

7L: Tuy rằng lâu chủ phân tích rất có đạo lý, tuy nhiên Đại Kim của chúng tôi đã không còn quan tâm đến chuyện của Tổ Nhan nữa, chân chính chọc tới bọn tôi là hai tên Kim Ô Quy của bang bọn họ, hai kẻ đó nếu như ít gây chuyện thì bọn tôi cũng sẽ không sinh sự!

8L: Lẽ nào các vị không nhìn thấy Kim Ô Quy đối với Trung Nguyên Nhất Điểm Kim có gian tình a!

Lâu chủ: Tiếp theo diễn biến câu chuyện còn có kịch hay, đó là Trung Nguyên Nhất Điểm Kim và nữ thần ra mặt thay hẳn ngày hôm qua – Hạo Thủy Chi Thương! Khi Trung Nguyên Nhất Điểm Kim bị Kim Ngô Vệ trong nháy mắt giết chết, bản lâu chủ cũng chỉ nghĩ là do hắn phiền muộn, thương tâm cùng xấu hổ hay tức giận gì đó nên mới không tập trung ... Nhưng mà ai ngờ 5 phút sau ở trên kênh Quốc gia xuất hiện chiến thư của nữ thần, lại là khiêu chiến với hai vị Kim Ngô Vệ. Hơn nữa nghĩ lại việc Trung Nguyên Nhất Điểm Kim bị chết trong nháy mắt cũng không hợp lý cho lắm, ta tò mò quan sát thì vô tình phát hiện ở khu vực bên trái địa điểm thi đấu có điểm BUG, Kim Ngô Vệ Ôn Nhu Tuyết mở ra hình thức ẩn nấp, thế nhưng vì là để chế độ ẩn nấp nên tên của nàng sẽ bị biến thành màu tím, vừa lúc nàng là đánh xa, ta trong nháy mắt hiểu ra ý tứ trong lời nói của Hạo Thủy nữ thần.

10L: Lâu chủ nói là sự thật sao? Trời ạ, tôi vẫn luôn nghĩ người trong bang quốc vương rất chính nghĩa, không ngờ lại là kẻ bại hoại như vậy.

11L: A, Hạo Thủy nữ thần bình thường không phải vẫn độc lai độc vãng sao, sao bây giờ lại trong bang của Trung Nguyên Nhất Điểm Kim? Chẳng lẽ...

Lâu chủ: Nữ thần bỏ 4 món trang bị mà trong nháy mắt vẫn giết được hai Kim Ngô Vệ ta cũng nhìn thấy, tư thế hiên ngang của nữ thần như nào ta không nói tới nữa. Nhưng mà nếu nữ thần không nói gì mà ra mặt thay cho Trung Nguyên Nhất Điểm Kim vì bất bình, có lẽ cũng không có gì mờ ám. Trọng điểm là, ta thấy phía trên tên nàng hiển thị tên bang phái và gia tộc của Trung Nguyên Nhất Điểm Kim, các vị từ điều này linh ngộ được điều gì không? Lẽ nào đó không phải là nữ thần kín đáo thể hiện tình yêu ~~!!

13L: Hạo Thủy Chi Thương chưa từng gia nhập gia tộc hay bang phái nào, hiện tại bỗng nhiên gia nhập bang Nhạn Bình, quả thực khiến người khác nghi ngờ nha.

14L: Từ trước tới nay nữ thần chưa bao giờ nói chuyện cùng người khác, hiện tại nữ thần cao ngạo lại ra mặt thay cho một tiểu nhân vật, thật mất mặt!

15L: Có khi nào Hạo Thủy Chi Thương là nhân yêu, nhìn xem nàng kỹ thuật tốt như vậy, con gái làm sao có thể có khả năng này?! Hơn nữa tính cách còn lạnh lùng, con gái bình thường không phải thường hay làm nũng cùng tỏ ra khả ái sao, nàng một chút cũng không giống con gái!

16L: Lâu trên nào tàn à, không biết gì thì đừng đi theo dết chuyện của người khác, có bản lĩnh thì báo ID trên trò chơi ra đây! Đồ hèn!

8. Chương 5-2

Tại Trung sau khi xem xong tất cả bài post, trong nháy mắt cảm giác mình bị chán ghét! Thì ra hai tên kia hợp mưu hãm hại mình! Cái gì mà miếu sát chứ, thực tế chính là hai người miếu sát!!! Thảo nào máu rút nhanh như vậy! Đây quả thực là... thiên lý khó dung mà!!!

Nội tâm Tại Trung lúc này hừng hực lửa giận, hận không thể tự tay mình giết hai con rùa bĩ ổi kia. Nhưng lại nghĩ đến Hạo Thủy nữ thần chỉ bằng hai chiêu chớp nhoáng đã có thể giết chết hai con rùa đen, trong lòng cũng thấy thoải mái hơn một chút, nhìn nữ thần người ta đó, đối với mình thật tốt! Người sáng suốt đều nhìn ra nữ thần đối với mình có tâm ý thâm kín nha, mình không phải cũng nên thể hiện một chút a

~~Trong lòng hạnh phúc vui vẻ khiến Tại Trung hoàn toàn không chú ý tới đối diện cách đó không xa Trịnh Duẩn Hạo đang nhìn cậu chăm chăm cùng với một nụ cười thản nhiên.

“Chuyện gì khiến cậu cười vui vẻ như vậy, ngay cả tôi gọi cậu đi pha cà phê cũng không nghe thấy?”

(Hạ Anh: anh bị cuồng cà phê à =3=)

Giọng nói của hắn giống như thiên ngoại chi âm, chậm chậm đánh vào tai của Tại Trung, khiến cậu thoáng cái tỉnh lại.

Thoát khỏi diễn đàn, trong vòng hai giây vọt tới trước bàn làm việc của Trịnh Duẩn Hạo, vô cùng cung kính nâng lên ly cà phê, cậu nịnh nọt nói: “Giọng nói của tổng tài đại nhân thật như tiếng trời, khiến tôi chìm vào trong đó thật lâu cũng không thoát ra được.”

Trịnh Duẩn Hạo không thèm liếc mắt nhìn cậu, nói: “Pha cà phê xong thì đi chuẩn bị tư liệu về công ty Phi Dương cho tôi, 11 giờ tôi muốn nhìn thấy nó được đặt trên bàn làm việc của tôi, 12 giờ theo tôi ra ngoài ăn.”

Tại Trung sững sốt, nghi hoặc tại sao tổng tài lại muốn mời cậu đi ăn cơm, nhưng mà nghĩ lại, cậu không nên tự mình suy đoán bởi vì tâm tư của hắn luôn nằm ngoài dự liệu của cậu.

Chạy qua chạy lại xin dấu ở các phòng không dưới 5 lần, lại chạy tới phòng tư liệu để tìm tài liệu về các phần mềm đang được phát triển hoặc mới ra mắt của công ty Phi Dương vài năm gần đây, rồi đem tất cả các tư liệu trình bày thành một bản báo cáo hoàn chỉnh, Tại Trung cảm thấy năng lực của cậu đã vượt xa tưởng tượng. Thì ra cậu không chỉ có thể làm một tổ viên nho nhỏ của phòng nghiên cứu, bản thân mình cậu có thể trở thành một thư ký nam nha!

Tại Trung không khỏi thở dài một hơi nhẹ nhõm, như vậy cũng tốt, sau này tổng giám đốc không hài lòng mà tổng cổ mình ra, vậy thì còn có thể chen chân tìm được một công việc chạy vặt nhỏ như bưng trà đưa nước đóng dấu các thứ, cao xa hơn một chút thì là làm ở vị trí thiết kế tường lửa (fire wall).... Ai nha, Kim Tại Trung cậu thật đúng là thiên tài a~!

Trịnh Duẩn Hạo chậm rãi xem xét bản báo cáo của cậu, trong lòng cũng âm thầm khen ngợi Tại Trung. Tuy cậu nhìn qua có chút “lòe loẹt”, nhưng khả năng làm việc chuyên môn cũng không tồi.

Nhìn không được ngẩng đầu nhìn Tại Trung ở phía đối diện vẫn đang “cẩn trọng” nhìn vào máy vi tính nghiên cứu, hắn cảm thấy thật thỏa mãn.

Nhưng thực tế lúc này Tại Trung không phải đang “cẩn trọng” nghiên cứu mà thật ra là do ở trên diễn đàn Cửu Châu Chỉ thấy qua một bức ảnh khiến cậu canh cánh trong lòng.

Bởi vì trên diễn đàn có rất nhiều người đang bàn luận về vấn đề tối hôm qua, vì vậy có người còn tìm tới ảnh chụp của các nhân vật chính trong câu chuyện, Tại Trung thực ra rất bình tĩnh, cậu chưa bao giờ up ảnh chụp của bản thân lên Internet, bọn họ có tìm mỗi mắt cũng không kiếm được hình của cậu. Điều khiến cậu chú ý chính là ảnh chụp của vị hôn thê cũ, là một cô gái thanh tú trang nhã đang mỉm cười.

Bên dưới bài post có rất nhiều bình luận, cơ bản đều là cảm thán Tố Nhan là mỹ nữ mỹ lệ thanh khiết, ban đầu còn có một vài người đối với cô kín đáo phê bình hiện tại cũng từ phê bình chuyển sang khen ngợi, thậm chí còn có người trở thành fan của cô nàng.

Tại Trung trong lòng có chút tiếc nuối, không nghĩ tới cô bé này xinh đẹp dễ thương như vậy, tuy rằng hình chụp cũng có dấu vết đã qua photoshop, nhưng hai lúm đồng tiền kia vẫn thực đáng yêu, Tại Trung dù đã tự dặn lòng nhưng vẫn không khỏi tự chửi mình ngu ngốc, cứ như vậy mà bỏ lỡ một cô gái xinh đẹp như thế a... Sớm biết thế này nên cường ngạnh đòi lại người! Ai ngờ lại cho tên Đại Đô Đốc một món lời như vậy!

Lại kéo xuống phía dưới, có người up lên ảnh chụp của Chiến Hồn. Ảnh này không hề qua photoshop, khẳng định do người chụp hình là dân chuyên nghiệp, bối cảnh trong ảnh chụp giống như trong một tiệc rượu xã giao của giới thương nghiệp, nhân vật chính là một người đàn ông mặc tây trang, vẻ ngoài rất cuốn hút, tuổi tác cũng chỉ tầm gần 30.

(Hạ Anh: Ồ cái anh này cũng thú vị lắm ^-^)

Tại Trung trừng mắt nhìn nam nhân trong ảnh, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót, cậu cơ bản là không cam lòng thừa nhận đối phương là kẻ không những có vẻ ngoài cuốn hút mà còn có tiền, có sự nghiệp thành công, chuyện tốt dường như đều dành cho những người như bọn họ, cũng khó trách đám con gái luôn vây quanh những kẻ như vậy.

Bình luận bên dưới tràn ngập mỹ từ. Trong lòng Tại Trung có chút nỗi buồn vô cớ, cậu liếc nhìn ảnh chụp của Tổ Nhan, cảm giác không cam lòng lại dâng lên, lặng lẽ lưu lại ảnh chụp của cô trong điện thoại, nội tâm thầm nhủ: Dù sao cũng chỉ là ảnh chụp, cũng không phải bỏ lỡ vị hôn thê...

Cha mẹ ơi, con trai thật oan ức a...

Tối gần 12 giờ trưa, Trịnh Duẫn Hạo liền lái xe mang Tại Trung đi ăn cơm.

“Những gì tôi vừa nói cậu đã nhớ chưa?”

Tại Trung lập tức thề thốt: “Tổng giám đốc, anh yên tâm đi, uống rượu cũng không phải chuyện gì khó khăn! Nhớ lại năm đó còn học đại học, một mình tôi đã đánh bại 12 người đó! Đây tuyệt đối không phải tôi thổi phồng đâu!”

Trịnh Duẫn Hạo nhìn cậu bằng nửa con mắt: “Tùy cậu tự mặc kệ, lát nữa nếu tôi say cậu sẽ phải lái xe.”

Ách! Tại Trung lập tức xua tay: “Tôi căn bản không biết lái xe... Tuy nhiên, nếu anh lo lắng chuyện này vậy thì tôi sẽ uống thay anh, tuyệt đối không để anh bị say!” Cậu dừng lại trong giây lát nhìn hẩn rồi cắn cắn dục dục hỏi: “Nói vậy... tổng giám đốc, tửu lượng của anh không tốt sao?”

Trịnh Duẫn Hạo cong khóe miệng: “Đương nhiên không phải, chỉ là tôi nếu say có thể trông cậy vào cậu lái xe sao? Hơn nữa, lần hợp tác này rất quan trọng đối với công ty chúng ta, nếu cậu có thể chuốc say phía đối tác cũng coi như giúp chúng ta gỡ bỏ một lớp hàng rào. Nếu cậu làm tốt sẽ được tăng lương!”

Tại Trung vừa nghe đến hai chữ tăng lương liền bật dậy nịnh hót: “Anh nói là sự thật sao? Thực sự có thể được tăng lương? Tổng giám đốc anh là cấp trên tốt nhất tôi từng gặp! Có một không hai nha!”

Mà thời điểm khi cậu bước vào phòng, nhìn thấy tổng giám đốc của công ty Phi Dương cùng với trên bàn đã đặt 6 chai rượu đế, Tại Trung lập tức tái xanh mặt đồng thời càng thêm phần hận cùng không cam lòng!

Bởi vì tổng giám đốc công ty Phi Dương đang ngồi đối diện với cậu không ai khác chính là người cậu mới nhìn thấy trong ảnh sáng nay, chồng hiện tại của vị hôn thê cũ! Muốn nói tại sao cậu khẳng định như vậy, bởi vì cậu nghĩ đến nếu uống rượu mà mình cũng phải đi theo, vậy khẳng định là tiệc rượu thương nghị, cũng đã nói lên đối phương vừa là kẻ đối đầu cũng là kẻ đồng hành! Vì vậy, vừa nhìn thấy đối phương cùng người trong hình giống nhau đến 9 phần, cả người Tại Trung đều cảm thấy khó chịu.

Tại Trung khẽ nghiêng chặt hai hàm răng, ngoại trừ phóng ánh mắt chứa đao nhìn người đối diện, trong lòng còn âm thầm mắng qua Trịnh Duẫn Hạo một lần.

Tên đáng ghét này tại sao không nói trước với cậu một tiếng! Hay là từ đầu hẩn đã sớm điều tra rồi, nếu như cậu liều mạng ở giữa đường hẩn khiến cậu làm sao chịu nổi a! Ghê tởm hơn chính là hẩn lại để cậu cùng tình địch của cậu uống rượu cùng nhau! Trịnh Duẫn Hạo anh là cố ý đúng không?

Tuy nhiên Trịnh Duẩn Hạo cùng tổng giám đốc của Phi Dương Lục Chiến và thư kí của anh ta hoàn toàn không bị trúng đạn, có chút khó hiểu cùng nhìn Tại Trung đang đứng ở cửa nghiêng rằng nghiêng lợi trọn mắt...

Trịnh Duẩn Hạo nhíu mày: “Đứng ở cửa làm gì, mau tới đây ngồi xuống, thời gian của tổng giám đốc Lục rất quý báu.”

Lục Chiến nhíu mày, liếc nhìn qua Tại Trung rồi nói với Trịnh Duẩn Hạo: “Sao vậy, đây là thư kí của cậu? Biểu tình như thấy kẻ thù đúng là dọa người nha.”

Trịnh Duẩn Hạo có chút không hài lòng, liếc mắt ra hiệu cho Tại Trung ngồi xuống.

Bị Trịnh Duẩn Hạo lườm mấy lần, cậu cũng có chút ngượng ngùng, vội vã điều chỉnh lại cảm xúc rồi đi tới ngồi cạnh hắn.

Cậu quyết định nhắm mắt làm ngơ, coi như phía đối diện là... Ách, một con vịt!

Cậu trong lòng âm thầm nhủ, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cũng để cho cậu bình tĩnh một chút.

Ánh mắt Trịnh Duẩn Hạo rất sắc bén, hắn sớm nhận ra thái độ của Tại Trung đối với Lục Chiến có chút khác lạ, thầm suy đoán có phải cậu biết Lục Chiến hay không, thế nhưng nhìn thái độ của Lục Chiến lại giống như không biết cậu. Thật không hiểu Lục Chiến sao lại chọc tới cậu ta, khiến cho sự tức giận của Tại Trung biểu hiện rõ ràng như vậy.

Mà Lục Chiến phía đối diện cũng không quá để tâm vẫn nói chuyện với Trịnh Duẩn Hạo, đuôi mắt thỉnh thoảng có nhìn qua Tại Trung vài lần.

Tại Trung không có tâm tư nghe bọn họ nói chuyện, tay phải vuốt túi lấy ra điện thoại, mở ra ảnh chụp của Tổ Nhan rồi khẽ thở dài.

Cuộc đời thật khó lường a, cùng “tình địch” ngồi đối diện, trong lòng thực rối rắm.

9. Chương 6-1

Nhìn thoáng qua ảnh chụp một chút rồi cất điện thoại đi, Tại Trung thấy Trịnh Duẩn Hạo đang nhìn cậu chằm chằm liền vội vã bày ra khuôn mặt tươi cười.

Hắn khẽ hướng cầm về phía mấy chai rượu để trên bàn: “Còn không mở?”

Tại Trung vội vàng cầm bình rượu lên vặn một cái, trong cốc lát hương rượu nồng nàn đã lan tỏa khắp phòng. Sau khi vặn hết toàn bộ nắp chai, Tại Trung lúc này mới ngó người, cậu khui chai tích cực vậy làm gì chứ...! Vì vậy cậu liền đặt lại chai rượu lên bàn.

Lục Chiến nhìn thấy vậy cười ha ha rồi để trợ lý của mình rót rượu, gờ ly lên nói với Trịnh Duẩn Hạo: “Cậu nếu muốn tôi ký hợp đồng, vậy cậu sẽ uống với tôi?”

Trịnh Duẩn Hạo từ chối cho ý kiến: “Đương nhiên, nhưng mà tôi chỉ có thể tiếp cậu hai chén, cậu cũng biết tôi mới phẫu thuật mà, cả bác sĩ và người nhà đều nói tôi không nên uống rượu.”

Tại Trung nghi ngờ nhìn về phía Trịnh Duẩn Hạo, nhìn thấy hắn sắc mặt hồng nhuận vẫn sinh long hoạt hổ... tổng giám đốc có lẽ nào anh phẫu thuật bệnh trĩ?

(Hạ Anh: ==)

Mika: chấm chấm chấm... ngàn chấm!!!)

Trịnh Duẩn Hạo khẽ liếc cậu một cái, Tại Trung lập tức ngẫm hiểu, khéo léo gờ ly rượu về phía “tình địch” Lục Chiến nói: “Ách... Lục tổng, tôi thay tổng giám đốc kính rượu anh...”

Lục Chiến ngược lại cũng không gò ép, nhàn nhạt nói một câu: "Tốt, ở đây có 6 chai rượu trắng, cậu nhóc, nếu cậu có thể uống qua hai người bọn tôi, tôi liền ký tên."

"Hai người bọn tôi" ở đây là chỉ Lục Chiến và trợ lý của anh ta.

Tay cậu khẽ run, đầu tiên là vì cách xưng hô "cậu nhóc" của đối phương giống như có chút ác ý, sau là vì có chút lo lắng mà nhìn về phía Trịnh Duẩn Hạo.

Trịnh Duẩn Hạo cũng nhàn nhạt đáp lại: "Uống thua cũng không sao, dù sao cũng là cậu đã vì công ty góp sức." Lại bổ sung một câu: "Nhưng mà tôi mong cậu sẽ có năng lực như lúc ở trên xe cậu nói."

Tại Trung ừ ừ quay sang cười nhẹ với Lục Chiến: "Lục tổng, vậy tôi không khách khí."

Nói xong liền ngửa đầu uống cạn chén thứ nhất.

Rượu đế không hổ là rượu đế, cảm giác cay xè lan truyền từ đầu lưỡi xuống cổ họng rồi lan qua tim phổi, dạ dày. Tại Trung bị cơn kích thích bất thành hình này khiến cho nước mắt rùng rùng mà lệ trong lòng đã chảy thành sông.

(Mika: má ơi, chơi rượu đế nữa chứ, 3 người uống hết 6 chai có mà ngắc ngư luôn)

Lục Chiến tà khí cười: "Tên nhóc cậu xem ra cũng không tồi nhỉ." Nói xong uống một chén rồi tấm tắc khen ngợi.

Trợ lý bên cạnh mặt không đổi sắc, cũng nâng chén lên uống một hơi, trên mặt vẫn không đổi sắc.

Tại Trung dở khóc dở cười, tửu lượng của mấy người thật đáng sợ, uống rượu đế mà cứ như uống nước sôi, đừng nói tới chảy nước mắt, ngay cả một tiếng hô cảm khái cũng không có!

Trái lại Trịnh Duẩn Hạo ở một bên nhìn Tại Trung khóc không ra nước mắt khẽ cười nhạo trong lòng, tên này cứ như vậy mà uống một hơi, đúng là tên ngốc không biết uống rượu.

Hắn lại chú ý tới khóe mắt rầu rĩ của Tại Trung, đành lên tiếng khích lệ: "Thế nào, không muốn tăng lương?"

...Thật là hèn hạ!

Lục Chiến cũng có chút hâm mộ khí thế của Tại Trung, cười trêu ghẹo nói: "Uống thua cũng không sao, Trịnh Duẩn Hạo nam hay nữ cũng không chừa."

Mà lực chú ý của Tại Trung lúc này hoàn toàn đặt vào cảm giác cay nóng trong dạ dày, cho nên cũng không để ý lời anh ta nói.

"Uống rượu, dù là bất cứ loại nào đều phải chậm rãi, rượu đế tính mạnh, phải chậm rãi uống vào." Trịnh Duẩn Hạo hảo tâm nhắc nhở Tại Trung. "Hai người bọn họ đều là cao thủ, cậu đâu không lại bọn họ đâu."

Lời này nếu người nghe là một người bình thường thì có thể chấp nhận, thế nhưng Tại Trung lúc này thì hoàn toàn không thể coi là một người bình thường, cậu đã bị chén rượu này làm cho cay đến thần hồn điên đảo, vì vậy...

"Con mẹ nó anh đứng nói thì sẽ bị đau thắt lưng à! Tại sao anh không chịu nói sớm hơn chứ! Cay chết tôi rồi!" Tại Trung lúc này hận không thể lăn qua lăn lại trên sàn.

Trịnh Duẩn Hạo im lặng trong chốc lát, hiển nhiên là đoán được Tại Trung sẽ có phản ứng thô tục như vậy với mình. Lục Chiến cũng bật cười ha ha đến nghẹn thở.

Tại Trung thoáng cái giật mình, mình vừa nói cái gì vậy?! Đó là những lời đại nghịch bất đạo a!

(Mika: gớm, ẻm làm như ông Yun như hoàng đế không bằng:v đại nghịch bất đạo cơ:3)

Vừa định nói vài câu lấy lòng, Trịnh Duẩn Hạo đột nhiên thở dài nói: "Trước khi tôi tới công ty làm việc, chính là vì cùng cậu ta uống rượu mà bệnh đau dạ dày bình thường chuyển thành loét dạ dày, phải phẫu thuật, cho nên muốn uống cũng không thể uống."

Lục Chiến ở một bên cười cũng giơ tay, ý là "Tôi làm chứng!"

Tại Trung có chút xấu hổ, áy náy cùng với khiếp đảm khiến cho trong dạ dày của cậu cũng cảm thấy có chút khó chịu, lí nhí trả lời: “VẬY, TÔI SẼ UỐNG TỪ TỪ...” Được rồi, ai bảo cậu chỉ là một trợ lý nhỏ bé, trời sinh đã bị đem ra làm lá chắn.

Lục Chiến cuối cùng cũng ngừng cười, để trợ lý rót rượu đồng thời nói: “Trình Duẫn Hạo, nếu cậu dám để cậu trợ lý đáng yêu này uống thay cậu toàn bộ, vậy thì tôi có chết cũng sẽ không ký tên, đây là rượu thuốc tôi đặc biệt nhờ người mang tới cho cậu.”

Trình Duẫn Hạo cũng nhướn mày: “Nói về tâm lý, cậu nghĩ có thể thắng nổi tôi sao?”

“Được rồi, tôi đã sớm biết cậu là người tài cao gan lớn. Nhưng mà, trợ lý của cậu rất thú vị, thế nào, đèn xanh hay đèn đỏ đây?”

Đèn xanh hay đèn đỏ là ám hiệu mà nhóm bạn đồng tính của Trình Duẫn Hạo hay dùng, đèn đỏ biểu thị truy cầu thất bại, đèn xanh biểu thị thông suốt.

(Đèn đỏ là next sang thằng khác, đèn xanh là hàng đã duyệt qua, được kiểm định chất lượng đủ yêu cầu:v)

Trình Duẫn Hạo nhàn nhạt trả lời: “Đèn vàng”.

Tất nhiên, đèn vàng là hoàn toàn coi thường ý tứ của đối phương.

Đáng thương cho Tại Trung lúc này, căn bản không biết mị lực của bản thân đã bị giảm xuống con số âm.

Khi rượu đã ngà ngà, Tại Trung khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng ngồi một bên cùng trợ lý của Lục Chiến tán gẫu. Bạch Diệp – trợ lý của Lục Chiến – là một người đàn ông nhã nhặn hướng nội, thoát nhìn bề ngoài có vẻ yếu đuối nhưng tửu lượng không thể coi thường, uống nhiều rượu để như vậy nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, còn có thể cùng Tại Trung lúc này đã ngà ngà say chậm rãi nói chuyện phiếm.

“Tôi nói với anh nha... Làm đàn ông... Quan trọng nhất là phải lấy được người vợ tốt ~ Ách!” Tại Trung đã sớm say đến hàm hồ cùng Bạch Diệp nói chuyện “nhân sinh đại sự”, “A, anh thoát nhìn...chưa kết hôn đúng không?”

Bạch Diệp bình tĩnh nhắm nháp một ngụm rượu đế: “Con tôi đã 7 tuổi rồi.”

(Mika: mớ?? 0_0)

“...Nga.” Tại Trung lại hỏi anh ta một câu: “Vợ cưới một?”

Bạch Diệp: “...”

Mà một bên Trình Duẫn Hạo cùng Lục Chiến cũng nhàn nhã nói chuyện.

“Cha tôi trước khi tôi tới đây đã dặn đi dặn lại, không thể chuyện gì cũng làm theo yêu cầu của cậu được, cho nên Duẫn Hạo à, đừng nói tôi không coi cậu là bằng hữu, tài chính là ở trong tay ba tôi, tôi đây cũng lực bất tòng tâm.” Lục Chiến nhún nhún vai, tựa hồ thực sự có khó khăn.

Trình Duẫn Hạo để chén rượu xuống, suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu tới đây rồi cũng đồng nghĩa với việc còn có cơ hội, cậu cũng không cần phải lấy ba cậu ra làm lý do. Chúng ta nói thẳng đi, cậu có yêu cầu gì?”

“Duẫn Hạo, cậu bây giờ cũng biết nghe ý kiến của tôi rồi sao? Nhớ lúc trước khi hai ta còn học ở nước ngoài, tôi nói gì cậu cũng phản đối cho mình là đúng. Thế nào, hiện tại đã thông suốt?”

Trình Duẫn Hạo cười trả lời: “Trước đây trẻ người non dạ, bây giờ khác rồi, cậu cũng là người từng trải, chắc chắn biết nhiều hơn tôi.”

Lục Chiến từ chối cho ý kiến, quay đầu lại vỗ vai trợ lý bảo cậu ta lấy ra tư liệu.

“Bản báo cáo hiệu suất tháng trước của công ty cậu, trong tất cả các phòng ban, hiệu suất của phòng nghiên cứu là thấp nhất, nếu muốn bên bọn tôi rót vốn, cậu nên thu xếp chọn lại người đi.” Lục Chiến vừa nói vừa chỉ vào số liệu trên báo cáo.

Trình Duẫn Hạo nghe tới đây liền nhúm mày, quay đầu nhìn Tại Trung.

Bị hấn liếc mắt nhìn, Tại Trung cũng có chút chột dạ cúi đầu, trong lòng mặc niệm: Tuy rằng mình hay đi muộn, nhưng hiệu suất cũng không thấp a...

Trịnh Duẫn Hạo quay đầu lại nhìn Lục Chiến, ho khan rồi trả lời: “Lấy thông tin tình báo nội bộ của công ty khác có chút không đạo đức, nhưng mà xét thấy công ty của bọn tôi cũng có lấy một ít thông tin bên cậu vì vậy lần này tôi không so đo với cậu.” Nói xong để Tại Trung lấy ra một văn kiện.

Lục Chiến bĩu môi: “Đám hacker cậu nuôi chẳng lẽ chỉ biết ăn không ngồi rồi sao.”

Trịnh Duẫn Hạo đưa một phần văn kiện cho Lục Chiến nói: “Những chuyện khác nói sau, giờ cậu ký tên cho tôi.”

Đồng thời nhận lấy bản báo cáo hiệu suất: “Tháng sau ba cậu dự định đầu tư vào bất động sản, phải không?”

Lục Chiến sững sốt: “Này, cậu ác thật đó nha, tôi không phải chỉ mới điều tra một chút về cậu thôi sao, cậu thế nào lại...” đang nói lại dừng lại nhìn về phía Tại Trung.

Trịnh Duẫn Hạo hiểu ý nói: “Tại Trung, tới nhà hàng “Tư Hội” mua giùm tôi một ít canh giải rượu.”

Tại Trung liếc nhìn hắn, khẽ lẩm bẩm: “Đường tới nhà hàng đó rất xa a... Phải đi qua hai con phố lận...”

“Tăng lương 1000.”

Tại Trung bóp bóp góc áo: “Tôi uống say, không biết lái xe...Còn không có tiền nữa...”

Trịnh Duẫn Hạo sắc mặt không đổi liếc cậu một cái: “Không đi trừ 3000.”

Tại Trung nghe thấy vậy lập tức đứng dậy, lắc lư đi ra khỏi phòng.

10. Chương 6-2

“Tôi biết nói thế này hơi có ý uy hiếp, thế nhưng cậu cũng biết, chú Hai của tôi cũng có hứng thú với mảnh đất này, nếu cậu vẫn không ký tên, OK, tôi sẽ bảo chú Hai tăng giá mảnh đất đó. Đương nhiên, nếu như cậu chịu ký, tôi nhất định sẽ thuyết phục chú Hai bỏ qua mảnh đất kia.”

Lục Chiến trừng mắt nhìn hắn: “Cậu đúng là gian thương.”

“Dù sao cậu cũng đâu có chịu thiệt gì. Dự án này tôi đã muốn làm lâu rồi, hơn nữa nhân tài chỗ tôi cũng không thiếu, ở chỗ của cậu không phải cũng chỉ là dự bị sao?”

Lục Chiến thở dài, cầm bản hợp đồng lật đi lật lại: “Vậy trước cậu cứ tạm dừng dự án lại, tài chính đều do ông già nhà tôi nắm quyền, tôi phải về thương lượng với ông đã.”

Duẫn Hạo mỉm cười: “Dĩ nhiên, có điều cũng không thể để lâu quá, cũng sắp đến cuối tháng này rồi, tháng sau cũng không còn mấy ngày. Huống gì, nếu chậm chân mảnh đất kia càng dễ bị người ta giành mất.”

Lục Chiến giận dữ đem bản hợp đồng ném cho trợ lý Bạch Diệp, buồn bực cầm chén rượu lên uống.

Trịnh Duẫn Hạo cũng cầm chén rượu lên: “Cạn một chén nào?”

Lục Chiến mắt sắc như dao: “Trịnh Duẫn Hạo cậu phiền chết được, tôi nguyện rửa cậu sinh con không có chỗ đánh rắm!”

“Vậy sao, dù gì tôi cũng là GAY, con cái ở đâu ra còn chưa biết được.”

Lục Chiến thở mạnh một hơi, giận đến không nói nên lời.

Bạch Diệp ngồi một bên chợt lên tiếng: “A, Kim tiên sinh vừa rồi uống nhiều rượu như vậy, không biết có còn biết đường về hay không nữa...”

Những lời của Bạch Diệp hóa ra lại đúng.

Kim Tại Trung vừa ra khỏi cửa quán rượu liền chóng mặt, bởi vì còn là ban ngày, trên đường người đến người đi căn bản phân không rõ phương hướng. Hơn nữa cậu vốn đã uống quá nhiều rượu, bây giờ càng choáng váng, hai mắt muốn nổ đom đóm.

“Fuck! Muốn uống canh giải rượu cũng không tự đi mua được à! Sai khiến lao động không công thật đúng là tiện tay!” Tại Trung hùng hùng hổ hổ đi tới trạm xe, tìm nửa ngày rốt cuộc cũng tìm được ba chữ Pyong Chang Dong, cậu ra sức phân biệt rõ phương hướng sau đó liền tìm đường tắt đi qua.

Nhưng Tại Trung vốn mù đường hơn nữa lại còn say rượu, trong một ngõ hẻm bảy tám ngã rẽ sau khi lượn mấy vòng, cậu hoàn toàn mất phương hướng.

“Bác, bác ơi...” Kim Tại Trung lú lười hai gò má phềnh hồng hỏi thăm một bác gái trạc 50: “Nơi này là chỗ nào... a?”

Bác gái dường như không phải là người thủ đô, huyền thuyên nói một tràng liền rời đi, Tại Trung sững sờ đứng tại chỗ còn không kịp phản ứng, cố gắng nắm bắt những điểm mấu chốt trong câu nói như tiếng nước ngoài kia, nhưng vừa nghĩ tới đầu liền đau như búa bổ, hoa mắt chóng mặt.

Aizzz, không có đẳng cấp cũng không cần phô trương như thế, Tại Trung rốt cục nhận thức được, con mẹ nó đều là tự mình chuốc lấy. Hiện tại đầu choáng váng không lần ra được đâu là hướng Bắc, dù là người bản địa cũng đừng hi vọng có thể đi ra ngoài được.

Đang trong lúc rối loạn phương hướng thì một cú điện thoại gọi đến.

“Tổng giám đốc biến thái”.

Kim Tại Trung cười hì hì, nhận cuộc gọi.

“Cậu đang ở đâu?” Trịnh Duẩn Hạo giọng nói không vui.

“Tôi bị lạc a...”

“Chỉ qua hai con phố cậu cũng có thể lạc đường?”

“... Tôi đi đường tắt.”

“Tìm người hỏi thăm đi.”

“Hỏi rồi, người ta không nói tiếng thủ đô, tôi nghe không hiểu.”

Trịnh Duẩn Hạo trầm mặc, liếc nhìn Lục Chiến ở đối diện cười đến sốc hông cùng gương mặt không chút biểu tình của Bạch Diệp, cầm lấy áo khoác nói: “Các cậu cứ tiếp tục ăn, tôi đi trước, chuyện sổ sách coi như xong.”

Lục Chiến cười phát tay một cái: “Đi nhanh đi thôi, nhưng mà lát nữa mua được canh giải rượu vẫn phải mang đến đây nha! Phải rồi, thay tôi gửi lời hỏi thăm đến trợ lý nhỏ của cậu nha, thật là quá đáng yêu mà! Ha ha ha!”

Duẩn Hạo không thèm nhìn hấn ra oai, tiếp tục nghe điện thoại: “Cậu đừng đi bậy, nói cho tôi biết tên cái hẻm cậu vừa mới đi vào, còn có tìm vài dấu hiệu xung quanh...”

Thời điểm Trịnh Duẩn Hạo tìm được Tại Trung đã là chuyện của nửa giờ sau.

Con hẻm này rất sâu lại ngoằn ngoèo, Tại Trung cứ như vậy ngồi tựa ở trước cửa nhà người ta, ngoẹo đầu ngủ thiếp đi, bên cạnh cậu còn có một con cún nhỏ cứ thè lưỡi ngoắc ngoắc cái đuôi đùa giỡn, thỉnh thoảng lại liếm liếm tay Tại Trung một cái.

Duẩn Hạo nhất thời bật cười. Cũng may bây giờ là giữa trưa, người bình thường ở nhà đều đi ngủ trưa, nếu không cậu ngồi dựa ở đây, không nói bị người khác thò mắt tiền, người qua đường cũng sẽ chụp lại rồi viết cho cậu một chương truyện trên twitter.

Duẩn Hạo đi tới trước mặt Tại Trung, vốn muốn đánh thức cậu, nhưng nhìn sắc mặt cậu đỏ đến bất bình thường, hô hấp tựa hồ cũng có chút nặng nề, không khỏi cảm thấy căng thẳng trong lòng.

“Tại Trung, Kim Tại Trung... dậy, dậy nào.” Duẩn Hạo ngồi xổm xuống vỗ nhẹ vào vai cậu, xem xét trán cậu một chút, dường như thật sự có chút nóng.

Mặc dù bây giờ chỉ mới vào thu, thế nhưng cậu ăn mặc khá phong phanh, áo sơ mi tây trang đều kém chất lượng, cần bản không tránh được khí lạnh.

Tại Trung mơ mơ màng màng cảm thấy có người lay lay mình, giống như ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ bị những con sóng đánh tới lắc lư qua lại không yên ổn, đầu óc choáng váng thật muốn nôn.

Ý nghĩ này mới nảy ra, trong bụng cậu đã một trận phiên giang đảo hải, vì vậy miệng vừa hé đã nôn ra một đoàn.

Duẩn Hạo ngồi đối diện Tại Trung thành công trúng thầu, một bộ Armani thượng hạng coi như đi tong.

Sắc mặt Trịnh Duẩn Hạo trong nháy mắt liền tái đi.

Nôn không còn một mống làm Tại Trung dễ chịu đi rất nhiều, mở to đôi mắt mơ màng nhìn Duẩn Hạo nói: “A, tổng giám đốc anh tới rồi...”

Trịnh Duẩn Hạo nén cơn tức giận đem tây trang cởi ra, vốn định trực tiếp vứt xuống đồng rác ven đường, nhưng nhìn sắc mặt không bình thường của Tại Trung, vẫn là mềm lòng, trực tiếp đem áo vest bỏ đi khoác lên người cậu.

“Cậu thật giống như đang lên cơn sốt, trước khoác tạm đi, tôi đưa cậu đến bệnh viện.” Duẩn Hạo mặt không đổi sắc.

Tại Trung vốn đầu óc choáng váng, khẽ gật đầu một cái nắm lấy áo khoác trên người, theo sau Duẩn Hạo lảo đảo nghiêng ngã bước đi.

Lên xe, Duẩn Hạo một đường lái đến bệnh viện, lôi Tại Trung vào phòng cấp cứu.

(Mika:??? có vậy cũng vào phòng cấp cứu?)

Bác sĩ là một lão bà lớn tuổi, vừa nhìn trai đẹp liền thích thú vô cùng, vươn tay kéo Tại Trung ngồi xuống nói: “Phát sốt rồi? Đến, cởi quần áo.”

Tại Trung mơ mơ màng màng liền đưa tay cởi áo, thế nhưng Trịnh Duẩn Hạo không hề đồ như vậy.

Bắt lấy tay Tại Trung lại, hần cau mày hỏi bác sĩ: “Chỉ là đến tiêm thuốc, cởi quần áo làm gì?”

Bác sĩ không vui: “Cậu là bác sĩ hay tôi là bác sĩ?” Nhưng nhìn gương mặt đẹp trai mặt mũi tinh tế này, giọng nói vẫn là dịu đi. “Cởi áo để tôi giúp cậu ấy xem bệnh, không được thì lấy nhiệt kế cho vào miệng cậu ấy, 5 phút sau tôi đến xem.”

Duẩn Hạo cầm lấy nhiệt kế, vẫn còn có chút không vui: “Bẩn quá, tôi để cặp vào nách cậu ấy được chứ?”

Bác sĩ hết nói nổi, chỉ có thể gật đầu một cái rồi xem cho bệnh nhân tiếp theo.

Duẩn Hạo đỡ cậu ngồi một bên, vừa muốn giúp cậu mở vài khuy áo sơ mi, hô hấp của Tại Trung cũng có chút dồn dập dựa vào bả vai hắn.

“Làm sao vậy?” Duẩn Hạo muốn đỡ cậu dậy, nhưng Tại Trung cứ mềm oặt nằm sấp xuống, nhưng ngực lại không ngừng phập phồng, dường như hô hấp rất khó khăn.

Duẩn Hạo càng khẩn trương, quay đầu hướng bác sĩ kêu: “Mau tới đây xem một chút, cậu ấy hình như rất khó chịu!”

Bác sĩ nghe thấy đi tới bên cạnh Tại Trung nhìn một chút, mặt liền biến sắc: “Mau đưa cậu ấy đến khoa nội trên lầu, tôi xem giống như là viêm phế quản.”

Duẩn Hạo vội vàng đưa Tại Trung đi lên lầu, nhưng mới vừa đi mấy bước Tại Trung liền khom lưng mặt trắng bệch rên rỉ: “... Đau quá...”

Trịnh Duẩn Hạo cũng gấp, quay đầu lại hướng nữ bác sĩ kia quát: “Không có băng ca sao?”

Nữ bác sĩ bị mắng giật mình một cái, thiếu chút nữa làm đổ đồ trong tay.

Duẩn Hạo nhìn bà như vậy, trong lòng nén giận, trực tiếp xé bỏ áo vest Armani Tại Trung đang khoác trên người ném xuống đất, ôm cậu chạy lên lầu.

Tại Trung ở trong ngực hấn run lẩy bẩy, giống như người bệnh Parkinson thỉnh thoảng co quắp một cái, đoạn đường này đi qua thật đúng là hù dọa không ít người.

Được người tốt bụng mang theo vào bên trong phòng nội khoa, đối diện là một bác sĩ cao gầy đi tới, có chút kinh ngạc kêu lên: “Anh Duẩn Hạo? Sao anh lại tới bệnh viện?”

Trịnh Duẩn Hạo nghe tiếng gọi cũng rất kinh ngạc, nhưng lập tức nói với cậu: “Trầm Xương Mân, cậu trước khoan hãy hỏi chuyện, giúp tôi xem qua người này đã.”

Trầm Xương Mân vội vàng giúp đỡ đem Tại Trung đặt trên giường bệnh, cầm ống nghe dự định nghe qua một chút.

“Trời đất! Đây là đã uống bao nhiêu rượu a?” Trầm Xương Mân vừa đến gần đã ngửi thấy mùi rượu nồng đậm.

Duẩn Hạo cau mày: “Cậu chớ xen vào chuyện này, một bác sĩ ở dưới nói nhìn cậu ấy giống như bị viêm phế quản, anh xem qua đúng là đang lên cơn sốt, hơn nữa hô hấp cũng khó khăn.”

Xương Mân đưa tay nhấn xuống ngực Tại Trung một cái, di di xuống chút nữa, lại nhấn một cái, Tại Trung vốn nằm run run chợt hét thảm một tiếng.

Xương Mân nói lớn: “Không có việc gì, chỉ là uống quá nhiều rượu, làm tổn thương dạ dày, đoán chừng là đau dạ dày, em trước tiêm cho anh ấy thuốc giảm đau, lát nữa sẽ truyền nước biển.”

Duẩn Hạo có chút không tin: “Nhìn cậu ấy nghiêm trọng như thế không giống đau dạ dày a.”

“Ai da, anh Duẩn Hạo, anh lại không tin em, mặc dù tương lai em làm pháp y, nhưng mấy vấn đề cơ bản thông thường em vẫn biết. Anh ấy nghiêm trọng như vậy chủ yếu là do mấy ngày qua bị cảm mạo, hơn nữa còn uống nhiều rượu như thế. Xem cái mặt lo lắng của anh kia, thế nào, đây là tình nhân mới của anh sao?” Trầm Xương Mân vừa trêu ghẹo vừa chuẩn bị thuốc.

Duẩn Hạo cân nhắc một chút, mở miệng nói: “Không phải, là tộc trưởng nhà cậu.”

Trầm Xương Mân tay cầm ống dẫn run lên, không thể tin nhìn về phía Trịnh Duẩn Hạo: “Anh anh anh anh anh...” Anh nửa ngày cũng không vịn ra được nửa câu sau.

Duẩn Hạo vỗ vỗ cậu: “Cậu ấy là trợ lý của anh, cậu cũng đừng suy nghĩ lệch lạc. Hơn nữa chuyện chơi đùa càng không có, việc công việc tư anh còn phân biệt được.”

“Tin cái con khỉ ấy! Một tên gay ở trước mặt em nói những lời như thế, thật buồn cười! Huống hồ biểu tình của anh lúc vừa đi vào, gấp đến độ muốn liều mạng với người ta!” Xương Mân nhìn có chút hả hê tiêm cho Tại Trung một mũi thuốc giảm đau.

Trịnh Duẩn Hạo quyết định bỏ qua lời nói này của Xương Mân, hỏi: “Cậu không phải là học pháp y sao, sao lại tới bệnh viện?”

“Thực tập, đây cũng là một môn học a.”

“Đây không phải là bệnh nhân đầu tiên của cậu chứ?” Duẩn Hạo chợt có dự cảm không lành.

Đắp chăn cho anh Tại Trung đi, Xương Mân vỗ tay kêu lên: “BINGO! Nhìn bộ dáng em không tệ đi?”

“Phải không đó, cái này cùng giải phẫu thi thể vẫn khác nhau mà đúng không?”

“Có khác gì nhau chứ, anh ta nằm lạng ở đây, không phải là một “thi thể” sống sao, cứ tiêm thêm một mũi là được.” Xương Mân nhìn vào mắt Duẩn Hạo nói. “Anh còn không tin, em liền ném anh ấy cùng với đồng chân xuống lầu dưới, bà cô bác sĩ háo sắc ở lầu dưới kia anh cũng gặp qua rồi đúng không? Bà ta thích nhất những chàng trai trẻ tuổi!”

Duẩn Hạo dừng lại, chân thành nói một câu: “Để cho cậu thực tập ở chỗ này thật vất vả.”

Trầm Xương Mân vốn đang viết hồ sơ bệnh lý, bỗng sốt một chút sau đó lập tức thiếu chút nữa hít thở không thông.

11. Chương 7-1

Khi Tại Trung tỉnh lại đã đến giờ cơm tối, Trịnh Duẫn Hạo vừa mới lên sân thượng nghe điện thoại trở về, liền thấy cậu hai mắt nhắm lại vẻ mặt đau khổ cắn góc chăn.

Trịnh Duẫn Hạo bị cậu dọa cho giật mình, sợ cậu lại phát bệnh, vội vàng đi tới giật chăn vỗ lên mặt Tại Trung: “Tại Trung cậu tỉnh chưa, khó chịu ở đâu?”

Cậu bị vỗ lại càng rên rĩ lớn hơn, hai mắt choáng váng mờ mịt. Ngay vào thời điểm Trịnh Duẫn Hạo định hô hoán lên thì cậu mới từ trong kẽ răng rặn ra 3 chữ: “Canh kim chi ...” (Hà Anh: cảm ơn bạn Hà Anh đã đóng góp ý kiến ^-^)

Trịnh Duẫn Hạo thở dài thu tay về, cuối cùng vẫn quyết định gọi bác sĩ tới.

Một phút sau, Thẩm Xương Mân chậm rì rì bước vào phòng: “A? Tỉnh rồi.”

“Cậu ta đói bụng, em tới căn tin mua cháo tới đây đi.” Trịnh Duẫn Hạo ngồi tựa ở trên ghế, đáng vẻ trịnh thượng.

Mà vào giờ khắc này, Tại Trung bởi vì quá sợ hãi cùng đói bụng chỉ biết trốn ở đầu giường run rẩy cùng cắn góc chăn.

Thẩm Xương Mân thoáng nhìn qua hắn, bất đắc dĩ trả lời: “Vậy sao anh không làm? Chịu bực lộ bản chất của dân tư bản rồi ha!”

Trịnh Duẫn Hạo cũng không bỏ qua: “Em nếu đã biết rõ anh là dân tư bản, sao còn không đi.”

Thẩm Xương Mân bị nghẹn, sờ mũi nói: “Bọn em đều là M nha ~” rồi quay đầu về phía Tại Trung nói: “Anh muốn ăn cái gì? Không cần lo lắng cho túi tiền của anh ấy, bóc lột tư bản cũng là chức trách của chúng ta!”

Khóe miệng Tại Trung khẽ giật, nhìn vị bác sĩ với đôi mắt nai con bambi ngập nước một hồi tâm trạng mới miễn cưỡng quay về trạng thái bình thường, có chút ngượng ngùng trả lời: “Tôi... tôi có thể tự mua đồ ăn...”

“Như vậy sao được! Anh mặc dù chỉ bị co thắt dạ dày mức độ nhẹ, thế nhưng lại uống quá nhiều rượu, hơn nữa lại còn bị cảm mạo, nếu không chịu nghỉ ngơi đầy đủ thì có thể sẽ dẫn tới viêm loét dạ dày đó!” Thẩm Xương Mân đe dọa.

Tại Trung bị dọa liền ngoan ngoãn ngồi vào chỗ cũ, lại liếc nhìn Trịnh Duẫn Hạo mặt không đổi sắc bên cạnh, khẽ nhỏ giọng nói với Thẩm Xương Mân: “Kỳ thực là tôi thấy tâm trạng của tổng giám đốc đang không được tốt! Ngày hôm nay tôi lại còn làm hỏng chuyện của anh ấy! Hiện tại tôi rất sợ ở cùng một chỗ với anh ấy, sắc mặt của anh ấy nhìn tôi khi tôi mới tỉnh dậy giống như là muốn ăn thịt tôi vậy.”

Thẩm Xương Mân thập phần đồng ý gật đầu: “Ừ, anh ấy là muốn ăn anh.”

“A?”

“A không không không... Ý của tôi là, anh ấy cũng đói bụng, để tôi xuống căng tin gọi người mang đồ ăn tới. Cái này, có cần tôi giúp một tay không?”

Tại Trung liền tục gật đầu: “Ông chủ của tôi đặc biệt không thích ăn đậu, nhớ kỹ là khi chọn thức ăn không được thêm đậu, lúc trước tôi đã phải mất nửa tiếng để nhặt hết đậu cho anh ấy...” Nhớ tới ngày hôm qua khi ở căng tin giúp cho tên thủ trưởng vô lương tâm này nhặt hạt đậu hết hơn mười phút mà còn bị anh ta

giận, chắc chắn là anh ta cố ý! Rõ ràng là còn cả đồng món ăn không có đậu mà lại cứ phải chọn món có đậu, còn bắt cậu phải nhai đậu ra nữa, “công việc” này nhằm chán muốn chết!

Thẩm Xương Mân như có như không liếc Trịnh Duẫn Hạo một cái rồi nói với Tại Trung: “Thời điểm anh ấy nổi giận, mong anh có thể thông cảm.”

Tại Trung tràn đầy đồng cảm, không khỏi nắm lấy tay Thẩm Xương Mân giống như coi cậu là bằng hữu cùng lưu lạc thiên nhai nói: “Cậu là bạn của anh ấy? Cực khổ cho cậu rồi!”

Tuy rằng Thẩm Xương Mân phải kìm nén cảm giác muốn cười của mình rất khổ cực, nhưng vẫn chân thành gật đầu.

Trịnh Duẫn Hạo nhìn hai người đang thì thầm to nhỏ với nhau, cũng đoán được bọn họ đang nói chuyện gì, liền không nhịn được: “Hai người nói gì mà nói lảm vậy? Thẩm Xương Mân, nhanh xuống căn tin đi.”

Thẩm Xương Mân nhét túi tiền vào trong túi quần, vừa đi ra cửa vừa nói: “Trợ lý bé nhỏ của anh đang dặn dò em phải mua cơm cho anh như thế nào, anh cũng không cần phải lộ ra khuôn mặt nhăn nhó vậy đâu.” Nói xong liền ra khỏi phòng bệnh, đồng thời cũng không quên đóng cửa lại.

Thẩm Xương Mân rời đi khiến cho không khí trong phòng nhất thời trầm xuống.

Tại Trung cầm lấy chăn, nơm nớp lo sợ nhìn về phía Trịnh Duẫn Hạo: “Tổng giám đốc, có phải hôm nay tôi đã làm hỏng chuyện không?”

Trịnh Duẫn Hạo nhìn cậu nói: “Yên tâm, sẽ không trừ lương của cậu.”

“... A...” Tại Trung thở phào nhẹ nhõm, nhưng là vẫn có chút lo lắng: “Nhưng sắc mặt của anh không tốt lắm... lẽ nào sau khi tôi rời đi anh bị bọn họ ép uống rượu? A... Không nghĩ tới người kia lại ác như vậy! Tổng giám đốc, hay là anh cũng để vị bác sĩ vừa rồi kiểm tra một chút, uống rượu là chuyện nhỏ, nhưng nếu giống như tôi phải vào bệnh viện sẽ không tốt! Hơn nữa...”

“Dừng!” Trịnh Duẫn Hạo vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn về phía cậu. “Cậu bình thường thích xem tiểu thuyết giả tưởng à?”

Tại Trung mê man: “A... tôi thích võ hiệp...”

Trịnh Duẫn Hạo thấy cậu như vậy liền thở dài: “Quên đi, kiểu người giống cậu càng nói càng bị hiểu lầm.” Ngấm lại lại hỏi, “Cậu nói ai ác cơ?”

“Chính là Tổng giám đốc của Phi Dương a! Anh ta nhất định là người thích tra tấn người khác! Cường thường dân nữ, vô ác bất tác (không có việc xấu xa nào không làm!)” Tại Trung nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Trịnh Duẫn Hạo cảm thấy hứng thú: “Nghe cậu nói như vậy, lẽ nào cậu đã biết cậu ta từ trước? Oh đúng rồi, hôm nay khi cậu thấy cậu ta mất trọng ngược hết cả lên mà.”

“A...” Tại Trung lúc này mới nhận ra mình đã lỡ lời, Lục Chiến dù sao cũng là bạn của Trịnh Duẫn Hạo, trước mặt người khác mà nói xấu bạn bè của họ, hành vi này hình như không giống đại trượng phu thì phải?

“Thực ra trước đây tôi đã gặp anh ta trong một buổi tiệc rượu... Cũng không tính là quen biết.”

“Vậy “cường thường dân nữ, không có việc xấu xa nào không làm” là chuyện gì?”

Tại Trung nhất thời mắc nghẹn, nửa ngày cũng không trả lời được.

Trịnh Duẫn Hạo cũng không có ý định bắt buộc cậu trả lời, trong lòng hắn biết rất rõ, Lục Chiến có “vô ác bất tác” hay không hắn không dám xác định, thế nhưng “cường thường dân nữ” là chuyện không có khả năng, bởi vì Lục Chiến cũng giống hắn là Gay. Mặt khác người bạn trai của hắn ở Mỹ lại chính là bạn trai cũ của Lục Chiến, quan hệ phức tạp trong đó không thể chỉ nói trong ngày một ngày hai.

Thẩm Xương cho người đem cơm đến phòng bệnh, một phần cháo thịt với trứng muối, một suất cơm ở căn tin – tuyệt đối không có một hạt đậu.

Tại Trung nhanh nhanh chóng chóng húp vài hớp cháo, lại nhìn liếc qua Trịnh Duẫn Hạo đang chậm rãi ăn suất cơm thịt với rau xào thơm phức, bất đắc dĩ dè xuống cơm thêm ăn đang dần trở dậy.

“Tổng giám đốc, tôi hôm nay có thể về nhà không?”

Trịnh Duẩn Hạo cũng không thèm ngẩng đầu lên, trả lời: “Không thể.”

“A... Nhưng mà tôi đã không sao rồi, dạ dày cũng không còn đau, cũng hết sốt rồi.” Tại Trung không nghe theo...

“Nếu lúc về nhà cậu lại tái phát thì sao? Tôi không quản được cậu sao.”

“Tổng giám đốc, tôi tuyệt đối sẽ không phát bệnh trở lại, chỉ là bị đau dạ dày một chút thôi mà... Nếu ở lại bệnh viện tôi mới dễ tái phát...” Tại Trung trong lòng oán thăm, nếu không về nhà tôi biết bổ sung lương thực thế nào, anh ở ngay trước mặt thế này làm sao tôi ăn uống thoải mái được, đến cuối cùng người chết đói vẫn là tôi a.

Trịnh Duẩn Hạo buông đũa, nhìn cậu nói: “Tôi nói không được là không được, nếu cậu không nghe lời tôi sẽ không trả tiền viện phí cho cậu.”

“A?”

“Hiện tại có thể miễn cưỡng coi đây là tai nạn lao động, tiền viện phí sẽ do công ty chi trả. Còn có cái đồng gì gì đó cậu ới ra trên tây trang của tôi, tôi vốn không muốn tính toán với cậu, nhưng nếu cậu cố ý rời bệnh viện, cả tiền thuốc thang và tiền tây trang tôi sẽ khấu trừ vào lương của cậu.”

Tâm trạng của Tại Trung thoáng chốc rơi xuống đáy, đành vô lực gật đầu: “Được rồi... thế nhưng, thế nhưng... tôi đói...”

Trịnh Duẩn Hạo liếc nhìn hộp cơm của mình, vẫn còn dư lại một ít rau và một miếng thịt, lại nhìn Tại Trung, cặp mắt to tròn của cậu đang nhìn chăm chăm vào số đồ ăn còn thừa lại đó, đột nhiên hắn cảm thấy mình hình như hơi quá đáng.

Vừa định mở miệng gọi người, đã thấy Tại Trung kéo ống tay hắn, mở to hai mắt chân thành nói: “Tổng giám đốc, có thể không ăn cháo được không? Tuy rằng cháo tốt cho dạ dày, nhưng mà không đủ no.”

(Hạ Anh: làm nũng kìa =3=)

(Mika: moe quá đi

)

Trịnh Duẩn Hạo nhìn đôi mắt to tròn của cậu, do dự trong chốc lát, cuối cùng đành gật đầu: “Được rồi, cậu muốn ăn cái gì, tôi đi nhờ người mang tới cho cậu, nhưng không được ăn đồ cay.”

Tại Trung vốn định gọi món canh kim chi, thế nhưng tổng giám đốc đã ra lệnh không được ăn đồ cay, cậu chỉ có thể đổi thành canh sundae (canh lòng lợn của HQ đó mọi người)

12. Chương 7-2

Trịnh Duẩn Hạo vừa đi ra khỏi phòng bệnh, Tại Trung ngay lập tức cầm lấy điện thoại di động gọi cho Tuấn Tú.

“Anh, anh sao giờ này còn chưa lên game a? Ngày hôm nay có kẻ muốn đoạt thuyền.”

Cậu bĩu môi: “Em đúng là tên nhóc vô lương tâm, anh trai tốt của em còn đang nằm bệnh viện em còn không mau tới thăm.”

“A? Anh tại sao lại ở trong bệnh viện? Hay anh đang gạt em.” Tuấn Tú nghe giọng nói của anh trai vẫn giống như bình thường không khỏi có chút hoài nghi.

“Cũng tại cái tên tổng giám đốc biến thái kia, anh vì cần rượu hộ anh ta mà phải nhập viện, vốn đã khỏe hơn rồi, tưởng có thể về nhà, ai ngờ tên gian thương kia không cho anh về, không còn cách nào khác, đành phải bị giam trong bệnh viện.”

Tuấn Tú nghe xong liền lo lắng: “Không sao chứ? Anh uống rượu thế nào mà đến mức phải vào bệnh viện? Anh không phải ngàn ly không say sao? Có cần em tới thăm anh không? Anh ở bệnh viện nào? Phòng bao nhiêu? Em gọi cho Phác Hữu Thiên, để anh ta...”

“Được rồi, dừng dừng! Anh đều bị em làm cho choáng váng đầu óc rồi. Em thử uống rượu ngàn ly không say xem, đặc biệt còn là rượu đế, em thử không say cho anh xem! Còn nữa, em cũng không cần tới, ông chủ của anh còn ở đây, hai người đến cũng không tiện, ngoan ngoan đi làm nhiệm vụ đi, để Tiểu Bánh mang mấy đĩa đoạt lại thuyền, anh rất tín nhiệm nó.”

“Tiểu Bánh hôm nay cũng chưa thấy online, thật sự không thể hiểu nổi hôm nay là ngày gì nữa, Hạo Thủy nữ thần cũng không thấy bóng dáng, cao thủ trong tộc đều tập thể mất tích, anh nói em nghe có phải là mấy người lén lút gặp nhau ở bệnh viện hay không?”

(Hạ Anh: đánh bậy đánh bạ mà đúng rùi nè Su cưng =)))))

Tại Trung bị chọc cười: “Được, để lát nữa anh đi dạo quanh các phòng bệnh, nói không chừng hai người bọn họ cũng đang nằm ở trong phòng bệnh nào đó.”

“Ca, vậy để em dẫn mọi người nha. Ai, ngày mai em sẽ tới thăm anh, thuận tiện sẽ lôi Phác Hữu Thiên theo.”

“Không được, mai là thứ Hai, em lại định trốn học phải không? Trường của em lại xa khu trung tâm, tới đây vừa tốn thời gian vừa tốn tiền, anh sẽ lo lắng.”

“Ca, anh không cần phải lo lắng a, tiền này là tiền thưởng tháng trước của em, so với một tháng lương của anh còn nhiều hơn đó.”

“Đó là vì anh thương em, tên nhóc con không có lương tâm. Còn nữa, không được mang Phác Hữu Thiên tới đây, anh còn đang lo lắng nếu cậu ta biết tình cảm đơn phương của em dành cho cậu ta sẽ khiến cậu ta hoảng sợ, anh nghĩ cậu ta sẽ ở trước mặt anh biến thành đại cô nương.”

(Hạ Anh: ...?-?) (Mika:?? @@)

Tuấn Tú cười cười: “Được, em nghe lời anh, anh nhớ nghỉ ngơi thật tốt, người cùng phòng với anh có ai gây ồn ào gì không?”

Tại Trung lúc này mới phát hiện, phòng bệnh này chỉ có mình cậu, gần đó còn có TV và ghế sofa cùng đầy đủ vật dụng, hai bên trái phải giường đều có tấm bảo vệ, hoàn toàn đầy đủ tiêu chuẩn của một phòng khách sạn.

Tại Trung lúc này càng thêm khinh bỉ kẻ có tiền: “Anh em đời này còn có cơ hội nằm phòng bệnh cá nhân loại sang, cũng coi như được thử nghiệm một lần trong đời.”

Bên kia điện thoại, Kim Tuấn Tú im lặng hồi lâu rồi nói: “Ca... anh giới thiệu vị bằng hữu nhà giàu của anh cho em đi...”

Lúc Trịnh Duẫn Hạo mua canh trở về, chính là thấy Tại Trung ngồi trên giường nói chuyện điện thoại cười đến run rẩy cả người.

Vừa nghe thấy động tĩnh, Tại Trung ngay lập tức thu lại vẻ tươi cười, ngồi thẳng nhìn Trịnh Duẫn Hạo với vẻ mong đợi.

Trịnh Duẫn Hạo đem canh đặt trước mặt cậu nói: “Mau ăn đi, ăn xong thì ngủ sớm đi.”

Tại Trung liên tục nói cảm ơn hai lần rồi tập trung xử lý chén canh trước mặt.

Uống xong chén canh nóng hổi ngon miệng khiến cho dạ dày cậu thoải mái hơn không ít, sắc mặt cũng hồng hào hơn, mắt cũng bị hơi nước làm cho hơi ướt ướt, vô tình lộ ra vẻ thanh tú mê hoặc.

Trịnh Duẫn Hạo nhìn thấy vẻ thanh tú trên mặt Tại Trung liền thoáng giật mình, thế nhưng rất nhanh thu hồi tâm tư, chuyển ánh nhìn qua nơi khác, thuận tiện cầm lấy điện thoại trong tay Tại Trung xem xét một chút.

Tại Trung ngẩng đầu nhìn Trịnh Duẫn Hạo vẻ mặt khó lường đang nhìn mình, lập tức liền nịnh hót nói: “Tổng giám đốc, tôi không có uống hết đâu, nếu anh muốn uống thì cứ uống đi.”

Trịnh Duẫn Hạo liếc nhìn qua chén canh đã không còn bao nhiêu, ngẩng đầu nói: “Cậu mỗi ngày đều xem cái này?” Nói rồi giơ lên điện thoại trong tay, đặc biệt là chỉ vào một đoạn tin nhắn vừa được gửi tới mang ý khêu gợi. (Hạ Anh: chỗ này mình cũng không chắc là tin nhắn, ban đầu thì mình nghĩ là ảnh của bánh bèo kia á, mà trong raw lại ý muốn nói có cái gì mới đến nên chém bừa là tin nhắn)

Tại Trung vừa thấy liền sững sốt, khuôn mặt vốn đã ửng hồng nay càng thêm đỏ ửng, nhanh tay đoạt lại điện thoại nói: “Tổng... tổng giám đốc... anh sao lại xem trộm điện thoại của tôi.”

Trịnh Duẫn Hạo nhìn cậu, lại nói một câu: “Không biết tiến thủ, chỉ lo phóng túng.”

(Hạ Anh: rất muốn đánh bạn Hạo trong bộ này nha, mắng bạn Tại không ít lần đâu --)

Tại Trung tay chân luống cuống nắm lấy điện thoại, có chút xấu hổ và giận dữ phản bác: “Đàn ông không phải đều như thế này sao! Tôi không tin tổng giám đốc chưa từng xem mấy thứ này.”

Trịnh Duẫn Hạo thấy cậu như vậy chỉ cười không nói, chuyển hướng câu chuyện sang một hướng khác: “Cậu ăn xong chưa?”

Tại Trung tự nhiên cũng không muốn làm bản thân mất mặt, nếu tổng giám đốc đã để cho cậu một bậc thang đi xuống thì nên nắm bắt. “Xong rồi xong rồi, anh thực sự không muốn uống?”

“...Tôi thật sự muốn đem miệng của cậu khâu lại.” Trịnh Duẫn Hạo đem hộp canh vứt vào trong thùng rác rồi nhìn đồng hồ nói: “Hiện tại là 8 giờ, tôi hạn cho cậu trong vòng 5 phút nữa phải lên giường đi ngủ.”

“A?”

“Tôi phải lập tức trở về, vì vậy trước khi tôi đi cậu phải đi ngủ.”

“Thế nhưng vẫn còn sớm a, bình thường tôi 12 giờ mới ngủ.”

“Đó cũng chính là nguyên nhân khiến cậu phải vào bệnh viện, hiện tại cậu bắt đầu tập ngủ sớm cho tôi. Còn nữa, sau này về nhà rồi không cho chơi game sau 9 giờ tối, nếu không tôi sẽ gọi điện nhờ người cắt điện nhà cậu đó.”

“Tổng giám đốc, anh như vậy là chuyên chế! Xã hội bây giờ đề cao quyền bình đẳng của mỗi người a!”

“Không liên quan, Hàn Quốc theo chế độ tư bản chủ nghĩa, tôi là nhà tư bản, còn cậu là người bị bóc lột.”

Tại Trung hận đến nghiến răng, chỉ có thể miễn cưỡng ra yêu cầu: “Xem TV cũng không được sao?”

“Cậu chẳng lẽ không biết TV ở đây chỉ là dùng để làm cảnh thôi sao?” Trịnh Duẫn Hạo cầm lấy điều khiển TV nhấn nút nguồn, quả nhiên trên màn hình chính là một màn hoa tuyết.

(Hạ Anh: màn hình bị nhiễu vì không có sóng, tác giả miêu tả văn hoa quá =)))

Mika: ôi trời:v cứ tưởng phòng VIP là VIP thật, hóa ra TV cũng chỉ để trang trí:v)

Tại Trung bắt lực cùng tức giận, thở phì phò nằm xuống kéo chăn trùm qua đầu: “Tôi ngủ rồi, tổng giám đốc có thể về rồi!” Anh ép tôi ngủ, tôi ngủ cho anh coi? Chờ anh đi rồi có thể quản được tôi sao?

Trịnh Duẫn Hạo thấy vậy liền hài lòng: “Tôi sẽ nhờ bác sĩ Trầm tắt nguồn điện, cậu muốn làm gì cũng đừng nghĩ nữa.”

“...” Tại Trung cắn góc chăn khóc không ra nước mắt, bỗng nhiên có cảm giác giống như bị cha mẹ quản thúc! Không! Cho dù là cha mẹ cậu cũng chưa từng quản cậu chặt như thế!

Ba mẹ, con trai bất hiếu, cứ nhiên bị người khác quản thúc cũng không phản kháng được, hai người ở trên trời phải phù hộ con trai sớm thoát khỏi ánh mắt của tên tư bản bóc lột kia, tương lai có thể nắm được nhược điểm của hắn để sớm ngày nổi dậy khởi nghĩa!

Trịnh Duẩn Hạo thấy cậu không để ý đến mình liền đưa tay tắt đèn rồi nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tôi tới đón cậu xuất viện.” Nói xong đóng cửa lại đi ra ngoài.

Tại Trung từ trong chăn ngoi đầu ra, ở trong bóng tối thở dài: Kỳ thực tổng giám đốc cũng là một người tốt, tuy rằng anh ta có chút bá đạo, lại chuyên chế, tính tình lại nóng nảy, sắc mặt cũng hơi lạnh một chút... A hình như thực sự rất không tốt nha...

Nghĩ loạn thất bát tao một hồi, Tại Trung dần dần chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

13. Chương 8-1

Ngày hôm sau, Trịnh Duẩn Hạo vốn định cử người đến bệnh viện đón Tại Trung về, nhưng trong lòng lại không yên tâm, liền tự mình lái xe đến bệnh viện.

Vào phòng bệnh, liền thấy Tại Trung mặt tươi như hoa đang cùng Trầm Xương Mân nói nói cười cười, sung sướng đến mức nhìn qua cứ tưởng như với hôm qua là hai người khác nhau.

Xương Mân thấy Duẩn Hạo bước vào trước tiên, vội vàng chào hỏi: “Sớm như vậy đã tới rồi à? Em đang kiểm tra phòng, trợ lý nhỏ nhà anh hồi phục rất nhanh nha.” Trầm Xương Mân tốn một đêm rất cục hiểu rõ mối quan hệ giữa hắn và Kim Tại Trung, trong lòng tựa như gương sáng, không nói không làm, lặng lẽ đợi trò hay, đây chính là đạo đức nghề nghiệp, cậu rất thích nhìn

Trịnh Duẩn Hạo cùng Kim Tại Trung phát triển.

Trịnh Duẩn Hạo cau mày: “Cái gì nhà tôi? Làm bác sĩ không được trái với đạo đức.” Hắn quay đầu nhìn về phía Tại Trung, “Tốt, nếu không có gì nữa thì dọn dẹp đi, ở thêm nữa tôi không thanh toán cho đâu.”

Tại Trung vội vàng thay quần áo đổi giày, mấy phút sau đã chỉnh chu thành dạng người kiêu mẫu.

Mà ở bên ngoài ban công Xương Mân đang lúi kúi kéo Duẩn Hạo nói chuyện phiếm.

“Anh thật sự không ra tay với anh ấy ư? ”

“Tôi nhìn qua đói khát như vậy sao? ”

“Dáng vẻ anh ấy thật tốt nha, so với người ở bên Mỹ chỉ có hơn chứ không kém a! ”

“Đúng vậy, nếu như đầu óc của cậu ta cũng có thể ưu tú như vậy thì tôi liền cân nhắc.”

“..... Không nên yêu cầu cao như vậy nha, trong giới các anh bây giờ không phải là rất nhiều người đổ xô vào theo đuổi dạng ngọc minh như vậy sao? Anh cũng có thể chạy theo trào lưu này nha. ”

“Ngọc minh? Dừng trên người cậu ta có phải quá hạ thấp giá trị của từ này hay không? Huống gì tôi từ trước đến nay đối với thẳng nam không có hứng thú, hơn nữa còn là nhân viên của tôi. ”

Xương Mân ngẫm lại, mấy ngày này chơi Cửu Châu Chí làm quen Trung Nguyên Nhất Điểm Kim, mặc dù không biết trên thực tế cậu là người như thế nào, thế nhưng trong trò chơi cậu vô cùng nghĩa khí, hơn nữa cậu đối xử với mọi người rất tốt là chuyện rõ như ban ngày, một thẳng nam như vậy bị bề cong quả thật rất tội lỗi!

Nhưng nhìn lại Tại Trung đang vội vàng đắp chăn bên trong, Xương Mân vẫn là cảm nhận được mùi vị của một tiểu bạch thụ, quả nhiên, thực tế so với tưởng tượng bao giờ cũng cách nhau quá xa. Dĩ nhiên, ai bảo Trịnh Duẩn Hạo ngày hôm qua đối với anh ấy khắt khe như vậy, khiến mình vừa thấy được Tại Trung đã cảm thấy anh ta và phụ nữ căn bản không thể ở cùng nhau, bên cạnh anh ấy nhất định phải là một phúc hắc công như Trịnh Duẩn Hạo.

“Tôi xong rồi, có thể đi được chưa?” Tại Trung ra cửa ban công, thò cái đầu nhỏ ra hỏi.

Xương Mân hít một hơi, cũng may là mình thích con gái, con trai đáng yêu như vậy vô hình chung thật câu nhân nha! Phúc hắc công Trịnh Duẫn Hạo làm thế nào có thể nhịn được không ra tay chứ!

Duẫn Hạo bình tĩnh nói: “Xương Mân làm thủ tục xuất viện xong liền có thể đi rồi, cậu ăn sáng chưa? ”

Tại Trung gật đầu một cái, chồm tóc ngó ngẩn vểnh lên trên đỉnh đầu cũng theo động tác của cậu mà lắc lư theo: “Ăn rồi, bác sĩ Thẩm có mang theo ít bánh bao.”

Duẫn Hạo thấy trên đầu cậu có chồm tóc vểnh lên, vốn định đưa tay vuốt xuống, nhưng lại cảm giác như vậy rất kỳ quái, liền đem bàn tay vốn đang định đưa tới cho vào túi quần, cũng gật đầu một cái, nhìn về phía Xương Mân: “Đi viết giấy ra viện đi, cậu biết tôi bề bộn nhiều việc mà.”

Xương Mân bĩu môi, trừng mắt nhìn Duẫn Hạo nói: “Đồ bọ hút máu.” Vừa nói vừa đi trở về phòng bệnh.

Kim Tại Trung vội vàng lùi lại, nhường chỗ cho Xương Mân đi qua.

Xương Mân đi tới trước mặt Tại Trung nhìn cậu nói: “Anh về nhà nhớ ăn uống đầy đủ, không nên thức đêm, cũng đừng bị nhà tư bản nào đó lừa gạt phải uống nhiều rượu như vậy.” Cậu nói xong không biết vô tình hay cố ý đưa mắt liếc qua Duẫn Hạo. Lúc quay đầu lại còn muốn nói thêm điều gì nữa, chợt nhìn thấy kiểu tóc của Tại Trung thì phì cười, thân người cao vượt trội rất tự nhiên đưa tay sờ sờ đầu Tại Trung nói: “Mới sáng sớm đã liên lạc với người ngoài hành tinh rồi! Tín hiệu ở đây không được tốt cho lắm.”

Tại Trung không hiểu gì quay đầu nhìn về phía Duẫn Hạo.

Mà lúc này, Trịnh Duẫn Hạo đối với hành động của Xương Mân cảm thấy rất không thoải mái.

Duẫn Hạo trực tiếp đưa Tại Trung về nhà, thế nhưng suốt đường đi không khí vô cùng trầm thấp. Tại Trung cảm giác sâu sắc tâm tư của vị tổng giám đốc quả là khó đoán, rõ ràng trước đó một giây ở phòng bệnh hắn vẫn còn tươi cười với mình, một giây sau đó lại không nhịn được giục mình cùng bác sĩ Thẩm chạy tới phòng bác sĩ viết giấy ra viện. Con gái cũng không có thay đổi nhanh như vậy a?

Về đến nhà trọ xuống xe, Tại Trung vội vàng mở cửa xe đi ra ngoài hít một hơi thật sâu, lúc này cậu mới cảm nhận được thế nào mới là mùi vị nhân gian chân chính.

Duẫn Hạo cũng đẩy cửa xe ra, liếc nhìn khu nhà trọ trước mắt, rốt cục mở ra kim khẩu: “Cậu cũng nên mua nhà đi.”

Tại Trung thụ sủng nhược kinh: “Được, được rồi, đều là ba mẹ tôi dành dụm được một ít tiền để mua. ”

Duẫn Hạo gật đầu, tâm tình cũng không có khó chịu như vừa rồi.

“A, cảm ơn tổng giám đốc đã đưa tôi về, chiều nay tôi vẫn đi làm sao?” Tại Trung thừa lúc tâm tình ông chủ không tệ vội vàng nói lời cảm ơn.

Trịnh Duẫn Hạo ngược lại rất nhân đạo: “Không cần, ngày mai cứ tới làm như thường ngày là được.”

Tại Trung liền vội vàng gật đầu: “Hi, vậy anh đi thông thả, haha! Tôi không tiễn.”

Duẫn Hạo khó hiểu nhìn cậu một cái: “Cậu cũng không mời tôi lên nhà ngồi một chút sao?”

“A?”

“Đã tới đây, tôi muốn xem cuộc sống sinh hoạt thường ngày của nhân viên một chút, đây cũng là việc một cấp trên nên làm.” Hắn vừa nói xong liền đi vào trong.

Tại Trung chính là sợ chiều này của hắn, thế nhưng cũng không có biện pháp, người ta cũng chủ động đề nghị, cậu còn có thể cự tuyệt sao.

“Ách, nhà tôi có hơi...” Tại Trung nhanh chóng đuổi theo, cố gắng ngăn cản bước chân của Duẫn Hạo.

“Giai cấp công nhân, tôi có thể hiểu được.” Trịnh Duẫn Hạo giúp cậu kiểm soát.

“Ừm, trong nhà có chút bừa bộn!”

“Không quan hệ, trước kia tôi ở nước ngoài cũng như vậy.” Duẩn Hạo đi vào thang máy, liếc nhìn Tại Trung vẫn đang vò nát vạt áo ở bên ngoài nói, “Sao cậu lại không đi vào?”

Tại Trung khẩn trương đi vào thang máy, đứng cũng không yên.

“Lầu mấy? ”

“...Lầu 9. ”

Ra khỏi thang máy, Tại Trung đi tới cửa nhà, run rẩy móc chìa khóa ra mở cửa.

Duẩn Hạo ngược lại rất chủ động, ở huyện quan đổi dép xong liền đi thẳng tới phòng khách.

Nhà của Tại Trung quả thực không lớn, phòng khách là dạng mở, bao gồm cả phòng bếp cùng phòng ăn trong đó, nhưng cũng không quá chật hẹp, tiếp đó còn có một phòng ngủ nhỏ cùng một gian phòng vệ sinh ở cạnh nhau, loại căn hộ nhỏ cho người độc thân ngược lại cũng khá ngăn nắp.

Duẩn Hạo ngồi xuống bộ ghế sofa đôi duy nhất đặt ở phòng khách, đánh giá chung quanh một cái cũng không có bữa bộn gì mấy. Nhìn Tại Trung đóng cửa lại đứng ở một bên thay giày có chút chật vật, trong lòng thoải mái.

“Tổng giám đốc, tôi đi đun nước trước, anh có thể xem tivi... Nhà có hơi... anh đừng để ý. ”

Duẩn Hạo gật đầu một cái nói: “Có thể xem qua phòng ngủ của cậu một chút không? ”

Tại Trung hơi do dự, vẫn là gật đầu: “Trong phòng ngủ hơi chật... anh nếu đứng không thoải mái có thể ngồi trên giường.”

Duẩn Hạo gật đầu, chủ động đi vào trong quan sát.

Tại Trung một lòng bất ổn, nhưng lại không khỏi oán thăm: cứ như là đang ở nhà mình vậy...

Nhưng là chỉ có thể thăm oán trong lòng, trên tay vẫn cứ đổ nước vào bát đầu đun.

Ngây ngẩn một hồi, Tại Trung cảm thấy phòng ngủ cũng quá im ắng đi, tổng giám đốc sẽ không ngủ quên trên giường chứ?

Lặng lẽ đến gần phòng ngủ, Tại Trung nhìn qua cánh cửa đang khép hờ, chỉ thấy Duẩn Hạo đang cầm một tờ giấy cau mày trầm ngâm, Tại Trung thăm kêu không tốt, đẩy cửa xộc vào nhân lúc Duẩn Hạo còn chưa kịp phản ứng liền đoạt lấy tờ giấy giấu ra sau lưng.

“Anh, sao anh lại tùy tiện xem đồ của người khác!” Tại Trung mặt đỏ bừng. Nếu như cậu đoán không lầm thì đây là do mình mấy ngày trước lên web search các kiểu GAY điển hình, chủ yếu vẫn là bởi vì Tuấn Tú, nên liền ghi lại. Tuy rằng tổng giám đốc nhìn qua không nhất định sẽ hiểu, thế nhưng Tại Trung vẫn cảm thấy bị người khác xem trộm như vậy rất bất chính.

Duẩn Hạo sững sốt, nhìn Tại Trung căng thẳng không xong, lập tức cười cười nói: “Chẳng qua tôi chỉ là tùy tiện lật qua, nếu như thấy những thứ không nên thấy, tôi sẽ quên ngay tức khắc”. Nói thừa, cái thứ này tôi không cần nhìn qua cũng biết.

Tại Trung hồ nghi: “Anh xem không hiểu gì chứ? ”

“Dĩ nhiên, thứ cậu viết chắc là thuật ngữ chuyên ngành, là lĩnh vực gì vậy?”

“Ách, lĩnh... lĩnh vực hã... thật ra thì chính là... một số thứ linh tinh trên mạng... không quan trọng, ừm, một đoạn không quan trọng lắm, rất nhàm chán.”

“Hừm, phải không đó.” Duẩn Hạo gật đầu, cũng không muốn làm khó cậu, nhưng là trong lòng vẫn ghi nhớ.

Tại Trung nhìn bộ dạng Duẩn Hạo cũng không muốn truy cứu thêm, lập tức nói: “Tổng giám đốc, chỗ này cũng không có gì đẹp mắt, hơn nữa có hơi chật chội, nếu không thì anh ra xem ti vi đi, nước cũng đun sôi rồi, tôi... tôi pha cà phê cho anh nha!” Cậu đã tốn không ít để mua loại Blue Mountain đó, đi ra đi mà!

Duẩn Hạo gật đầu rồi đi ra ngoài.

Trái tim Tại Trung đang bị treo lơ lửng như được thả xuống, vội vàng đem tờ giấy giấu dưới ra giường.

Duẩn Hạo ở lại không bao lâu liền rời đi, trước khi đi còn dặn dò Tại Trung không được thức khuya chơi game, dĩ nhiên còn nhắc nhở cậu sáng mai đúng 7 giờ đi làm.

Tại Trung vui mừng sung sướng tiễn ông chủ ra về, thoải mái vùi mình ở trên giường huyết sáo uống trà nóng, vốn muốn mở máy tính chơi game một lúc, nhưng cậu chợt nhớ đến chuyện hôm trước máy tính đã thực sự bị down rồi, trong lòng lập tức bi ai chua xót, cậu lục tìm ví chuẩn bị đi sửa máy vi tính.

14. Chương 8-2

Trịnh Duẩn Hạo làm việc đến thời điểm 5 giờ chiều thì nhận được điện thoại của mẹ, trong điện thoại là một trận oán giận hần đã vài ngày không thèm trở về nhà, sau đó là sâu sắc biểu đạt tình cảm nhớ nhung.

Trịnh Duẩn Hạo ngẫm lại, quả thực kể từ khi hần tới công ty căn bản chưa từng quay về chỗ của cha mẹ, vì vậy quyết định tan ca sớm, lái xe trở về biệt thự của bọn họ.

Hần ngay sau khi trở về từ nước ngoài liền mua một căn hộ ở trung tâm thành phố, tầng thứ 36, diện tích 300 m², có thể nói là rất xa hoa, hơn nữa bày biện trong phòng đều do hần tự mình thiết kế, phong cách rất đa dạng và tinh tế.

Cha mẹ hần vẫn luôn ở tại khu biệt thự cao cấp, bọn họ xây hai căn biệt thự, một để chính bọn họ ở, một lưu lại cho Trịnh Duẩn Hạo, thế nhưng hần về nước không những không quay về khu biệt thự còn tự mình bỏ tiền mua căn hộ riêng, cha của Trịnh Duẩn Hạo – Trịnh Khách Trạch – trong cơn tức giận đã bán ngôi biệt thự này đi, dự định dùng số tiền này mang theo vợ ra nước ngoài du ngoạn.

Cha mẹ của Trịnh Duẩn Hạo đều biết tính hướng của hần, tuy rằng đã qua nhiều năm bọn họ đều coi như mắt nhắm mắt mở đối với chuyện này, thế nhưng trong lòng vẫn chưa thực sự chấp nhận, chủ yếu là do hần ở nước ngoài không quản được, hiện tại con trai đã trở về, cũng không thể để hần tùy tiện cùng một cậu con trai nói chuyện yêu đương.

Trịnh Duẩn Hạo điều khiển xe đi vào gara, liền thấy mẹ hần đang đứng đợi ở cửa trông mong, dáng vẻ vội vàng đó khiến cho trong lòng Trịnh Duẩn Hạo cảm thấy đau xót. Hần ở nước ngoài mấy năm, rất ít khi gọi điện về nhà, hầu hết những cuộc điện thoại đều do mẹ hần chủ động gọi tới, hai người nói chuyện rất thoải mái không về gì là ngại ngùng, thế nhưng tận sâu trong lòng hần vẫn cảm nhận được nỗi nhớ thương của bà. Cho dù trước đây hần không kiềm chế được đã khiến bà phải đau lòng, nhưng ở trong lòng của bà, hần vẫn là con trai bảo bối.

Trịnh Duẩn Hạo dừng xe xong liền tiến tới ôm lấy cổ Trịnh phu nhân.

“Tên nhóc này, về nước cũng không chịu về nhà thăm mẹ! Một mình ở ngoài có phải rất thoải mái?”

“Đâu có, con vẫn luôn nhớ cơm mẹ làm a!” Trịnh Duẩn Hạo cười cười ôm lấy mẹ hần đi vào, “Tối nay con ở lại đây, có phòng không mẹ?”

Trịnh phu nhân vui vẻ hôn lên mặt hần một cái rồi nói: “Đương nhiên là có! Đêm đã sớm chuẩn bị, chỉ chờ con tới!”

Hai người vừa cười vừa nói đi vào biệt thự, liền nhìn thấy Trịnh Khách Trạch ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, cầm một tờ báo lật qua lật lại.

Trịnh phu nhân không vui đi tới giật lấy tờ báo, nói: “Đừng giả vờ nữa, con trai đã trở lại còn muốn xem cái gì? Nhanh đi giúp tôi bưng canh trong phòng bếp ra đây đi.”

Trịnh Khách Trạch trừng mắt nhìn vợ nói: “Ai bảo cho người giúp việc tan tầm sớm làm chi, sinh ra nhiều chuyện như vậy.”

Trịnh phu nhân cũng trừng mắt to nhìn chồng: “Làm sao, con trai trở về tôi đương nhiên muốn tự mình xuống bếp, ông chỉ phải bê ra thôi mà cũng than vãn.”

Trịnh Duẩn Hạo ở một bên nhìn hai vị phụ mẫu đều đã hơn tuổi 50 còn thích cãi nhau, thực dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn bước lên hòa giải:

“Được rồi được rồi, để con tự đi. Mẹ đừng bắt ba làm những việc này, ba không hợp với làm việc nhà mà.”

Trịnh Khánh Trạch nghe hắn nói vậy trong lòng liền dễ chịu, cũng không ngại bị sai phách đáp lời: “Quên đi, để ba đi lấy, Duẩn Hạo, con cứ cùng mẹ con nói chuyện đi.”

Trịnh phu nhân lúc này mới vui vẻ kéo con trai đến cạnh bàn ăn, nói: “Từ lần trước con phải mổ dạ dày, mẹ đã nghiên cứu qua một chút, đồ cay con tuyệt đối không được ăn, nên ăn những thứ nhẹ nhàng tốt cho dạ dày. Con ấy à, ở bên ngoài chắc chắn không thể tự chiều cổ tốt chính bản thân, về nhà đi, dạ dày của con để mẹ lo.”

Trịnh Duẩn Hạo nhìn một bàn ăn phong phú trong lòng liền cảm động. Nhiều năm ở nước ngoài, hắn luôn tỏ ra mình là một người mạnh mẽ, rất nhiều người có thói quen ỷ lại, cậy quyền, còn hắn có ai để dựa vào? Tuy rằng vì tính hướng của bản thân mà đã xảy ra xung đột với cha mẹ, nhưng chính là bọn họ vẫn luôn một mực thâm lặng mà quan tâm đến hắn, không nói không có nghĩa là không muốn. Có lẽ, cho dù có xảy ra mâu thuẫn thì cha mẹ và con cái vẫn có mối liên hệ huyết thống không thể tách rời.

Bỗng nhiên hắn nhớ tới Kim Tại Trung, cậu ta từ nhỏ đã không còn cha mẹ, một thân một mình nuôi em trai ăn học, có ai lo lắng cho cậu ta hay không?

(Hạ Anh: tuy rằng rất cảm động nhưng anh vứt bạn mông Vịt đi đâu == không dám nói là giúp được gì nhưng em nó cũng thương anh nó mà)

Sau khi kết thúc bữa tối, Trịnh Duẩn Hạo đã bị Trịnh Khánh Trạch gọi vào thư phòng.

Trịnh Khánh Trạch trên thương trường cũng được coi là lão hồ ly, mặc dù bây giờ ông đã rút lui về sau những sân khấu cho đám hậu bối, thì ông vẫn luôn quan tâm đến công việc của con trai.

“Công ty gần đây thế nào?” Trịnh Khánh Trạch ngồi ở sau bàn làm việc hỏi.

“Cũng tạm được, con đã kết thúc hợp tác với mấy đối tác lúc trước, hiện tại đang muốn tìm nhân tố mới.”

Trịnh Khánh Trạch nghe vậy vui mừng cười nói: “Con đó, làm rất tốt cũng chỉ nói là tạm được, ba tuy đã rút lui về phía sau cũng vẫn đều đặn xem báo cáo hàng tháng, nhưng mà thời gian vẫn còn nhiều, con là con ba, khẳng định sẽ còn tài giỏi hơn ba.”

Trịnh Duẩn Hạo cũng cười: “Vậy ba và mẹ định khi nào ra nước ngoài du lịch, để con nhờ bằng hữu ở nước ngoài làm hướng dẫn viên cho hai người.”

“Không vội.” Trịnh Khánh Trạch khoát khoát tay, ngữ khí cũng trầm xuống:

“Con trai, ba biết con không được thoải mái khi nói chuyện với ba mẹ về đề tài này, mẹ con cũng đã dặn ba nói con khó khăn lắm mới về nhà được một lần, không nên nhắc tới chuyện này. Thế nhưng ba nghĩ, chuyện này không phải là cứ không nói thì coi như không có, vì vậy ba muốn hỏi con, con đến bây giờ vẫn thích đàn ông sao?”

Trịnh Duẩn Hạo nghe ông hỏi liền giật mình, bất đắc dĩ trả lời: “Ba, con đã nói rồi, con đây là trời sinh ra đã vậy, vì vậy con đối với phụ nữ không có một chút hứng thú nào hết.”

“Con chưa từng ở cùng phụ nữ làm sao có thể sớm kết luận như vậy, con trai, ba mẹ chỉ có mỗi mình con, đừng làm chúng ta cảm thấy có tội với tổ tiên nhà họ Trịnh, hãy kiếm lấy một cô vợ đi.”

“Ba, ba cũng đừng làm khó con, con thích đàn ông.”

“Con!” Trịnh Khách Trạch có chút bực mình, “Vậy bây giờ con vẫn đang kết giao với một người đàn ông?”

“Ba có thể yên tâm, con hiện tại đang kết giao với một người, con mong ba cũng đừng làm phiền tới người ta.” Trịnh Duẩn Hạo nghiêm giọng trả lời.

“Những chuyện khác con có thể nghe theo lời ba, nhưng riêng chuyện này, con muốn tự mình làm chủ.”

Trịnh Khánh Trạch tức giận muốn đập chén, thế nhưng trong tay hiện tại lại trống không, đành đập tay lên bàn nói: “Trịnh Duẩn Hạo, con trai của chú Hai, chú Ba của con đều đã lấy vợ, cả nhà người ta sống vui vẻ khoái hoạt như vậy, con không thương ta với mẹ con hay sao? Nhất quyết đi vào tà môn ma đạo!!”

“Ba, đây không phải là tà môn ma đạo. Ba nếu lúc còn trẻ cũng thích đàn ông liệu có nguyện ý lấy mẹ con hay không? Bị ràng buộc phải sống với người phụ nữ mà mình không yêu thương, căn bản không phải là ái tình, chỉ làm tổn thương lẫn nhau mà thôi.”

“Vô liêm sỉ!!” Trịnh Khánh Trạch tức giận cầm một quyển sách trên bàn ném về phía Trịnh Duẩn Hạo, nhưng mà hần vẫn may mắn tránh được.

Cửa thư phòng đột nhiên bị đẩy mạnh ra, Trịnh phu nhân tức giận đi tới chỉ vào mặt chồng nói: “Không phải tôi đã nói ông không được động tay động chân với con sao! Lão già nhà ông chỉ giỏi nói dóc! Nếu con bị thương tôi sẽ đuổi ông ra khỏi nhà!!”

Trịnh Khánh Trạch là mẫu đàn ông điển hình bị vợ quản, lão bà đã ra lệnh liền không dám nói thêm nữa, chỉ là vẫn không vui nói: “Tôi chỉ là đang nói cho nó hiểu cái gì là ‘Vô hậu vi đại’!”

“Vậy trước hết ông cứ đánh chết tôi đi! Con nó mà bị thương tôi cũng không sống nổi!” Trịnh phu nhân là mẫu phụ nữ danh đá điển hình.

Trịnh Khánh Trạch càng bực bội, lẩm bẩm: “Đóng vai phản diện cũng là tôi, bà cũng có bị liên lụy đâu.”

Trịnh phu nhân bĩu môi: “Được rồi, được rồi, đừng ép con nữa.” Quay lại nói với Trịnh Duẩn Hạo, “Con về phòng trước đi, ga giường mẹ đã phơi nắng rồi không cần lo lắng, nghỉ sớm một chút, ngày mai con còn phải tới công ty.”

Trịnh Duẩn Hạo suy nghĩ một chút rồi gật đầu với ba mẹ nói chúc ngủ ngon.

Hần đứng trên sân thượng hứng gió suy nghĩ về những lời của ba mẹ, trong lòng thủy chung cảm thấy nặng trĩu tâm sự. Mặc dù bản thân luôn kiên trì với chuyện này, thế nhưng hần đối với cha mẹ vẫn luôn cảm thấy hổ thẹn, dù sao việc hần không thể kết hôn với phụ nữ đối với cha mẹ thực sự là một sự đả kích nặng nề. Nhưng dù sao, hần vẫn phải kiên trì.

Về đến phòng cũng không thấy buồn ngủ, Trịnh Duẩn Hạo quyết định mở máy tính lên trò chơi, thứ nhất để thả lỏng tinh thần, thứ hai là để giám sát xem Tại Trung có ngoan ngoãn nghe lời hần hay không.

Hần vừa mới online, kênh chat của gia tộc liền nhấp nháy không ngừng.

[Gia tộc] Cá Hấp: (o) Nga, Hạo thủy nữ thần online rồi kìa!

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: A ~ nữ thần, chờ người thật cực khổ a

~~[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Nữ thần nữ thần cầu an ủi a

~~[Gia tộc] Nòng Nọc Đáng Yêu: Nữ thần cuối cùng cũng xuất hiện!

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nữ thần, nghe nói ngày hôm qua cô cũng không online? Để tôi đoán một chút nha! Có phải ở bệnh viện hay không? (˘o˘)/

~Tay Trịnh Duẩn Hạo khê dừng lại, nhưng không đình chỉ, vẫn chậm rãi đánh chữ.

[Gia tộc] Hạo Thủy Chi Thương: Ừ, đêm qua có việc phải ở bệnh viện, thật ngại quá.

....

Gia tộc thoáng cái rơi vào trầm lặng.

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Tôi... Phi! Ba người thực sự quen biết nhau sao, ngày hôm qua ở bệnh viện mở hội mặt chược?

[Gia tộc] Nòng Nọc Đáng Yêu: *bĩu môi* Trung Nguyên ca, anh nói là thật sao? Anh thực sự tìm được phòng bệnh của Tiểu Bính và nữ thần?!!

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: *lau mồ hôi* Anh chỉ là tùy tiện nói mà thôi!!! Nữ thần, cô ở bệnh viện nào a? Có phải ở bệnh viện công lập XX hay không? Không nghĩ tới chúng ta có duyên như vậy a!!

[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Em là bác sĩ vì vậy có mặt ở bệnh viện là chuyện rất bình thường...

Thẩm Xương Mân khẽ lau mồ hôi, đây thật sự là một đám quan hệ loằng ngoằng a!

[Gia tộc] Hạo Thủy Chi Thương: Tôi chỉ là tới bệnh viện chăm sóc cho một người bạn, hơn nữa tôi cũng không ở thủ đô.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: A... Như vậy sao... Tiểu Bính cũng không ở thủ đô... Thật đáng tiếc, nếu không chúng ta có thể gặp mặt rồi?

Trịnh Duẫn Hạo thấy ngữ khí của Tại Trung có vẻ hơi thất vọng, liền hỏi.

[Gia tộc] Hạo Thủy Chi Thương: Anh muốn gặp tôi?

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Đương nhiên, cô là nữ thần a! Tuy rằng cô không có ảnh chụp, trong game cũng có nhiều tin đồn cô là nhân yêu, thế nhưng tôi nghĩ mấy người đó thường thích đi lừa gạt trang bị, mà cô thì luôn một mình độc lai độc vãng, rất lợi hại, nếu tôi có thể được gặp cô vậy thì thực sự rất hạnh phúc a

Trịnh Duẫn Hạo sững sốt, không nghĩ tới cậu ta sẽ nói ra như vậy, nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

[Gia tộc] Hạo Mưa Nhỏ: Đúng vậy, nữ thần đối với chúng tôi mà nói là không thể không tôn trọng

ngày đó cô giúp Đại Kim báo thù chúng ta rất hả giận a!!

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Đúng vậy đúng vậy, có nhân vật lợi hại như vậy làm bằng hữu, thật sự rất có mặt mũi a

Trịnh Duẫn Hạo nhìn mấy tiểu nữ sinh này nói chuyện, bắt đầu dĩ cười nhạt, mấy cô nếu phát hiện ra tôi là nam, chắc chắn sẽ không thể nói ra mấy lời này, cũng không biết, Kim Tại Trung sẽ nghĩ thế nào... Quả nhiên, cuối cùng vẫn là thích con gái.

Bỗng nhiên khung chat hảo hữu nhấp nháy, Trịnh Duẫn Hạo vừa mở ra liền nhìn thấy tin nhắn của Tại Trung.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nữ thần... Ngày hôm đó tôi bị rớt mạng, cho nên không biết cô đã giúp tôi báo thù, nhưng mà sau đó tôi đã xem bài đăng ở trên diễn đàn a, cũng nghe mọi người kể, vì vậy muốn nói cảm ơn cô! Mấy người kia phỏng chừng trong thời gian này cũng sẽ không dám tới tìm chúng ta gây phiền toái ~ *hôn nhẹ*

Trịnh Duẫn Hạo thấy tin nhắn của cậu, trong lòng không hiểu sao cảm thấy sung sướng, nghĩ biểu tình *hôn nhẹ* sau cùng cũng thật khoa trương, đánh chữ đáp lại.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Là người trong tộc đó cũng là điều tôi nên làm, huống hồ chính là bọn họ sai, tôi không thể coi như không thấy.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: *thương cảm* Nữ thần thật tuyệt vời! Có thể quen được cô thật là tốt, có muốn đi làm nhiệm vụ cùng với tôi không? Cô không thường xuyên online rất dễ bị người khác vượt qua đó.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Gần đây công việc rất nhiều, tôi lười online. Có nhiệm vụ gì?

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Cùng đi nhận lông gà đi, nhiệm vụ giết địch nhân của gia tộc tôi cũng đã mở rồi, hơn nữa tôi còn một cặp phó bản chưa đi, ngày hôm kia và ngày hôm qua tôi còn chưa có đi, tôi đã quyết định hôm nay sẽ thức thâu đêm để đi hết, hahaha

~~Trịnh Duẫn Hạo nhú mày, quả nhiên hần đoán không sai.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Cậu muốn thức đêm?

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Đương nhiên, tôi muốn theo kịp nữ thần a!

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Cậu mới từ bệnh viện trở về còn muốn thức đêm? Còn muốn vào bệnh viện lần nữa sao?!

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: A, không sao đâu, tôi phải nằm viện là do tên giám đốc vô lương kia cưỡng bách mà thôi! Chỉ là chút bệnh vặt vãnh. (Hạ Anh: Good luck, Tại Trung =)))))))))

Trịnh Duẩn Hạo cau mày, tôi ép buộc cậu? Rõ ràng là giúp cậu tiết kiệm chi phí, vậy mà cậu dám quật lại.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Cấp trên cho cậu nằm viện chẳng lẽ không phải là do suy nghĩ cho cậu sao?

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Hừ, chuyện tôi phải vào bệnh viện đương nhiên anh ta phải chịu trách nhiệm, nhưng mà anh ta rất hung dữ, tôi lại không thể phản kháng và vân vân... Ai, nữ thần tôi nói cô nghe nha, tìm việc quan trọng nhất vẫn phải là tìm được một ông chủ tốt! Không thể vớ đại được đâu, như tôi trước đây là át chủ bài của phòng nghiên cứu của công ty, bây giờ thì lại bị tên tổng giám đốc biến thái kia bắt lên làm trợ lý sinh hoạt, thật đau lòng a~~.... (Hạ Anh: Good luck again ^^)

Trịnh Duẩn Hạo bị những lời này làm cho tức chết muốn nói cũng nói không được, tức giận đánh một hàng dấu gạch chéo.

Có câu người tên gì?

Có người không biết thì không sợ, người cố ý sẽ phải chịu trừng phạt!!!!

15. Chương 9-1

Tại diễn đàn QQ của bang Nhận Bình

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Cầu! Ngón tay! Giáo! Làm sao để có thể nhìn thấu được tâm tư của tổng tài để tránh phản nghịch với hần a~~?!!

Mềm Mị Mị: -_-||| Tộc trưởng, ông chủ của anh biếm anh vào lãnh cung rồi hả?

Đồng Trùng Hạ Thảo:-_-||| trong lãnh cung có thể có thổ ngọc?

Cá Hấp: -_-||| Có thể có cây ngô đồng?

Sư Thái Sao Xăng Bậy:-_-|||-_-|||-_-|||

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: TT^TT anh biết ngay đám mấy đứa không có ai là tri kỷ của anh hết!

Nòng Nọc Đáng Yêu: Trung Nguyên ca, anh lại chọc giận tổng tài?

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Ai, đoán chừng là đã chọc giận...

Bị Đánh Mẽ Trán: Đoán chừng?

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Anh cũng không biết rốt cục đã làm gì khiến hần tức giận!!!!

()

Nai Con Thích Ăn Bánh: Không cần phán đoán tâm tư của tổng tài làm gì, có thể ngày mãn kinh của hần tới rồi

~~Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Vậy thời điểm mãn kinh của hần thật là cuộn trào mãnh liệt thế tới dạt dào! Người hay lật lọng cũng không bằng hần.

Cá Hấp: Vậy tổng tài của anh đã làm gì, nói bọn em nghe chút, bọn này sẽ giúp anh kê đơn.

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Kê đơn?

Đồng Trùng Hạ Thảo: Cá Hấp muốn nói là “Tùy bệnh hốt thuốc”

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Haizz, là thế này, sáng sớm nay khi hấn bước vào phòng làm việc thì bắt đầu coi anh như không khí, cà phê không cần anh pha, tư liệu không cần anh tìm, làm chân chạy việc cũng không để anh làm, nói cũng không để anh nói.... Hấn hoàn toàn coi anh như người vô hình rồi! TT^TT

Mềm Mị Mị: Ai ya, đây không phải là chuyện tốt sao? Anh bình thường không phải mong hấn dừng để ý đến anh sao, hiện tại coi anh như không khí, không phải muốn nói anh có thể tự do rồi sao?

Cá Hấp: Không đúng không đúng, trong tình huống hiện tại thì chuyện này hoàn toàn không tốt!

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: () chỉ có Cá Hấp nhìn ra!

Cá Hấp: o()o Dĩ nhiên là không tốt rồi! Có lẽ nào tiểu công nhà anh di tình biệt luyến *yêu người khác*, anh không thể ngồi không mặc kệ như thế được tộc trưởng!

Mềm Mị Mị: Đúng nha! Trong tiểu thuyết không phải đều nói tiểu công đối với tiểu thụ hờ hững chứng tỏ hấn đang tức giận, vì vậy tiểu thụ cần dâng lên hoa cúc để an ủi đưa chuột nha!

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: ^^ ^^||... Mấy người tam quan bất chính....

Nòng Nọc Đáng Yêu: Hoặc là gần đây nhất anh đã làm gì chọc giận anh ta?

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Ví dụ?

Nòng Nọc Đáng Yêu: Sáng sớm quên lau khô bàn!

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: () Hữu nghị của chúng ta đi tới đâu cùng!

Nòng Nọc Đáng Yêu: (^) Chúng ta ở đâu ra hữu nghị?

Tại Trung “ba” một tiếng tắt máy tính, rầu rĩ không vui phủ phục trên bàn, thầm nghĩ tại sao cuộc sống của mình lại u ám như vậy!

Xa xa, Trịnh Duẩn Hạo đang ngồi nghe thấy được từ chỗ Kim Tại Trung truyền tới vài tiếng động dứt quãng, gương mặt nhìn, sắc mặt không thay đổi cúi đầu lật văn kiện, trong lòng cười nhạt: Không nghe lời của tôi, sau lưng lại còn tùy tiện cùng “người khác” nói xấu tôi, đã vậy không thêm để ý tới cậu vài ngày.

Liên tục hai ngày bị tổng tài coi như không khí, trong lòng Tại Trung vô cùng bất ổn, tối về nhà chơi game đều cảm thấy chán chường.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Ta! Không! Khai! Sâm!

[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Đại gia nhanh lên kéo xe a, lát nữa chúng ta còn phải đi đại chiến gia tộc nha.

[Gia tộc] Bị Đánh Mẽ Trán: Lần này vẫn là Trung Nguyên chỉ huy?

[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Anh ấy? Tất cả mọi người có thể tự động bỏ qua, anh ấy mấy ngày nay online trò chơi cũng chỉ có biết treo cần câu cá với bắt ngựa, kiếm được nhiều tiền như vậy cũng không cho chúng ta phúc lợi nhiều hơn.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nay, anh vẫn còn đang ở đây đó, em nghĩ ở trước mặt chính chủ mà khoe khoang là đại trượng phu sao?

[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Không liên quan, em là tiểu nhân, không cần làm đại trượng phu! Hơn nữa, hôm kia không phải là anh dẫn bọn em đi làm nhiệm vụ cuối cùng bị người ta gài bẫy sao?

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Ai phó tộc trưởng, tộc trưởng mấy ngày nay tâm tình phiền muộn, thông cảm thông cảm a

~~[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Hừ, lần trước mọi người đã chỉ cách cho anh ấy, anh ấy chính là vẫn rụt rè sợ hãi không dám hỏi

Trong lòng Trầm Xương Mân lại nhủ thầm thêm một câu: Khẳng định đến cuối cùng cũng sẽ bị ăn thôi!

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Anh.... Anh chính là không dám hỏi a.... Nhìn sắc mặt của hấn lúc này anh chỉ sợ tiền lương tháng này bị giảm....

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Hừ, đúng là không có tiền đồ, anh đường đường là một đại nam nhân đó! Vậy mà cứ nhân nhỏ giống đám cô nương vậy a.

Kim Tại Trung mặc áo ngủ bũ môi, có chút không cam lòng hít hít mũi.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: ...Anh không phải là con gái...

[Gia tộc] Nai Con Thích Ăn Bánh: Được rồi, ngoan a. Đêm nay em dẫn bọn họ đi đại chiến gia tộc, anh cứ tiếp tục câu cá, nhớ kỹ thứ bảy phải có tiền cho bọn em nha.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: (#) Kháo! Nhớ kỹ phải thắng đó

16. Chương 9-2

Sau đó Trung Nguyên Nhất Điểm Kim buồn chán đi loạn trong thành, bỗng nhiên bên dưới góc phải màn hình có thông báo bạn tốt Hạo Thủy Chi Thương login.

Kim Tại Trung vội vã gửi tới yêu cầu mời tổ đội.

Đối phương tựa hồ do dự trong chốc lát, thế nhưng cuối cùng vẫn tiếp nhận yêu cầu.

Tại Trung lập tức xuống ngựa dùng phù chú truyền tống tới bên cạnh Hạo Thủy Chi Thương, ai ngờ chỉ vừa qua điểm truyền tống còn chưa kịp đứng vững trong nháy mắt đã thấy mình bị giết chết không ngóc đầu dậy nổi.

Á!

Tại Trung nhìn lại, hóa ra cậu đang ở khu trung lập, xung quanh đều là tổ đội của các nước khác tới làm nhiệm vụ, còn có mấy đại Boss ở khu trung lập đang tụ tập giết người.

Mà nữ thần đại nhân chính là đang ngoan cường đứng sừng sững trước mắt đám quốc vương của các nước khác thu thập kinh nghiệm.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nữ thần, đại Boss chém cô cô cũng không thấy đau sao?

Chờ đợi thật lâu mới thấy Hạo Thủy Chi Thương trả lời.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Không.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: (‘ ‘)/ thật lợi hại, trang bị tím sáu sao so với tím chín sao quả nhiên cách biệt rất lớn.

Được rồi, không thấy đối phương đáp lại.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nữ thần, mấy ngày nay không thấy cô login, công việc rất bận rộn sao?

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Ừ.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: nữ thần bình thường chắc hẳn công việc rất bề bộn đi... Phải giữ gìn sức khỏe nha.

Tại Trung đợi một lúc lâu cũng không thấy đối phương đáp lại.

Cậu nhìn thấy đại Boss đã đi xa, lập tức sống lại tại chỗ, đi tới bên cạnh Hạo Thủy Chi Thương.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Mấy ngày nay không có cô tôi đều chơi một mình cả.

Vẫn tiếp tục không có phản ứng.

Tại Trung cũng vẫn chưa từ bỏ ý định.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nữ thần, hôm nay tâm trạng cô không được tốt sao? Cô nói rất ít a...

Lần này dường như có hiệu quả, đối phương lập tức đáp lại, chỉ là...

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Bởi vì cậu nói nhiều quá.

Tại Trung thấy vậy liền dừng lại, bỗng nhiên mất hứng, có chút lúng túng điều khiển nhân vật Trung Nguyên Nhất Điểm Kim lui về phía sau.

Mấy ngày trước còn có thể cùng nhau đánh quái nói chuyện phiếm, tuy rằng phần lớn là do cậu tự mình làm nhảm, thế nhưng chưa từng nghe qua nữ thần nói chuyện thiếu tình cảm như vậy (Yoon: người ta còn giận lấy đó mà =3=)

Tại Trung đột nhiên cảm thấy bản thân thật thất bại, phải chăng bất kể ở đâu cậu cũng là kẻ không được người ta yêu quý ư? Đầu tiên là Tổ Nhan rời xa mình, tổng tài thì ghét mình, hiện tại nữ thần cũng không thêm để ý tới mình nữa....

Càng nghĩ lại càng cảm thấy khổ sở, hai vành mắt của cậu dần dần phồng hồng, lặng lẽ rời khỏi tổ đội, một mình chạy đi.

Mà ở đầu bên kia, Trịnh Duẫn Hạo cau mày.

Vài lần liên tiếp gửi yêu cầu mời tổ đội đều không thấy cậu đáp lại, Duẫn Hạo suy nghĩ có lẽ nào vừa rồi mình hơi nặng lời khiến cho trái tim pha lê mỏng manh dễ vỡ của cậu ta bị tổn thương.

Nhưng mà chuyện ngày hôm đó quả thực rất đáng tức giận, cứ thử nghĩ xem, ai có thể chịu đựng được việc bị một tên ngốc khắp nơi rêu rao nói xấu mình với người khác, có ai chịu được không? Chính là, bản thân mình không biết cũng không tính làm gì, đây là trước mặt đối phương mà nói như vậy chẳng phải là cậu ta tự tìm đường chết sao?

Trịnh Duẫn Hạo nghĩ hai ngày nay thờ ơ không quan tâm tới Kim Tại Trung xem ra có hiệu quả không tồi, chỉ ít mỗi ngày thấy cậu một bộ khúm núm, không dám nói chuyện, bộ dạng có vẻ mang tâm trạng nặng nề đã cảm thấy hết giận.

Thế nhưng cậu ta vẫn có thể tiếp tục online game mà!

Cái dáng vẻ ôm đùi ôm chân hưng phấn kích động quen thuộc khi nhìn thấy nữ thần đâu rồi, cái người hay lăng xăng bên cạnh nữ thần rồi làm nhảm đâu rồi.

Thật là xui xẻo!

Trong đầu Duẫn Hạo lúc này là một mớ suy nghĩ hỗn độn, càng nghĩ lại càng thấy bức mình. Nhưng bức mình thì bức mình, Trịnh Duẫn Hạo là một người nhân hậu có chỉ số IQ cao, trực giác tự nói với bản thân phải chấm dứt tình trạng chiến tranh lạnh mấy ngày qua.

Lúc này, Kim Tại Trung đang đứng ở sườn núi phía Bắc, quái ở đây level rất cao, hơn nữa cũng rất xa, rất ít người nguyện ý mất tiền để truyền tống tới đây, càng đừng nói lại phải đi rất xa để trở về.

Còn Tại Trung mấy ngày nay không ngần ngại vét tiền trong túi, tiền bạc của cải ném qua cửa sổ để truyền tống tới đây chuẩn bị treo máy. Hôm nay vừa tới liền thấy một người mặc trang bị màu tím chín sao hào quang lấp lánh đang hằng say giết quái, kỹ thuật rất tốt, tử khí này cho thấy đối phương chính là quan viên của nước bạn Đại đô đốc – Chiến Hồn.

Tại Trung thở dài, tục ngữ nói không sai, không phải oan gia không gặp lại,.....

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim bước nhanh về phía đó, đứng xen lẫn trong đám quái vật len lén xuất kỹ năng đâm đối phương một đao.

Hình như không bị phát hiện...

Lại đâm tiếp một đao...

Hả? Tại sao tên đó vẫn còn nhiều máu như vậy? Lại đâm tiếp một đao.

(Yoon: Trong trò chơi khác mình không rõ nhưng mà mình có chơi TNGH, bị đánh như thế kể cả gà mờ cũng biết ngay từ lần thứ nhất bởi vì TNGH hiệu ứng do bị người chơi đánh khác với bị quái đánh nhiều lắm, mà mình nghĩ đại đa số cũng thế)

(Tứ: anh Trung anh đường đường là tộc trưởng lại có thể không biết???)

(Yoon: Là anh đồ độc không phát hiện aka tác giả viết hơi ảo tí chứ nà:3)

Ha ha ha, vẫn chưa bị phát hiện....

Tại Trung khó khăn lắm mới tìm được phương pháp giải tỏa ưu sầu trong lòng, hoan hoan hỉ hỉ đâm 5 đao lại chợt phát hiện mình bị định thân.

Mẹ nó, bị phát hiện rồi.

[Phụ cận] {Đại đô đốc} Chiến Hồn: thế nào, muốn solo?

Tại Trung thầm mắng trong lòng.

[Phụ cận] {Đại đô đốc} Chiến Hồn: Đúng vậy, mày tới đây, tới đây a tới đây! Không dám sao ha ha ha!

Vừa dứt lời nhân vật của cậu liền nằm như xác chết.

Sắc mặt Tại Trung trong chớp mắt tái nhợt, bởi vì cậu không phải bị Chiến Hồn đánh ngã mà là do điểm cừu hận của cậu đã vượt qua Chiến Hồn, bị quái phản công!

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Ta kháo, thế quái nào quái lại tới đánh ông!

[Phụ cận] {Đại đô đốc} Chiến Hồn: Bởi vì cậu xấu hơn tôi!

Gió lạnh thổi qua, vừa dứt lời, Chiến Hồn cũng bị đánh ngã.

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Ha ha ha ha cú ngã rất đẹp đó!

Vì vậy lúc này có hai thi thể nằm trên mặt đất...

[Phụ cận] {Đại đô đốc} Chiến Hồn: Được rồi, Trung Nguyên ca, có gì chỉ giáo?

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Hừ, tao với mày thân lắm sao? Nên nhớ, thù cướp vợ thì không đội trời chung!

[Phụ cận] {Đại đô đốc} Chiến Hồn: Ồ? Với loại con gái đó mà cậu cũng thấy lưu luyến à?

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Cái gì gọi là loại con gái đó?

[Phụ cận] {Đại đô đốc} Chiến Hồn: too simple too naïve

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Văn vẻ thì giỏi lắm sao? Nói tiếng người đi.

[Phụ cận] {Đại đô đốc} Chiến Hồn: Cậu quen cô ta lâu như vậy chẳng lẽ còn không thấy cô ta là loại người như thế nào sao?

[Phụ cận] {Đại đô đốc} Chiến Hồn: Tự cao, sĩ diện, mê tiền, thích làm nũng, thích giả bộ ngây thơ, cậu đều không thấy ư?

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Đợi một chút, con gái đều không phải như vậy sao? Hơn nữa, mấy cái kia tạm thời có thể coi là khuyết điểm, sao thích làm nũng bị coi là khuyết điểm? Mày có thù oán với con gái trên toàn thế giới này à!

[Phụ cận] {Đại đô đốc} Chiến Hồn: Đích thực là có thù oán.

Ta ngã!

Tại Trung trừng to hai mắt không biết tiếp theo nên nói như thế nào.

Mà câu tiếp theo của Chiến Hồn càng làm cho cậu trợn mắt há mồm.

[Phụ cận] {Đại đô đốc} Chiến Hồn: Ai bảo cô ta cướp người đàn ông của tôi!

Bàn tay đặt trên bàn phím của Tại Trung bỗng nhiên ngừng lại rồi hạ xuống đánh một hàng chữ.

[Phụ cận] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Vị huynh đài... anh bị cướp?

[Phụ cận] {Đại đô đốc} Chiến Hồn: Được rồi, không cho cậu cười nhạo tôi, làm bằng hữu của tôi đi.

Một yêu cầu kết bạn được gửi tới, Tại Trung do dự một lúc mới nhấn xác định.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Vừa rồi anh không phải đang nói đùa?

[Hảo hữu] Chiến Hồn: Đúng vậy, như vậy cậu vẫn có hy vọng với vợ tôi.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Anh đừng có tự đánh giá mình quá cao, tôi không còn quan tâm tới cô ấy nữa.

[Hảo hữu] Chiến Hồn: Ha ha, tôi rất thích tinh thần có chết cũng không chịu thừa nhận của cậu.

Kim Tại Trung phát hiện Lục Chiến ở trong trò chơi so với ngoài đời thực lại càng đáng ghét hơn, lời nào nói ra cũng như muốn đâm vào tim của người khác, thậm chí còn đâm thành mấy cái lỗ thủng.

[Hảo hữu] Chiến Hồn: Hey, nữ thần của cậu tới rồi kìa, nếu cảm thấy không ổn, tôi liền giúp cậu lừa cô ta.

Tại Trung nhìn qua, quả nhiên đã thấy Hạo Thủy Chi Thương đang lặng lẽ đứng một bên, có vẻ như đã đứng ở đó được một lúc rồi.

Tại Trung có chút do dự, vừa định mời cô vào tổ đội lại chợt thấy nữ thần gửi tới tin nhắn riêng.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Ở đây?

Tại Trung nhanh chóng trả lời.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Ừ, nữ thần vất vả rồi, cô phải đi tới đây?

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Ừ, tôi tổ đội cậu, ấn xác nhận đi.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Hay là để tôi tổ cô đi, mấy ngày nay tôi đều chuyển sang chế độ chặn mời tổ đội.

Trịnh Duẫn Hạo oán hận di chuyển con chuột, hồi hận vừa rồi sao mình lại làm cái việc ngu ngốc là điên cuồng mời tổ đội cậu ta chứ.

Mà bất luận thế nào, là hai người hay cả một tổ đội đi làm nhiệm vụ, thì chính là tất cả đã cùng vui vẻ khoái hoạt vượt qua đêm nay.

Đương nhiên, “vui vẻ khoái hoạt” cũng chỉ có mình Tại Trung cho là như thế, còn đối với Trịnh Duẫn Hạo thì thật khó diễn tả.

Trên đường làm nhiệm vụ hẳn nghe Tại Trung ba lần nhắc tới tổng tài, nhiều lần khiến cho Trịnh Duẫn Hạo muốn phát điên, thiếu chút nữa nhịn không được mà trực tiếp nhấn logout.

Thế nhưng cũng có vài câu nói của cậu lại khiến hẳn suy nghĩ lẽ nào mình đã nghĩ oan cho cậu ta.

“Kỳ thực tổng tài của tôi cũng không phải là người xấu, chỉ là tính tình có chút kỳ lạ... Nói trở mặt liền trở mặt... Tôi không bắt được quy luật TT~TT”

“Làm việc cho anh ta cũng là rất nhẹ nhàng rồi, hơn nữa anh ta cũng rất quan tâm đến chỗ ở của tôi, chỉ là tôi không muốn anh ta tới đó, tôi không muốn bị anh ta ghét bỏ.”

“Nữ thần cô thật tốt đó, sẵn lòng nghe tôi kể khổ! Cảm ơn cô!”

Trịnh Duẩn Hạo tắt máy vi tính nằm lên giường suy nghĩ lại, chẳng hề tính cách của mình khó đoán vậy sao?

...

...Hình như cũng có điểm như vậy...

Mà đối xử với cậu như thế cũng chỉ vì muốn tốt cho cậu mà thôi! Ai bảo cậu không biết tiến thủ suốt ngày chỉ biết nghĩ đến con gái và chơi game, tôi mà không biến thành ma vương tới cứu vớt cậu thì tương lai của cậu sẽ đi đến đâu chứ!

Thật là xui xẻo!

Duẩn Hạo nghĩ có nuôi con cũng không phải vất vả như vậy, rốt cuộc là từ khi nào mà cậu ta lại mang tâm lý của một đứa trẻ con như thế?

Nhưng mà cậu ta đã nói như vậy có lẽ mình cũng thử thay đổi một chút, chỉ ít đem ấn tượng không tốt của cậu ta đổi thành bình thường, còn khen ngợi và gì gì nữa cũng không phải là chuyện phức tạp! Những người có trái tim pha lê hoàn toàn không khó cứu chữa.

17. Chương 10-1

Tại Trung rõ ràng cảm giác được mấy ngày nay thái độ của tổng tài đối với mình thay đổi rất nhiều. Nếu như nói những hôm trước cậu ở trong mắt tổng tài đúng là người trong suốt thì mấy ngày nay cậu đã dần dần hóa hư thành ảnh, biến giả thành thật, kén hóa thành bướm, biến đổi bại thành thần kỳ... A, hình như có chỗ nào sai sai thì phải?

Mặc kệ là nói thế nào, tổng tài cũng không hề đối với mình nhắm mắt làm ngơ, điều này đối với Kim tiểu trong suốt mà nói thì không thể nghĩ ngờ gì nữa đó chính là ban ân lớn nhất.

“Cuối tháng công ty Phi Dương mời tôi tham dự tiệc rượu của họ, vừa vặn cũng nói đến chuyện liên quan tới hợp đồng lần trước, tôi quyết định dẫn cậu đi cùng, mấy hôm nay cậu làm rất tốt công việc kỳ trước.” Tổng tài đại nhân ngồi trên ghế lão bản ra lệnh.

Tại Trung cho cà phê vào pha, yên lặng bấm ngón tay tính toán, kinh ngạc nói: “A? Thứ sáu tuần này là cuối tháng rồi!”

“Ừ? Không được sao?” Trịnh Duẩn Hạo nhướn mày.

“Ách, không phải không được!” Chỉ là... Hôm nay đã là thứ tư rồi... Tổng tài trẻ như thế anh mới cho tôi biết thực sự không phải là cố ý sao?

“Được rồi, phải chuẩn bị một bản hợp đồng, đây là bản thảo của tôi, cậu dựa theo đó sửa lại một chút, làm xong thì in ra.” Trịnh Duẩn Hạo ném ra một bản thảo, những con chữ rồng bay phượng múa tiêu sái phiêu dật bày khắp mặt giấy.

Tại Trung vội vã tiếp nhận “Thánh chỉ”, âm thầm kể khổ: Ngay cả hợp đồng đều thà đánh trước một bản nháp ném cho mình đi tu sửa, cũng không nguyên tự mình đánh máy trước một lần... Tổng tài! Anh thật không phải là chinh tôi sao?!

Thế nhưng, nhận lấy nhiều yêu cầu không hợp lý của tổng tài như vậy, trái tim nhỏ bé của Tại Trung đã không còn giống như trước không chịu nổi một đòn này. Cái gì yêu ma quỷ quái, núi đao biển lửa, cũng không có tổng tài nào mỉm cười đến làm người khiếp sợ như thế! Càng không có tổng tài nào yêu cầu đáng sợ hơn thế!

“Còn có...” Trịnh Duẩn Hạo ngược mắt nhìn Tại Trung nói, “Cậu có bộ y phục nào thơm tất hơn không?”

Tay cầm “Thánh chỉ” chợt nghe phục trạng bị đánh giá thấp, Tại Trung ngơ ngác ngẩng đầu: “A?” một tiếng.

“Tôi nói, trong tiệc rượu ăn mặc chỉnh chu một chút, đừng làm tôi mất mặt.”

Lấy lại tinh thần Tại Trung vừa thẹn vừa đỏ mặt cúi đầu, khó có thể nhìn thẳng tới cái áo sơ mi 38,8 đồng đang mặc trên người...

Ngồi lại trước bàn làm việc của mình, Tại Trung bần thần nghĩ. Ôi, phải giữ thể diện, vậy lại phải tiêu phí cái túi tiền bé nhỏ này rồi.

Tuy nói tháng này nhanh đến cuối tháng, thế nhưng đầu tháng đến chỗ Tuấn Tú đã cho nó 800, trên đường về gặp phải đợt đại hạ giá giải phóng mặt bằng cũng đã mua cho mình vài bộ y phục, cũng đi hơn 200, mấy hôm trước sửa máy tính và vân vân lại bay mất hơn 100, nếu lại mua thêm một bộ trang phục sang trọng nữa...

Tại Trung ôm đầu, cảm giác chuyện lấy được vợ cậu hàng mong muốn đều phải dẹp qua một bên rồi!

Thế nhưng tan làm, Tại Trung vẫn là quyết định rút tiền từ cái tài khoản bé nhỏ của mình ra, tốt xấu gì cũng nên giữ chút thể diện! Nếu như tổng tài hải lòng, không chừng còn có thể tăng lương một chút chẳng hạn...

Tại Trung đang tưởng tượng khoảnh khắc một xấp dày tiền vẩy vẩy trên mặt mình, chợt thấy xe của Duẩn Hạo dừng ở trước cửa.

“Sao còn không về? Đứng bên lề đường còn cười ngốc cái gì, không sợ bị xe tông sao?”

Tổng tài, anh chỉ nói chuyện tốt thôi không được sao...

Tại Trung vội vã trưng khuôn mặt tươi cười ra nghênh đón: “Tổng tài anh khỏe chứ, không nghĩ tới tan tầm còn có thể gặp được anh.” Đúng là không phải oan gia không gặp mặt sao...

Trịnh Duẩn Hạo không thèm đếm xỉa đến nụ cười nịnh bợ của cậu, nói tiếp: “Cậu đứng đây chờ xe buýt à?”

“Không không, tôi đang chuẩn bị đi shopping.”

Trịnh Duẩn Hạo nhướn mày: “Hửm? Mua quần áo à?”

Tại Trung lập tức gật đầu như già tởm.

Thấy thời gian còn sớm, Duẩn Hạo lại nói thêm: “Lên xe đi, tôi cùng đi với cậu đến trung tâm mua sắm.”

Tại Trung sững sốt, lập tức xua tay nói: “Như vậy sao được! Tôi tôi tôi... tôi làm sao có thể để anh đi mua quần áo cùng tôi được!” Đùa à, để tổng tài bồi chính mình đi mua quần áo, đừng nói là tiền không có, cái mạng nhỏ này cũng không còn a!

Trịnh Duẩn Hạo nhú mày: “Thế nào, muốn tôi xuống đó giúp cậu mở cửa?”

...

Được rồi, khước từ tổng tài là chuyện chưa bao giờ thích hợp với mình...

Lúc Tại Trung bước vào nơi Trịnh Duẩn Hạo gọi là “trung tâm thương mại”, thì mồ hôi lạnh đã thấm ướt lưng cậu.

Hơn hai mươi nhân viên cửa hàng ra đón, đưa bọn họ vào khu vực khách VIP tiếp đãi, muốn châm trà có châm trà, muốn điểm tâm có điểm tâm, còn có nhân viên chuyên nghiệp giới thiệu những kiểu dáng tây trang, áo sơ mi, cà vạt mới nhất.

Tại Trung lặng lẽ quan sát một phen, tên cửa hàng này hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức đối với hiểu biết của bản thân... Được rồi tôi thừa nhận tôi chỉ biết mỗi tiếng Hàn (Hàn: tên nước thời Chu, nay thuộc miền Trung tỉnh Hà Nam và miền đông nam tỉnh Sơn tây, Trung Quốc). Mặt tiền cửa hàng mặc dù không lớn, thế nhưng đi vào bên trong, trên dưới hai tầng cộng lại chỉ ít cũng phải trên 400 m², không chỉ vậy, từ lúc vào đến giờ cũng đã 10 phút, ngoại trừ Trịnh Duẩn Hạo và mình, căn bản không nhìn thấy một khách hàng nào khác!

Đây rõ ràng là không là cái “Trung tâm thương mại” ai cũng có thể tới mà! Nói thật đi Trịnh Duẩn Hạo, đây là nghề tay trái của anh phải không!

Tại Trung thận trọng đứng cạnh Trịnh Duẩn Hạo, bên cạnh đó là nhân viên cửa hàng không ngừng mời cậu ngồi vào ghế sa lon, Tại Trung vừa nhìn bộ salon cực kỳ quý giá liền lắc đầu cự tuyệt ngay lập tức. Đùa à, ngồi lên nhỡ làm hỏng các người sẽ bóp chết tôi đi!

Nhưng dường như Tại Trung lại đánh giá thấp nhiệt tình của đội ngũ nhân viên cửa hàng, trường hợp tại đây chỉ có hai người khách, bọn họ không tốn sức nắm chắc tâm tư của khách hàng, lúc tính tiền làm sao họ có thể nắm chặt ví tiền của khách?

Vì vậy, Tại Trung chỉ còn cách không ngừng cự tuyệt lời mời nồng hậu của nhân viên cửa hàng, một bên liếc Trịnh Duẩn Hạo, hi vọng hắn giúp cậu giải vây.

Rốt cục, đến lúc Tại Trung cảm giác hốc mắt mình muốn lọt ra ngoài, Trịnh Duẩn Hạo mới đối với nhân viên đang lấy lòng Tại Trung nhân nhạ nói: “Cậu ta bị trĩ, không ngồi được.”

Tại Trung: “...”

Trên đời này không nên trông cậy vào tổng tài sẽ có lòng tốt giải vây cho nhân viên của mình, hắn không bỏ đá xuống giếng đã là một Bạch liên hoa rồi!

Tại Trung vô lực phản kháng đành đứng qua một bên, nhìn cô nhân viên ngượng ngập cười mĩa cậu cũng thản nhiên cười một cái.

Trịnh Duẩn Hạo và nhân viên cửa hàng trao đổi với nhau gần 20 phút sau, Duẩn Hạo cuối cùng cũng nhớ ra sự tồn tại của Tại Trung, lập tức bảo cậu vào phòng thử quần áo.

Tại Trung trong suy nghĩ lau đi dòng lệ chưa xót! Tôi một mực sắm vai một người bệnh trĩ nha tổng tài, bao nhiêu tôn kính cùng ngưỡng mộ đều bị lung lay vỡ nát!

“Vị tiên sinh này dáng người nhìn qua rất tốt nha, vai rộng eo thon đường cong mông cũng rất tốt nhỉ!” Vừa đến cửa phòng thử quần áo, nhân viên cửa hàng không kịp chờ đợi vội nói ra cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy Tại Trung.

Tại Trung cong chân thiếu chút nữa muốn quỳ mọp xuống mặt đất. Cảm ơn cô nha, khen tôi vai rộng thắt lưng thon tôi rất vui vẻ tiếp nhận, nhưng cô sao lại có thể nhìn trộm hạ bộ của tôi?!

Tại Trung theo bản năng hai tay che khuất chỗ đánh rắm, bảo hộ cúc hoa.

Trịnh Duẩn Hạo liếc mắt nhìn cô nhân viên đang nịnh hót khách hàng trong lòng vô cùng khó chịu, vừa liếc mắt qua con người thô tục đang tự sờ mông mình như người thật sự bệnh trĩ Kim Tại Trung, mới chậm rãi nói: “Lấy tám bộ cô vừa nói đem đến cho cậu ấy thử.”

Nhân viên bán hàng vui vẻ ra mặt dẫn dò những những người kia kéo qua một cái mắc áo lớn, một tiếng lộc cộc tất cả đều xếp hàng trước mắt Tại Trung.

Tại Trung vốn là đầu to, khi nhìn đến những y phục này càng cảm thấy hình như nó đã chướng lớn hơn!

“Những thứ này... đều phải thử sao?” Tại Trung kêu khổ.

“Ừ.” Trịnh Duẩn Hạo thản nhiên.

“Nhiều lắm...” Tại Trung ai oán.

“Hửm?” Trịnh Duẩn Hạo nheo mắt.

“... Tôi đi thử ngay đây!” Tại Trung ôm đầu.

Tại Trung chưa bao giờ biết rằng, thì ra quá trình thử quần áo lại thống khổ như vậy!

Tuy rằng những trang phục này thợ may rất khéo rất tinh tế, vải vóc cắt rất tinh vi, hơn nữa mặc vào cảm giác cũng rất perfect... Nhưng mà, hết một bộ rồi lại một bộ, cũng không phải là từng cái một, cứ thử qua như vậy so với đi phòng tập thể thao một chuyến hoàn toàn không khác biệt là mấy!

Nhưng ngay khi cậu mệt mỏi muốn chết đi không sống nổi, tổng tài vẫn rất thản nhiên ngồi ở ghế salon lật tạp chí, thấy cậu đi ra liền phê bình hai câu.

Mà hai câu này không gì khác ngoài “Rất xấu” với “Khó coi”!

Cho đến khi Tại Trung khoác trên người bộ cuối cùng, một mớ dựa lên cửa giường đôi mắt cún con lên nhìn, rốt cục ánh mắt của Trịnh Duẫn Hạo cũng lóe sáng.

Nội tâm Tại Trung khẽ động, lập tức đứng thẳng dậy.

Trịnh Duẫn Hạo cân nhắc nửa ngày, nhìn chằm chằm đến lúc Tại Trung trở nên đỏ hồng, cuối cùng cũng ném cho hai chữ: “Tạm được.”

Tại Trung rốt cục nhẹ nhõm thở dài một hơi, tỉ mỉ quan sát bộ áo đang mặc trên người một chút.

Bộ com lê màu xám đậm, đơn giản mà thanh lịch, bên trong vẫn là chiếc áo sơmi trắng đơn giản, mang theo vài đường kẻ sọc, một chiếc cà- vạt màu lam đậm sọc chéo, kín đáo mà trang trọng, một bộ tây trang, trên chân là đôi giày da mũi nhọn màu đen bóng loáng.

Văn vẻ nói mà nói, đúng là một sự phối hợp rất thanh cao, dùng ngôn ngữ của Tại Trung nói mà nói, đây quả thật là ép người mà!

Trịnh Duẫn Hạo một bên quan sát mọi biến hóa trên gương mặt Tại Trung, không thể không nói, bộ này thực sự rất hợp với cậu. Tại Trung lớn lên quả thật rất đẹp trai ôn nhu, thậm chí có điểm thiên về vẻ đẹp trung tính, tuy rằng bình thường biểu hiện ngơ ngác, thế nhưng chỉ cần cậu không mở miệng nói chuyện, Tại Trung tuyệt đối được cho là X cao suất. Bộ tây trang này hoàn toàn che giấu đi nét trung tính của cậu, trái lại làm nổi bật những nét nam tính mị lực khác của cậu. Không thể không nói rằng, Kim Tại Trung lúc này, rất hợp với khẩu vị của Trịnh Duẫn Hạo.

Thế nhưng...

18. Chương 10-2

Thế nhưng...

“Tổng tài! Bộ áo này cộng lại đến 35000!!! Đúng là lừa bịp mà!!!” Tại Trung vẻ mặt đưa đám nói ra cái giá bản thân không thể chấp nhận được.

Trịnh Duẫn Hạo quay qua, cho rằng cần phải khẳng định lại tiêu chuẩn của ánh mắt lần nữa.

Nửa giờ sau, Tại Trung cầm ba túi quần áo to bự đi phía sau Trịnh Duẫn Hạo, không chịu bỏ qua cứ lầu bầu hỏi: “Tổng tài, anh nói thật à, toàn bộ chỗ này đều do công ty chi trả?”

Trịnh Duẫn Hạo tay bỏ vào túi, ừ một tiếng.

Tại Trung nghe được câu trả lời của Duẫn Hạo, ngay lập tức vui vẻ nhảy tưng tưng, liền hỏi lại: “Thực sự trả? Không dối ý chứ?”

Trịnh Duẫn Hạo bị hành động trẻ con của cậu chọc cười đến vui vẻ, cư nhiên rất có kiên nhẫn lại ừ một tiếng.

Tại Trung lúc này rất vui, vui vẻ sung sướng quay một vòng rồi đuổi theo Trịnh Duẫn Hạo nói: “Tổng tài anh thực sự là tổng tài tốt nhất mà tôi từng thấy!”

Duẫn Hạo nghe vậy nhíu mày: “Tốt nhất? Tốt chỗ nào?”

Tại Trung sững sốt, dừng bước lại suy nghĩ một chút, ngơ ngẩn không nghĩ được gì.

Thế nên Trịnh Duẫn Hạo nghiêm mặt bỏ lại cậu mà sải bước đi.

Tại Trung lập tức đuổi theo nói: “Thật mà thật mà! Tổng tài anh thực sự rất tốt! Vừa cao to đẹp trai lại có tiền! Quan trọng là rất có năng lực nha!”

Trịnh Duẩn Hạo một bên cười thầm, những lời cậu nói làm hắn rất hài lòng, nhưng ngoài mặt lại không đổi sắc hỏi: “Cái này cũng coi là ưu điểm?”

Tại Trung lập tức phản bác: “Đương nhiên tính là ưu điểm! Anh xem, dáng dấp đẹp trai thì có người theo đuổi, công việc thăng tiến, có tiền là có thể mua những thứ người khác không thể mua! Những bản lĩnh đó đều làm cho người khác đổ kị nha!”

Duẩn Hạo tiếp tục bất động thanh sắc: “Hửm? Cậu muốn trở thành người cao to giàu có đẹp trai sao?”

“Chính nó!” Tại Trung mặt mày hớn hở, “Anh xem tôi cao như vậy gạt qua một cái là có thể thấy so với anh cũng không khác là mấy!”

Trịnh Duẩn Hạo chợt dừng bước xoay người nhìn về phía Tại Trung, cậu đi theo ngay phía sau không kịp dừng lại nên va vào hắn.

“Ôi!” Mấy cái túi Tại Trung cầm trong tay đều rơi xuống mặt đất, cậu vừa định cúi xuống nhặt lại, thất lưng đột nhiên bị Trịnh Duẩn Hạo chế trụ.

“Ôi chao?” Tại Trung ngơ ngoáy.

“Dừng cử động.” Duẩn Hạo một tay chế trụ bờ vai, một tay xoa xoa đầu cậu.

Tại Trung bị dọa lập tức đứng yên, trong lòng bất ổn không biết Tổng tài thế nào lại đột nhiên ôm chầm lấy mình, hơn nữa còn dựa sát như vậy, hít thở đều tràn ngập hương vị của hắn, mùi vị thanh khiết nam tính nhẹ nhàng mà khoan khoái.

Trịnh Duẩn Hạo nhìn Tại Trung cứ như vậy đứng trong lòng mình ngoan ngoãn không hề nhúc nhích, mặc dù có hơi cứng nhắc, nhưng mà cậu biết điều lại nghe lời như vậy làm cho trái tim hắn rối loạn không ít. Tùy tiện xoa xoa tóc cậu nói: “Được rồi, đã đo qua, cậu chỉ đứng tới chóp mũi tôi.”

Được buông ra đột ngột Tại Trung bỗng nhiên đứng đờ tại chỗ, nhìn Trịnh Duẩn Hạo dần dần đi xa, trống ngực rất cực cũng ngừng đánh.

Cuống quýt nhặt mấy cái túi lên, Tại Trung đuổi theo Duẩn Hạo nói: “Anh vừa đo chiều cao của tôi à?”

Duẩn Hạo gạt đầu, che dấu nội tâm khô cằn rung động không yên: “Ừ, cậu thua tôi không chỉ mỗi một cái gạt.”

...

Có thể không đã thương lòng người như thế không.

Sau đó hai người một đường không ai nói gì thêm.

Đến bãi đỗ xe, Tại Trung lại ngênh ngang đắc ý lên tiếng: “Tổng tài, cơm tối anh còn chưa có ăn đi? Tôi mời anh!” Đánh đòn phủ đầu mới có thể nắm thóp được người.

Duẩn Hạo ngồi vào trong xe hướng cậu gạt đầu, tiếp đó nói: “Cậu nói mời tôi ăn thì không thể quá tùy tiện đâu...”

Tại Trung tay cầm chắc túi: “...”

Tuy rằng một bộ tây trang không làm mẻ của Tại Trung lấy một phen tiền, thế nhưng Tổng tài nói, nếu mời khách phải tốt một chút, vậy cũng chỉ có thể lại phải mở tiểu kim khố.

Tại Trung sờ sờ cái túi tiền không có gì đặc biệt, yên lặng thở dài: Cũng không sao, một bữa cơm ngon một chút đổi lấy một bộ tây trang giá trị xa xỉ, tính thế nào bản thân vẫn được lợi, số tiền này cho dù không mời cơm cũng là đổ vào bộ y phục, xem như đáp đền Tổng tài vậy, như vậy cũng được coi là đã thanh toán đi!

Duẩn Hạo đậu xe xong liền thấy bộ dạng Tại Trung đứng ở ven đường cau mày như có điều suy nghĩ, không khỏi cười vắn: “Thế nào, có phải đang lo lắng cho ví tiền của mình?”

Tại Trung giật mình, lập tức lắc đầu: “Tuyệt đối không phải! Tôi là đang suy nghĩ nhà hàng như thế nào mới có thể làm cho Tổng tài cảm thấy hài lòng!”

Duẩn Hạo nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cậu, liền vui vẻ: “Cậu nghĩ thật chu đáo. Điều kiện không quá kém là được, tôi biết một người làm công ăn lương như cậu cũng không có bao nhiêu tiền.”

Tại Trung lập tức làm bộ dạng cảm động đến rơi nước mắt: “Tổng tài ngài quả thật là người rất rất tốt!”

Trịnh Duẩn Hạo hài lòng gật đầu, theo ngón tay chỉ tới: “Đến dùng cơm Tây bên kia đi.”

Tại Trung nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ tới, lập tức cứng đờ, bề ngoài giống như ngôi nhà này chính là nhà hàng cơm Tây sang trọng nhất trên con đường này đó... Tổng tài à con mắt của anh cũng thật tốt đi!

Duẩn Hạo dẫn Tại Trung vẫn đang lắp bắp không nói nên lời đi vào nhà hàng, sau đó, lần thứ hai bị nhân viên phục vụ đến từ bốn phương tám hướng săn đón.

“Tiên sinh ngài đi mấy người ạ? Ngài có hẹn trước chưa?”

“Tiên sinh ở đây chúng tôi có món bò Bít-tết mới, ngàn vạn lần không nên bỏ qua nha!”

“Tiên sinh ở đây chúng tôi có mấy loại ghế hộp khá là ưu nhã, ghế hộp tình nhân là được hoan nghênh nhất đấy ạ!”

...

Ta ngà! Bộ các người đầu đất không nhìn thấy hai đại nam nhân sống sờ sờ đứng đây sao? Ghế hộp tình nhân là cái quái gì!

Duẩn Hạo mặt không biến sắc hỏi: “Ghế hộp tình nhân?”

Nhân viên phục vụ A gật đầu như già tởm: “Đúng vậy, đây là loại ghế được giới trẻ yêu thích nhất ở đây ạ!”

Tại Trung nhin không được chen vào: “Chúng tôi đều là nam...”

Nhân viên phục vụ B: “Ngài đừng ngại, hiện nay nam nhân với nhau cũng có thể là người yêu!”

...

Nhân viên phục vụ C thừa thắng xông lên: “Hơn nữa đặt ghế hộp tình nhân được giảm tám phần trăm tất cả các món ạ!”

Đây mới là trọng điểm!

Tại Trung lập tức nắm lấy điểm này: “Được giảm giá? Vậy thì ghế hộp tình nhân đi!” Sau đó hậu tri hậu giác mới nhớ tới bên cạnh còn một đại BOSS đứng sờ sờ đó, cậu liền nín nọt, “Tổng tài anh cảm thấy thế nào?”

Trịnh Duẩn Hạo cân nhắc một chút, ánh mắt chợt lóe lên: “Vậy theo lời cậu đi.”

Ghế hộp tình nhân kỳ thực không tính là ghế hộp, chỉ là một cái ghế sofa hình bán nguyệt được làm cao lên, gần như có thể ngăn cách với bên ngoài.

Tại Trung một bước đi vào cả người liền không được tự nhiên, ai tới nói cho cậu biết cái đèn trái tim màu hồng treo lơ lửng kia là cái quái gì đi?! Còn có nào là nến tình yêu, hoa hồng, rồi còn nến thơm mùi hoa cỏ thơm nhẹ kia... Vả lại chỗ ngồi còn sát như vậy! Ta ngất, cặp tình nhân bên trong khẳng định là đang phát tiết đi!

Trịnh Duẩn Hạo cũng không đặc biệt chú ý lắm, cứ tự nhiên ngồi xuống ghế xem menu.

Tại Trung nuốt nước bọt, chỉ có thể thuận theo Trịnh Duẩn Hạo ngồi xuống, cố gắng dịch ra xa hần nhất có thể.

“Cậu khó chịu?” Duẩn Hạo tuy rằng nhìn xuống menu, nhưng vẫn là để ý Tại Trung không được tự nhiên, “Hay là chúng ta ra ngoài ăn.”

Tại Trung lập tức ngồi thẳng dậy đoạn chính nói: “Tôi rất thoải mái mà.” Đùa sao, ngồi bên ngoài không được giảm giá, tôi đây thà bị coi là g y!

Thức ăn được mang ra, Tại Trung không kịp đợi muốn ăn ngay, thế nhưng cậu rất ít ăn cơm Tây nên sử dụng dao nĩa đúng là không quen cho lắm.

Chiếc bàn theo động tác cắt thịt của Tại Trung mà lắc lắc lảo đảo, mấy lần suýt chút nữa là những thứ bình hoa, nến... trên bàn đều rơi hết xuống đất.

Duẩn Hạo hít sâu một hơi, buông dao nĩa đang cầm trong tay, nắm lấy cổ tay Tại Trung lại nói: “Cậu cầm ngược rồi, còn nữa, lúc cắt tay không phải để cao như vậy, dùng lực nhẹ, tay trái dùng nĩa cố định miếng thịt, tay phải từ từ cắt xuống, chú ý cắt đúng thớ thịt. Cậu cắt như vậy không những xấu mà còn không ngon nữa.”

Tại Trung ngượng ngùng đổi tay, có chút xấu hổ nói: “Tôi chưa từng ăn qua...”

Duẩn Hạo cầm dao làm lại, vừa cắt vừa nói: “Những việc chưa từng làm qua không có nghĩa là làm không tốt, có những lúc cậu nghĩ không làm được việc đó nhưng cậu lại có thể làm tốt.”

Tại Trung lập tức gật đầu, khiêm tốn nghe Duẩn Hạo dạy bảo.

Bữa cơm này cuối cùng vẫn là không đến lượt Tại Trung trả tiền, Trịnh Duẩn Hạo đưa thẻ cho nhân viên thanh toán. Tại Trung mặc dù trong lòng đang vô cùng khinh bỉ cách làm của tên cường hào này, nhưng mà tiết kiệm được tiền vẫn là quan trọng hơn.

Thế nên đến bãi đỗ xe Tại Trung lập tức cầm mấy cái túi nói: “Tổng tài, tôi tự về được rồi, hôm nay làm anh tốn kém như vậy tôi rất ngại nha...”

Trịnh Duẩn Hạo nhìn cậu cầm mấy cái túi đáng vẻ chỉ muốn nhanh chân chuồn đi, có chút không vui: “Tại sao gần giữa đêm rồi còn muốn tự mình đón xe về?”

“Vẫn còn sớm, tôi ra trạm xe chờ.”

“Lên xe.”

“Thật sự không thể để anh đưa tôi về nữa, giờ anh về đến nhà cũng đã rất khuya rồi, về muộn ngủ cũng muộn, ngủ muộn sẽ ảnh hưởng tới chất lượng giấc ngủ đó, ảnh hưởng chất lượng giấc ngủ sẽ...”

“... Im lặng! Lên xe đi.” Duẩn Hạo nghĩ ngày hôm nay trình độ nhẫn nại của mình đã vươn lên một tầm cao mới, thế nhưng dung túng tới đây đã là quá lắm rồi.

Quả nhiên, Tại Trung lập tức ngoan ngoãn ngồi vào ghế phó lái, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tuyệt đối không nên làm Tổng tài tức giận.

Trịnh Duẩn Hạo trong lòng thở dài, tâm tình của mình bây giờ càng ngày càng dễ bị cậu ta ảnh hưởng, đây rốt cuộc là phúc hay là họa?

Chỉ là những chuyện không biết là phúc hay là họa như thế này, về sau sẽ lại phát sinh chuyện gì đây.

19. Chương 11-1

Thứ sáu thời tiết bắt đầu trở xấu, thời gian này bước vào lập thu là thời điểm lạnh nhất. Hôm nay, cả Hàn Quốc chìm trong không khí lạnh giá.

Sáu giờ chiều, lúc này Tại Trung đang run rẩy đứng ở trước cửa công ty, đợi hơn mười phút mới thấy chiếc Audi của tổng tài từ bãi đỗ xe đi ra.

Trịnh Duẩn Hạo dừng xe nói: “Mau lên xe.”

Tại Trung run lấy bầy ôm chặt tây trang, nhanh chóng ngồi vào vị trí phó lái.

“Lạnh lắm à?” Duẩn Hạo liếc mắt nhìn cậu.

Tại Trung gạt đầu, hưởng thụ hơi ấm tỏa ra từ hệ thống sưởi trên xe khiến cho cả thân thể trở nên ấm áp thoải mái, sau đó mới mở miệng nói: “Anh đi lấy xe lâu quá...”

“Ừ”. Duẫn Hạo vừa lái xe vừa trả lời. “Không biết tên thần kinh nào đậu cái xe ắc quy hết điện chắn ngang đường ra của tôi, lúc chạy tôi vô ý đụng phải, thử khởi động mãi không được nên tôi gọi bảo an mang đi rồi.”

Sắc mặt Tại Trung lúc này hơi tái đi: “...”

Một lát sau, Tại Trung cẩn trọng hỏi lại: “Anh đem vứt cái xe kia đi rồi?”

“Cái xe đó khẳng định không phải của công ty chúng ta? Sao vậy, cậu muốn?” Duẫn Hạo thuận miệng hỏi một câu.

.....Tôi có thể không muốn sao?!! Đó là xe của tôi mà a a a!!!

Nói đến cái xe ắc quy hết điện của Tại Trung, phải nhắc tới chuyện trước kia một chút. Lúc trước cậu thường hay đi làm bằng các phương tiện công cộng, vừa không mất công tự lái lại được thể nghiệm cuộc sống sinh hoạt của tầng lớp trí thức bình thường. Thế nhưng một tháng gần đây từ khi lên làm trợ lý cho Duẫn Hạo, Tại Trung thường phải chi rất nhiều tiền, còn là những khoản tiền không nhỏ, vì vậy để tránh tình trạng cuộc sống rất xuống mức sống của giai cấp công nhân, cậu quyết định đem chiếc xe chạy bằng bình ắc quy mua từ hai năm trước ra sử dụng, tuy rằng tốc độ của nó không nhanh bằng các phương tiện công cộng, nhưng mà so ra chi phí cho một lần sạc điện ít hơn rất nhiều so với chi phí đi lại bằng phương tiện công cộng trong một ngày. Hôm nay cậu vừa mới đem ra sử dụng, không ngờ mới ngày đầu tiên đã bị tổng tài đem đi vứt, vậy là coi như mất!

Cái móc xì, tổng tài có phải anh tìm được cách mới để vét cạn túi tôi rồi không, muốn gây khó dễ cho cuộc sống của tôi?!

Trịnh Duẫn Hạo đương nhiên không thể nghe thấy màn độc thoại nội tâm của Tại Trung, còn tưởng rằng cậu muốn kiếm chút lợi ích, liền nói: “Cái xe đó cũng không phải đồ tốt, hơn nữa vừa rồi còn bị xe tôi đụng phải, lúc đem đi bảo an có nói hình như đã bị hỏng hoàn toàn chỉ có thể đem bán sắt vụn.”

Sắc mặt của Tại Trung lúc này không thể dùng màu xanh thông thường để hình dung được nữa, mà phải nói là như bóng đèn nê-ông đủ mọi màu sắc.

Chuyện nhỏ nhặt này rất nhanh bị Duẫn Hạo vứt ra khỏi đầu, nhưng lại bị Kim Tại Trung khắc ghi sâu tận đáy lòng.

Lúc xe tới khách sạn công ty Phi Dương đặt trước trời cũng đã tối hẳn.

Tại Trung vừa xuống xe đã bị gió lạnh vây đến làm cho tê tái, kèm chế không được rung mình một cái.

Duẫn Hạo đậu xe xong trở lại liền nhìn thấy cậu nấp sau cây cột lớn cạnh cửa ra vào, vui vẻ nói chuyện với anh chàng canh cửa.

A, tên nhóc này đúng là, dù là đi tới đâu vẫn không bỏ được thói quen nói nhiều như trước.

“Sao còn chưa vào trong?” Trịnh Duẫn Hạo bước đến phía sau cây cột liền phát hiện Tại Trung đang vừa quệt nước mũi vừa cười đến mức răng va hết vào nhau.

Tại Trung thấy Trịnh Duẫn Hạo liền như được thấy Bồ tát sống: “Tôi sợ anh không tìm được tôi... Tôi, chúng ta vào thôi, lạnh chết mất!”

Trịnh Duẫn Hạo nghe xong câu này trong lòng không tránh khỏi có chút rung động, còn bị câu nói kia làm cho cảm động “Sợ anh không tìm thấy tôi”, nhưng lại chợt nghĩ, tiểu tử này lá gan không lớn như vậy đâu.

Nhưng cao ngạo như Trịnh Duẫn Hạo, hẳn mới không muốn phá hỏng chút tâm tư của Kim Tại Trung, tự mình đi vào trong.

Tại Trung thấy Trịnh Duẫn Hạo quay đầu đi mất lập tức tạm biệt người bạn giữ cửa, vội vàng vàng vàng đuổi theo Trịnh Duẫn Hạo.

Dự án khách sạn công ty Phi Dương thật ra không khác gì sản nghiệp của gia đình họ, cả khách sạn diện tích không phải là quá lớn nhưng tính cả đại sảnh lẫn bên trong đem tổ chức tiệc rượu vẫn là dư giả.

Duẩn Hạo và Tại Trung đi vào, cô nhân viên hướng dẫn chủ động hỏi: “Ngài là Trịnh Duẩn Hạo tiên sinh của tập đoàn Trịnh thị sao? Quản lý Lục của chúng tôi mời ngài trực tiếp lên phòng 207 trên lầu ạ.”

Duẩn Hạo nghĩ có thể là vì chuyện hợp tác lần trước liền gật đầu nói: “Được, cô dẫn vị này vào trước, cậu ấy là trợ lý của tôi.”

Cô nhân viên mỉm cười: “Không thành vấn đề, bên trong đang là thời gian tự do, trước tiên ngài có thể tùy ý dùng bữa.”

Kim Tại Trung vừa nghe đến tùy tiện ăn hai mắt liền phát sáng, vì chuyện tổng tài đem vứt xe của mình mà cậu quên mất chuyện quan trọng là vẫn chưa có gì bỏ bụng!

Trịnh Duẩn Hạo thấy Tại Trung lộ ra dáng dấp hổ đói chụp mỗi lập tức nhắc nhở: “Vào đó ăn thì ăn, nhưng đừng có ăn nhiều quá, rượu cũng không nên uống lung tung, điều quan trọng nhất là không nên nói nhiều, biết không?”

Kim Tại Trung lơ đãng gật đầu rồi quay lưng đi thẳng.

“À.” Trịnh Duẩn Hạo xách cổ áo Tại Trung kéo lại nói, “Thấy bạn gái của người khác thì tránh xa một chút.”

Tại Trung lập tức đỏ mặt, vùng vẫy ra khỏi bàn tay Duẩn Hạo nói: “Tôi, tôi đâu phải... sắc lang...” Thật là, tổng tài gì lại tùy tiện công khai hạ thấp nhân viên của mình như vậy.

Cô nhân viên bên cạnh nghe vậy như thế không nhịn được cười cười, nhưng vẫn rất lễ phép mời Tại Trung vào trong.

Trịnh Duẩn Hạo cũng không biết mình là xuất phát từ tâm lý gì, nhưng tóm lại dặn dò hết thấy vẫn hơn.

Tại Trung không muốn như vậy, cần nhằn tiêu sái bước đến phòng khách, liền thấy xếp hàng trước mắt cậu là một cỗ nào rượu nào thức ăn, nhìn các món ăn thơm ngon đủ màu sắc trước mắt căn bản không gì ngăn được bước chân của cậu!

Kim Tại Trung trên đời này ngoài việc thiết kế chương trình máy tính có thể mang ra khoe khoang, còn một điều nữa đó chính là nấu ăn!

Một người đàn ông biết nấu ăn, thích nấu ăn, ngoại trừ đầu bếp thì đó chính là người phàm ăn!

Hiển nhiên, Kim Tại Trung là một người phàm ăn chính thống.

Đối mặt với nhiều mê hoặc như vậy, có lý nào lại không động thủ. Tại Trung lập tức lấy một cái khay sạch, thật khó mà kềm chế trước một bàn tiệc như thế.

Mặc dù vẫn chưa đến giờ nhưng khách trong phòng tiệc đã càng ngày càng đông, nam thanh nữ tú đại BOSS tiểu trợ lý hết thấy đều lễ độ nho nhã mời rượu, nói chuyện với nhau trong bầu không khí hài hòa mà êm ái.

Ngoại trừ...

“Ôi! Đi đứng phải nhìn đường chứ, chút nữa là đụng vào tôi rồi!” Một người đàn ông cầm ly rượu cao chân khó chịu nhìn về phía Tại Trung.

Cậu lập tức tươi cười nói: “Thật ngại quá haha~!”

“Cầm nhiều thức ăn như vậy ta còn tưởng là quỷ chết đói đầu thai đây!” Hắn nhìn thấy khay thức ăn trên tay cậu quả nhiên liền giở giọng cười nhạo.

Tại Trung vẫn như cũ cười cười, không thèm chấp nhất đối phương, bưng khay qua một bên thưởng thức hương vị thức ăn thơm ngon.

Ai, thực sắc tình a ~!

Tại Trung vừa ăn vừa quan sát những người xung quanh.

A, cô kia vóc dáng cao ráo đúng là mỹ nhân...

Oh, người kia cũng rất mạnh nha

~Ồi, vị bác gái kia ăn mặc lộ liễu như thế để làm gì, định câu dẫn mấy thiếu nam thiếu nữ biết sao?

...

Giữa lúc Tại Trung khái quát toàn bộ phụ nữ ở đây phân chia cao thấp chợt nghe một tiếng rít vang lên bên tai cậu, tiếp đó lại thấy phía sau có cảm giác lạnh lạnh.

Ách...

Kim Tại Trung quay đầu liền thấy một mỹ nữ té ngã trên mặt đất, ly rượu trên tay rơi xuống vỡ nát.

Tại Trung lập tức ân cần cúi người xuống hỏi: “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Những người xung quanh bắt đầu ném tới những ánh nhìn hiếu kỳ, chỉ chỉ trỏ trỏ, xì xầm bàn tán..

Kim Tại Trung da đầu một trận tê dại, dừng nói là đổ hết lên đầu cậu chứ?

Mỹ nhân kia cũng có chút xấu hổ, lập tức nắm tay Tại Trung đứng lên nói: “Không sao không sao, do tôi tự đập phải vậy nên bị ngã... áo của anh, phía trước đều bị rượu đổ lên rồi...”

... Rầm!

“Cái gì? Cô nói rượu vấy hết lên áo tôi?!” Tại Trung vừa nghe nói bộ y phục bị làm hỏng lập tức bùng nổ, thẳng tay cởi bỏ tây trang, hoàn toàn không để ý đây là đang giữa ban ngày ban mặt.

Tuy nói tây trang chất lượng tốt thì rất tốt, thế nhưng bị một ly rượu đổ đổ lên, cũng không tránh được bị loang hết cả!

Liền sau đó, bộ tây trang mới mua hôm trước vì vấn đề nhan sắc mà khoác vào, thế nhưng lúc cởi ra, trên chiếc áo sơ mi trắng bị dính một khoảng rượu đỏ đang từ từ nhỏ giọt, vô cùng lộ liễu.

Đúng lúc Duẩn Hạo vừa bước vào sảnh tiệc, liếc mắt liền Tại Trung ở trước bao nhiêu người cởi bỏ tây trang, sau lưng còn có phụ nữ, thật con mẹ nó đây là cái quái gì đang xảy ra!

“Ôi, cậu trợ lý nhỏ nhà anh thực sự là càng ngày càng phong tao nha, một màn cởi áo khoe thân hình quyến rũ!” Lục Chiến mắt sắc, nhắm ngay lúc Tại Trung bị vây vào giữa liền ở trước mặt Duẩn Hạo châm chọc.

Hừ, vóc dáng thanh tú? Đúng vậy, áo sơ mi ướt rượu đỏ dính sát vào người làm lộ ra đường cong, không phải thân hình quyến rũ thì là gì!

Duẩn Hạo có chút không vui, bỏ lại Lục Chiến, sải bước đến chỗ Tại Trung.

20. Chương 11-2

“Tiểu thư, cô không cần áy náy, đây là số phận của bộ đồ này thôi!” Tại Trung có chút bất đắc dĩ, rõ ràng bản thân vì bộ đồ bị hỏng mà đang muốn than trời trách đất kêu khóc, thế nào lại phải đi an ủi người gây họa đang chực sắp khóc kia?!

Mỹ nhân cầm tây trang của Tại Trung nói: “Tôi... Tôi giặt sạch sẽ trả lại cho anh...”

“Không cần không cần, sao có thể bắt cô giặt được chứ, cái này gửi ở tiệm giặt ủi là được.”

“Nhưng áo sơ mi của anh... bị dính rượu hết rồi.”

“Không có gì không có gì, tôi không để ý.”

“Tôi để ý a...” Mỹ nhân nóng vội, trực tiếp giặt lấy áo từ trong tay Tại Trung, “Cứ như vậy đi, tôi để lại số điện thoại cho anh, anh cũng ghi lại số cho tôi.”

Tại Trung nhìn trên tay trống rỗng, nhìn lại con gái nhà người ta đã đưa giấy bút tới, chỉ có thể ngơ ngẩn “... A...” một tiếng.

Kỳ thực tiểu vũ trụ của Tại Trung đã bị làm cho loạn thất bát tao!

Ta kháo ta kháo, lưu lại số điện thoại là tình huống gì?! Lẽ nào đây là duyên kỳ ngộ trong truyền thuyết?!!! Thật là...

Thật là tốt quá!

“Không nhất định phải lưu số.”

Tại Trung vừa định giơ tay ra nhận lấy lại bất ngờ bị người khác chặn ngang...

Ôi?

Trịnh Duẩn Hạo cầm tờ giấy vừa viết xong, tiện tay nhét vào ví tiền, cầm lại chiếc áo trên tay người đẹp đưa cho Tại Trung nói: “Trịnh thị chúng tôi vẫn có khả năng chi trả cho việc giặt đồ, Hà tiểu thư, không cần phiền đến cô.”

Hà Mẫn vừa thấy Duẩn Hạo nhìn mình chằm chằm, lập tức đỏ mặt: “Xin lỗi, tôi không có ý này... Chỉ là làm dơ y phục của anh ấy, tôi nghĩ có nên trách nhiệm...”

“Quần áo dơ là chuyện của cậu ta, một đại nam nhân sẽ không tính toán chút chuyện nhỏ nhặt này, Hà tiểu thư cũng không cần canh cánh trong lòng. Được rồi, nghe nói cô mới về nước, Hà lão gia lần này cũng tới dự yến tiệc chứ?” Duẩn Hạo mặt không đổi sắc sóng vai đi cùng Hà Mẫn.

Hà Mẫn có chút ngượng ngùng cười cười nói: “Đúng vậy, cha tôi mấy hôm trước còn nói chuyện với Trịnh tiên sinh mà, ông ấy đang ngồi bên kia, tôi dẫn anh qua đó...”

“Vậy làm phiền Hà tiểu thư.”

“Không có gì...”

Tại Trung trợn mắt há mồm nhìn hai người đi xa dần, nhìn nhìn lại chiếc áo vest bẩn trong tay, liếc mắt một vòng tới những người vây xem này giờ, trong lòng thở dài một tiếng!

Có chuyện gì đáng buồn hơn là đang câu cá giữa chừng thì bị kẻ khác câu đi mất rồi ngồi đây buồn bực?!

Tại Trung quả thực dở khóc dở cười, tức tối vào toilet vừa chuẩn bị chà sơ qua cái áo một chút lại thấy một người đã lâu không gặp, quản lí Lục Chiến.

“Chào tiểu trợ lý.”

Tại Trung liếc hần hẩ một cái, nghĩ lại cũng không thể không chào hỏi, đành chán nản buông một câu: “Chào anh.”

“Ây da ây da, không nên gượng ép như vậy nha, trên người cậu bị dính như vậy không khó chịu sao?”

Tại Trung máy móc lắc đầu, trong đầu không khỏi nhớ lại lúc trước trong trò chơi vẫn cùng người này có chút xích mích.

Lục Chiến thấy Tại Trung có vẻ lúng túng, trong lòng lại bắt đầu muốn đùa bỡn cậu một phen: “Ai da, hiếm thấy Trịnh Duẩn Hạo lúc bên ngoài lại lộ ra dáng vẻ nhân khuôn cầu dạng (hình người dạng chó) như vậy nha, chắc chắc, nhìn thấy mỹ nhân liền nóng vội rồi.”

Tại Trung liếc nhìn cả đám người đang trò chuyện vui vẻ ở cách đó không xa, vô cùng đồng ý với nhận định của Lục Chiến: “Đúng vậy, bình thường thì như túm được ‘nhị ngũ bát vạn’, bây giờ lại cười tươi như hoa!” Thù cướp người đẹp, phải ghi nhớ!

(‘Nhị ngũ bát vạn’ là các quân cờ trong Mạt chược, kéo được nhị ngũ bát vạn tức là được bài ngon, nên cụm từ này được dùng để ví với vẻ kiêu ngạo tự đắc của một người như kéo được nhị ngũ bát vạn.)

Nếu nghĩ như vậy, Trịnh Duẩn Hạo đúng là nợ mình không ít! Hiện tại còn có thể bình thản chuyện trò vui vẻ như vậy... Ai, một người có nhiều mặt như vậy, hình tượng tốt đẹp của anh ta đến khi nào mới bị sụp đổ đây?

“Cậu thật sự không thay đồ à? Ở đây đều là người có máu mặt, cậu mặc như vậy không thấy khó chịu sao?” Lục Chiến nhìn một mảng màu đỏ sau lưng cậu, trong lòng cũng thầm khâm phục.

Tại Trung bối rối: “Tôi không có đồ thay...”

“Không sao, ở đây tôi có chuẩn bị sẵn, cậu lên phòng 315 trên lầu, có trợ lý của tôi ở đó —— a, là Bạch Diệp lần trước cậu đã gặp rồi, nói cậu ta lấy đồ cho cậu.”

Ồ, tuy rằng người này thực sự rất đáng ghét, thế nhưng hẳn lúc này so với cái tên tổng tài dám vứt xe cậu, thực sự tốt hơn rất nhiều!

Tại Trung thoáng cái bị hành động tốt hiếm thấy của Lục Chiến làm cho cảm động, cảm tây trang chạy vội lên lầu.

Cậu thay quần áo xong đã thấy Trịnh Duẩn Hạo dựa ở cửa mặt không đổi sắc nhìn cậu, làm cậu sợ đến thiếu chút nữa ngã nhào vào trong cửa.

“Tổng tài! Anh không nên đứng ở đây âm thầm dọa người nha!” Tại Trung vuốt vuốt ngực nơi trái tim nhỏ bé bị hù dọa không ít.

“Ai cho cậu lên lút trốn khỏi tầm mắt của tôi?”

“Hả?”

“Đi ra ngoài một chuyến đã gây rắc rối, đúng là không có chút tiền đồ?”

Giọng nói Duẩn Hạo có hơi nghiêm khắc, nhưng thật ra chỉ muốn hù dọa Tại Trung.

“Tôi...”

“Được rồi, tiệc bắt đầu rồi, không nên lại tùy tiện rời khỏi tôi dù chỉ là một bước.” Nói xong, Duẩn Hạo đã quay lưng đi mất.

Tại Trung dù có hơi ủy khuất nhưng vẫn đi theo sau bước chân của Duẩn Hạo.

Cũng không còn bao nhiêu thời gian là đến giờ khai tiệc, đèn trong phòng khách đều tắt chỉ chừa một chùm sáng duy nhất trên sân khấu, Lục Chiến đứng trên sân khấu, y phục chỉnh tề cầm microphone bắt đầu diễn thuyết.

Duẩn Hạo đứng trong đám đông, vừa nghe phía trên nói chuyện, vừa thuận tay nhắm nháp chút rượu đỏ. Mà Tại Trung hữu khí vô lực đứng một bên than thở, người này thật bất công!

Một lát sau, Duẩn Hạo bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Y phục còn để trên đó?”

Tại Trung vẫn như còn đang đi vào cõi thần tiên vượt ra cả ngoài không gian hoàn toàn không nghe được câu hỏi của Trịnh Duẩn Hạo.

“Nghĩ gì thế?” Duẩn Hạo vỗ vai Tại Trung.

Tại Trung giật mình một cái, sợ tới mức kêu lên một tiếng: “A!”

Thế nên...

Giữa khung cảnh vốn đang yên tĩnh lập tức bị tiếng kêu quỷ dị này phá vỡ.

Làm cho Lục Chiến ở trên vốn đang cảm xúc mãnh liệt thuyết giảng cũng phải ngừng lại, rất lịch sự hỏi một câu: “Vị tiên sinh mặc tây trang màu xanh đậm bên kia có điều gì muốn nói sao? Ừ, là ngài —— không cần hết nhìn đồng rồi lại nhìn tây.”

Tại Trung liền lắc đầu, vừa nhìn thấy sắc mặt của Duẩn Hạo lại lập tức cúi đầu, hận mình không thể chui đầu xuống đất cho rồi.

Ai, trong đầu mình rối cuộc là bị thiếu mất mấy dây vậy, đi tới đâu cũng bị làm cho xấu mặt.

Nhớ tới tiệc rượu trong ngành năm ngoái, dường như cậu đã đập ai đó ngã vào chõng rượu sâm banh...

Còn có tại buổi họp thường niên của công ty năm kia, cậu đập phải tổ trưởng Từ một cước, làm hại ông ngã vào người đẩy chiếc bánh ga tô nhiều tầng mà công ty đã đặt trước...

Năm tư tốt nghiệp đại học ngày đó, cậu không cẩn thận kéo rương hành lý của bạn cùng phòng tiểu Lưu rớt xuống sông...

...

Tại Trung thở dài một phen, mình chính là đầu sỏ gây họa mà.

Vất vả lắm bài diễn thuyết cảm xúc dâng trào của Lục Chiến mới kết thúc, Tại Trung lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Duẩn Hạo: “Tổng tài anh vừa nói gì?”

“Đồ cậu vẫn còn trên kia?”

“Vâng.”

“Lấy xuống đi, chút nữa tôi phải đi rồi.”

“Thế nhưng còn sớm mà.” Mấu chốt là bữa đại tiệc chân chính giờ mới bắt đầu mà!

“Hợp đồng ký xong rồi.”

“...” Hóa ra tổng tài tới đây mục đích chủ yếu là ký hợp đồng à, vậy còn dẫn tôi tới làm gì nữa?

Tựa hồ là nhìn ra tâm tư của Tại Trung, Duẩn Hạo cười nói: “Dẫn cậu tới đây là muốn cho cậu học hỏi thêm, chứ không phải để cậu tới gây rắc rối.”

Tại Trung: “...” Được rồi, anh nói rất có lý!

Tại Trung lên lầu lấy y phục, cam đoan với Bạch Diệp là giặt xong y phục sẽ trả lại cậu ta sau, rồi vội vội vàng vàng theo Duẩn Hạo rời khỏi bữa tiệc.

Ngồi trên xe, Duẩn Hạo cũng không lập tức lái xe mà nhìn Tại Trung nói: “Có biết hôm nay cậu xử sự không đúng chỗ nào không?”

Tại Trung rụt cổ, nghĩ nghĩ, rồi lại lắc đầu.

“Cởi áo tại chỗ.”

“Là do đồ bị ướt...”

“Đây là chốn công cộng, cho dù là áo khoác cũng không được cởi.”

“Nhưng mà rất khó chịu...”

“Còn cái?”

Tại Trung lập tức xiên chéo tay trước miệng.

“Còn nữa, sau này ở bên ngoài ít để lộ cái ngu của mình ra.”

“...”

“Có nghe không?”

Tại Trung chỉ chỉ vào miệng mình, ý bảo không được nói chuyện.

Duẩn Hạo hạ tầm mắt nhìn cái miệng của cậu, đột nhiên cảm giác trong lòng nhảy dựng, cái môi nhỏ dẫu lên như cánh hoa, mặc dù không thấy rõ, thế nhưng nộn nộn, thêm chút ánh sáng nhấp nháy, màu sắc mê người như vậy, dẫu dễ làm cho người khác muốn hôn môi...

“Khụ khụ, cậu có thể nói.” Duẩn Hạo quay đầu đi, cảm giác gần đây mình càng ngày càng kỳ quái, như vừa lúc này, thấy Tại Trung và cô gái khác đang nói chuyện trong lòng không khỏi khó chịu, cho nên mới mượn cớ riêng vụng về mang người đi mất.

Đây là làm sao vậy?

“Tôi biết rồi... Nhưng mà tổng tài, đó không phải những điều tôi nghĩ, đôi lúc do tôi không khống chế được a...”

Duẩn Hạo cười cười đập chân ga, vừa lái xe vừa nói: “Vậy cứ ngoan ngoãn đứng cạnh tôi là được.”

Tại Trung thấy tâm tình Duẩn Hạo dường như tốt lên, lập tức nịnh nọt: “Tốt tốt, có tổng tài bảo bọc tôi còn sợ gì nữa! Ha ha!” Sau đó lại cẩn thận hỏi, “Cái kia, tổng tài, chiếc xe hồng ắc quy hôm nay anh bỏ đi rồi à?”

“Ừ?” Trịnh Duẩn Hạo có điểm không nhớ nổi là cái ắc quy gì.

“Là lúc tan làm anh đừng phải nó.”

“... Nó cũng biến thành phế thải rồi cậu còn muốn?”

“Thật ra... đó là xe của tôi.”

“...”

“...”

“Tôi đang suy nghĩ tiền lương tháng này của cậu rốt cuộc nên trả nhiều hay ít.” Về mặt Duẩn Hạo làm như thật.

“...”

Sắc mặt của dân tư bản thay đổi rất bất thường a!

21. Chương 12-1

Tới gần lễ Giáng Sinh, Cửu Châu Chí thông báo ra mắt phó bản mới, tên gọi là . Ngày phó bản mới được ra mắt đã thu hút vô số người chơi bỏ ngày bỏ đêm tham gia với mong muốn có được những bộ trang bị mới.

Mà phó bản lần này thu hút người chơi không chỉ bởi phong cảnh bên trong vô cùng tương xứng với tên gọi, quan trọng chính là ở phó bản này có khả năng rơi ra hai bộ trang bị mới rất lợi hại, một bộ dành cho nam tên gọi “Y phục của Chúa”, bộ cho nữ gọi là “Y phục Thánh mẫu”.

Trang bị này ở mỗi quốc gia cũng chỉ xuất hiện có hai bộ, ngoài tạo hình vô cùng bắt mắt còn được gia tăng thêm 20000 điểm phòng ngự, có thể nói là có sức hấp dẫn vô hạn, cả trai lẫn gái đều không chịu thua kém dốc sức đi cày phó bản, chẳng những độ hot ngày càng tăng mà còn hoạt sắc sinh hương*

(*: nói về những thứ cuốn hút, quyến rũ, xinh đẹp động lòng người)

Tại Trung mấy ngày nay cũng có ý định kêu gọi mọi người đi khai thác phó bản mới, thế nhưng trong gia tộc người level trên 85 rất ít, đại đa số đều không thể chịu đựng được quái level 92 ở phó bản chà đạp. Vì vậy đã hai ngày nay, đám con gái trong gia tộc không ai chịu đi.

[Gia tộc] Cá Hấp: Đại Kim, anh muốn gây khó dễ cho đám con gái bọn em sao? Thế nào cũng phải đi cái phó bản biến thái đó, chết đi sống lại đến 20 lần anh mới vui lòng sao!

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Không làm không làm! Mấy ngày nay theo anh đi phó bản kiếm trang bị, tiền thì không có đồ cũng không luôn! Bất đền a!

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Các vị đại tỷ các em gái đáng yêu, anh không tìm mọi người thì biết tìm ai đây! Muốn “Y phục Thánh mẫu” rơi ra thì nhất định phải có người chơi nữ tham gia tổ đội a!

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Tộc trưởng, em biết trong lòng anh đang tưởng nhớ Hạo thủy nữ thần, thế nhưng người ta đã ba ngày không thấy xuất hiện, anh có kiếm được thì cô ấy cũng không mặc được.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Vậy thì sao, dù thế nào anh cũng muốn trao cho cô ấy một chút thành ý, hiện tại Giang Châu của chúng ta vẫn chưa có người nào lấy được, chứng tỏ anh còn có hy vọng, vì vậy nhất định phải ra sức đi phó bản!

[Gia tộc] Hạo Mưa Nhỏ: Cái rắm, đã có một bộ Thánh Mẫu xuất hiện rồi, khoảng hai ba ngày trước, lúc 3 sáng có người lấy được.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: (#) Tên nhóc này sao không chịu nói sớm? Là người chơi nữ nào có được? Có ai chụp được ảnh không?

[Gia tộc] Hạo Mưa Nhỏ: Cũng là hôm nay em vô tình nghe được người khác nói tới, lúc ba giờ sáng còn có mấy ai chơi nữa đâu, đại đa số đều đi ngủ hết cả rồi, nhưng mà thật sự cũng có người chụp được đã đăng lên diễn đàn, anh lên đó mà coi.

Tại Trung lập tức mở diễn đàn, chuyển vài trang mới thấy được bài viết đó, phỏng chừng do người đăng lên chọn sai thời điểm nên không được quan tâm mấy.

“Kính!..... cuối cùng Giang Châu cũng tuôn ra một bộ Thánh Mẫu! Cớ sao các anh hùng đều đang chìm trong mộng đẹp!”

Kim Tại Trung: Cái loại tiêu đề kiểu này... đúng là làm màu!

Lâu chủ: Không nói nhiều, up ảnh!

2L: Lâu chủ, ảnh mờ quá!

3L: Ảnh mờ vô cùng!

4L: Hoàn toàn không thấy rõ!

5L: Lâu chủ, rốt cuộc người dùng phần mềm nào để chụp vậy?

Tại Trung một phen hộc máu, thiếu chút nữa bị tên nhí (ngốc) lâu chủ này làm cho tức chết, với kỹ thuật chụp ảnh như vậy tên này lấy đâu ra tự tin để up lên vậy!

Đương nhiên Tại Trung thà tin rằng chuyện này chỉ là tin đồn, nhưng mà vẫn có câu “không có lửa làm sao có khói”.

Thoát khỏi diễn đàn, Tại Trung liền thấy khung trò chuyện gia tộc đang vô cùng náo nhiệt, mà nguồn gốc cho sự náo nhiệt này không ngoài chuyện....

.... Hạo thủy nữ thần sau ba ngày mất tích đã trở lại!

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Nữ thần nữ thần cô đã vài ngày không online, chúng tôi rất nhớ cô!

[Gia tộc] Cá Hấp: Đúng a! Nhất là cái vị nào đó thường hay tổ đội cùng cô, hận không thể mỗi thời mỗi khắc đều tới hỏi chúng tôi “Nữ thần sao còn chưa online nhỉ?”

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Đúng vậy đúng vậy, người nào đó mấy ngày nay như người bị mất hồn mất vía, làm nhiệm vụ cũng cảm thấy chán chường đúng không tộc trưởng?

Tại Trung đỏ mặt, mặc dù biết bọn họ chỉ nói đùa, nhưng từng câu từng chữ đều nói trúng tim đen của cậu, có thể không đỏ mặt sao?

Trịnh Duẫn Hạo nhấp một ngụm trà cười nhạt, cũng không để bụng chuyện này.

[Gia tộc] Hạo Thủy Chi Thương: Ủ, mấy ngày này công ty bẽ bộn nhiều việc, sang năm có lẽ sẽ càng bận rộn hơn.

[Gia tộc] Hạo Mưa Nhỏ: Nữ thần làm công việc gì vậy?

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Đúng vậy đúng vậy, nữ thần làm công việc gì a? Cảm giác so với chúng ta bận rộn hơn rất nhiều, phải thức đêm làm việc sao?

[Gia tộc] Hạo Thủy Chi Thương: Xem như là làm bên IT đi, vì vậy thường phải thức đêm viết chương trình.
(Yoon bon chen: Em cũng dân IT nè =3= mỗi tội vẫn là con gà)

[Gia tộc] Cá Hấp: (o)Ồ! Thật là lợi hại!

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Nữ thần làm bên IT? Chẳng trách thao tác của nữ thần tốt như vậy!

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Chờ một chút, tôi nhớ là tộc trưởng hình như cũng làm bên IT.... A a a a, duyên phận a!

Tại Trung một bên xem mọi người nói chuyện, một bên gửi yêu cầu tổ đội cho Hạo Thủy Chi Thương.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nữ thần làm bên IT?

Trình Duẩn Hạo vừa chấp nhận yêu cầu mời tổ đội liền thấy tin nhắn của Tại Trung.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Cũng gần như thế.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Công việc vất vả lắm sao? mấy ngày nay không thấy cô login, phải tăng ca à?

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Cũng tạm, không hẳn là quá bận rộn.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Ừ, không nên lúc nào cũng thức khuya, đêm nay chúng ta đi một lần phó bản thôi nha, đánh xong cô có thể đi nghỉ ngơi sớm được rồi.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Không sao. Được rồi, ngày mai cậu không phải đi làm đúng không?

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Hả, nữ thần làm sao cô biết?

Tôi có thể không biết sao?

Trình Duẩn Hạo chậm rãi gõ bàn phím.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Đêm nay chúng ta có thể thoải mái chơi muộn hơn một chút, cố gắng lấy được bộ “Y phục của Chúa”.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: (o) Nữ thần, cô không làm đó chứ?

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Sao vậy?

Tại Trung cảm thấy có chút do dự, trong chốc lát không biết nên mở miệng như thế nào.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nữ thần, xác suất rơi ra của nó là rất thấp....

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Ừ, tôi biết. Vả lại tôi cũng biết mấy ngày nay cậu cùng mọi người trong gia tộc đã cố gắng lấy cho tôi, đúng không?

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: *kinh hách* Làm sao cô biết....

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: J Tôi đều biết, cũng rất cảm ơn cậu, bất quá cậu không phải mất công tìm giúp tôi nữa, mấy hôm trước tôi đã lấy được rồi (Yoon: Cái RP kiểu gì đây >___< sao=“” mà=“” may=“” dữ=“” vậy=“” ~~=“” pia=“” mấy=“” cái=“” game=“” toàn=“” bọn=“” đã=“” giàu=“” đã=“” mạnh=“” lại=“” còn=“” số=“” đỏ=“” nữa=“” chứ=“”>

....

...Một đạo....sét đánh....!

Tại Trung không tin được nhìn chăm chăm câu nói kia của Hạo Thủy Chi Thương, hơn nửa ngày mới kéo được lý trí quay trở về.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Người mấy ngày trước lấy được Thánh Mẫu chính là cô!!!!

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Ủ, vốn là tôi định đi đánh quái để thăng cấp, lại không nghĩ tới bị rơi vào khu vực bị BUG, lấy được một bộ trang bị cực phẩm.

....

Tại Trung cảm thấy lý trí và chỉ số thông minh của mình đã rủ nhau bỏ nhà ra đi rồi!

Tuy rằng trong lúc vô tình lấy được một bộ trang bị cực phẩm, thế nhưng rất hiển nhiên là Trịnh Duẫn Hạo không hề muốn đem chuyện tốt này nói cho người khác biết.

Tại Trung mất thật lâu mới có thể tiêu hóa được tin tốt này, trong lòng không khỏi cảm thán, cùng là dân IT, vì sao kỹ thuật của nữ thần lại tốt như vậy!

Hai người hợp thành tổ đội đi tới cửa phó bản, Tại Trung vừa định nhấn đi vào thì thấy Hạo Thủy Chi Thương phát tới một câu.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Tổ thêm hai ba người nữa đi, tuy rằng cậu cũng cấp 90 rồi nhưng cậu là cận chiến, bị rút máu rất nhanh, cũng lãng phí được, nhiều người một chút tôi cũng dễ bị BUG hơn, cậu cũng không phải tốn nhiều sức.

Tuy rằng bản thân cậu không phải kẻ tiêu tiền như nước. Nhưng mà hiển nhiên, Tại Trung đối với sự quan tâm của nữ thần cảm thấy vô cùng cảm động.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Vẫn là nữ thần suy nghĩ chu đáo *mắt lấp lánh*

Vì vậy, Tại Trung lên kênh quốc gia hô hai tiếng, chỉ trong chốc lát đã nhận được thông báo.

[Hệ thống] Chiến Hồn thỉnh cầu thêm vào tổ đội.

....

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Cậu tới xem nào nhiệt?!

[Hảo hữu] Chiến Hồn: Không phải cậu kêu gọi trên kênh quốc gia sao?

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Hừ, tôi với cậu có thù không đội trời chung!

[Hảo hữu] Chiến Hồn: Thế nhưng mà cậu nhìn xem, cậu lại đặt tôi ở bên mục Bạn tốt chứ không phải ở bên mục có thù giết cha đoạt vợ a.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: ... Căn bản chính là chỉ có một mục?!

[Hảo hữu] Chiến Hồn: A? Vậy là người lập trình trò chơi làm việc thiếu tỉ mỉ, làm trò chơi mà chỉ để có 1 mục Bạn tốt, thật là thiếu sót.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: *mài dao* Còn có mục sổ đen! Có tin tôi cho cậu vào sổ đen không?!

[Hảo hữu] Chiến Hồn: Được rồi, đôi ta hiếm khi cùng tổ đội làm nhiệm vụ, cho tôi chút mặt mũi đi.

Tại Trung ngẫm lại, cứ gọi kẻ khác là kẻ thù cướp vợ hình như làm bản thân có chút hẹp hòi, thế là cậu châm chọc đem Chiến Hồn thêm vào tổ đội.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: ???

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Thay vì làm kẻ tiêu tiền như nước, không bằng trực tiếp lợi dụng hấn thì tốt hơn.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Ủ, rất tốt.

Tại Trung thiếu chút nữa bị câu nói kia của nữ thần làm cho bị sặc, nữ thần có đôi khi nói chuyện rất nghiêm chỉnh, thế nhưng những lúc như vậy không hiểu sao còn làm cho người khác cảm thấy rất phức tạp...

[Tổ đội] Chiến Hồn: Hạo Thủy, đã lâu không gặp.

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Ủ

[Tổ đội] Chiến Hồn: Ai u vẫn còn lạnh lùng như vậy sao, nói đi, khi nào thì cho tôi uống rượu mừng của hai người?

[Tổ đội] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: ... Đồ tâm thần nói ít thôi a, nói nhiều không làm tăng IQ được đâu!

[Tổ đội] Chiến Hồn: *buông tay* được rồi, nói ít, làm nhiều. Vậy tại sao đội trưởng cậu còn chưa chịu tiến vào phó bản?

Mà Tại Trung lúc này còn đang vì câu nói “uống rượu mừng” của Chiến Hồn mà suy nghĩ, nếu không mấy ngày nay đều vì chuyện này?

Thế nhưng nữ thần sẽ nguyện ý gả cho mình sao? Tuy rằng phần lớn thời gian trong game cô ấy đều ở cùng mình, nhưng mà... nhưng mà nữ thần vừa xinh vừa tài giỏi khí phách lại luôn cao cao tại thượng như vậy, sẽ nguyện ý gả cho mình sao? Liệu cô ấy có cho là mình cóc mà đòi ăn thịt thiên nga không...

Thất thần một lúc, Tại Trung mới quay lại nhìn vào màn hình máy tính, đồng thời thứ ở trong đó cũng khiến cậu suýt chút nữa trực tiếp từ trên ghế ngã xuống.

“Tổ Nhan thỉnh cầu thêm vào tổ đội.”

Tay của cậu bất giác run lên thiếu chút nữa ấn từ chối.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Ta phi! Lão bà cậu xin thêm vào tổ đội của tôi làm gì?!!

[Hảo hữu] Chiến Hồn: *mắt tròn trắng* đương nhiên là tới tìm tôi, không lẽ cậu không định cho cô ấy vào?

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Đầu của cậu toàn bã đậu à? Sao tôi lại phải cho cô ta vào? Nữ thần của tôi còn ở đây!!

[Hảo hữu] Chiến Hồn: ... Tôi nói cậu mới là đầu bã đậu ý! Cô ấy là lão bà của tôi chứ có phải lão bà của cậu đâu!!!

A? Hình như đúng là vậy nha....

Thế nhưng không được a,.....

Tại Trung len lén nhìn sang nữ thần đang an nhàn đứng ở bên cạnh, suy nghĩ một chút liền đem danh hiệu đội trưởng đưa cho Chiến Hồn.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Muốn thêm cậu tự thêm đi, thêm vào rồi thì nói tôi chỉ là trùng tên.

[Hảo hữu] Chiến Hồn:

Đợi tới khi Tổ Nhan được thêm vào tổ đội và truyền tống tới cửa phó bản, đã là 10 phút sau.

[Tổ đội] Tổ Nhan: Trung Nguyên, đã lâu không gặp.

[Tổ đội] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Ha ha... Mỹ nhân cô nhận lầm người rồi.

[Tổ đội] Chiến Hồn:.... Lão bà, người này chỉ là trùng tên thôi.

[Tổ đội] Tổ Nhan: Làm sao có thể? Trong game không được trùng tên, hai người đang coi thường chỉ số thông minh của tôi sao.

....

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Vào đi.

Trong đội ngũ, một hồi lâu mới thấy nữ thần lên tiếng phá tan bầu không khí quỷ dị này, Tại Trung vừa nhận lại danh hiệu đội trưởng liền lập tức nhấn chọn tiến vào phó bản.

22. Chương 12-2

Tạo hình của phó bản “Ảo mộng” thiên về phong cách hắc ám bí ẩn, người chơi sau khi đi vào sẽ nói chuyện với NPC để tiếp nhận nhiệm vụ. Nhiệm vụ của phó bản này cũng không phải quá khó khăn, mỗi người sẽ thu thập 50 trái táo để giao cho Ông già Noel, sau đó là đánh bại đại Boss cuối cùng – Lộc Giác đại vương. đương nhiên lập trình viên trò chơi đều là những người rất giỏi phá hủy tuổi thơ của người chơi!

Nhiệm vụ thu thập táo cũng không tính là khó khăn, chỉ là phải mất chút thời gian, đồng thời lúc đi tìm sẽ gặp phải tiểu quái đánh bất ngờ. Chỉ là, với người chơi mới trên cấp 80 bất ngờ bị tiểu quái tấn công, hay người chơi có kỹ năng kém đều sẽ tránh không được việc liên tục bị đánh ngã.

[Tổ đội] Chiến Hồn: Tổ Nhan, em chú ý đi theo anh, đừng tùy tiện chạy loạn.

[Tổ đội] Tổ Nhan: Nhưng mà mọi người hái nhanh quá, ở đây hết táo rồi, em phải chạy đi xa mới hái được....

[Tổ đội] Chiến Hồn: Vậy đội anh hái xong sẽ đi hái giúp em, bây giờ em cứ chạy tới chạy lui sẽ khiến quái dễ để ý đến chúng ta.

[Tổ đội] Tổ Nhan: Vậy bao giờ em mới hái xong a... Phó bản này cũng hạn chế thời gian mà.

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Cô bây giờ chịu khó đứng yên một chỗ cũng là giúp bọn tôi tiết kiệm thời gian rồi.

Nữ thần vừa nói ra lời này, bầu không khí liền trở nên quái dị.

[Tổ đội] Tổ Nhan: Tôi đứng yên thì quái sẽ không đến sao? Cô có biết quái ở đây đều là đến đúng giờ sẽ tự sinh ra con mới hay không!

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Vậy thì trước hết cô giúp bọn tôi đuổi quái đi!

[Tổ đội] Tổ Nhan: Tôi đuổi quái? Cô cũng thấy đấy tôi đã bị quái đuổi theo đánh chết mấy lần, cô nghĩ là tôi có khả năng giúp mấy người đuổi quái sao?

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Đuổi được con nào thì đuổi, không đuổi được thì chấp nhận làm xác chết.

Ồi chào ôi chào ôi chào! Tại sao trong không khí lại nồng mùi thuốc súng như vậy a?!!

Tại Trung nheo mắt, đột nhiên cảm thấy ngay từ đầu đã là một sai lầm! Vô luận là người mới bình tĩnh mạnh mẽ hay người cũ dửng dưng ân cần, chỉ cần là hai người phụ nữ, gặp nhau sẽ không thể không tránh khỏi va chạm.

Nhưng mà đồng chí Kim Tại Trung, cậu có biết nữ thần nhà mình cũng không thực sự là “nữ thần” a.

[Hảo hữu] Chiến Hồn: Này anh đẹp trai, hai người bọn họ là đang chuẩn bị diễn màn cãi nhau đúng không!

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: ... Ta suýt! Tên bỉ ổi nhà mi nhìn thấy người gặp họa thì hả hê lắm à?!! Còn không nhanh ngăn không cho hai người họ cãi nhau.

[Hảo hữu] Chiến Hồn: Tôi muốn bày tỏ là tôi không ngăn được.

[Tổ đội] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: *khinh bỉ* tôi thấy cậu căn bản là không muốn ngăn cản!

[Tổ đội] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Chuyện này, Tổ Nhan cô đừng vội, nếu không thì đi theo tôi? Chỗ tôi cũng không có nhiều quái lắm.

Tại Trung vừa nói xong, bầu không khí lại càng thêm quỷ dị.

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Để cho cô ta theo chồng của mình đi, cậu chen vào làm gì?

.....

Quả nhiên, kết quả của việc can ngăn luôn là người đứng ra can ngăn trúng đạn!

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nữ thần, cô không thích cùng hai người bọn họ đi phó bản sao?

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Ừ

..... Thật sao, vậy sao không chịu nói sớm cho tôi biết a, nếu biết tôi đã trực tiếp đá văng bọn họ ra ngoài thì tất cả đều vui vẻ rồi!

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Tuy rằng không thích, nhưng vẫn phải giữ hai người bọn họ lại để đánh quái, vì vậy chỉ có tranh thủ ở trên đường đi ức hiếp một chút.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Ức hiếp?

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Đúng vậy, tiểu quái vừa xuất hiện tôi liền đem hết cừu hận chuyển sang cho cô ta, nếu không cậu nghĩ vì sao cô ta cứ bị quái đánh hoài như vậy?

....

Tại Trung cảm thấy mình đã không còn lời nào để nói nữa rồi. Cho nên có thể, nữ thần một khi đã ra tay, hacker cũng không bằng!

Hạo Thủy nữ thần, cô... thật không hổ danh tí nào!

Bầu không khí quỷ dị cuối cùng vẫn là nhờ Chiến Hồn hoa ngôn xảo ngữ cùng Trung Nguyên Nhất Điểm Kim cố gắng xoay chuyển tình thế mà lắng xuống.

Bốn người thu thập đủ toàn bộ tảo rồi giao cho ông già Noel, khởi đầu cho nội dung nhiệm vụ tiếp theo rất hài hước, Tuần Lộc đại vương từ trên trời lướt xuống, lập trình viên của trò chơi này đúng là có sức tưởng tượng vô cùng phong phú, có thể khiến cho hình tượng con vật cưỡi của ông già Noel trở nên vượt quá sức tưởng tượng!

Trong tổ đội chỉ có Trung Nguyên Nhất Điểm Kim và Chiến Hồn là chức nghiệp cận chiến, vì vậy nhiệm vụ đánh quái cực khổ cũng chỉ có thể giao cho hai người bọn họ.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Đánh được thì đánh, đánh không được cũng đừng ngại tổn tiền hồi sinh.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Tuyệt đối phục tùng!

Trịnh Duẫn Hạo dựa theo kinh nghiệm lần trước hướng dẫn mọi người, đầu tiên phát động tấn công Tuần Lộc đại vương, sau vài lần công kích thì rút ra phía sau Boss, liền phát hiện điểm BUG. Mà bên kia, đồng chức nghiệp viễn chiến (đánh xa) Tổ Nhan thì lại không được may mắn như vậy.

[Tổ đội] Tổ Nhan: Tạo sao quái cách xa tôi như vậy mà vẫn công kích tôi a!

[Tổ đội] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nó là quần công a! (quần công: là những chiêu tấn công có tác dụng trên một phạm vi lớn)

Tổ Nhan:....

[Tổ đội] Tổ Nhan: Tôi chết mấy lần rồi!

[Tổ đội] Chiến Hồn: Không sợ, nhiều tiền lo gì không mua nổi thuốc!

Tổ Nhan:

Nhưng thực ra lúc này Duẫn Hạo lại cảm thấy như thế không ổn, liền chủ động nhường cho cô ta đứng ở vị trí của mình.

Kỳ thực chán ghét cô ta cũng chỉ là chuyện nhỏ, chủ yếu vẫn là cô gái này có vị trí rất đặc biệt, mỗi lần kéo quái đều đứng ở ngoài phạm vi đánh của hắn, dù cho quái chỉ còn dưới 10% máu trong vòng một chiêu cũng không thể đánh rớt máu của chúng, cũng sẽ làm ảnh hưởng đến xác suất rớt ra hai bộ trang phục.

[Tổ đội] Tổ Nhan: A, quái thực sự không đánh tôi nữa!

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Đúng vậy, có thấy tảng đá phía trước cô không?

[Tổ đội] Tổ Nhan: có.

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Then chốt chính là ở đó, bởi vì nó nên quái mới không nhìn thấy cô.

..... Nữ thần sao có thể nói mấy chuyện linh tinh như vậy?! Tổ Nhan dù có ngốc đến mấy cũng sẽ không tin!

[Tổ đội] Tổ Nhan: Oh thì ra là thế! Không ngờ tảng đá kia còn có tác dụng như vậy!

....

Trung Nguyên Nhất Điểm Kim và Chiến Hồn đồng thời run tay, đồng loạt ngã nhào.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Tôi cảm thấy thật may mắn khi cô ấy chỉ là người cũ của tôi!

[Hảo hữu] Chiến Hồn: Cậu cho rằng người mới của cậu thực sự là loại tốt sao...

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: cậu đang cố ép tôi ở chỗ này thông cậu sao?

[Hảo hữu] Chiến Hồn: Cậu làm vậy người mới của cậu nhất định sẽ hiểu lầm đó!

...

Tại Trung nghị hôm nay là cái ngày gì không biết, luôn luôn có một đồng người tới khiêu chiến ranh giới cuối cùng và chỉ số thông minh của cậu.

Quanh đi quẩn lại sau 6 lần bị đánh ngã, Tuần Lộc đại vương rốt cục cũng ngã xuống. Ngay sau khi Boss đổ xuống trên màn hình cũng đồng thời xuất hiện một dòng chữ đỏ lớn chạy qua.

“Chúc mừng người chơi Tổ Nhan ở phó bản Ảo Mộng nhận được “Y Phục của Chúa!”

“Chúc mừng người chơi Hạo Thủy Chi Thương ở phó bản Ảo Mộng nhận được Y Phục Thánh Mẫu!”

[Quốc gia] Hoa La Đơn: A a a a!!! Tình huống gì đây!!! Cùng lúc rút ra cả hai bộ!!!

[Quốc gia] Giữa Chân Mây Có Nốt Chu Sa: Ta phi! Người nào lại có RP tốt như vậy?!!

[Thế giới] {Từ Châu} Tiểu Yêu: Sợ thật! Giang Châu rốt cuộc có bao nhiêu nhân tài vậy!

[Thế giới] {Dương Châu} Lạc Dương Phong: Quốc gia của tôi mới thấy xuất hiện được một bộ.... Cầu chỉ giáo a

....

[Tổ đội] Tổ Nhan: Em... Em lấy được?

[Tổ đội] Chiến Hồn: Ông trời của tôi ơi! Lão bà em quá tuyệt vời, lại có thể lấy được a!!!

[Tổ đội] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nữ thần nữ thần cô cũng lấy được a, yeah!!!

Duẩn Hạo có chút khó chịu nhìn bộ “Y phục Thánh Mẫu” đang nằm yên vị trong túi đeo của mình, trong lòng rối rắm.

[Tổ đội] Tổ Nhan: A, thật tiếc bộ Thánh Mẫu lại là Hạo Thủy Chi Thương lấy được.... Em lấy được là bộ của nam a, Chiến Hồn, em đưa cho anh nha, lần sau trở lại kiếm Thánh Mẫu vậy!

[Tổ đội] Chiến Hồn: Ừ... lão bà

[Tổ đội] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim:buồn nôn...

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Chờ chút, tôi muốn dùng Thánh Mẫu đổi lấy bộ của cô.

[Tổ đội] Tổ Nhan: Hả? Cô muốn đổi lấy bộ của Chúa sao?

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Đúng.

[Tổ đội] Tổ Nhan: Thế nhưng tôi định đưa cho Chiến Hồn a.

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Hai người có thể để lần sau lấy cũng được mà.

[Tổ đội] Tổ Nhan: Vậy hai người cũng có thể để lần sau lấy cũng được.

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Nhưng quan trọng là tôi ở đây có hai bộ Thánh Mẫu.

.....

[Tổ đội] Chiến Hồn: Cái gì! Hai bộ Thánh Mẫu???

[Tổ đội] Tổ Nhan: Ý cô là cô đã có một bộ từ trước rồi?

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Ừ

[Tổ đội] Tổ Nhan: Tại sao lại có thể như vậy a! Cô nếu đã có rồi còn đi phò bản làm gì! Nói không chừng cơ hội có được Thánh Mẫu đã thuộc về tôi.

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Tôi muốn lấy bộ của Chúa.

[Tổ đội] Tổ Nhan: A... thật là phiền!

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Cô cứ suy nghĩ một chút đi, buông tha bộ của Chúa này cô còn thể có cơ hội khác, nhưng nếu cô từ bỏ bộ Thánh Mẫu này.... Chờ cho tin tức này truyền ra ngoài sẽ có bao nhiêu người đổ xô tới trả giá để mua nó, lúc đó giá sẽ bị đội lên rất cao.

....

[Tổ đội] Chiến Hồn: Miệng lưỡi của nữ thần đúng là không tầm thường.

Tại Trung lúc này không còn lòng dạ nào đi trêu chọc hấn nữa, nữ thần vì muốn lấy cho cậu “Y phục của Chúa” mà sẵn sàng dùng Thánh Mẫu để trao đổi, thật sự là.... rất cảm động >_

Trong nội tâm của cậu lúc này như có một cánh tay nhỏ bé đang nhẹ nhàng xoa lên khóe mắt ướt nhẹp, hảo cảm với nữ thần cũng theo đó tăng lên vùn vụt.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Bảo lão bà của mi đồng ý đi, ta sợ lão bà mi mà không đáp ứng nữ thần của ta sẽ khai đao đó....

[Hảo hữu] Chiến Hồn:

Cuối cùng, Tổ Nhan vẫn là chấp nhận đề nghị của Hạo Thủy Chi Thương.

[Tổ đội] Tổ Nhan: Lão công tốt, lần sau sẽ giúp anh lấy ~!

[Tổ đội] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nữ thần, cô đối với tôi thật sự là quá tốt *khóc lớn**khóc lớn*
khóc lớn

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Muốn cảm ơn cũng không cần ở trong kênh đội ngũ nói. Thuận tiện thì đá hai người bọn họ ra đi.

Kim Tại Trung: A!

Nữ thần nói như vậy là sao? Có phải là đang muốn ám chỉ gì gì đó?? Phải không?

Tại Trung nhanh tay nhanh mắt đá hai cái bóng đèn ra ngoài, hết sức chuyên chú cùng nữ thần giao lưu tình cảm.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nữ thần, cô... thấy tôi thế nào?

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Không tồi.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Cô đã bao giờ nghĩ đến chuyện ở trong game tìm một người để chiếu cố mình chưa?

....

Bàn tay của Trịnh Duẫn Hạo dừng lại, trước mắt mơ hồ như hiện ra dáng vẻ lúc này của Tại Trung.

Hình ảnh một chàng trai cường tráng ngồi cuộn mình trên ghế, mở to đôi mắt tỏ vẻ ánh mắt mong chờ, đôi môi như nứt quả khê vênh lên, dáng vẻ vừa có chút khấn trương lại có chút cứng nhắc.

Cũng không biết từ bao giờ thân ảnh cùng khuôn mặt của cậu ấy lại khắc sâu vào trong tâm trí của mình? Chỉ cần nhớ tới sẽ thấy đối phương như đang hiện hữu trước mặt, làm cho bản thân không nhận được muốn tới gần, muốn chạm vào, muốn... hôn môi.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Hạo Thủy, chúng ta kết hôn nhé.

Đây là lần đầu tiên Tại Trung gọi tên của Hạo Thủy Chi Thương, mà không phải là hai chữ “nữ thần” vừa có vẻ sùng bái lại có vẻ xa cách.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Kết hôn?

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Ừ, có lẽ... có lẽ là hơi vội vàng, thế nhưng nghĩ lại tôi và cô ở cùng nhau lâu như vậy, cùng nhau làm nhiệm vụ và vân vân đều rất vui vẻ.... Hơn nữa nếu kết hôn, sẽ có thể sử dụng những kỹ năng phụ thể, trong tương lai đối với việc đi làm nhiệm vụ sẽ rất tiện....

Trịnh Duẫn Hạo nhú mày, cậu muốn kết hôn với tôi là vì muốn mở thêm kỹ năng?

Tại Trung thấy Hạo Thủy Chi Thương không có phản ứng, không khỏi có chút nóng lòng.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nếu nữ thần còn chưa nghĩ tới chuyện này thì cứ từ từ suy nghĩ... Nếu, nếu như cô không muốn cùng tôi kết hôn cứ trực tiếp nói với tôi, đừng ngại....

Đánh xong những lời này trái tim của Kim Tại Trung không khỏi đập loạn, lần này cầu hôn so với lần trước còn khẩn trương hơn, có lẽ là do đối mặt với người khác, cũng có thể...là do tâm động với tốc độ bất thường.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Tôi chưa từng nghĩ trong game sẽ chơi trò chơi kết hôn ấu trĩ này.

Những lời này vừa xuất hiện trên màn hình, tâm trạng của Tại Trung đang từ trên cao lập tức rơi xuống đáy, đầu cũng giống như bị người ta đánh cho một cái thật đau. Mặc dù cũng đã nghĩ tới có thể sẽ bị nữ thần cự tuyệt, thế nhưng bị người ta dùng phương thức cự tuyệt trực tiếp như vậy, trái tim không ngờ lại cảm thấy đau đớn đến vậy.

Bàn tay Tại Trung có chút vô lực đặt lên bàn phím, muốn viết ra cái gì đó, thế nhưng hai bàn tay giống như bị ai đó giữ lại, không thể động đậy.

Cứ như vậy qua vài giây, trên màn hình bỗng nhiên xuất hiện một yêu cầu giao dịch.

Tại Trung lấy lại tinh thần, không chút suy nghĩ ấn tiếp nhận, lại bất ngờ nhìn thấy trên khung giao dịch là một chiếc nhẫn kim cương gắn rubi đang tỏa ra hồng quang chói lóa.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Nhưng nếu là kết hôn với cậu, tôi chấp nhận.

23. Chương 13-1

Kim Tại Trung mất ngủ.

Sau khi logout, Kim Tại Trung nằm trên chiếc giường rộng một mét hai lần qua lộn lại suốt mấy giờ liền, thế nhưng càng lộn lộn lại càng không ngủ được, thậm chí có xu hướng ngày càng hưng phấn.

Mà mấy giờ trước ở trong trò chơi...

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Nhưng nếu là kết hôn với cậu, tôi chấp nhận.

...

Kim Tại Trung choáng váng, Trung Nguyên Nhất Điểm Kim cũng choáng váng, vì nhất thời xúc động mà lỡ tay tắt đi cửa sổ giao dịch.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Cậu tại sao lại từ chối?

Tại Trung tay chân luống cuống đánh chữ.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nữ thần! Cô đáp ứng kết hôn với tôi?

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Ừ.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nhưng không phải cô vừa nói kết hôn ở trong game là việc làm ầu trĩ...

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Ý cậu là tôi hiện tại đang đùa giỡn với cậu sao? Vậy coi như cậu không muốn, tôi sẽ đem cho người khác.

Cái gì?! Tùy tiện cho người khác?!!!

Không được! Tuyệt đối không được chia duyên rẽ thúy!!

(Yoon: Trong raw nó là châu chấu bướm bướm gì đó == ta chả hiểu nên chém thành thế này luôn)

(Mika: >...<>)

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Không không không không không không! Tôi chỉ là nhất thời chưa kịp tiêu hóa được việc này thôi! Tôi đồng ý tôi đồng ý! Gửi... lại cho tôi một lần nữa đi! *mắt lấp lánh* *mắt lấp lánh* *mắt lấp lánh*

Nói đùa sao! Nữ thần ngay cả nhẫn cũng đã chuẩn bị rồi, loại tiết mục người tình ta nguyện này tuyệt đối không phải trò đùa!

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Đã gửi qua thư cho cậu, thiệp cưới tôi cũng gửi luôn, mua khoảng chừng 500 cái, cậu nếu được thì đi mời sớm đi.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Sớm?

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Ừ, tối mai đúng 8 giờ kết hôn.

[Hảo hữu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: A... Khoan đã, nữ thần... Cô sao đã chuẩn bị hết rồi a? Việc này không phải là việc tôi phải làm sao? Dù sao cũng là tôi thú* cô.

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Như vậy a... Vậy cứ coi như tôi thú cậu là được.

*Thú: cưới (mang nghĩa chủ động), để nguyên từ “thú” cho rõ vị trí của 2 bạn trẻ =)))))

....

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Được rồi, tôi out đây, ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon.

Vừa mới dứt lời, thông báo Hạo Thủy Chi Thương logout đã xuất hiện ở khung nhỏ phía bên phải màn hình.

Kim Tại Trung hoàn toàn câm nín không nói được một lời, chỉ có thể chậm rãi tiêu hóa tất cả những việc vừa xảy ra.

Nữ thần... Tôi... Kết hôn...?

Ha? Ha ha ha! Nga ha ha ha!! Kim Tại Trung mày rốt cuộc có thể ngẩng đầu lên được rồi! Không những ở trong trò chơi cưới được lão bà! Hơn nữa lão bà còn là đại thần siêu cấp vô địch!!! Lợi hại hơn nữa chính là được đại thần mở lời cầu hôn trước!!!! Thật! Là! Hạnh! Phúc!

Ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, Kim Tại Trung nhanh tay nhanh mắt chạy đi gửi thiệp mời, trong nhất thời kênh gia tộc, bang phái thậm chí là kênh quốc gia, thế giới cũng trở nên nhộn nhịp.

Kim Tại Trung tạm thời tắt đi kênh hảo hữu, dùng kèn đồng phát loa thông báo sáng rực màn hình.

(Kèn đồng vàng) {Giang Châu} Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Tối mai đúng 8 giờ ta và Hạo Thủy Chi Thương cử hành hôn lễ, thỉnh mời tất cả bằng hữu của Trung Nguyên Nhất Điểm Kim tới tham dự hôn lễ, tuyệt đối sẽ cho mọi người ăn uống no đủ!! Còn nữa, đừng quên dùng kèn đồng chúc phúc cho ta!!! Đặc biệt là cho lão bà của ta (^_^) !!!

Vì vậy, trong chốc lát trên màn hình tràn ngập hiệu ứng rực rỡ, một đám người vây quanh Trung Nguyên Nhất Điểm Kim có chúc mừng cũng có ghen tị!

Kim Tại Trung hài lòng nhìn những lời chúc phúc của mọi người, thỏa mãn tắt trò chơi, tắm một cái rồi lên giường ngủ!

Vì vậy...

“A a a! Hoàn toàn không ngủ được a!” Kim Tại Trung giống như một thanh niên mới lớn sắp kết hôn, kích động ở trên giường tập chống đẩy.

Chờ một chút! Không phải “như” sắp kết hôn!! Rõ ràng là “lập tức” sắp kết hôn rồi a!

Chống đẩy không được mấy lần, Kim Tại Trung lại nằm xuống giường, trong đầu không ngừng nhớ lại những chuyện vừa xảy ra.

Thật đúng như là giấc mơ! Giống như một người mỗi ngày ở trong căn nhà gỗ cũ kĩ mơ tưởng về giấc mơ du ngoạn vòng quanh I-ta-li-a, bỗng nhiên có một ngày, có một người cho người đó một tấm vé máy bay tốc hành tới I-ta-li-a, hơn nữa đồ ăn thức uống cùng nơi dừng chân đều đã chuẩn bị tốt ~! Mọi người có thể tưởng tượng được chuyện này không? Cái loại cảm giác này giống như...đột nhiên trên trời có bánh có nhân rơi xuống!

Suốt đêm hôm đó, Tại Trung đều ở trong trạng thái mơ mơ ảo ảo mà cười ngây ngô, cho đến khi cơ thể không chịu đựng được nữa mới ngủ thiếp đi.

Tối gần buổi trưa ngày hôm sau, Kim Tại Trung bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

“Alo... Tuấn Tú... Mãi mới có một hôm được nghỉ ngơi em cũng không để cho anh ngủ thêm một lát...”

“Anh Tại Trung, em là Hữu Thiên, anh... anh bây giờ có rảnh không?”

“Hử? Phác Hữu Thiên?” Tại Trung cầm điện thoại, nheo đôi mắt lại nhìn kỹ một chút, rõ ràng là số của Tuấn Tú mà, “Sao em lại cầm di động của Tuấn Tú?”

“Anh Tại Trung... Tuấn Tú, Tuấn Tú đang ở bệnh viện... Anh có thể tới đây không?”

...

(Mika: biết ngay hai thím ấy không đơn giản mà “cười” thế được >”<>

Lộ trình từ thành phố của Tại Trung đến trường học của Tuấn Tú rất xa, bình thường Tại Trung có thể nhàn nhã bắt một chuyến tàu điện ngầm rồi chuyển qua đi xe buýt, thời gian di chuyển trên đường cũng mất mấy giờ. Thế nhưng hôm nay Tại Trung không có nhiều thời gian như vậy, từ lúc Hữu Thiên nói cho cậu biết Tuấn Tú bị té cầu thang bị thương, Tại Trung cả người đều cảm thấy choáng váng! Đó là đứa em trai cậu vất vả nuôi nấng, luôn đặt trong lòng bàn tay mà chăm sóc yêu thương! Làm sao lại bị từ trên cầu thang ngã xuống chứ!

Trực tiếp hỏi địa chỉ của bệnh viện, Tại Trung quyết định đón xe taxi đi thẳng tới bệnh viện bên cạnh trường học của Tuấn Tú.

Xe taxi đi rất nhanh, chưa tới một giờ đã tới nơi, đương nhiên, giá cũng rất cao.

Thật vất vả mới tìm được phòng bệnh của Tuấn Tú, Tại Trung khê đẩy cửa vào liền thấy Phác Hữu Thiên đang ngồi ở một bên trên ghế salon, mà em trai yêu quý cậu thì đang nằm ngủ trên giường.

“Suyt!” Phác Hữu Thiên thấy Tại Trung đẩy cửa vào lập tức chỉ chỉ Tuấn Tú.

Kim Tại Trung không thể làm gì khác ngoài việc nhẹ nhàng đi tới gần giường bệnh, hạ giọng nói: “Tại sao nó lại bị ngã? Bao giờ mới tỉnh lại?”

“Cũng không quá nghiêm trọng... Cậu ấy vừa mới ngủ, chờ đến tối gọi cậu ấy dậy ăn cơm.”

Kim Tại Trung cúi xuống, sờ lên cái trán đã bị băng kín của Tuấn Tú: “Bị thương ở đâu? Không có để lại di chứng chứ?”

Phác Hữu Thiên có chút mất tự nhiên nói: “Vâng...Bác sĩ nói bị ngoại thương ở đầu, não cũng bị chấn động rất nhỏ...”

Sờ nắn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút gầy gò của Tuấn Tú, Tại Trung vừa xót xa vừa ngẩng đầu nhìn về phía Phác Hữu Thiên, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Phác Hữu Thiên mang Tại Trung đi tới hành lang bên ngoài phòng bệnh, ngồi ở trên ghế chậm rãi nói.

“Cậu ấy bị ngã là vì em.”

“Cậu?” Kim Tại Trung không giữ được bình tĩnh lớn tiếng “Cậu đẩy nó? Cậu đây là có thâm thù đại hận gì với nó sao mà cậu nỗ lực làm vậy!”

Phác Hữu Thiên cúi đầu trả lời: “Cậu ấy nói với em... Cậu ấy, cậu ấy thích em... Ha, thực sự, thực sự là quá buồn cười...”

...Cái gì!!!

Kim Tại Trung lúc này mới ý thức được mọi chuyện phát triển hoàn toàn vượt quá suy nghĩ của cậu: “Cậu muốn nói là nó...”

“Anh đã sớm biết, đúng không?” Phác Hữu Thiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Tại Trung.

Đối diện với ánh mắt của cậu ta, Kim Tại Trung đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng, ấp úng lắc đầu: “Biết, biết cái gì cơ... Anh không biết... Anh cái gì cũng không biết...”

Phác Hữu Thiên cười nhạt, “Không biết? Nòng nọc đáng yêu, anh biết không?”

Môi Tại Trung khẽ run lên, muốn nói gì đó nhưng lại không thể cất lời thành lời.

“Anh, nếu như không phải em vô tình đến tìm cậu ấy ngày hôm qua, cũng sẽ không biết cậu ấy cũng đang chơi Cửu Châu Chỉ, lại càng không biết cậu ấy chính là lão bà trong game của em!” Vành mắt Hữu Thiên đã hơi phồng hờn, thế nhưng cũng không có nước mắt, “Hai người hợp sức lại lừa gạt em, hai người cảm thấy chơi có vui không?”

“Anh... Bọn anh cũng không muốn lừa gạt em...” Kim Tại Trung đã không còn sức lực để biện bạch, chỉ có thể...

“Không muốn gạt tôi? Không muốn gạt tôi vậy tại sao lại phải lén lút chơi game? Còn chơi nhân vật nữ giả làm lão bà của tôi cùng tôi ở trước mặt người khác nói lời ngon tiếng ngọt! Con mẹ nó anh có biết tôi...Tôi hiện tại nghĩ đến những lời tôi và cậu ta đã nói trong game...Khiến tôi cảm thấy chán ghét anh em các người, các người có biết hay không?” Giọng nói của Phác Hữu Thiên vì tức giận mà trở nên gấp gáp dồn dập, lại có chút như bị tắc lại ở cổ, “Cậu ta đã từng... từng là người anh em tốt nhất... Nhưng hiện tại lại khiến tôi cảm thấy... cậu ta thật độc ác,ghê tởm...Tôi căn bản chưa từng nghĩ cậu ta là người như vậy... Không muốn...”

(Mika: Hic, Susu của tui TT^TT sao ghét ông Chun vậy nè)

Kim Tại Trung nghe những lời này, trong lòng cũng chỉ có thể cố gắng chịu đựng: “Hữu Thiên... Cậu, cậu làm sao lại có thể nói Tuấn Tú là... là người độc ác...” Vừa nói, nước mắt cũng đã không kìm được nữa mà rơi xuống, “Lúc nó học đại học năm thứ hai, đã chạy tới nói với tôi:‘Anh, em hình như thích một người...’ tôi...” Kim Tại Trung che mắt, đi kèm với từng lời từng chữ thốt ra là đôi môi càng lúc càng run rẩy, đến cuối cùng cũng không thể nói hết câu.

Một lúc sau, cả hai người đều không ai lên tiếng.

Kim Tại Trung không phải là một nam nhân thích khóc, nhưng mà chuyện này lại liên quan đến đứa em trai bảo bối của cậu, giống như có người nhắm thẳng vào trái tim,tất cả những vui vẻ đều tan biến.

“Hữu Thiên, chuyện này chúng ta sau này hãy nói tiếp, giờ cậu về trường trước đi, tôi ở lại bệnh viện cùng Tuấn Tú.” Thật vất vả mới ổn định lại được tinh thần, Kim Tại Trung lập tức tiễn khách.

Phác Hữu Thiên cũng không nhiều lời, gật đầu rời đi.

Mà mùa đông, tựa hồ vào giờ khắc này, càng trở nên lạnh giá.

24. Chương 13-2

Khi Tuấn Tú tỉnh dậy cũng là lúc trời chạng vạng tối, vừa mở mắt liền nhìn thấy anh trai đang ngồi bên giường giúp mình xoa bóp.

“Tỉnh?” Tại Trung vẫn luôn chú ý đến tình trạng của Tuấn Tú, vì vậy khi thấy mắt nó khẽ động đây liền biết sắp tỉnh.

Tuấn Tú cười gật đầu, sau đó có lẽ đã động đến vết thương, trong miệng khẽ hít một hơi.

Tại Trung lập tức sờ lên mặt nó, ôn nhu nói, “Đừng cử động, não của em bị chấn động nhẹ, cử động mạnh cẩn thận biến thành tên ngốc a.”

Kim Tuấn Tú lanh lợi “Vâng!” một tiếng, sau đó hỏi: “Là cậu ấy gọi anh tới?”

Biết “cậu ấy” Tuấn Tú muốn ám chỉ là ai, Tại Trung chỉ gật đầu, không nói gì.

“Có đói không? Muốn ăn gì không? Để anh đi mua.”

“Muốn ăn đào.”

Kim Tại Trung cười, đưa tay bóp bóp khuôn mặt của Tuấn Tú, nói: “Tiểu bại hoại, là đang muốn làm khó dễ anh trai em sao, trời lạnh như thế này lấy đâu ra đào? Đổi cái khác đi! Nếu không... anh mua thịt cho em ăn nha? Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò của em này, anh đau lòng muốn chết!”

Tuấn Tú cũng nắm lấy cánh tay của Tại Trung nói: “Được, vậy em muốn ăn thịt ba chỉ.”

Tại Trung đi tới nhà hàng gần đó mua hai suất cơm, còn đặc biệt mua thật nhiều thịt ba chỉ cho Tuấn Tú.

Tên nhóc này vừa thấy thịt ba chỉ thì giống như đứa trẻ thấy mẹ đi chợ về, liền nhào tới, cũng không thèm liếc mắt đến Tại Trung.

“Ai nha, ăn từ từ thôi, có ai tranh với em đâu...” Kim Tại Trung thấy em trai đang dùng tốc độ ngoài sức tưởng tượng xử lý đồng thịt ba chỉ, liền lo lắng hỏi, “Cẩn tin trường em... không bán thịt?”

Tuấn Tú vắt vả nuốt xuống một miếng thịt trả lời: “Thịt bán ở đó rất khó ăn, giống như thịt giả vậy? Tuy rằng thịt ở bên ngoài cũng không được tốt, thế nhưng vẫn có mùi vị hơn a!”

“Nhìn em trông tội nghiệp chưa kìa, chẳng trách được khuôn mặt bây giờ chỉ lớn bằng lòng bàn tay...” Tại Trung tỉ mỉ nhìn ngắm khuôn mặt của Tuấn Tú, lại nghĩ tới cái đầu lớn của mình, trong lòng có chút hâm mộ a.

“Anh đừng nhìn em nữa, thức ăn của anh nguội hết rồi kìa...”

“Được! Anh ăn đây! Ai nha chờ một chút... Thịt của anh thật là ít nha... Tuấn Tú của chúng ta cho anh một ít thịt đi

”

“Cái này sao... em suy nghĩ một chút đã...”

“Tiểu bại hoại dám bầy anh trai của em...”

“Uekyangkyang..Uekyangkyang.. không được bắt nạt người bệnh nha ha ha ha...”

—

Hai anh em vui vẻ vừa ăn vừa nói chuyện, cũng ăn ý không nhắc tới chuyện của Hữu Thiên, cả hai đều đơn giản coi đây như buổi gặp mặt gia đình, không có quan hệ với người khác, thẳng cho đến khi một cú điện thoại gọi tới....

“Khụ khụ.... Tổng tài, anh tìm tôi có việc gì... Khụ khụ...” Kim Tại Trung vội nghe điện thoại, vừa lúc một ngụm thức ăn không kịp nuốt tặc ở ngay cuống họng khiến cậu bị ho khan.

Trịnh Duẩn Hạo ở nhà đợi nửa ngày cũng không thấy Tại Trung login, người trong gia tộc cũng đang ồn ào bàn tán tán loạn tại sao còn chưa thấy xuất hiện, có phải hay không đến cuối cùng lại mất bình tĩnh mà bỏ trốn, mà ở trên kênh quốc gia và thế giới cũng là một đám người đang kêu gào.

Trịnh Duẩn Hạo vốn cũng không có gì vội vàng, cũng tin tưởng Tại Trung không phải người biết mấy trò bịp bợm, nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, đã sắp tới 7h30 vẫn không thấy người đâu, bất đắc dĩ chỉ có thể gọi một cú điện thoại, hỏi một chút xem tiểu yêu tinh phiên phức này đang làm gì!

“Cậu bị cảm?” Vừa thấy người bắt máy lại đồng thời nghe thấy tiếng ho khan, Trịnh Duẩn Hạo trong lòng không khỏi lo lắng.

“Không không không.... Tổng tài tìm tôi có chuyện gì không?” Kim Tại Trung trong lòng nói thầm, vạn lần nghìn lần đừng bảo cậu đi làm nha...

Trịnh Duẩn Hạo thở phào một cái: “Vậy thì tốt. Cậu... hiện đang ở nhà?”

“A, không có, tôi đang ở bên ngoài có chút việc.”

“Ở bên ngoài...vậy bao giờ thì cậu về?”

“Về nhà?”

“Ừ, về nhà.” Trịnh Duẩn Hạo cố ý nhấn mạnh hai từ “về nhà”, nhằm để khơi dậy lại trí nhớ của Tại Trung.

Vì vậy, Kim Tại Trung vốn đang mơ màng đột nhiên nhớ tới 8 giờ đêm nay còn có đại sự! Nhân sinh đại sự!

“A! Xong rồi!!!”

“Anh, sao đột nhiên lại hét lên vậy?” Tuấn Tú vốn đang xem TV, bị Tại Trung lớn giọng làm cho giật mình, điều khiển còn đang cầm trong tay lập tức bị đánh rơi xuống sofa.

Kim Tại Trung chuyển đầu nhìn Tuấn Tú, như lâm đại địch nói: “Xong rồi xong rồi!!! Đêm nay anh phải kết hôn!!!”

“Với ai a?”

“Nữ thần của anh...”

Kim Tuấn Tú nghe vậy liền kích động, ngồi ngay ngắn hỏi: “Hai người quyết định lúc nào? Tại sao không ai nói cho em biết?”

“Nửa đêm hôm mới quyết định..... A a a a làm sao bây giờ làm sao bây giờ, 8 giờ hôn lễ sẽ bắt đầu, hiện tại đã 7h40 rồi!!!” Kim Tại Trung phát điên ở trong phòng đi tới đi lui, hận không thể bứt hết tóc trên đầu.

“Vậy... là không dự được...”

“Làm sao bây giờ làm sao bây giờ..... Cô ấy nhất định sẽ trách anh cho cô ấy leo cây!!”

“Á.... trước tiên anh nghe điện thoại tiếp đi, ông chủ còn đang nói chuyện với anh a...”

Lúc này Tại Trung mới ý thức được mình vẫn đang nói chuyện điện thoại với tổng tài bèn đặt lại điện thoại lên tai, nhưng mà lúc này trong điện thoại chỉ còn lại những tút tút dài báo hiệu đối phương đã sớm cúp máy.

Trịnh Duẩn Hạo trong lúc Tại Trung không để ý tới, đã triệt để tức giận, trực tiếp cúp điện thoại rồi ngồi nhìn màn hình máy tính.

Hắn, đúng là ngu ngốc mà! Ngày hôm qua trăm phương ngàn kế dỗ ngon dỗ ngọt, tặng nhẫn, trá hình cầu hôn, hôm nay cũng chuẩn bị kết hôn rồi, con mẹ nó đối phương còn chưa đợi qua 24 tiếng đã đem chuyện này vứt ra sau đầu!

Kim Tại Trung, cậu được lắm! Cậu đúng là một tên vô tâm, lúc nào cũng chỉ mải đùa giỡn thiếu đầu óc, chuyện gì trong lòng cũng không thêm để tâm! Tôi sao lại trông cậy vào chuyện cậu sẽ thay đổi, lại càng không nên đối với cậu... đối với cậu....

Tôi con mẹ nó đúng là đã nhìn lầm cậu! (Yoon: Chuyện này thằng nhỏ bị oan mà trời ==)

Hung hăng điều khiển chuột, Trịnh Duẩn Hạo tắt máy tính, quyết định đem những chuyện đã xảy ra cho chìm vào quên lãng.

Hãy coi tất cả như là một giấc mơ ngọt ngào.

Thế nhưng lúc này, người nào đó vô duyên vô cớ bị cúp điện thoại còn đang lo lắng muốn gọi lại cho tổng tài.

Một ba vị bình, một ba lại khởi, ngày hôm nay đối với Kim Tại Trung thật sự là cực kỳ ngoạn mục.

Trịnh Duẩn Hạo mới vừa nằm xuống giường, liền thấy Kim Tại Trung gọi tới, hẳn không chút suy nghĩ liền trực tiếp ngắt máy.

Không đến hai giây sau, đối phương lại gọi tới.

Trịnh Duẩn Hạo tiếp tục từ chối.

Cho đến lần thứ ba, Trịnh Duẩn Hạo lúc này đã không còn nén được sự tức giận, trực tiếp nhận được thoại, vừa định mắng cậu ta một trận cầu huyết lâm đầu (chắc là mắng té tát theo kiểu nói của đó ==), đã thấy đối phương bên kia điện thoại kêu gào.

“Tổng tài tôi sai rồi tôi sai rồi, tôi hôm nay ngu ngốc là do đã xảy ra vài chuyện a, tôi van anh đại nhân đại lương đừng chấp kẻ tiểu nhân như tôi!!!”

Trịnh Duẩn Hạo: “...”

“Tổng, tổng tài?” Trịnh Duẩn Hạo nhỏ giọng hỏi: “Anh còn ở đó không?”

Trịnh Duẩn Hạo: “...”

“Xin lỗi... vừa rồi nhớ đến một chuyện thế nên đã quên mất đang cùng anh nói chuyện điện thoại...”

Trịnh Duẩn Hạo: “Cậu cho tới bây giờ chưa bao giờ thực tâm để ý chuyện gì sao?”

Nghe tổng tài bỗng nhiên hỏi vậy, Tại Trung nhất thời sửng sốt, không kịp phản ứng.

Trịnh Duẩn Hạo cũng không cho cậu cơ hội giải thích, nói tiếp: “Nếu như làm không được, vậy thì đừng đáp ứng, nếu như không muốn làm, cũng đừng để cho người khác hy vọng. Cậu nếu như có thời gian trên đùa người khác, vậy cũng dành thời gian mà suy nghĩ đến cảm thụ của người ta, biết không?”

Kim Tại Trung căng thẳng, giọng nói đã hơi run rẩy: “Tổng tài... tôi... tôi đã làm sai điều gì sao?”

“Hừ, hỏi người khác cậu đã làm sai điều gì, vậy cậu có nghĩ tới phải chịu trách nhiệm với những chuyện mình đã làm hay không? Nếu như hiện tại cậu mà đứng trước mặt tôi, tôi nhất định sẽ đánh cho cậu một trận!” Nói xong, Trịnh Duẩn Hạo lập tức cúp máy.

Lại một lần nữa nghe thấy những âm thanh dồn dập, Kim Tại Trung đứng tại chỗ sửng sốt, có chút không biết làm sao cầm lấy điện thoại di động, lại hoàn toàn không hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. (Yoon: tui cũng choáng váng theo ổng luôn rồi ==)

“Anh, ở công ty rất nhiều việc sao?” Mãi cho đến khi giọng nói của Tuấn Tú từ trong phòng bệnh truyền tới, Tại Trung lúc này đang đứng ở trên sân thượng mới lấy lại tinh thần.

“Không, không có gì...”

Mang theo một thân lạnh lẽo đi từ sân thượng vào phòng bệnh, Tại Trung ngồi lên ghế, trong lòng chông chênh tâm sự.

Tại Trung nghĩ đến hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, nếu như cậu còn tiếp tục suy nghĩ tới những chuyện không tốt, có lẽ cậu sẽ gục ngã mất.

“Tuấn Tú, em ngủ sớm một chút đi, anh đi dạo một chút.”

Tuấn Tú biết chuyện của mình đã khiến cho anh trai phải nhọc lòng, cảm thấy có chút hổ thẹn nói: “Anh còn đang buồn phiền vì chuyện của em sao...”

Kim Tại Trung đối với em trai bảo bối cười một cái: “Việc này chờ em xuất viện chúng ta sẽ nói tiếp, đến lúc đó em và tên nhóc kia hảo hảo nói chuyện.”

Kim Tuấn Tú cười khỏ một tiếng: “Còn nói gì được nữa, cũng sẽ không thể trở về như trước kia...”

“Đừng có nói linh tinh, đến lúc đó anh sẽ nói với cậu ta, nhiệm vụ chủ yếu của em bây giờ là nghỉ ngơi cho tốt, không được cùng người khác cãi nhau lại ảnh hưởng đến sức khỏe, bị đẩy ngã một lần là không sợ bị ngã nữa hử.”

Kim Tuấn Tú gật đầu trả lời: “VẬY anh đi sớm về sớm, giường cho người nhà ở đây không mất tiền đâu.”

Kim Tại Trung gật đầu, giúp Tuấn Tú khép cửa rồi rời đi.

Thế nhưng khi đến trước cửa chính của bệnh viện, Tại Trung lại phân vân không biết nên đi hướng nào, tuy rằng chợ đêm ở gần đó vẫn còn mở, nhưng cậu lúc này lại không muốn lui tới nơi đông người.

Nghĩ lại đêm nay vốn là đêm cử hành hôn lễ, Tại Trung trong lòng một trận buồn bã, thất tín với “thiên hạ” còn chưa tính, thế nhưng thất hứa với nữ nhân, Kim Tại Trung hoàn toàn không có cách nào tha thứ cho chính mình, mà cũng không có cách nào để truyền lời tới đối phương...

Có lẽ giống như tổng tài đã nói, nếu làm không được thì không nên đáp ứng, nói đẹp chính là mình, mà người làm mọi việc trở nên rối loạn cũng là mình. Thì ra, cho dù là thế giới thật hay thế giới ảo, mình vẫn là một tên thất bại, thực khiến cho người ta cảm thấy chỉ tiếc *rèn sắt không thành thép.

*Rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

25. Chương 14-1

Ngày thứ hai đối với nhân viên văn phòng mà nói là một cực hình mà không ai mà chưa từng trải qua.

Ví như Kim Tại Trung.

Tối hôm qua ở phòng bệnh Tuấn Tú tâm trạng nặng nề ngủ một đêm, sáng sớm bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, Tại Trung lúc này mới ý thức được hôm nay phải đi làm!

“6 giờ 59 phút?!” Tại Trung cầm điện thoại có loại cảm giác như muốn điên lên.

Tuấn Tú còn đang mơ mơ màng màng chìm trong mộng lẩm bẫm: “Anh, ngủ thêm chút nữa đi... còn sớm mà...”

Sớm cái đầu mi đó!

Tại Trung nhanh chóng khoác lên người một bộ quần áo, nhưng chỉ mới vừa thay quần, động tác trên tay chợt dừng lại, rồi cậu lấy điện thoại, ở danh bạ tìm được số di động của Trịnh Duẩn Hạo, bàn tay soạn tin nhắn do dự hồi lâu vẫn không gửi đi.

“Anh... anh phải đi sao?” Từ trong chăn chui ra cái đầu ỏ gà của Tuấn Tú, đôi mắt nòng nọc mở to có chút mơ màng.

Tại Trung bỏ điện thoại xuống, cười cười xoa đầu Tuấn Tú nói: “Bây giờ đi cũng không kịp nữa... Quên đi, coi như là... tự cho mình một ngày nghỉ đi.”

Tuấn Tú ngoan ngoãn bò lại trong ổ chăn, một lát sau bỗng nhiên nó có chút ghen ngào từ trong ổ chăn nói với ra: “Anh... có phải em... có phải rất xấu xa không?”

Tại Trung đang cầm di động soạn tin nhắn, nghe được âm thanh bất thường của Tuấn Tú có hơi hoảng, kéo cái chăn ra: “Sao, em sao vậy... Tuấn Tú của chúng ta đang khóc sao?”

Tuấn Tú gắt gao giữ chặt chăn: “Đừng... Đừng giật ra...”

“Được được anh không kéo nữa... Em, em đừng khóc, em khóc trong lòng anh cũng rất khó chịu...”

“Em... trong lòng em thật sự... thật sự rất khó chịu... hic...”

Tại Trung không chịu được khi thấy Tuấn Tú khóc trước mặt cậu, lúc trước ba mẹ bị tai nạn giao thông qua đời, chính mình một giọt nước mắt cũng chưa từng rơi, không phải bởi vì lòng dạ cứng rắn mà vì thời điểm đó Tuấn Tú thiếu chút nữa vì chuyện này mà tinh thần suy sụp. Cho nên, bất cứ ai cũng có thể khóc cũng có thể yếu đuối, chỉ có bản thân cậu là không thể.

“Em, em thật sự... thật sự rất thích Hữu Thiên... Huhuhu... Rất rất thích... Chính là, chính là hần vì sao lại không thể thích em... Chẳng lẽ, hai nam nhân cùng một chỗ... như vậy làm cho hần bị bài xích sao... Huhu... Anh, em phải làm sao bây giờ...”

Lời của Tuấn Tú tựa như một tảng đá hung hăng đập vào tâm Tại Trung, đúng thật là bản thân cậu không có cách nào xoa dịu được nỗi đau của nó.

Tại Trung tay cầm chân, ra sức kiềm chế không để bản thân phải rơi lệ.

Qua một lúc lâu, Tuấn Tú khóc đến mệt mỏi lại nặng nề chìm vào giấc ngủ, lúc này tinh thần Tại Trung mới có chút khởi sắc. Cậu đến căn tin định mua bữa sáng đem đến phòng bệnh, sau đó hỏi thăm cô ý tá một tiếng rồi còn phải đến trường học.

Có một số việc, cậu nhất định phải làm hậu thuẫn vững chắc cho Tuấn Tú, mặc dù bản thân cũng rất khó để chấp nhận, nhưng nếu ông trời đã cho mình trở thành anh trai của Tuấn Tú, cậu sẽ lấy hết can đảm làm tròn trách nhiệm của một người anh trai.

Hỏi qua mấy học sinh trong ký túc xá Tại Trung rốt cục cũng tìm được phòng của Hữu Thiên. Vừa mới gõ cửa vài cái bên trong đã có người đến mở cửa.

“Anh Tại Trung...” Phác Hữu Thiên dường như cũng vừa chuẩn bị đi ra ngoài, cho nên vừa mở cửa nhìn thấy Tại Trung đứng bên ngoài cũng không tỏ ra quá ngạc nhiên.

Tại Trung hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào Hữu Thiên nói: “Buổi sáng có lớp không? Không có thì theo tôi ra ngoài ăn sáng đi.”

Hữu Thiên gật gật đầu, không nói thêm gì liền đóng cửa lại đi theo Tại Trung ra ngoài.

Căn tin trường cũng vừa mở cửa không lâu, Tại Trung và Hữu Thiên ngồi ở trong góc từ từ uống nước dùng bữa sáng.

Hai người không ai mở lời trước, giống như không muốn phá tan sự yên tĩnh này, tựa hồ cũng muốn duy trì sự bình tĩnh của bản thân.

Qua một lát, Tại Trung ăn xong rồi buông thìa nhìn Hữu Thiên mở lời: “Chuyện của Tuấn Tú, cậu nghĩ muốn thế nào?”

Hữu Thiên dừng thìa trong chốc lát, cúi đầu không nhìn ra được cảm xúc trên mặt cậu lúc này, cậu vẫn như cũ ngồi ăn, không hề mở miệng nói gì.

Tại Trung nhìn cậu vẫn ngồi ăn như cũ, trong lòng bỗng nhiên thẳng thốt, có chút nóng nảy hỏi: “Chẳng lẽ nhà cậu dạy cậu như thế à? Nghe người ta hỏi mà vẫn câm như hến im lặng không nói cũng không hề đề cập tới!”

Hữu Thiên bỗng nhiên buông thìa, thìa chạm vào chén khá mạnh tạo ra tiếng vang, làm cho nhà ăn vốn đang ồn ào trở nên im lặng trong chớp mắt.

Sắc mặt Tại Trung có chút khó chịu nhưng vẫn nhin xuống không nổi nóng.

“Anh Tại Trung.” Phác Hữu Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Tại Trung, “Hiện tại em còn gọi anh một tiếng anh là không muốn làm lớn chuyện để rồi mất mặt. Nhưng mà, chẳng lẽ anh không nghĩ sẽ giải thích với em điều gì sao? Đúng, làm hại Tuấn Tú ngã cầu thang là lỗi của em, anh làm anh trai bảo vệ em mình là chuyện đương nhiên, nhưng mà... Anh nói cho rõ ràng được không, hiện tại em mới là người bị lừa gạt, bị tổn thương bị làm cho không biết làm như thế nào đây này!”

Lập tức, căn tin hoàn toàn im lặng, mấy học sinh xung quanh còn đang ăn có chút bối rối, bọn họ nhìn Tại Trung, rồi lại nhìn nhìn Hữu Thiên, ý muốn tìm ra cái gì đó khác lạ từ hai người con trai đang giường cùng bát kiểem trước mắt này, sau đó đến trường tự mình suy đoán nội dung bên trong.

Hữu Thiên có hơi lớn tiếng, Tại Trung cũng khá lúng túng, cậu hạ giọng: “Phác Hữu Thiên, muốn âm ỉ thì đi ra ngoài, tôi không muốn học sinh trong trường biết chuyện!” Nói xong bỏ lại tiền đi ra ngoài trước.

Hữu Thiên nhìn những cặp mắt không giấu nổi tò mò chung quanh, cười khẩy một cái rồi cũng đi theo ra ngoài.

Hai người tìm một hoa viên nhỏ yên tĩnh ngồi xuống, cũng không còn tức giận như vừa nãy.

“Nói đi, anh muốn nói gì với em.” Hữu Thiên cũng dịu giọng, cũng không có hung hăng như lúc nãy.

“Phác Hữu Thiên, chuyện lúc đó đúng là tôi và Tuấn Tú lừa cậu trước, nhưng mà... cũng bởi vì Tuấn Tú rất thích cậu, cậu chẳng lẽ không thích nó dù chỉ một chút, một chút thôi ư?” Nói đến về sau, Tại Trung cũng không biết chính mình đang nói cái gì nữa, chính là nghĩ đến bộ dạng khốc thảm của Tuấn Tú, trong lòng cậu dường như cũng cảm nhận được nỗi đau tương tự.

“Thích?” Phác Hữu Thiên thì thào nói, “Lừa gạt có được coi là thích không? Anh Tại Trung, em không phải trách cậu ấy thích em, em là không có cách nào chấp nhận được việc cậu ấy lừa gạt em anh biết không?”

“Nó lừa cậu còn không phải vì nó quá thích cậu sao?! Cậu nghĩ tôi sẵn sàng hùa theo nó lừa cậu! Tôi hận không thể làm cho nó căn bản không quen biết cậu!”

“Em cũng nghĩ vậy, nếu em không biết cậu ấy... A, có ích lợi gì nữa đây, điều em tối kỵ nhất là bạn tốt đối xử với em như vậy... Cái loại cảm giác bị lừa gạt đó em nghĩ chẳng ai muốn trải qua dù chỉ một lần.”

“Vậy ý của cậu bây giờ là gì? Cứ như vậy... không, không đếm xỉa tới Tuấn Tú hay sao? Nó căn bản không có khả năng buông được cậu!” Tại Trung càng nói càng hoảng sợ, cậu rất hiểu Tuấn Tú, tuy rằng bình thường nó rất thoải mái, tính tình cởi mở, nhưng kỳ thật rất cố chấp, nhất là đối với chuyện tình cảm với Hữu Thiên, nếu không đi đến đường cùng cũng không chịu quay đầu lại. Bây giờ ngược lại dù có đụng phải một bức tường nó cũng không có ý định lùi bước.

“Anh Tại Trung, anh nói em còn có khả năng đối diện với cậu ấy hay sao? Đừng nói là kết giao với cậu ấy, cho dù tiếp tục làm bạn em cũng không làm được. Em... em căn bản không thích con trai, cho dù là Tuấn Tú, cũng không thể.”

Tại Trung càng nghe tâm càng nguội lạnh: “Cậu không thể đứng ở phía Tuấn Tú mà ngấm lại... Nó vẫn là bạn tốt của cậu mà...”

Phác Hữu Thiên cười khổ một tiếng: “Anh bảo em đứng ở lập trường của Tuấn Tú mà nghĩ, vậy có ai đứng ở lập trường của em mà nghĩ không? Thử hỏi có một ngày bạn thân của anh dùng thân phận một người con gái đi lừa gạt anh, muốn kết giao với anh, anh có thể tiếp nhận sao?”

Tại Trung lập tức nheo mắt, cũng chỉ có thể cúi đầu, cái gì cũng không nói nên lời.

Phác Hữu Thiên bước đến trước mặt Tại Trung vỗ vỗ vai cậu nói: “Cứ như vậy đi anh Tại Trung, anh vẫn là một người anh tốt, Tuấn Tú có một người anh biết quan tâm như vậy em cũng yên tâm... Anh giúp em nói với Tuấn Tú một tiếng, có thể sau này chúng em... chúng em chỉ có thể làm người xa lạ... Đương nhiên, nếu có một ngày cậu ấy tìm được một tình yêu chân thực, em cũng sẽ chúc phúc cho cậu ấy... Có điều, bây giờ em thật sự không thể...”

“Được rồi Hữu Thiên.” Tại Trung bỗng nhiên ngắt đầu, “Cậu nói đúng, hai người không có khả năng cùng một chỗ... Cậu không thương Tuấn Tú, cho dù có cột cậu với nó chung một chỗ nó cũng sẽ không được vui về... Tôi không muốn sau này nó lại càng đau hơn... Cậu đi đi, về nhà tôi sẽ nói rõ ràng với nó. Chỉ là, cho dù có làm người xa lạ... cũng đừng quá làm khó nó, được không?”

Phác Hữu Thiên gật gù đầu, trước khi đi vẫn là nói một lời: “Thật xin lỗi...”

Tại Trung thở dài, ba chữ “Thật xin lỗi” nói ra không khó, nhưng đến lúc đó chính mình nên mở miệng nói chuyện với Tuấn Tú như thế nào đây.

26. Chương 14-2

Thời điểm Tại Trung trở lại phòng bệnh cũng gần đến giữa trưa, Tuấn Tú đang nghịch điện thoại, thoát nhìn tâm tình cũng không quá tệ.

“Ăn sáng chưa?”

Tuấn Tú nghe được tiếng Tại Trung lập tức ngẩng đầu, có phần oán trách nói: “Anh cũng thật là, đi ra ngoài cũng không nói với em một tiếng, cũng không mang theo di động, làm hại em nghĩ anh bỏ em đi không trở lại nữa!”

Tại Trung cười cười: “Sao có thể chứ.”

“Vâng, đồng nghiệp anh gọi điện thoại nói tìm anh, em đã nói anh đang bận việc không có ở đây, đợi lát nữa về sẽ gọi lại.” Tuấn Tú đưa điện thoại cho Tại Trung, “Đúng rồi anh, anh nghỉ mà không xin phép cấp trên sao? Nghe giọng điệu đồng nghiệp anh có vẻ rất gấp gáp, nói cái gì mà tổng tài đang rất tức giận...”

Tại Trung tay cầm điện thoại, không được tự nhiên nói: “Xin, xin nghỉ...”

“Dạ?”

“Không có gì... Trưa nay em muốn ăn gì anh mua cho.” Tại Trung vừa nói vừa xem lại danh sách cuộc gọi, thấy có tận sáu cuộc gọi nhờ.

Ồi chào? Sao anh ta lại gọi tới?

“Bác sĩ vừa mới kiểm tra nói của tình trạng của em khá hơn nhiều rồi, giữa trưa là có thể xuất viện.”

Tại Trung ngẩng đầu: “Nhanh vậy? Có cần uống thuốc không? Có chú ý cái gì thêm không?”

“Ừm... Bác sĩ nói mỗi ngày nằm một chỗ có người hầu hạ là tốt nhất!”

Tại Trung: “... Mày lừa anh mày hả tiểu tử thú!”

“Ha ha ha!” Tuấn Tú cười vài tiếng rồi dừng lại, do dự một chút vẫn là hỏi một câu, “Anh đi tìm cậu ấy sao?”

Tại Trung sững sốt, nghĩ dù sao cũng phải nói đành gật đầu: “Buổi sáng anh ra ngoài nói với nó mấy câu.”

“... Vậy hần... nói gì?” Tuấn Tú thanh âm có chút run rẩy, “Là cự tuyệt... đúng không?”

Nhìn vào mắt Tuấn Tú, Tại Trung có hơi khó nói, tuy rằng em trai vì tình yêu mà vô cùng khổ sở, nếu không phải của mình thì có cầu thể nào cũng không thuộc về mình... Nhất là chuyện phát sinh trên người Tuấn Tú, Tại Trung thà rằng bản thân tàn nhẫn cắt đứt ý niệm trong đầu nó cũng không muốn nó nghe thấy những lời khó nghe từ Hữu Thiên.

“Tuấn Tú, em nghe anh nói, đừng trông mong cậu ấy nữa... Xem cậu ấy như người xa lạ, được không?” Nói ra lời như vậy, trong lòng Tại Trung cũng không khá hơn tí nào, nhưng cậu phải tìm mọi cách đem những thương tổn giảm đến mức thấp nhất, dù sao đây cũng là em trai duy nhất của cậu, cậu muốn dùng tất cả những gì mình có để bảo hộ nó.

Cho nên nghe xong lời này rõ ràng Tuấn Tú có hơi sững sốt, sau đó lại hỏi: “Cái này, là những gì cậu ta nói?”

Tại Trung gật gật đầu nói: “Cậu ấy đối với em cho tới bây giờ đều không có loại cảm giác đó, tương lai cũng sẽ không có... Tuấn Tú, chúng ta không đáng buộc mình một chỗ như vậy, trên đời vẫn còn nhiều người tốt hơn, không chừng qua thời gian này em sẽ phát hiện chính mình căn bản không thích cậu ấy nhiều như em vẫn nghĩ...”

Tuấn Tú ngơ ngác ngồi dựa vào thành giường, những lời Tại Trung nói sau đó nó chẳng nghe được câu nào nữa, câu nói “Cậu ấy đối với em cho tới bây giờ đều không có loại cảm giác đó, tương lai cũng sẽ không có...”

như một đòn sét hung hăng đánh vào trái tim nó, khiến nó chưa kịp đề phòng bảo hộ bản thân, khiến cho tất cả những mong đợi nhỏ bé của nó trong nháy mắt vỡ tan thành bọt biển.

Đoạn đối thoại ở cầu thang hôm trước lại hiện ra trong đầu cậu...

“Cậu để cho tôi yên tĩnh, hiện tại tôi không muốn nhìn thấy cậu!”

“Hữu Thiên, nghe tôi nói... Tôi thật sự, thật sự từ trước tới giờ chưa hề nghĩ muốn lừa cậu... Là tôi thích cậu nên mới làm ra loại chuyện ngu ngốc như thế... Thật sự đều vì tôi thích cậu...”

“Cậu im đi! Cái gì mà thích chứ, tất cả đều là lừa dối?! Hừ! Dạng đồng tính luyến ái ghê tởm như cậu dựa vào cái gì nói thích tôi?! Cậu dựa vào cái gì lại nghĩ tôi cũng sẽ thích cậu? Thức tỉnh giấc mộng xuân thu của cậu đi!!”

“... Không phải vậy Hữu Thiên... Tôi không phải đồng tính luyến ái ghê tởm như cậu nói... Tôi không phải, thật sự không phải...”

...

“Tuấn Tú! Tuấn Tú em sao vậy? Sao lại khóc? Đừng dọa anh Tuấn Tú!” Tại Trung nhìn thấy Tuấn Tú không có dấu hiệu gì bỗng nhiên bắt đầu rơi lệ, trái tim cậu như bị bóp chặt, hận không thể hét vào hai tai mình. Con mẹ nó Kim Tại Trung mà nói cái gì vậy! Rõ ràng đã nói sẽ giảm thương tổn đến mức thấp nhất, con mẹ nó mà vừa làm gì nó chứ!

Tại Trung ôm chầm lấy Tuấn Tú, nhẹ nhàng vỗ về lưng nó nói: “Tuấn Tú, đau lòng thì cứ khóc lớn lên đi, không cần phải lặng lẽ khóc như vậy, khóc thành tiếng được không? Em cứ giữ dè nén trong lòng như vậy... Anh cũng rất khó chịu a...”

“... Hắn không thích Tuấn Tú của chúng ta căn bản là thiệt cho hắn... Tuấn Tú của chúng ta tốt bụng đáng yêu như vậy... Vì hắn mà suy nghĩ... như vậy...” Tại Trung nói nói một hồi cũng khóc lên. Cậu từng nói phải làm hậu thuẫn kiên cố nhất cho em trai mình nhưng lại không có cách nào tiếp tục nguy trang được nữa.

Đúng vậy, chúng ta sống trên thế giới này khó khăn như vậy, chỉ để đổi lấy một câu khen thưởng từ người khác hoặc đơn giản chỉ là một ánh mắt vui mừng, thậm chí giống như Tuấn Tú dè dặt nỗ lực âm thầm để ý một người như vậy, nhưng kết quả nó nhận được những gì? Không cần lý do đã bị cự tuyệt, bị chán ghét, bị xem thường... Chỉ cần họ không thích, đều có thể tìm được lý do hoặc vin vào đó làm thương tổn người khác.

Hết thấy những điều đó đều không có nguyên nhân, có thể nói, đây chính là quy luật thông thường nhất của thế giới này – bất công. Địa vị của bạn thấp, sẽ khúm núm, phải chấp nhận tất cả trách cứ của những người đứng trên mình. Bạn thích người đồng tính sẽ bị xã hội này khiển trách, bị người khác nói mình “ghê tởm”...

Đây là bài học xã hội này dạy cho chúng ta, rất tàn nhẫn nhưng cũng rất chân thật...

Mùa đông lạnh giá tùy ý len lỏi tràn vào Seoul, mang theo trong mình tất cả ác ý thương tổn đến hai anh em đang ôm nhau khóc kia.

Chỉ là, dù chúng ta có cô độc đến mấy, vẫn là đang chờ đợi một tia nắng ấm áp đến nhẹ nhàng hôn lên chúng ta, không phải sao?

27. Chương 15-1

Thủ đô Seoul, ngày 16 tháng 12, vào lúc 9 giờ 27 sáng.

Trịnh Duẫn Hạo không yên lòng đem phần văn kiện lật qua lật lại mấy lần, rốt cuộc vẫn phải buông bỏ.

Trên bàn làm việc đối diện chỉ còn lại một chiếc máy tính đơn độc, những thứ khác là hắt sau khi tới công ty nhưng không thấy Kim Tại Trung, đã lệnh cho người khác mang tất cả xuống văn phòng của tổ nghiên cứu.

Hắn cũng không biết mình đang suy nghĩ gì, chỉ là sau khi tới công ty không thấy cậu lại cảm thấy trong lòng nổi lên một chút phần nộ. Có thể ngày hôm qua bản thân hắn đã vô cớ gây sự, người chưa bao giờ nghĩ đem tình cảm trong trò chơi đưa tới trong hiện thực như hắn lại bất giác sa vào mà không thể giải thích được, thế nhưng hắn chính là càng không dám đối diện với lòng mình, rằng từng giây từng phút đều nhớ tới hình bóng của ai kia. Từ thế giới ảo xuyên tới hiện thực, người kia khiến cho những quy tắc của bản thân hắn từ trước tới nay đều bị phá vỡ. Thế nhưng khi bản thân đã không cẩn thận mà lún vào, đối phương lại dường như chỉ coi mình là kẻ để vui đùa.

Chuyện này đúng là nực cười biết bao, Trịnh Duẩn Hạo chưa bao giờ bị loại chuyện này chi phối đến tâm tình, lại có ngày bại trong tay kẻ khác, mà đối phương lúc này, căn bản cũng không biết hết thấy.

Ha, Trịnh Duẩn Hạo, mày còn có thể tính toán như đang mua bán thế à.

Lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, nhưng thủy chung cũng không nhận được một cuộc điện thoại nào, dù là một mẫu tin nhắn cũng không.

Trịnh Duẩn Hạo cũng nghĩ tới có nên gọi điện thoại hỏi cậu gì đang làm gì, thế nhưng lại không tìm được mà nhớ, hôm qua vừa mới mắng người ta một trận, không chừng hôm nay cậu ta vì thế mà mang thù không thêm đi làm.

Cũng được, như vậy có thể khiến cho trái tim được yên tĩnh, có thể chính trong khoảng thời gian này sẽ giúp cho hắn nhận ra tất cả chỉ là nhất thời rung động, chỉ cần cậu ta không còn xuất hiện trước mặt mình nữa, tất cả, sẽ trở lại đúng quỹ đạo của nó.

Sau khi để trợ lý mang cà phê đi vào, Trịnh Duẩn Hạo lại bắt đầu chuyên tâm làm việc.

Nhưng mà vừa mới uống một hớp cà phê, hắn lại có chút bất mãn muốn nôn.

Trịnh Duẩn Hạo bưng chén cà phê kinh ngạc rồi không khỏi ngẩn người, chỉ trong hơn một tháng này khẩu vị của mình đã thay đổi lớn như vậy, quả nhiên là vẫn không thể thích ứng được sao.

Bỗng nhiên điện thoại nội tuyến vang lên, Trịnh Duẩn Hạo thu hồi tâm tư tiếp nhận điện thoại.

“Tổng tài, buổi chiều 2 giờ có buổi họp thường niên của tập đoàn Diệp thị ở Phủ Sơn, ngài có đi không?”

Trịnh Duẩn Hạo sững sốt, lúc này mới nhớ tới vài ngày trước tập đoàn Diệp thị có gửi thư tới, hắn còn đang cân nhắc.

Trịnh Duẩn Hạo suy nghĩ một chút, nói: “Có, giúp tôi đặt một vé máy bay lúc 12h30.”

“Vâng, tổng tài. Nhưng mà, ngài muốn đặt mấy vé?”

“Hai vé.” Chợt nhớ tới cái gì đó liền sửa lời. “Một vé, một vé là đủ rồi.”

Nếu như Kim Tại Trung có ở đây, vậy sẽ mang cậu ta đi, bây giờ cậu không có ở đây, Trịnh Duẩn Hạo cũng không muốn mang trợ lý khác đi cùng. Đây cũng là một chút tư tâm của hắn.

Tại Trung sau khi thu xếp đưa Tuấn Tú về kí túc xá ổn thỏa, liền gấp gáp chạy tới công ty, trên đường đi cũng tranh thủ gọi điện cho Lục Tiểu.

“Cái gì? Tổng tài đều đem đồ của tôi ném xuống lầu dưới?” Kim Tại Trung ở trên xe taxi ghen ngào.

“Ừ, đều đem hết đồ của cậu vứt về đây, tổng tài tựa hồ rất tức giận, cậu rốt cuộc đã làm chuyện gì vậy?” Lục Tiểu bên kia điện thoại vừa cười vừa lo lắng hỏi.

Tại Trung xoa xoa mũi, thở dài: “Tôi cũng không biết nên nói như thế nào... Ai, có thể vì ngày hôm nay tôi trốn làm”. Nói đến đây, Tại Trung chính mình cũng không nhịn được cười thành tiếng, “Hai ngày nay tuy ngăn ngủ nhưng cũng đủ khiến cho cuộc sống của tôi đảo lộn, khiến cho một đồng người không vui...”

Lục Tiểu vội vã an ủi: “Cậu đừng nghĩ như vậy... Được rồi, khi trở về nhớ phải cùng tổng tài hảo hảo nói chuyện một chút, cũng không thể bởi vì ngày hôm nay cậu không đi làm mà lại ghi cho cậu một cái lỗi nặng như vậy a!” (Yoon: bạn LT nói hồng có sai =)) còn nhiều nguyên nhân sâu xa hơn a)

Kim Tại Trung gật đầu, mà ngấm lại có gật thì Lục Tiểu cũng không thể thấy, bật người “Ừ” một tiếng, hảo cảm đối với Lục Tiểu cũng tăng lên!

Thật may mắn, trên đời vẫn có nhiều người tốt quan tâm tới mình.

Khi Tại Trung tới công ty đã là 12 giờ, cậu đứng trước đại môn của công ty hít một hơi thật sâu ổn định tinh thần, nhắc nhở bản thân nhất định phải có thái độ thật tốt.

Nhưng vừa mới bước vào đại sảnh, liền thấy Trịnh Duẩn Hạo từ trong thang máy đi ra, Tại Trung thoáng cái ngây ngẩn cả người, mọi thứ trong đầu đều trở nên trống rỗng.

Trịnh Duẩn Hạo thời điểm thấy cậu cũng hơi chững lại, thế nhưng hẳn là người che giấu cảm xúc rất tốt, không nói một tiếng cũng không thêm liếc một ánh mắt, chậm rãi đi qua người Tại Trung.

Kim Tại Trung vào lúc Trịnh Duẩn Hạo sắp bước ra khỏi đại sảnh tinh thần rốt cục cũng quay trở lại, thất tha thất thiếu đuổi theo gọi: “Tổng... tổng tài!”

Bởi vì ở trong đại sảnh rất an tĩnh, vì vậy giọng nói vừa rõ ràng lại xen lẫn chút run run của Tại Trung lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả nhân viên, khiến bọn họ dừng công việc trên tay, mãi lo nhìn hai con người đang rượt đuổi nhau mà bước chân đều bị trì hoãn.

Trịnh Duẩn Hạo dừng bước, quay đầu lại diện vô biểu tình nhìn Tại Trung.

Tại Trung bị ánh mắt này nhìn tới, cước bộ hơi loạn choạng thiếu chút nữa quỵ mọp trên mặt đất.

“Tôi...” Tại Trung đứng ở cách đó không xa, “Tôi... tôi xin lỗi!” Tại Trung “tôi” nửa ngày cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể bất đắc dĩ nói một câu xin lỗi đi kèm cái cúi người 90 độ tiêu chuẩn.

Trịnh Duẩn Hạo cười nhạt một tiếng, xoay người rời khỏi đại sảnh, để lại một đám nhân viên hai mặt nhìn nhau còn có Tại Trung vẫn đang hối hận đứng đó.

Sau một lát cũng không thấy đối phương đáp lời, Tại Trung lại nghe được bên cạnh có một nhân viên hảo tâm nhắc nhở, “Tổng tài đã đi rồi...”

Tại Trung lơ đãng chớp mắt một cái, thân thể vốn đang căng thẳng bỗng nhiên như bị rút hết sức lực khê lung lỵ, cậu gắng gượng cơ thể, có chút lúng túng nhìn về phía cửa, quả nhiên, đã đi mất rồi...

Tại Trung hướng mọi người chung quanh cười nhẹ một cái, chỉ là, nụ cười này thật là khó coi.

“Không sao đâu, tổng tài 1 giờ 30 chiều sẽ lại tới công ty, cậu có thể ở đại sảnh chờ một lát”. Một nhân viên mới tới còn tưởng rằng Kim Tại Trung là người bên ngoài, hảo tâm nhắc nhở cậu.

Tại Trung khoát khoát tay, có chút vô lực chậm rãi đi về phía thang máy.

“Ai nha, tiên sinh cậu ở dưới lâu chờ, không thể đi lên.” Người nhân viên còn muốn ngăn cản Tại Trung.

Những nhân viên lâu năm ở xung quanh lập tức thấp giọng quát: “Cậu ta là thành viên của tổ nghiên cứu ở trên lầu, không biết thì ít mở miệng thôi!”

Cậu nhân viên lập tức im bặt.

Tại Trung kéo bước chân phù phiếm đi vào thang máy, theo thói quen nhấn lầu 16, qua hai giây như là nhớ tới cái gì đó, lại nhấn lầu 8.

Lên tới lầu 8, đi vào căn phòng mà cậu đã xa cách một tháng của tổ nghiên cứu, Tại Trung bỗng nhiên cảm thấy thật xa lạ.

Trước đây, bị tổng tài ép đưa lên tầng 16 chính bản thân mình không thích, hiện tại lại bị tổng tài vứt bỏ, từ tầng 16 ném trở về. Chuyển đổi từ một thói quen này sang một thói quen khác, Tại Trung cảm thấy mình cũng không phải là người có khả năng thích ứng với tất cả biến hóa như vậy.

Thế nhưng đối mặt với tất cả những biến hóa này, bản thân cũng không có cơ hội mở miệng để nói một câu hay thậm chí một chữ cự tuyệt, giống như một con rối, chỉ có thể để mặc cho người khác khống chế.

Buổi trưa trong phòng làm việc cũng không có ai, Tại Trung đem thùng đồ đạc đặt ở trên bàn ra sắp xếp lại, sau đó liền ngồi ngẩn người.

Tối gần 1 giờ chiều, các thành viên trong tổ nghiên cứu đều trở về.

“Ai nha? Thụ thụ!” Hàn Tư Tư ánh mắt nhanh nhạy, còn chưa bước vào phòng làm việc đã nhìn thấy Kim Tại Trung đang ngồi đó ngẩn người.

Những người khác cũng tới chào hỏi.

Đối mặt với những đồng nghiệp đã quen thuộc từ lâu, Tại Trung cũng chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười: “Mọi người đến rồi... Tôi, tôi cũng vừa mới đến.”

Lục Tiểu giúp cậu rót một chén nước: “Ăn cơm trưa chưa?”

Kim Tại Trung khẽ gật đầu: “Mọi người, thời gian này có khỏe không?”

“Cũng không tệ lắm. Được rồi, cậu nếu đã trở về, chúng tôi tối nay liền giúp cậu làm tiệc tẩy trần, được không?” Hàn Tư Tư suy nghĩ nhiều phương pháp, lập tức đề nghị.

“Đúng vậy đúng vậy! Đã lâu không được hát karaoke, cuồng hòng của tôi bị kìm nén hết nỗi rồi!” A Thành lập tức giơ hai tay tán thành.

Tiểu Hà tựa hồ không tình nguyện: “Có nhất thiết phải là hôm nay không... Tôi hôm nay có hẹn đám bạn cùng chơi CS rồi...”

Hàn Tư Tư tức giận đập cậu ta một cái: “Cậu đừng suốt ngày chỉ biết ngâm mình trong trò chơi! Thụ thụ của chúng ta khó khăn lắm mới có thể trở về, cậu một chút cũng không thể vì người bạn đồng nghiệp đáng thương của mình mà lếch ra ngoài hong khô được hay sao?”

Tiểu Hà bĩu môi, bất đắc dĩ đáp ứng.

Mấy người thương lượng mất nửa ngày lại không thấy Tại Trung có phản ứng gì, Hàn Tư Tư lập tức hỏi lại: “Thụ thụ”, cậu đừng nghĩ trốn đó nha!”

“Tôi... tôi hay là không nên đi a, hai ngày nay tôi đã làm nhiều chuyện khiến cho tổng tài tức giận rồi...”

“Ai bảo cậu cứ lằng nhằng!” Hàn Tư Tư dánh vè tiếc hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Đã hai ngày rồi mà còn chưa đi xin lỗi sao?”

“Vừa rồi gặp tổng tài ở đại sảnh tôi vốn định nói.... Cuối cùng lại vì căng thẳng mà nhất thời quên mất...”

“Vậy để chuyện đó qua buổi chiều đi! Nhưng mà trước tiên nói cho bọn tôi biết rốt cuộc cậu đã làm gì chọc giận tổng tài! Tôi vốn nghĩ cậu ít nhất phải 3 tháng sau mới trở về, không nghĩ tới chỉ mới hơn một tháng đã bị tổng tài đá xuống.”

Hàn Tư Tư là người thích nói thẳng, Lục Tiểu đã ý nhị đánh mất vài cái với cô nhưng cô cũng không chịu thu liễm lại một chút.

Ngược lại Tại Trung cũng không để ý đến chuyện đó, ngập ngừng đem những chuyện đã xảy ra hai ngày nay kể lại, bất quá chuyện giữa Tuấn Tú và Hữu Thiên được bỏ qua không nhắc tới.

Sau khi nghe xong, Hàn Tư Tư vuốt cằm ra vẻ bí hiểm: “Cậu là muốn nói, tổng tài đột nhiên trở nên kì lạ, đúng không?”

Tại Trung gật đầu: “Tối hôm qua anh ta nói chuyện rất kỳ cục, tôi trước trước sau sau suy nghĩ đến hơn nửa đêm cũng vẫn không nghĩ ra được mình đã làm gì khiến anh ta tức giận tới như vậy...”

Hàn Tư Tư tiếp tục vuốt cằm: “Nói như vậy, một người bỗng nhiên tức giận chỉ có hai lý do... Một là, cậu thực sự đã làm chuyện gì đó, bất quá chuyện này cậu không biết nhưng lại khiến hắn để tâm đồng thời cũng khó mở miệng!”

“Còn lý do kia thì sao?” Tại Trung hai mắt tỏa sáng, tuy rằng bình thường tư duy của Hàn Tư Tư giống như người sao Hỏa, thế nhưng đôi khi những phân tích của cô lại rất hữu dụng.

“Loại kia sao...” Hàn Tư Tư bỗng nhiên cười quỷ dị, “Đó chính là có ý định hành cậu!”

“Hành tôi?”

“Đúng vậy!” Hàn Tư Tư ra vẻ nghi ngờ, “Cậu nghĩ xem, một người vô duyên vô cớ muốn hành cậu là vì nguyên nhân gì?”

Tại Trung suy nghĩ một chút: “...Nhìn tôi khó chịu?”

Hàn Tư Tư liếc cậu một cái: “Với trình độ của tổng tài tôi thấy anh ta còn chẳng thèm khinh bỉ cậu!”

“... Rốt cuộc là còn nguyên nhân gì a?”

Hàn Tư Tư liền cười gian: “Theo tôi thấy tổng tài... căn bản là coi trọng cậu! Nhưng mà trong lòng hẳn lại cảm thấy không chấp nhận được, cảm giác bản thân coi trọng cậu là một chuyện rất mất thân phận! Vì vậy lý trí và tình cảm đan xen lẫn lộn khiến cho hắn phẫn nộ, mà kết quả chính là hành hạ cậu”

Tại Trung sau khi nghe Hàn Tư Tư phân tích không khỏi liếc cô một cái: “Tôi nghĩ cô đang khinh thường chỉ số thông minh của tổng tài.”

Những người còn lại cũng tán thành với ý kiến của Tại Trung, cảm thấy Hàn nữ vương rõ ràng đã bị hù kích ảnh hưởng quá lớn, suy nghĩ đã không thể cứu vớt được nữa rồi.

“Về mặt này của mấy người là có ý gì!” Hàn Tư Tư phẫn nộ, “Mấy người thử nghĩ mà coi, tổng tài mắng thụ thụ là người vô trách nhiệm, chẳng phải chính là muốn ám chỉ thụ thụ đã khiến cho tổng tài thần hồn điên đảo nhưng lại không chịu thừa nhận, một nam nhân đại trượng phu đương nhiên phải có trách nhiệm chủ động bày tỏ! Thật là cỡ nào kích tình a!”

Bốn người còn lại: “Nhân dân nước hủ lảng giềng hoan nghênh người a”

Mặc dù bên ngoài cười nói như vậy, trong lòng Tại Trung vẫn là nặng trĩu, cậu biết rất rõ, tổng tài tức giận căn bản không phải vì lý do này.

28. Chương 15-2

Tới giờ làm việc, Tại Trung đầu tiên bị Từ trợ gọi vào phòng làm việc mắng cho một trận, tiếp theo là bàn giao nhận lại công tác lúc trước, đợi đến khi Tại Trung rút được thời gian rảnh chạy lên lầu 16 lại nhận được tin tổng tài đã đi công tác.

Kim Tại Trung trong lòng bị thương, trái tim nhỏ bé không chịu được bị lung lay cuối cùng cũng rơi xuống vỡ tan!

Thơ thần trở lại phòng làm việc, nhìn thấy ánh mắt mong đợi của mọi người, Tại Trung lắc đầu cười khổ nói: “Tổng tài đã đi công tác rồi...”

Tất cả mọi người đều sững sốt, trong lòng lặng lẽ mặc niệm cho cậu.

Tan làm, Tại Trung vốn muốn chuồn êm về nhà, ai ngờ vẫn là bị bắt Hàn Tư Tư bắt được.

“Muốn chạy đi đâu? Đêm nay cậu đừng nghĩ sẽ chạy được!” Hàn Tư Tư ôm lấy cổ Kim Tại Trung, dùng sức túm cậu vào trong xe của Lục Tiểu.

“Tôi... tôi phải về chơi game a...” Kim Tại Trung mượn cớ lấp liếm cho qua.

“Cậu từ khi nào lại giống Tiểu Hà như vậy? Không chơi game một ngày sẽ chết sao!”

“Tôi còn phải cùng nữ thần của tôi giải thích nữa...”

“Giải thích cái rắc a! Chú rể mắt tích trong lễ kết hôn, lên game khẳng định sẽ bị truy sát...”

“...”

Sau cùng, Tại Trung vẫn là ngoan ngoãn chui vào trong xe.

Năm người bọn họ mua rượu và đồ ăn vặt rồi mang tới KTV.

“Ai ya! Trước tiên hát một bài đã! Không được ăn vụng! Nhất là cậu đó Hà bunn xin!” Hàn Tư Tư cầm micro nhảy lên sô pha chỉ vào Tiểu Hà đang lén ăn vụng.

Tiểu Hà vô tội không thể làm gì khác hơn là buông đồ ăn vặt, mưu đồ đi mở rượu uống giải khát.

“Rượu cũng không cho uống! Phải hát hai bài rồi mới được mở!” Hàn Tư Tư khế vào tay của Tiểu Hà.

Nguyên bản Tại Trung vốn thận trọng ngồi ở trong góc, thấy tất cả mọi người bắt đầu điên điên khùng khùng ca hát, trong lòng cũng nổi lên chút hào hứng.

“Hàn Tư Tư! Cô không được chọn mấy bài của Big Bang nữa đó! Lần trước cô khiến cho bọn họ rống cả đêm, mà chả có câu nào ra câu nào cả!” A Thành nhìn một đám người đang hợp ca liền tức giận.

Hàn Tư Tư lườm A Thành, bỗng nhiên hô lên: “Thụ thụ, cậu hát bài nào, tôi giúp cậu chọn!”

Tại Trung lúc này đang lục lọi túi đồ ăn vặt, đột nhiên bị điểm danh sợ đến tay run một cái: “Cô, cô tùy tiện chọn...” Dù sao tôi cũng không biết hát...

Hàn Tư Tư đọc nhanh như gió, chợt thấy hai bài hát: Tuyệt thế tiểu thụ, Tuyệt thế tiểu công.

Ủ... Rất phù hợp với thụ thụ nha ~~!

Vì vậy, cuộc tụ hội của phòng nghiên cứu – biệt danh tự xưng tiệc rượu mừng Tại Trung trở về – cứ như vậy, vô cùng náo nhiệt, bắt đầu.

Kim Tại Trung ngồi trên ghế nhìn Hàn Tư Tư điên cuồng gào thét liên tục, vừa ăn vặt vừa đẩy vai Lục Tiểu nói: “Cô ấy có thể nói chuyện được sao?”

Lục Tiểu nhấp một ngụm rượu cười nói: “Tôi nhớ tới tuần trước, khi đó phòng làm việc của chúng ta rất an tĩnh.”

Kim Tại Trung: “...”

Lại quay đầu nhìn hai vị hán tử hai bên trái phải của hai người.

Được rồi, hai người đó là đang ôm bình rượu tu ừng ực...

Kim Tại Trung cũng cầm lấy một chai rượu trắng, mở nắp rồi cùng Lục Tiểu cụng ly.

“Tại Trung a, hôm nay chơi cho thoải mái đi, phiền não gì rồi cũng sẽ được giải quyết!” Lục Tiểu nhìn Tại Trung chân thành nói một câu.

Tại Trung uống một hớp rượu, trả lời: “Tôi sẽ...”

Buổi hát KTV sau cùng lại biến thành cuộc thi so tửu lượng, trong năm người ngoại trừ Lục Tiểu bởi vì còn phải lái xe nên chỉ uống có 2 ly, đám người còn lại đều say tới bất tỉnh nhân sự.

Đội bọn họ ăn uống hát hò xong cũng đã tới khuya, Lục Tiểu nhìn một đám người say xỉn nằm la liệt trên ghế, bất đắc dĩ thở dài.

Hắn vừa định diu mọi người ra bên ngoài, đột nhiên lại nghe thấy Tại Trung đang nằm úp sấp trên ghế salon ô ô nói gì đó.

“Cái gì? Tại Trung cậu muốn nói gì?” Lục Tiểu đẩy đẩy Tại Trung.

“Vì sao... vì sao...” Kim Tại Trung mơ mơ màng màng lập đi lập hai từ này, trong thanh âm còn mang theo chút nức nở.

Lục Tiểu cười cười cho rằng cậu đang nói mớ, cho nên cũng không để ý nữa, bước tới nâng Hàn Tư Tư ra ngoài.

Chờ cho đến khi hắn trở lại để mang người tiếp theo ra, lại thấy Tại Trung trên tay cầm một chiếc điện thoại đang không ngừng đổ chuông mà phát ngốc.

Lục Tiểu tiến tới nhìn, hỏi: “Tại sao lại không nhận điện thoại?”

Trên màn hình là ba chữ: “Tên độc tài”.

Lục Tiểu nhìn thấy vừa buồn bực vừa buồn cười: tên nhóc này đặt tên đủ sâu sắc a.

Tại Trung vẫn tiếp tục nhìn chòng chọc điện thoại di động, rồi bỗng nhiên như người bị phỏng tay mà đánh rớt điện thoại xuống sàn nhà.

“Ai nha, sao lại để rơi a.” Lục Tiểu nhanh tay nhặt lên, lại nhìn Tại Trung vẫn còn đang ngơ ngác, bất đắc dĩ thay cậu nhận điện thoại.

“Alô, ai...”

“Kim Tại Trung, cậu đang làm trò quỷ gì vậy?” Câu nói của Lục Tiểu cứ như vậy bị người bên kia điện thoại cắt đứt.

“Thật xin lỗi, tôi không phải là Tại Trung, cậu ta hiện tại... Ừm, không tiện nghe điện thoại.” Lục Tiểu cân nhắc cách chọn từ để diễn tả.

Mà người ở bên kia điện thoại không ai khác chính là người đang phải ở Phủ Sơn để tham gia cuộc họp hội đồng hàng năm của Diệp Gia – Trịnh Duẩn Hạo.

“Không tiện? Anh là ai? Cậu ta vì sao lại không tiện?” Trịnh Duẩn Hạo bỗng nhiên khẩn trương.

Vừa rồi hắn còn đang ở trong tiệc rượu cùng đối tác nói chuyện phiếm, đột nhiên lại thấy điện thoại di động rung lên, hắn lấy ra xem thì thấy là do Tại Trung gọi tới, vốn là định tắt đi, nhưng không biết tại sao bàn tay lại bất giác nhấn tiếp nhận. Thế nhưng sau khi nhận lại không nghe thấy âm thanh gì, qua 2s hắn nhận không được đang định mở miệng nói, đột nhiên lại nghe thấy đầu dây bên kia thấp thoáng truyền tới tiếng khóc nức nở cùng một câu nói.

< tôi=“” ghét=“” anh...=“” >

Trịnh Duẩn Hạo sửng sốt, hiển nhiên là không ngờ tới sẽ nghe được điều này từ chính miệng Tại Trung.

Nhưng đối phương cũng không để cho hắn có cơ hội phản ứng, bởi vì xong khi nói xong câu kia, Kim Tại Trung liền trực tiếp cúp điện thoại.

Trịnh Duẩn Hạo vẫn còn đang trong cơn kinh hoàng ngay liền tỉnh lại, lập tức gọi lại.

< tôi=“” là=“” đồng=“” nghiệp=“” của=“” cậu=“” ấy...=“” >

< tốt,=“” tôi=“” là=“” trịnh=“” duẩn=“” hạo.=“” >

Lục Tiểu ngay lập tức bị ghen, vốn những lời định nói đã gần lên tới miệng lại phải nuốt vào trong, thậm chí hận bản thân sao lại ngu ngốc tiếp nhận cuộc điện thoại này!

Kim Tại Trung tôi nhất định phải mách cho tổng tài biết! Rằng cậu dám lưu tên của anh ta trong điện thoại là: “Tên độc tài”!! Con mẹ nó cậu đây là đào mồi sẵn cho bạn nhỏ đồng bọn lương thiện của cậu đấy à.

Trịnh Duẩn Hạo thấy người bên kia điện thoại đột nhiên im lặng, liền mở miệng trước: < mọi=“” người=“” đang=“” ở=“” đâu?=“” >

Lục Tiểu vất vả tìm lại lý trí và thanh âm của mình, điều chỉnh tâm trạng của mình một chút, nghiêm chỉnh trả lời: < chúng=“” tôi=“” đang=“” ở=“” bên=“” ngoài=“” tiến=“” hành=“” một=“” vài=“” hoạt=“” động=“” tiêu=“” khiển,=“” tổng=“” tài.=“” >

Trịnh Duẩn Hạo : < ...kim=“” tại=“” trung,=“” cậu=“” ấy=“” rốt=“” cuộc=“” đang=“” làm=“” gì?=“” >

Lục Tiểu quay đầu lại nhìn Tại Trung, lúc này mới phát hiện trên mặt cậu có vệt nước mắt, hàng lông mi dài cũng đã ướt nhẹp, vì vậy mà mắt bình tĩnh bất giác tiến lên hỏi Tại Trung một câu: < cậu=“ sao=“ lại=“ khóc?=“>

Kim Tại Trung vẫn còn đang trong trạng thái mơ mơ màng màng nên không để ý, thế nhưng Trịnh Duẫn Hạo bên kia điện thoại lại nghe được rất rõ ràng.

< khóc?=“ chuyện=“ gì=“ đã=“ xảy=“ ra?=“ cậu=“ mau=“ giải=“ thích=“ rõ=“ ràng=“ cho=“ tôi!=“> Trịnh Duẫn Hạo gấp đến độ ngay cả giọng nói cũng thay đổi.

Lục Tiểu bị Trịnh Duẫn Hạo rống một tiếng khiến cho hần cũng rối loạn, một bên vừa muốn đi xem Tại Trung rốt cuộc làm sao, một bên lại phải trả lời rõ ràng cho Trịnh Duẫn Hạo, cuối cùng cũng chỉ có thể lấp bấp trả lời: < cậu...=“ cậu=“ ấy=“ uống=“ say...=“ tôi=“ cũng=“ không=“ biết...=“>

Trịnh Duẫn Hạo nghe được trái tim cảm thấy như muốn nổ tung, hần cùng với tổng tài tập đoàn Diệp thị nói lời tạm biệt rồi vội vã cầm áo khoác chạy ra sân bay.

< mọi=“ người=“ đang=“ ở=“ đâu?=“>

< ở...=“ ở=“ bên=“ ngoài...=“>

< tôi=“ muốn=“ địa=“ điểm=“ chính=“ xác!=“>

< a...=“ ktv...=“ ở...=“ ở=“ lâu=“ bốn,=“ số=“ phòng...=“ phòng=“ 8820...=“>

< được,=“ đợi=“ tôi=“ hai=“ tiếng...=“ không,=“ nửa=“ giờ,=“ tôi=“ sẽ=“ tới=“ đón=“ cậu=“ ấy=“>

< ...=“ thế=“ nhưng,=“ đã=“ hết=“ giờ=“ rồi...=“ chúng=“ tôi=“ hát=“ xong=“ chuẩn=“ bị=“ về...=“>

< thế=“ này=“ đi,=“ cậu=“ về=“ trước=“ đi,=“ nói=“ với=“ nhân=“ viên=“ ở=“ đó=“ một=“ tiếng,=“ bảo=“ gian=“ phòng=“ đó=“ tạm=“ thời=“ không=“ được=“ cho=“ người=“ khác=“ thuê!=“>

< ...=“ vâng...=“>

< cậu=“ ấy=“ hiện=“ tại=“ sao=“ rồi?=“>

< hình=“ như=“ đang=“ ngủ...=“>

< nhớ=“ kỹ=“ trước=“ khi=“ rời=“ đi=“ tìm=“ cái=“ gì=“ đó=“ đáp=“ cho=“ cậu=“ ấy=“ khỏi=“ lạnh,=“ tôi=“ cúp=“ trước=“ đây.=“>

< ...=“ vâng...=“>

Vì vậy, sau khi cúp điện thoại Lục Tiểu hoàn toàn bị choáng váng.

Cẩn thận suy nghĩ lại cuộc nói chuyện vừa rồi với Trịnh Duẫn Hạo, Lục Tiểu cảm thấy hình như mình đã nắm bắt được điều gì đó!

Tổng tài vừa rời dường như... rất quan tâm đến Tại Trung!

Chẳng lẽ mọi chuyện đúng như Hàn Tư Tư đã nói...

Hần cũng biết chuyện này rất khó tin, nhưng mà hần cũng hiểu nếu tất cả chuyện này đều là sự thực, thì không thể nhiều lời.

Lục Tiểu bắt đầu dĩ cười, quyết định trước hết giải quyết đồng lộn xộn trước mắt, sau khi giải quyết xong, Lục Tiểu liếc nhìn Tại Trung còn đang ngủ miên man, lần thứ hai vì cậu trong lòng mặc niệm.

Ai, ai ngờ được người bên cạnh tổng tài lại thâm sâu như nước vậy a.

29. Chương 16-1

Khi Trịnh Duẩn Hạo chạy tới KTV đã là 11 rưỡi đêm.

Vốn hắn đặt vé máy bay chuyến lúc 9h tối, ai biết chuyến bay lại bị lùi lại mất nửa tiếng, đợi đến lúc máy bay hạ cánh cùng thời gian hắn chạy tới KTV, đã là hai tiếng sau.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, Trịnh Duẩn Hạo rất nhanh tìm được phòng 8820.

Trong phòng chỉ còn ánh đèn mờ mờ, cả một không gian rộng lớn chìm trong yên tĩnh, Kim Tại Trung đang nằm nghiêng ở trên ghế salon, trên người đắp một cái chăn mỏng.

Trịnh Duẩn Hạo nhẹ nhàng đi tới gần, vốn muốn đánh thức cậu dậy, thế nhưng khi tới gần lại nghĩ thấy được mùi rượu nồng đậm, lại nhìn thùng rác bên cạnh chất đầy một đồng chai rượu trắng.

Hắn không thể làm gì khác ngoài từ bỏ việc đánh thức cậu, Trịnh Duẩn Hạo ném chiếc chăn mỏng trên người Tại Trung cho người phục vụ, còn mình chuẩn bị ôm Tại Trung đứng lên.

Mà lúc này, người phục vụ đã nín nhịn đứng bên cạnh một lúc cũng lên tiếng.

“Quý khách, mong anh lần sau có thể nhắc bạn của mình không nên mang rượu đến chỗ của chúng tôi được không? Chúng tôi ở đây thiết bị trao đổi không khí không được tốt...Như vậy sẽ gây phiền phức cho chúng tôi...”

Trịnh Duẩn Hạo vừa mới ôm lấy Kim Tại Trung, nghe mấy lời này liền liếc mắt nhìn người phục vụ nói: “Lần sau?” Lại nhìn Tại Trung trong lòng, “Cậu còn muốn có lần sau?”

Người phục vụ vốn còn định nói gì đó, thấy ánh mắt của hắn liền lập tức im lặng.

Mẹ nó! Đầu năm nay người làm việc ở KTV cũng không ít lần bị khách hàng quát mắng, đôi khi bọn họ còn có thể quát lại khách hàng.

Nhưng mà không hiểu sao, chỉ là một cái liếc mắt nhàn nhạt của người đàn ông này lại khiến cho cậu ta cảm thấy sợ hãi.

Người phục vụ bất đắc dĩ chỉ có thể im lặng giúp Trịnh Duẩn Hạo mở cửa xe, còn nói: “Hoan nghênh quý khách lần sau lại tới...”

Trịnh Duẩn Hạo vừa mới đặt Tại Trung vào ghế sau của taxi, Kim Tại Trung đang ngủ say lại bỗng nhiên mở miệng lẩm bẩm.

Còn tưởng rằng cậu ta sắp tỉnh lại, không nghĩ tới Tại Trung lại đột nhiên ngồi bật dậy cúi xuống nôn ra, hai mắt vẫn còn nhắm lại.

Trong nháy mắt, hai người còn lại trên taxi đều cứng người.

Chờ cho tới sau khi Tại Trung trở lại chỗ ngồi, tài xế taxi mới miễn cưỡng lên tiếng.

“Quý, quý khách...Tôi có thể từ chối đón khách...”

Trịnh Duẩn Hạo: “Nôn thì cũng nôn xong rồi.”

Tài xế: “...”

Vì vậy, Tại Trung cứ như vậy bình yên vô sự bị đưa tới căn hộ của Trịnh Duẩn Hạo.

Trịnh Duẩn Hạo sau khi thanh toán xong tiền xe và tiền rửa xe thì ôm Tại Trung xuống, tài xế ngay lập tức nhấn ga phóng đi thật nhanh.

Trịnh Duẩn Hạo nhìn chiếc xe dần đi xa, lại nhìn Tại Trung đang hôn mê bất tỉnh trong lòng, khe thở dài: “Cậu ngoài việc chỉ biết gây phiền phức cho tôi, còn có thể làm gì nữa?”

Trong phòng bếp đèn điện sáng trưng, một chiếc nồi chưa từng được sử dụng qua lại đang bốc hơi nghi ngút. Mà trong một gian phòng cách đó không xa...

Trịnh Duẩn Hạo đem khăn mặt nhúng vào nước nóng, sau đó vắt khô rồi xoa lên mặt Tại Trung.

Bởi vì trong phòng có mở điều hòa, mà đây đối với một người đang say rượu như Kim Tại Trung chính là một sự dằn vặt.

“Um...”

Trịnh Duẩn Hạo đang lau mặt cho Tại Trung thấy vậy liền dừng tay lại, hỏi: “Sao vậy?”

Tại Trung dường như rất khó chịu, cả khuôn mặt đều ửng đỏ.

Trịnh Duẩn Hạo sợ cậu lại giống như lần trước đột nhiên phát bệnh, vội vã ấn vào huyệt nhân trung để đánh thức Tại Trung, thủ pháp này là hắc học được từ một vài người bạn Trung Quốc.

Đương nhiên biện pháp này vô cùng hữu ích, hai con mắt còn đang nhắm chặt của Tại Trung lập tức mở ra.

Cậu không thấy rõ người trước mắt, đôi mắt vẫn còn bị một tầng sương mờ bao phủ, nhưng mà cảm giác này thật ảm áp... Giống như đôi bàn tay của mẹ trước đây, đôi mắt của mẹ, giọng nói của mẹ, khiến cho Tại Trung muốn dựa dẫm, bản thân cũng không cưỡng lại được mà ý vào...

Cậu cảm thấy mình nhất định là đang nằm mơ, ba mẹ đều đã qua đời từ lâu, một mình cậu vất vả nuôi Tuấn Tú cũng đã nhiều năm rồi, làm sao còn có thể gặp được bọn họ...

Thế nhưng giấc mơ này thật là đẹp, làm cho cậu muốn khóc, muốn được cưng chiều, tựa như lúc còn bé hay đưa ra những yêu cầu vô lý, ba mẹ cũng sẽ không từ chối...

Tại Trung không kìm nổi lòng vươn tay ra, muốn chạm đến giấc mộng thân tình, muốn giữ lại giấc mơ ảm áp này...

Lúc bàn tay Tại Trung chạm vào khuôn mặt của Trịnh Duẩn Hạo lại khiến cho hắc nhất thời sửng sốt, hắc có chút không tin được chuyện gì đang xảy ra, thế nhưng bản năng của thân thể đã đi trước một bước, hắc cầm lấy hai tay của Tại Trung, nhìn vào mắt của cậu hỏi một câu: “Tôi là ai?”

Tại Trung ý thức tuy vẫn còn mơ màng, thế nhưng vẫn có thể nghe thấy được tiếng nói, vì vậy trả lời dứt quãng: “...Mẹ...mặt của mẹ...nhỏ đi a...”

[Mika: chết cười:v:v]

Mẹ cái đầu nhà cậu! Mặt nhỏ đi mà còn dám gọi là mẹ! Còn cười! Cười cái gì! Mặt cậu có vấn đề rồi!

Trong lòng Trịnh Duẩn Hạo không ngừng rít gào như lang sói, hắc cảm giác mình trời sinh ra là để chịu ngược! Trong trò chơi phải làm nữ thần trong lòng cho người ta còn chưa nói, cũng coi như là hắc tự nguyện. Thế nhưng bị người say gọi là mẹ?! Quả thực... không thể nào mà nhẫn nhịn được!!!

Trịnh Duẩn Hạo đẩy tay Tại Trung ra khỏi mặt, hắc muốn cái loại không khí ảm áp thiện lương này phải dừng lại đúng lúc.

“Kim Tại Trung, cậu tỉnh lại cho tôi.” Lời nói không mang theo một chút ôn nhu xuất phát từ trong miệng của Trịnh Duẩn Hạo, sau đó cấp tốc bay tới tai Tại Trung, rồi chuyển tới đại não.

Vì vậy Tại Trung vốn đang trong cơn mê man bồi hồi hưởng thụ cảm giác ảm áp ngay lập tức triệt để tỉnh lại, xoa xoa hai mắt.

Mà cho đến khi cậu nhìn rõ “người mẹ” trước mặt là ai, Kim Tại Trung ngay cả canh giải rượu cũng không cần uống đã tỉnh.

“Trịnh Duẩn Hạo?!”

30. Chương 16-2

Được rồi, thu lại lời nói lúc trước, Kim Tại Trung cậu ta... còn chưa thực sự tỉnh táo, chỉ ít nghe cậu hô lên ba chữ “Trịnh Duẩn Hạo” là đủ hiểu rồi...

Trên trán Trịnh Duẩn Hạo hiện lên ba sợi hắc tuyến, lời định nói cũng bị nghẹn lại trong cổ họng.

Kim Tại Trung thấy sắc mặt bất thiện của Trịnh Duẩn Hạo, ngay lập tức ngượng ngùng sửa lại: “A không phải... Tổng tài sao anh lại ở đây?”

Tôi tại sao lại ở chỗ này? Đây là nhà của tôi, tôi không ở đây thì ở đâu?

Nhưng mà Trịnh Duẩn Hạo cũng lười giải thích, trực tiếp đem khăn mặt ném thẳng vào mặt Tại Trung: “Cậu đi tắm đi.”

Bất tri bất giác gật đầu, Tại Trung lại nhìn khăn mặt trong tay, đột nhiên hỏi: “Tổng tài, anh không phải đang ở Phủ Sơn sao?”

Trịnh Duẩn Hạo đang mở cửa chuẩn bị xuống phòng bếp xem canh khê ngừng lại trong giây lát, nhưng hẳn cũng không nói gì xoay người đóng cửa lại, lưu lại Tại Trung đang vô cùng bối rối cùng nghi hoặc.

Tại phòng bếp, Trịnh Duẩn Hạo luống cuống tay chân đem nồi canh đã sôi trào bắt xuống, vừa mới chuẩn bị múc ra lại thấy Tại Trung đầu tóc ướt nhẹp đi tới, cậu có chút lo sợ đứng ở trước cửa nói: “Tổng tài... Cảm, cảm ơn anh trễ thế này còn tới đón tôi... Tôi vừa cùng đồng nghiệp nói chuyện điện thoại, cậu ấy nói là đã kính nhờ anh tới đón tôi... Thực sự, thực sự rất cảm ơn anh.”

Rõ ràng có thể nhận ra, Kim Tại Trung đối với hành vi gọi điện thoại quấy rầy Trịnh Duẩn Hạo khi còn đang ở KTV của chính mình đã quên mất không xót một mảnh, mà đồng chí Lục Tiểu mà trong lúc vô tình phát hiện cũng hiểu rõ tâm tư của tổng tài, đã sắp đặt một lý do vừa thỏa đáng lại không làm ảnh hưởng tới hình tượng của tổng tài, kín đáo nói cho Tại Trung.

Trịnh Duẩn Hạo vừa nghe vậy trong lòng liền thấy an tâm, giả vờ trấn định mà thuận theo câu nói của Tại Trung mà trả lời, thay đổi một chút “lịch sử”: Ủ, tôi vừa lúc từ Phủ Sơn trở về, đồng sự của cậu nhờ tôi tới đón cậu, nhưng mà tôi thấy cậu say như vậy có về nhà cũng không có ai chăm sóc, nên đã đưa tới nhà tôi.”

Thật là một lý do vô cùng thỏa đáng! Trịnh Duẩn Hạo nhìn Tại Trung trước mặt đã cảm động đến rơi nước mắt, không nịn được ở trong lòng vỗ tay khen ngợi bản thân.

Tại Trung cũng không tiếp tục câu nệ, nhìn nồi canh đang bốc khói nghi ngút cách đó không xa hỏi một câu: “Đó là canh đậu sao?”

Trịnh Duẩn Hạo đang đứng trong phòng bếp lập tức gật đầu, đưa cho cậu một cái muôi rồi nói: “Cậu nếu muốn uống thì tự mình rót, bát ở trong tủ, tôi đi tắm đây.” Nói xong liền rời khỏi phòng bếp bừa bộn.

Tại Trung tiếp nhận muôi còn nói cảm ơn, sau đó thuần thục dùng muôi múc một miếng canh nhỏ, muốn nếm thử độ mặn nhạt ra sao.

Thế nhưng ngay ở ngụm đầu tiên, Tại Trung không biết nên nói thế nào, tổng tài căn bản là... không hề cho muối!

(Mika: Quả là không thể kỳ vọng gì được mà =))) may là không phải mặn chát là được rồi, nhạt còn chữa nổi, mặn thì tiêu luôn =)))

Được rồi, đều là đàn ông độc thân có thể hiểu được đối với một người đàn ông độc thân hoàng kim như tổng tài đại nhân, nấu nướng và vân vân, luôn luôn sẽ có một giai đoạn như vậy đúng không?

Thế nhưng...

Vì sao ngay cả hạt đậu cũng không thềm bóc vỏ! Không biết làm canh đậu có thể tới quán ăn mua một phần cũng được mà! Vì sao anh nhất định muốn khiêu chiến với canh đậu...

Tại Trung thật là muốn đập muôi!

Nhưng mà sau khi thở dài, cậu cũng chỉ có thể im lặng thêm muối và gia vị sau đó múc ra bát.

Hỏi vì sao?

Canh này dù sao cũng là tổng tài nấu cho mình, cho dù nó có là độc dược cũng phải uống hiểu không?! Hơn nữa bản thân cũng đã khiến cho tổng tài không vui, nếu anh ta đã hạ cho mình một cái thang để đi xuống

như vậy đương nhiên bản thân phải biết nắm bắt cơ hội và đem tim móc ra cho anh ta nhìn một cái để bày tỏ lòng trung thành a!

Kim Tại Trung cầm đũa, ngồi cạnh bàn ăn canh đậu, thuận tiện đem những chuyện cần giải thích lúc trưa xem xét lại một lần nữa. Dù sao cũng nên nói mọi chuyện cho rõ ràng, vừa tốt cho mình lại không uống chút nhân tình của tổng tài.

Ai nha, suy nghĩ lại, hình như từ lúc gặp nhau đến giờ cậu liên tục gây phiền phức cho anh ta, bản thân cậu vốn nên bị đuổi việc thẳng thừng thế nhưng đối phương lại vẫn bao dung...Tuy rằng lúc nào đối phương cũng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cậu, thế nhưng không thể phủ nhận anh ta thực sự là một tổng tài tốt, chí ít là với cậu...

Tại Trung vốn còn đang canh cánh trong lòng chuyện nồi canh đậu, thế nhưng càng suy nghĩ lại càng cảm thấy Trịnh Duẩn Hạo thực sự là một người tốt, càng ngày càng tốt, thật giống như một người bạn vẫn cho rằng người đó là người xấu nhưng trong lúc vô tình lại phát hiện ra đó lại thực sự là một người tốt luôn che dấu mình dưới cái vỏ lạnh lùng, khiến cho Tại Trung phải thay đổi suy nghĩ về đối phương.

Đợi cho đến khi Tại Trung uống xong canh thì Trịnh Duẩn Hạo cũng vừa tắm rửa xong, thuận tiện ném một cái khăn mặt lên đầu Tại Trung: “Không muốn bị cảm mạo thì đem tóc lau khô đi.”

Trước mặt Tại Trung đột nhiên tối sầm, cậu im lặng kéo cái khăn ở trên mặt xuống, sau đó dè dặt hỏi Trịnh Duẩn Hạo: “Chuyện này... Tổng tài, anh có muốn uống canh không? Trong nồi vẫn còn một ít...”

Trịnh Duẩn Hạo liếc nhìn bát canh còn dư lại một ít của Tại Trung, suy nghĩ một chút rồi nói: “Không cần.”

Được rồi, có lẽ tổng tài cũng cảm thấy không tiện...

Tại Trung lại im lặng uống nốt ngụm canh cuối cùng, tiếp theo thì liền do dự có nên nói ra những điều mà cậu đã suy nghĩ hay không.

Thế nhưng khi ngẩng đầu lên lại thấy Trịnh Duẩn Hạo đang nhìn mình chăm chăm, tuy nhiên khi đường nhìn của hai người đối diện nhau thì hần lập tức lúng túng nhìn sang hướng khác.

Vì vậy, bầu không khí dần trở nên kì lạ...

“Tôi, trên mặt tôi có cái gì sao?” Kim Tại Trung ngơ ngác khẽ vuốt mặt.

Trịnh Duẩn Hạo mất tự nhiên nhìn cậu một cái, trong lòng lại tự khinh bỉ bản thân một lần, Trịnh Duẩn Hạo mi cũng đã lớn cả rồi còn ra vẻ ngây thơ cái gì nữa!

“Không có gì... Được rồi, tại sao sáng nay cậu lại tới muộn?”

Muộn? Hóa ra tổng tài vẫn còn nhớ tới chuyện này.

Tại Trung chà xát hai bàn tay ngược ngừng nói: “Tôi tới thăm em trai.”

Trịnh Duẩn Hạo có chút kinh ngạc: “A? Thăm em trai mà mất hơn một ngày, còn có tới hôm qua...” Trịnh Duẩn Hạo ngay lập tức ngừng lại.

Kháo, thiếu chút nữa là nói hổ rồi!

“Hả? Tối hôm qua?” Tại Trung sững sốt, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều mà nói tiếp: “Tổng tài anh thật lợi hại nha, tôi hôm qua đúng là đi thăm em trai, bởi vì...đã xảy ra chút chuyện...”

Sự cô đơn trong giọng nói cùng ánh mắt bất an của Tại Trung cũng không thoát khỏi ánh mắt tinh tường của Trịnh Duẩn Hạo.

“Xảy ra chuyện gì? Chuyện gia đình?”

Tại Trung cắn môi gật đầu, nhưng ngay lập tức lại cười trừ: “Tổng tài anh không cần phải quá để ý đâu, chỉ là chút chuyện nhỏ nhặt...”

Không có chuyện gì lớn mà bộ dạng cậu như vậy sao, cậu cho là tôi bị mù chắc?!

Trịnh Duẫn Hạo cũng chậm rãi trả lời: “Tôi mong muốn nhân viên của mình có thể thành thật với tôi, có chuyện gì khó khăn cũng có thể nói cho tôi biết, dù sao mỗi một cá nhân luôn nỗ lực công tác đều xứng đáng được nhận giúp đỡ. Hơn nữa, cậu còn là trợ lý của tôi!”

A? Tổng tài anh đã quên rồi sao, anh đã cắt chức trợ lý của tôi rồi mà!

“Tôi...thực sự...không có gì!” Tại Trung bị ánh mắt của Trịnh Duẫn Hạo làm cho cả người đều không được tự nhiên, càng không nói nên lời.

Nhìn ra sự bối rối của Tại Trung, Trịnh Duẫn Hạo lại càng tin tưởng mọi chuyện không hề đơn giản như vậy, hẳn muốn biết, chuyện gì cũng đều phải biết, tất cả những chuyện đã xảy ra với Tại Trung lại càng phải nắm chắc trong tay.

Thích một ai đó mà bản thân lại hoàn toàn không biết gì về người đó không phải rất đáng buồn sao? Trịnh Duẫn Hạo không biết làm loại chuyện không dễ dàng nắm bắt này, bởi vì ngay từ lúc bắt đầu nó luôn khiến cho hắn bất an.

Trịnh Duẫn Hạo đi tới trước mặt Tại Trung, hai tay chống lên bàn cúi người nhìn cậu nói: “Kim Tại Trung, tôi mong muốn cậu dù có bất cứ chuyện gì cũng đều có thể nói với tôi, không để tôi phải hoài nghi, được không?”

Cậu nói như mang theo ma lực khiến cho nội tâm đầy bất an của Tại Trung dần bình tĩnh trở lại, cậu nhìn Trịnh Duẫn Hạo gần trong gang tấc, có chút nghi hoặc:“...Vì sao? Tại sao lại muốn tôi mọi chuyện đều phải nói cho anh biết?”

Trịnh Duẫn Hạo nhẹ giọng cười: “Vì sao? A...Bởi vì tôi không muốn người tôi thích ở một nơi nào đó mà tôi không thể thấy được trải qua những sự việc mà tôi không hề hay biết.”

“Người anh thích?” Kim Tại Trung ngơ ngác.

“Đúng, người tôi thích.” Nói xong, Trịnh Duẫn Hạo chậm rãi cúi người, Kim Tại Trung vừa mới ý thức được chuyện gì sẽ phát sinh, đã thấy đối phương nhẹ nhàng hôn lên môi của cậu.

Còn không hiểu sao Kim Tại Trung, cậu chính là người mà tôi thích.

(Mika: Cuối cùng tỏ tình rồi a~~ *tung bông tung hoa tung dép* Tổng tài Yunho đại nhân quả là biệt nữ mà >_<>)

31. Chương 17-1

Cái hôn bất thành lĩnh này làm đại não Tại Trung ngừng lại mất 5 giây, sau đó cả người như bị điện giật, liền đẩy Duẫn Hạo ra.

Tại Trung hoảng sợ không thôi, thậm chí cả nói cũng không nói nên lời, chỉ có thể trừng mắt vĩnh viễn, một bộ không dám tin nhìn chằm chằm người kia.

Trịnh Duẫn Hạo nhìn bộ dáng cậu lúc này vừa tức giận vừa buồn cười, liền nói: “Có phải cậu còn phải lau miệng chút nữa không?”

Câu nói này như nhắc nhở, Tại Trung lập tức đưa tay chùi chùi khóe môi, sau đó lắp ba lắp bắp nói: “Anh... anh... anh tại sao có thể...”

Trịnh Duẫn Hạo lập tức cắt lời cậu: “Tại sao không thể? Nếu cậu là người tôi để ý, mấy câu thích cậu còn có thể nói, hôn cậu dĩ nhiên cũng dám làm.”

... Căn bản là anh đừng có đột ngột như vậy được không?! Tại Trung cảm giác đại não một mảnh hỗn loạn, rõ ràng mình chọc tổng tài không vui tại sao mọi chuyện lại diễn biến thành như vậy!

Kịch bản có sai sót a!!!

“Được rồi, nếu bước này cũng làm rồi, Tại Trung cậu có phải nên đem “chuyện nhà” kể một chút cho người trong nhà tương lai như tôi nghe không? ”

Cái... cái gì?! Tôi không nghe lầm chứ?! Cái gì gọi là “người trong nhà”?! Còn có “làm được tới bước này” là ý tứ gì!! Căn bản một bước cũng không có mà đúng hay không!!!

Tại Trung cảm giác mình căn bản không phải là vẻ mặt hoảng sợ, mà là kinh hãi đến tê dại luôn rồi!

Trịnh Duẫn Hạo nhìn Tại Trung vẫn là vẻ mặt này, có chút không nhịn được: “Không nên tốn thời gian, sự kiên nhẫn của tôi cũng có giới hạn.”

Tại Trung quả là có khổ khó nói, mình tại sao lại gặp phải loại chuyện này chứ!

“Tổng tài, tôi tôi cảm thấy ngài không phải là hiểu lầm cái gì đó chứ... tôi... hình như cho tới bây giờ tôi chưa từng bày tỏ với ngài cái gì...” Tại Trung cảm giác mình hoàn toàn khó có thể mở miệng.

“Không cần cậu bày tỏ cái gì, từ đầu đã là tâm tình của chính tôi. Cho dù bây giờ cậu muốn từ chối, nhưng là vô luận bao lâu, cậu cũng sẽ đến bên cạnh tôi, đây chính là số phận của cậu. Cho nên tôi cần gì phải quanh co.” Trịnh Duẫn Hạo không những thành thật lại còn chân thành tha thiết.

...

Tại Trung mặt đầy hắc tuyến, đây là lập luận kiểu gì a?! Tại sao đây lại là số mệnh của tôi a?!! Mô phật, tôi đường đường là thẳng nam làm sao có thể sẽ theo anh... đồng tính?! Không được không được! Trong nhà có một Kim Tuấn Tú chệch khỏi quỹ đạo là đủ rồi, Kim Tại Trung là muốn ôm con gái mà sống qua ngày nha! Chuyện như vậy cũng không thể giống như trước tùy tiện thỏa hiệp!

“Tổng tài, tôi... tôi căn bản đối với ngài không có ý đó...”

“Tôi đã nói rồi, bây giờ coi như cậu không thích, tương lai cũng sẽ thích, rõ chưa? ”

Tại Trung khóc không ra nước mắt, cảm thấy hoàn toàn không thể cùng tổng tài khai thông như thường lệ.

Hít một hơi thật sâu, Tại Trung quyết định lấy tình khắc lý: “Tổng tài, thật không dối gì anh, hôm qua tôi đi xem em trai tôi cũng là bởi vì nó... nó thích con trai. Anh biết không? Nhà tôi bây giờ chỉ còn lại tôi và em trai, lúc tôi 19 tuổi cha mẹ chúng tôi đã qua đời...” nói tới đây, Tại Trung có chút thần nhiên cười một tiếng, “Tôi nói với anh chuyện này cũng không phải muốn anh thông cảm hay là cái gì khác... chẳng qua là, em trai tôi đã đi theo con đường này, nếu như ngay cả tôi cũng vậy... như vậy, sau khi tôi chết đi làm thế nào có mặt mũi đi gặp cha mẹ tôi ở trên thiên đường nữa...”

Tại Trung nói đến chuyện này ngược lại làm cho Duẫn Hạo có chút ngạc nhiên, hắn vẫn biết Tại Trung có một em trai, lại không nghĩ rằng em trai cậu là GAY, nghĩ đến lần trước tới nhà cậu nhìn thấy trên tờ giấy kia chắc cũng là do người anh trai này quan tâm em mình nên mới lên web tìm hiểu.

Nghĩ tới đây, Trịnh Duẫn Hạo đột nhiên cảm giác được đây cũng có thể xem là một cơ hội tốt đưa cậu vào tròng, nếu trong nhà đã có một em trai như vậy, người anh kia hẳn đối với phương diện này sẽ không quá bài xích đi.

Nghĩ ngợi một chút, Trịnh Duẫn Hạo nói: “Kia theo như cậu nói, cậu là đã đồng ý cho em trai cùng nam nhân khác ở cùng một chỗ?”

Trong mắt Tại Trung lóe lên một tia mắt mát: “Mấy năm trước tôi cũng biết nó thích một người bạn... quả thật, khi đó tôi hoàn toàn không tiếp nhận nổi, nhưng là, nhìn đoạn thời gian đó nó thống khổ thế nào, tôi cảm thấy nếu mình quá khắt khe cũng chỉ khiến cho tất cả không vui... cho nên tôi cũng từ từ đón nhận. Sau đó, cũng chính là nửa năm sau này, chúng tôi cùng nhau chơi trò Cửu Châu Chí... a, tổng tài anh cũng biết, chính là trò tôi vẫn chơi đó. Em tôi chơi một nick nữ trở thành lão bà của bạn nó, nhưng bạn nó hoàn toàn không biết chuyện... Kỳ thật, cũng bởi vì ngay từ đầu tôi không chịu ngăn cản nó, cuối cùng làm hại bọn họ bây giờ ngay cả làm bạn bè cũng không thể...”

Trịnh Duẫn Hạo suy nghĩ một chút, trong đầu lập tức nghĩ tới hai cái tên: Nồng Nọc Đáng Yêu và Bị Đánh Mė Trán.

Thật không nghĩ tới còn có chuyện như vậy.

Kia chẳng phải mình và em trai cậu ta là cùng một loại hay sao?!

Trịnh Duẩn Hạo trong lòng căng thẳng, liền vội vàng hỏi: “Bạn của em cậu... không chấp nhận?”

Tại Trung cười khổ: “Người bình thường làm sao sẽ chấp nhận? Hắn nói hắn không trách em tôi thích hắn, dù sao chuyện tình cảm như vậy ai cũng không có tư cách nói không thể, nhưng là... hắn không chịu được bị lừa gạt, so với đồng tính luyến ái, hắn càng không thể chấp nhận bị lừa gạt...”

“Vậy, nếu như là cậu?”

“Tôi?”

“Đúng, nếu như cậu là người bạn kia của em trai cậu?”

“Sáng nay hắn cũng hỏi tôi câu đó... tôi nghĩ, tôi cũng là không thể tiếp nhận đi, giống như... một người có tốt tới đâu, tất cả đều có giới hạn... cả tôi cũng vậy, mặc dù giúp em trai tôi lừa người, nhưng nếu như tôi chính là người bị lừa dối kia, tôi cũng sẽ oán hận...”

Trịnh Duẩn Hạo cảm thấy chuyện cũng không được giải quyết tốt như hắn tưởng tượng.

Hai người nói chuyện một hồi cũng không thấy Tại Trung có bất cứ dao động gì, Trịnh Duẩn Hạo nghĩ trận này hắn là rất ác liệt đây.

Tục ngữ nói không sai, không sợ thẳng nam, chỉ sợ ý chí kiên định của thẳng nam!

Bản thân tính hướng Tại Trung hẳn là có thể thay đổi, nhưng là bởi vì trong nhà có biến cố xảy ra với em trai cậu, bản năng đối với đồng tính luyến ái sinh ra sợ hãi, căn bản là cậu không tưởng tượng được làm sao mình lại trở thành một thành viên trong đó.

Trịnh Duẩn Hạo thở dài, dưới yêu cầu của Tại Trung vẫn là đưa cậu về nhà.

Trước khi xuống xe, Tại Trung có chút ngượng ngùng phá vỡ không khí trầm trầm này.

“Ừm... tổng tài, tôi còn muốn nói là... cảm ơn anh đã thích tôi... dù sao, một người tệ như tôi...”

“Ai nói cậu tệ?!” Trịnh Duẩn Hạo hiện tại tâm tình vô cùng không tốt, ngữ khí cũng trở nên không tốt. “Người khác không đánh giá cao cậu cũng không cần phải tự coi nhẹ mình!”

Tại Trung trong lòng đau đớn: ... Được rồi, tôi không nói chuyện này.

Tại Trung lại căng mặt cười cười: “Cái đó, canh giá đậu tối nay anh nấu thật ra cũng không tệ lắm... nhưng là tôi vẫn muốn có chút ý kiến nho nhỏ...”

Trịnh Duẩn Hạo đen mặt nhìn cậu, đôi mắt hình viên đạn một bộ bảo cậu có rắm mau thả.

Tại Trung bên này dưới áp lực mạnh mẽ không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt liều nói: “Cái đó... muối có thể cho vào sớm, khi có mùi thơm có thể cho vào trước một ít, cuối cùng nấu chín rồi nêm lại... sau đó, thật ra thì... cái đó... mầm đậu không ăn được... anh nhớ lần sau nấu nhớ là... bỏ nó đi...”

“Chỉ có bấy nhiêu?” Trịnh Duẩn Hạo lạnh lùng.

“Vâng... không có gì khác...” Tại Trung vâng vâng dạ dạ.

“Xuống xe. ”

“...”

Được rồi, như vậy còn muốn làm cho tôi thích anh? Tổng tài anh mới là nên xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình hơn đi! Tiểu thuyết kia có phải gọi tổng tài là tên độc tài điên hay không?!

Tuy nói nội tâm Tại Trung như con sóng cuộn cuộn, nhưng là cậu vẫn rất lễ độ chào tạm biệt mới xuống xe, đưa mắt nhìn tổng tài quay ngoắt chạy nhanh như bay.

Ai, thật là nhân vật quan trọng có khác a!

32. Chương 17-2

Tại Trung lấy điện thoại ra xem, trời đã nhanh đến gần sáng... mong là 6 giờ ngày mai còn thức dậy nổi...

Khoan?! Đợi đã!!

Hình như tổng tài đã đập mình xuống lầu 8 rồi nha!!! Chính là cũng không cần mỗi ngày đều phải sợ hãi lo lắng dậy sớm nữa!!!

Hạnh phúc tới quá đột ngột a a a a!!!

Vì vậy Tại Trung vui buồn lẫn lộn chạy về nhà ôm lấy máy tính bàn hôn mấy cái, kích động nhấn mở nguồn.

Ha ha ha trò chơi thân mến, ta Trung Nguyên Nhất Điểm Kim đã trở lại!

Thế nhưng nhiệt huyết trong lòng sôi trào không tới hai giây, Tại Trung liền nhớ lại một chuyện làm cho cậu hoàn toàn mất hết ý chí chiến đấu...

Hôn sự của mình và nữ thần... dường như... mình đã cho cô ấy leo cây...

OH NO! Thống khổ tới quá đột ngột a a a a!!!

Do dự thật lâu, Tại Trung quyết định dạo qua diễn đàn trước một vòng, trước xem sự tình có quá âm ỉ hay không... nếu không quá âm ỉ liền login. Nếu quá âm ỉ... vậy thì qua hôm sau hẵng login, dù sao tiêm thuốc trợ tim rất trọng yếu a!

Mở ra diễn đàn, trang đầu là một topic được gắn thêm chữ “HOT” “CHÚ Ý” đỏ rực...

“HOT” “CHÚ Ý” Cửu Châu Chí: Anh hùng hảo hán trong thiên hạ đồng lòng đuổi giết Vùng Trung Nguyên Nhất Điểm Kim!!!

Người phát loa là... Ách, cũng là kẻ có máu mặt trong trò chơi.

Có phải không vậy, ngay cả cao thủ cấp cao cũng kinh động, sức ảnh hưởng của nữ thần thực lợi hại như vậy sao... như vậy, chính mình ngay cả dũng khí mở topic cũng không có...

Tại Trung yên lặng xoa xoa đầu, những chuyện phát sinh mấy ngày nay thật sự quá đột ngột, bây giờ trong game cũng không có người nào giúp mình đi giải thích —— nhìn hai hàng chữ kia cậu cảm thấy sẽ còn chạm vào trò chơi được nữa sao?

Tiếp tục như vậy, hiểu lầm giữa mình và nữ thần nhất định sẽ càng ngày càng lớn... nói không chừng... nữ thần trong cơn tức giận đã rời khỏi gia tộc!

Lại nói, nữ thần cũng là một cô gái, đối mặt với kết hôn ngày đó bị mình cho leo cây, thể diện khẳng định cũng bị mình thương tổn...

Cô ấy có khóc hay không đây? Aiz thật là không yên tâm...

Trong lòng Tại Trung bứt rứt lo nghĩ không yên, nhưng nghĩ tới chiến thư đỏ rực muốn truy cùng đuổi tận kia, cậu cũng chưa có dũng khí đăng nhập vào trò chơi...

Ai, thật là càng ngày càng chán ghét bản thân mình! Không làm việc gì ra hồn còn chưa nói, tính tình lại rụt rè sợ hãi như vậy, một chút cũng không giống một người đàn ông!

Suy ngẫm lại những lời tổng tài đã nói với mình trước đó, mình làm sao đạt tới mục lực được người ưu tú như vậy coi trọng... rõ ràng thật rất không xong sao! Thật là các người đều mù hết à?

Lại suy nghĩ một chút đến lời nữ thần nói lúc cầu hôn ngày đó... ai, bây giờ đều là ngọt ngào cùng thống khổ. Nhưng vẫn là yên lặng vì nữ thần mặc niệm, mắt nhìn người của nàng cũng không tốt...

Tại Trung cứ như vậy trong lòng dần vạt chìm vào giấc ngủ.

Hơn một tháng dậy sớm làm cho Tại Trung đúng 6 giờ một phút liền đột nhiên thức dậy, mà trước đó một giây, chính mình đang ở trong mộng bị tổng tài áp ở trên tường cường hôn...

Tại Trung nghĩ lại mà rung mình, cảm thấy giấc mơ này thật sự rất quý dị. Tuy rằng tối hôm qua nụ hôn đầu tiên cậu cất giữ 26 năm qua cứ như vậy bị... ách... bị cướp đi... Nhưng tại sao chuyện rõ ràng vô cùng thương tâm trong giấc mơ đó lại trở nên kiều diễm đến thế... nơi nơi đều là một màu hồng phấn, thiếu chút nữa thật sự tạo nên... có thể nói là không khí yêu thương... cái này chẳng phải là một giấc mộng rất kinh khủng hay sao?

Tại Trung trong lòng buồn phiền đến cực điểm, thấy thời gian vẫn còn sớm, nhưng lại không ngủ được, không thể làm gì khác hơn là mò dậy rửa mặt thuận tiện nhấn cho Tuấn Tú một tin nhắn, sau đó liền dọn dẹp một chút rồi đến công ty.

Cậu cũng không biết mình vì sao mình lại đi sớm như vậy, có thể chỉ là thói quen, dù sao từ một cái thói quen chuyển thành một thói quen tốt như vậy cũng không phải là dễ.

Mua đồ ăn sáng cho đến công ty cũng nhanh đến bảy giờ, đại sảnh công ty như thường lệ mở cửa, Tại Trung chào hỏi chú bảo vệ rồi bước vào thang máy, nhưng khi nhìn một dãy số trong thang máy, Tại Trung lại có một khắc thất thần, suy nghĩ một chút vẫn là nhấn lần 8.

Thang máy chậm rãi đi lên, Tại Trung nhìn số tầng lầu không ngừng thay đổi lẩm nhẩm đếm, trong lòng ngũ vị trần tạp, đến lầu 8, cửa thang máy mở ra cậu lại chần chờ.

Nếu còn sớm như vậy, hay là mình đến lầu 16 một chuyến đi... huống gì bây giờ trong công ty cũng không có người khác, giúp tổng tài quét dọn một lần cũng không quá đáng. Anh ấy đối với mình tốt như vậy, đối với việc anh ấy thích mình cũng không thể đáp lại, làm chút chuyện trong khả năng cho phép hẳn là cũng nên.

Hạ quyết tâm, Kim Tại Trung lập tức đóng lại cửa thang máy nhấn đến lầu 16.

Đã hai ngày không bước vào văn phòng tổng tài, Tại Trung trở lại có chút thần thờ, thế nào lại có cảm giác dường như đã rời đi rất lâu. Có lẽ là bởi vì đã phát sinh quá nhiều chuyện.

Tại Trung nhìn bàn làm việc vốn thuộc về mình, chỉ có một chiếc máy vi tính trơ trọi đặt trên đó, những thứ khác đã đem xuống lầu dưới, trong lòng lại nổi lên một trận phiền muộn.

Trở về chỗ cũ sau hơn một tháng công tác, Tại Trung một lần nữa lấy lại tinh thần, cầm khăn lau tỉ mỉ lau bàn làm việc của Trịnh Duẩn Hạo, tủ sách, còn đem hai chậu cây xanh cạnh cửa sổ kéo ra, cuối cùng lại đến phòng trà kiểm tra xem lượng cà phê có còn hay không.

Từ khi tới công ty Trịnh Duẩn Hạo vẫn chỉ uống cà phê do Tại Trung pha, mặc dù lúc mới bắt đầu tay nghề của Tại Trung không tốt lắm, nhưng qua thời gian dài như vậy, hai người cũng tự điều chỉnh phối hợp lẫn nhau, không chỉ có Tại Trung tay nghề tốt hơn nhiều, khẩu vị của Trịnh Duẩn Hạo cũng có thay đổi rất nhỏ, thậm chí có thể nói là đã quen với hương vị cà phê do Tại Trung pha.

Nghĩ tới từ nay về sau không thể pha cà phê cho tổng tài được nữa, Tại Trung trong lòng có tia mất mát. Âm thầm cười nhạo mình một phen, Tại Trung cảm giác mình quả nhiên là rất thiếu ngược a.

Trở lại phòng làm việc của tổng tài, Tại Trung nhìn phần ăn sáng mới mua trong tay mình, thật là cũng không biết xuất phát từ tâm tư gì, cứ như vậy đặt ở trên bàn làm việc của Trịnh Duẩn Hạo. Trước kia Trịnh Duẩn Hạo buổi sáng đều là trực tiếp tới công ty, nhiều lần cũng không mua bữa sáng, cứ mình đi ra ngoài mua, hiện tại nếu hẳn lại quên nữa... mình cũng không có cơ hội... mua giúp hẳn nữa, kia đơn giản coi như là giúp hẳn mua lần cuối cùng nữa thôi, sau này lầu trên lầu dưới khoảng cách tận 8 tầng lầu, trừ phi là tình huống đặc biệt, ngoài ra cũng sẽ không thấy mặt nhau, cậu vẫn là không thích ứng được.

Tại Trung cảm giác bản thân mình thật là càng ngày càng đa cảm, tại sao trước kia đều không có phát hiện ra chính mình lại quan tâm đến tổng tài như vậy chứ?

Có lẽ chính mình thật sự là cô đơn quá lâu, cùng tổng tài chung sống lâu như vậy, cũng coi hẳn như bạn bè.

Một người giúp mình rất nhiều, thậm chí còn thích mình mà chính mình cũng không nghĩ sẽ hồi đáp lại còn xem người ta như bạn bè...

33. Chương 18-1

Trịnh Duẫn Hạo đã hai ngày không được thấy Kim Tại Trung, từ khi cậu bị chuyển xuống lầu 8 thì cả hai chưa hề gặp lại. Hắn cũng từng có suy nghĩ chuyển cậu trở lại lầu 16, nhưng lại nghĩ tới thái độ kiên quyết từ chối của Tại Trung ngày đó, hắn cũng không dám làm quá, chỉ sợ sẽ làm cậu không chịu được mà chạy trốn.

Cho dù có lòng tin tràn đầy, Trịnh Duẫn Hạo vẫn là lần đầu tiên vì loại chuyện này mà cảm thấy đau đầu.

Xử lý xong vấn đề, Trịnh Duẫn Hạo liền mở MSN, nhìn thấy mấy tin nhắn của Trầm Xương Mân, đầu không hiểu sao lại cảm thấy đau.

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Duẫn Hạo ca, hôn lễ của hai người thế nào rồi?

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Duẫn Hạo ca, anh không định trở lại trò chơi sao, mọi chuyện đều đang rối tinh rối mù cả lên...

Vương tử Trầm Tiểu Bính: A? Chẳng lẽ ngoài thực tế hai người đã công khai mọi chuyện rồi sao? Anh bị lộ? Vị kia nhà anh không có khả năng tiếp thu...?

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Có cần chuyên gia tình yêu tư vấn giúp không?

...

Trịnh Duẫn Hạo nhìn một hàng tin nhắn được gửi tới, trong lòng có một chút do dự, nhưng suy nghĩ một lát vẫn quyết định trả lời.

Hạo Thủy Chi Thương: Có ở đây không?

Chưa tới 30 giây sau.

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Lúc nào cũng có mặt! Anh rốt cục đã nhớ tới em rồi sao?!! Nói mau, anh với tộc trưởng làm sao vậy? Có phải đã ở cùng một chỗ rồi không? Anh có biết em là người biết rõ tình hình mà lại không thể nói ra cũng rất mệt mỏi hay không!

...

Trịnh Duẫn Hạo tiếp tục nhìn chằm chằm một đồng lời nói nhảm trên màn hình, trong lòng lại tự hỏi có thực sự có nên nhờ tên nhóc này “cố vấn” hay không.

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Không được im lặng như vậy a! Duẫn Hạo ca, em phát hiện anh càng ngày càng thích treo máy nha a a a!

Trịnh Duẫn Hạo phảng phất thấy được hình ảnh Trầm Xương Mân ở phía bên kia hẳn đang bám dính lấy bàn phím vẽ mặt thống khổ lo lắng, vì vậy vội vàng trả lời.

Hạo Thủy Chi Thương: Mọi chuyện phức tạp hơn em nghĩ nhiều.

Vương tử Trầm Tiểu Bính: (#) Em đương nhiên cũng biết mọi chuyện rất phức tạp a!!! Hai người 4 ngày liền đều không online!!! Anh có biết đám người trong game đều đang truy sát tộc trưởng hay không???

Hạo Thủy Chi Thương: Truy sát?

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Đúng vậy, truy sát! Bọn họ còn mở lệnh truy sát trên toàn server!

Hạo Thủy Chi Thương: Sao lại muốn đuổi giết cậu ấy?

Vương tử Trầm Tiểu Bính: (_)# Anh còn hỏi em?! Anh cứ lên diễn đàn xem sẽ biết, đám người trên đó miêu tả so với em nói đặc sắc và chi tiết hơn nhiều! Hơn nữa trình độ suy diễn tưởng tượng còn rất cao nữa.

Trịnh Duẫn Hạo thấy vậy liền mở diễn đàn ra xem. Ngay lập tức bị một dòng chữ lớn màu đỏ rực ở trang nhất hù dọa.

Hạo Thủy Chi Thương: Em nói tộc trưởng mấy ngày nay cũng không login?

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Đúng vậy, sau vụ đào hôn hôm đó cũng không thấy anh ấy xuất hiện, em còn tưởng anh đã ngã bài với anh ấy.

Hạo Thủy Chi Thương: Mọi chuyện phức tạp hơn em nghĩ nhiều.

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Anh nói câu đó rồi! Nhưng mà rốt cục thì nó phức tạp ở đâu?

Trịnh Duẫn Hạo thử sắp xếp lại từ ngữ, phát hiện mọi chuyện đúng là rất phức tạp, nếu chỉ đánh chữ sẽ không thể diễn tả hết được sự chân thực và mức độ thâm hiểm của câu chuyện! Vì vậy, Trịnh Duẫn Hạo trực tiếp nhắn cho Trầm Xương Mân một câu.

Hạo Thủy Chi Thương: Buổi tối có rảnh thì đến Lotus, vừa lúc anh đã lâu rồi không đi uống rượu.

Trầm Xương Mân cũng nhanh chóng đáp ứng, ôm lòng hiếu kỳ đang không ngừng tăng cao, quyết định buổi tối phải có trách nhiệm hỏi ra mọi sự.

Sau khi logout, Trịnh Duẫn Hạo nhìn thời gian thấy vẫn còn sớm, trong lòng lại đang có nỗi băn khoăn, công tác gì đó cũng không thể tập trung được.

Chỉnh sửa lại một chút văn kiện, Trịnh Duẫn Hạo quyết định đi thị sát một chuyến. Đương nhiên, chuyến thị sát này cũng không phải thật tâm muốn tìm hiểu công tác của nhân viên gì đó, chỉ là muốn lấy một cái cớ để đi nhìn Tại Trung mà thôi.

Đúng vậy, đã hai ngày rồi không được thấy đối phương.

Kim Tại Trung ghé vào bên bàn làm việc đùa nghịch, ánh dương quang xuyên thấu qua khung cửa sổ nhẹ nhàng chiếu sáng lên trên người cậu, ánh sáng còn mang theo chút hương ấm áp, buổi chiều như vậy thật đúng là lười biếng a.

Mấy vị đồng nghiệp khác lại không có vẻ uể oải như vậy, bọn họ thỉnh thoảng lại nhìn qua Tại Trung, muốn từ khuôn mặt nhỏ nhắn không chút tinh thần của cậu nhìn ra gì đó.

Hàn Tư Tư: “Mọi người nói xem, thụ thụ thực sự không định đi tìm tổng tài sao?”

Tiểu Hà bần xín: “Anh ấy đã nói sẽ không đi tìm, tại sao chị vẫn không chịu tin a!”

A Thành: “Đúng vậy, Đại Kim một tháng nay trải qua vô cùng cực khổ, cô cũng không cần ép buộc cậu ấy phải quay trở lại trên đó a, cô nhẫn tâm thả cậu ấy trở lại cơn ác mộng sao?”

Nội tâm Lục Tiểu: Con mắt nào của mọi người thấy cậu ta cực khổ vậy? Đây rõ ràng là đang xoắn xuýt về chuyện tình cảm a! Thế nhưng làm một người chính trực, tôi sẽ không nói cho mọi người biết đâu!

Phòng làm việc cứ như vậy bị bao vây trong bầu không khí trầm muộn.

Tại Trung mặt ủ mày chau tự chơi một mình một hồi liền thấy chán, vừa muốn ngẩng đầu lên đi làm chuyện đứng đắn thì đột nhiên hai mắt hoa lên.

Chẳng lẽ cậu ngã bệnh?

Trong lòng Tại Trung lại cảm thấy rầu rĩ, tình trạng nửa sống nửa chết này đã kéo dài mấy hôm nay, không thể nói rõ nguyên nhân là do đâu, chính là cái gì cũng không muốn làm, nhìn một đồng công tác lúc trước còn tồn đọng đề xuống trước mặt liền cảm thấy đau đầu, cũng không phải muốn nói những công tác này quá rắc rối khó khăn, mà giống như là... đối với mọi thứ đều cảm thấy chán nản, nội tâm trống rỗng, tựa như bị người ta đào đi một khối.

Vốn còn tưởng rằng nguyên nhân là do đã lâu rồi cậu không làm công tác ở lầu 8, không còn quen với phương thức công tác trước đây, thế nhưng tình trạng này đã kéo dài vài ngày này, Kim Tại Trung trong lòng cũng hoảng sợ, hơn nữa bình thường sau khi mở máy tính xong liền chờ người ra, còn không ngừng thắc mắc tổng tài đang làm cái gì, hay là vẫn giữ thói quen không cần mình giúp đỡ.

Tại Trung thấy mình nhất định là bị điên rồi, rõ ràng lúc trước làm công tác ở lầu trên là một loại dẫn vật, thế nhưng bây giờ đối với đoạn thời gian đó lại cảm thấy nhớ nhung?

Cậu lấy tay đập vào đầu, muốn đẩy những suy nghĩ không thực tế này ra khỏi đầu, nhưng lại nhận thấy làm vậy thực sự rất ngu ngốc!

Ai, trò chơi cũng đã vài ngày không lên, tuy rằng cũng đã chuẩn bị tinh thần, thế nhưng khi nhìn thấy bài viết trên diễn đàn, xem những lời phê phán của những người khác, bản thân cậu cũng sản sinh ảo giác – Kim Tại Trung mà thật đáng chết! Nhất là thấy đoạn “Tôi thấy nữ thần đứng trước miếu Nguyệt lão một mình chờ đợi, đứng suốt từ lúc 7h tối không hề nhúc nhích, nhiệm vụ cũng không làm mà vẫn đứng đó chờ, sau khi mọi người ầm ầm ì ì mắng chửi một hồi trên kênh Thế Giới xong, tôi thấy cô ấy một câu cũng không nói mà logout, thật đáng thương.” Tại Trung cảm thấy mình thực sự là một tên khốn nạn a!

(Yoon: cũng vì anh thế này nên tên nào đó mới đi ghen với chính mình trong game đó nha, còn không ngại hủy hoại hình tượng “nữ thần” =0=)

“Ai ai, tổng tài tới!” A Thành ló đầu ra ngoài vừa lúc nhìn thấy thân ảnh của Trịnh Duẫn Hạo xuất hiện trước cửa phòng làm việc, trong nháy mắt lập tức thấp giọng thông báo tới các chiến hữu.

Vì vậy, một đám người trong phòng làm việc vội vàng tắt diễn đàn, thu nhỏ màn hình game, tất cả mọi người thập phần nhất trí ngồi ngay ngắn chờ làm nhân viên nghiêm túc, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Đương nhiên, ngoại trừ một người tên Kim Tại Trung

34. Chương 18-2

Trịnh Duẫn Hạo vừa bước vào khu vực phòng làm việc của tổ nghiên cứu liền thấy Tại Trung đang ủ rũ cấn môi ngồi tại chỗ không biết đang làm gì, ánh mắt mơ hồ không có tiêu cự cùng khuôn mặt đờ đẫn, hoàn toàn lộ ra dáng vẻ có tâm sự nặng nề.

Trịnh Duẫn Hạo trong lòng khẽ thở dài, vừa định không bước vào, lại bất ngờ đối mặt với ánh mắt của Tại Trung.

Mặc dù cũng không lường trước được tình huống bốn mắt nhìn nhau, Trịnh Duẫn Hạo vẫn bình tĩnh nhìn cậu, nghĩ tới đã hai ngày không gặp thật đúng là vô cùng tưởng niệm. Ngược lại cũng không phải muốn nói Tại Trung lớn lên dễ nhìn bao nhiêu, thế nhưng ở cậu lại tỏa ra một loại mị lực, dù chỉ nhìn trong thoáng chốc, cũng bắt trí bất giác ghi nhớ diện mạo của cậu vào trong lòng.

Kim Tại Trung càng không ngờ tới mình chỉ tùy tiện nhìn ngó loanh quanh lại thấy được ánh mắt của tổng tài, trong nháy mắt cậu cứ như vậy ngơ ngác nhìn Trịnh Duẫn Hạo, không hề ý thức được mình làm vậy thất lễ như thế nào.

Lục Tiểu Nhạ bèn cũng chú ý tới ánh mắt của hai người, trong lòng cũng là thiên toàn địa chuyển, biết nhiều cũng không phải là điều tốt!

Trạng thái này chỉ kéo dài đúng 5s, Kim Tại Trung liền hồi phục lại tinh thần, hơi mất tự nhiên mà chuyển hướng nhìn, trái tim không ngừng đập thành thịch, trong nhất thời khó lấy lại được bình tĩnh.

Anh ta tới đây làm gì? Chẳng lẽ là tới tìm mình? Không đúng không đúng! Nếu vậy thì anh ta phải đi thẳng về phía này mới đúng.

Tại Trung len lén liếc mắt, nhìn Trịnh Duẫn Hạo đã vào phòng làm việc của tổ trưởng. Tuy rằng có thể thở phào một cái, thế nhưng trong lòng lại đột nhiên cảm thấy có chút mất mát, giống như bản thân vốn đang mong đợi...

Nhưng mà cậu mong đợi cái gì chứ? Tổng tài cũng coi như là một người bạn thân thiết của cậu, nhưng mà đối phương lại có ý nghĩ như vậy, mình làm sao có thể đáp ứng được chứ, như vậy sẽ mang đến cho anh ta càng nhiều phiền phức.

Quên đi Kim Tại Trung, còn muốn tính toán gì nữa, một mình mày đã đủ phiền toái rồi, không cần tìm thêm phiền toái cho người khác.

Kim Tại Trung lấy lại tinh thần dọn dẹp bàn làm việc, tập trung tinh thần vào đầu giải quyết công việc còn tồn đọng.

Trịnh Duẩn Hạo sau khi vào phòng làm việc cũng không biết nên làm gì, trong lòng vẫn còn lưu lại vẻ mặt kinh ngạc cùng ánh mắt nghi ngờ vừa rồi của Tại Trung.

Mà Từ tổ trưởng bởi vì hắn bất ngờ xuất hiện cũng bị dọa không ít, ông lập tức đứng dậy lắp bắp nói: “Tổng... tổng tài! Ngài... ngài sao lại tới đây?”

Trịnh Duẩn Hạo tùy ý liếc mắt nhìn ông, tự mình ngồi xuống ghế salon hỏi một câu: “Mấy ngày nay công tác thế nào?”

Từ tổ trưởng sững sốt, tiếp tục lắp ba lắp bắp: “Công... công tác? Vẫn rất tốt...Tôi, tổ nghiên cứu chúng tôi vẫn đang không ngừng nỗ lực!”

Ai, cũng không nên cười nhạo Từ tổ trưởng của chúng ta nói chuyện khấn trương a, sự thật là... Ông vừa rồi còn đang chơi DOTA! Ai ngờ được tổng tài lại đột nhiên vi hành tới đây?! Tại sao tới cũng không chịu thông báo một tiếng! Là muốn nhóm trạch nam kỹ thuật bọn họ cùng với tổng tài đấu trí đo đũa khí sao a a a! Trong lòng Từ tổ trưởng không ngừng gào thét.

Trịnh Duẩn Hạo cũng không để ý nhiều, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Cậu ấy...Ý tôi là Kim Tại Trung, công tác của cậu ấy thế nào?”

Từ tổ trưởng lại tiếp tục sững sốt, không biết trong hồ lô của tổng tài rút cuộc chứa những gì, một tháng trước bỗng nhiên đem người mang đi, một tháng sau lại ừ ừ cạc cạc ném người trở lại, tuy rằng rất có thể là do Tại Trung chọc giận Trịnh Duẩn Hạo, thế nhưng cậu khi trở về đây cũng không bị khai trừ này nọ, không phải ông nên giúp cậu ta nói tốt vài lời sao?

Suy nghĩ một hồi, cũng tính toán xong, Từ tổ trưởng liền trả lời: “Tổng tài, Kim Tại Trung của tổ chúng tôi vẫn luôn nỗ lực, nhất là sau khi được tổng tài rèn luyện trong hơn một tháng qua, sau khi trở về cũng đã thay đổi tác phong, hơn nữa hiệu suất làm việc cũng tốt hơn rất nhiều! Hơn nữa, những người khác cũng theo đó mà học tập cậu ấy, mỗi ngày đều chăm chỉ làm việc!” Thế nào thế nào! ... Tổng tài ngài phải nên tăng lương cho chúng tôi hay không?!

Trịnh Duẩn Hạo nghe xong khẽ gật đầu, suy nghĩ một lát lại nói: “Cậu ấy nếu như... tôi nói là nếu như, muốn trở lại lần 16, ông nhớ kỹ phải báo cho tôi biết.” Nói xong liền đứng lên vỗ vỗ quần áo đi ra ngoài.

Hả?! Chỉ như vậy rồi đi?

Từ tổ trưởng còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Trịnh Duẩn Hạo mở cửa đi ra ngoài, trong lòng không khỏi nghi ngờ: Tổng tài nói nếu Tại Trung muốn trở lại lần 16 thì nói hắn? Vì sao những lời này lại có chút đáng ngờ nhỉ?

Từ tổ trưởng bị những nghi ngờ này nhất thời làm cho choáng váng đầu óc, nghĩ chuyện này thấy sao cũng không thấy thích hợp, vì vậy ông ôm suy nghĩ “có nghi vấn nhất định phải giải quyết đúng lúc” đi ra khỏi phòng làm việc tìm Tại Trung.

Mà Tại Trung mới vừa nhìn theo bóng dáng tổng tài rồi đi, quay đầu lại đã đối mặt với ánh mắt sắc bén của Từ tổ trưởng.

Tại Trung giật mình lập tức đứng lên hô: “Chào Từ tổ trưởng!”

Từ tổ trưởng gật đầu ra hiệu cho cậu theo ông đi ra ngoài.

Tại Trung trong lòng ngờ vực, tổng tài vừa mới tới phòng làm việc của bọn họ, sau khi người rời đi Từ tổ trưởng lập tức đến tìm mình, hai chuyện này khẳng định có liên quan.

Chẳng lẽ tổng tài muốn gọi mình trở lại lần 16?

Ý nghĩ này vừa mới lóe lên trong đầu, Tại Trung tuy rằng cảm thấy có chút hoảng sợ, nhưng trong lòng lại không hề có ý chống cự. Thật sự cần phải trở lại, nhưng mà sẽ cảm thấy không tự nhiên đi?

Tại Trung vừa đắn đo suy nghĩ vừa đi theo Từ tổ trưởng vào phòng làm việc.

Từ trợ ngồi trên ghế salon đánh giá chàng thanh niên tài giỏi đẹp trai trước mắt.

Ừm, tuy nói Kim Tại Trung tuổi còn trẻ, sự từng trải không nhiều, nhưng mà được cái vẻ ngoài không tệ lắm, đi ra ngoài cũng sẽ không bị người ta nói tổ nghiên cứu bọn họ không có ai trông nên hồn, năng lực của cậu ta cũng không tồi, cuối cùng trong cả nhóm tổ viên thì cậu ta là người có nhiều sáng kiến nhất. Tuy rằng trước đây có chút lười nhác, nhưng mà xem ra một tháng vừa qua được tổng tài huấn luyện không tồi, mỗi ngày đều chịu khó đi sớm về trễ, làm việc cũng không còn lười biếng, thật khiến cho người ta cảm thấy vui mừng.

Nghĩ tới đây, Từ trợ ngồi không giấu nổi tâm tư lập tức nở một nụ cười quỷ dị, khiến cho Tại Trung đứng đối diện vừa thấy liền hoảng sợ.

Ồi thần linh ơi! Tổ trưởng nhìn cậu chăm chăm một hồi thì cười quỷ dị là có ý gì đây! Lông mao toàn thân đều dựng đứng hết cả rồi!

Từ trợ ho khan một tiếng, khẽ nói: “Ừm, công tác mấy ngày nay có thuận lợi không?”

Tại Trung lập tức cung kính trả lời: “Cũng không tệ lắm, mọi thứ đều thuận lợi.”

“Ừ. Tôi nói a tiểu Kim, cậu cảm thấy công việc ở tầng 16 như thế nào? ”

“Cảm thấy?” Tại Trung ngừng lại, tựa như không nghĩ ra từ gì thích hợp để hình dung.

“Đúng vậy, so sánh với công việc bây giờ, cậu đối với công tác khi còn ở bên cạnh tổng tài có cảm thụ gì?”

“Tôi...” Đoán không được trong hồ lô của tổ trưởng chứa những gì, Tại Trung suy nghĩ một lát rồi nói: “Tôi thấy cũng không khác nhiều lắm, ở đây tôi học được rất nhiều điều, cũng nhận thức được tầm quan trọng của việc đoàn kết hợp tác, mà với công việc ở trên lầu tôi lại có thể thử nghiệm cảm giác một người tự giải quyết mọi chuyện.” Ví dụ như một người viết nhận xét về trò chơi, một người tìm ra được bí quyết pha cà phê ngon, một người làm công tác chơi game... Kim Tại Trung

Từ tổ trưởng nghe xong ý kiến của cậu liền không biết nên trả lời như thế nào.

Suy nghĩ một hồi cảm thấy vẫn là không nên vòng vo, Từ trợ mở miệng: “Ai, tôi nói thẳng ra vậy, tổng tài vừa mới tới tìm tôi, nói nếu như cậu vẫn còn muốn làm việc ở tầng 16 thì có thể quay trở lại, tôi bây giờ đang muốn hỏi ý của cậu ra sao.”

Hả?!

Tại Trung kinh ngạc có chút đứng không vững, tuy rằng cũng đã nghĩ tới Trịnh Duẩn Hạo sẽ gọi cậu quay trở lại, nhưng đó là suy nghĩ của hai ngày trước. Khi đó Trịnh Duẩn Hạo vừa mới tổ tình, bản thân đã ngay lập tức cự tuyệt, còn tưởng rằng dựa theo tính cách bá đạo của hắn sẽ tìm cách cưỡng ép, thậm chí lạm dụng tư quyền để bắt cậu trở lại trên đó làm việc, cậu cũng đã nghĩ nếu hắn vẫn còn quán luyến mình liền đơn giản xin nghỉ việc. Thế nhưng suốt hai ngày qua, không thấy hắn có động tĩnh gì, cứ tưởng hắn đã chịu bỏ qua, thì ra đối phương da mặt cũng chưa có dày như vậy, trong lòng Tại Trung nghĩ thầm, thậm chí còn nảy ra suy nghĩ “Nếu có thể trở lại cũng tốt”.

Suy nghĩ vừa mới thoáng qua trong đầu, Kim Tại Trung liền thấy tay chân có chút luống cuống.

“Ai, đã bảo cậu đừng có trừng mắt nhìn tôi như thế làm tôi sợ a!” Từ trợ đợi nửa ngày cũng không thấy Tại Trung trả lời liền ngẩng đầu lên nhìn cậu, thiếu chút nữa thì bị ánh mắt trừng to của cậu hại cho bệnh tim tái phát, tên nhóc này sao lại có đôi mắt to vậy chứ!

Tại Trung lắp bắp trả lời: “Không, không phải...Nhưng mà tổ trưởng, tổng tài thật sự nói như vậy sao?”

“Tôi sẽ đem loại chuyện này ra đùa giỡn hay sao? Cho dù cậu có muốn trở về, tổ chúng ta vốn luôn thiếu người, để tổng tài đem cậu đi tôi còn thấy luyện tiếu đấy! Tôi hỏi cậu nghĩ thế nào, nếu như muốn trở lại thì để tôi với tổng tài.”

“Tôi...”Kim Tại Trung ngập ngừng, tuy rằng muốn nói không muốn trở lại, thế nhưng trong lòng lại không khỏi hoài niệm một tháng qua, thế nhưng nếu nói muốn về... Không phải là tổng tài đã từng nói qua rồi sao! Đừng tưởng tôi không biết ý tứ anh ta muốn gọi tôi về là gì! Không phải là đại sắc lang đang chờ con thỏ nhỏ sập bẫy sao!

Nhưng mà, mình thực sự không muốn quay lại sao?

Kim Tại Trung do dự, nghĩ trái nghĩ phải cũng không biết phải làm sao cho ổn thỏa, không thể làm gì khác hơn là hỏi lại một câu: “Tôi... tôi có thể có một yêu cầu không?”

Từ trợ trọi ngạc nhiên: “Yêu cầu? Cậu nói tôi nghe thử một chút.”

“Ừm...tôi nghĩ theo đúng phân công ban đầu phải công tác ở trên đó 3 tháng, tôi có thể lên trên làm thêm một tháng còn dư sau đó sẽ quay trở lại, được không?” Đây là biện pháp Tại Trung cho là hợp lý nhất, nếu chỉ đơn giản đồng ý, có khả năng sẽ bị giữ lại ở trên đó! Nhưng nếu đưa ra yêu cầu này, có thể thỏa mãn nguyện vọng của mình, cũng như không cần lo lắng sẽ bị tổng tài bắt lấy. Ha ha ha, Kim Tại Trung cậu thực sự là thông minh tuyệt đỉnh mà!

Thế nhưng... Kim Tại Trung, cậu nghĩ với tính cách của tổng tài nhà mình, cậu sẽ thoát được sao????

Từ trợ trọi thấy yêu cầu của Tại Trung cũng rất hợp lý, liền đáp ứng: “Vậy tôi ngày mai sẽ nói qua với tổng tài, để cho ngài ấy dần xẹp. Nhưng mà cũng phải nói thật lòng, tôi không muốn để cậu đi chút nào, công việc hiện tại của phòng chúng ta vẫn là không thể thiếu cậu a!

... Cho nên, Từ tổ trưởng nguyên nhân ngài luyến tiếc tôi là vì hai ngày nay tôi trở nên rất có năng lực đúng không...

Thế nên dù trong lòng vẫn có chút khúc mắc, thế nhưng không thể phủ nhận tầng 16 là một nơi rất tốt a!

35. Chương 19-1

Thời điểm Trịnh Duẫn Hạo đến Lotus, Trần Xương Mân đã uống hết một ly Whisky, nhìn Trịnh Duẫn Hạo chậm rãi đi tới, Trần Xương Mân nội tâm không ngừng kêu gào.

“Chuyên môn của các anh không phải rất xem trọng khái niệm thời gian sao?!” Xương Mân không nhẫn nại, vẫn là một trận ai oán.

Trịnh Duẫn Hạo ngồi xuống, mắt vừa nhìn đồng hồ nói: “Vừa đúng 6 giờ rưỡi, anh mày vẫn là rất có quan niệm thời gian nha.”

Trần Xương Mân không nói gì, được rồi, là chính mình vội vàng vàng tới sớm... Nhưng đó không phải là vì muốn lấy tin tức sao! Anh có biết cái loại cảm giác người trước mắt đặc biệt muốn biết bí mật của anh mà anh cứ dửng dăng không nói là thế nào không?!

Dĩ nhiên, nếu giết người không tính là phạm pháp, cái loại thiếu đòn như Trịnh Duẫn Hạo, người muốn giết anh ta phải xếp hàng dài đến tận sông Hàn kia!

Trần Xương Mân đè nén lại cơn sóng mãnh liệt trong lòng, lại uống một ngụm rượu Whisky nói: “Anh uống gì thì tự chọn đi, em không phụ trách mời khách đâu.”

Trịnh Duẫn Hạo không tỏ thái độ, gọi một ly rượu cocktail đặc trưng của Lotus – Manhattan.

Trần Xương Mân nhìn Trịnh Duẫn Hạo chậm rãi nhắm nháp từng ngụm rượu, tặc lưỡi: “Từ lúc nào anh lại thích uống rượu mạnh như vậy?”

Trịnh Duẫn Hạo đặt ly rượu xuống: “Anh đã gần một năm không uống rồi.”

Bỗng nhiên nghĩ đến trước đó trước Kim Tại Trung lo lắng không cho bản thân mình uống rượu, hẳn không khỏi cong cong khóe miệng.

Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười như gặp phải gió xuân của hắn, Trần Xương Mân không khỏi rung mình, da gà nổi hết cả lên: “Anh đây là lại nghĩ tới anh ấy?”

Trịnh Duẫn Hạo liếc Xương Mân một cái, thu hồi nụ cười, nói: “Đúng vậy... chính là, người ta đối với anh cũng không phải ý tứ này.”

“Anh ngả bài?!”

“Ừ.”

Trần Xương Mân vẻ mặt sợ hãi: “Anh thực sự đem chuyện trong game nói với anh ấy? Còn thú tội với anh ấy?”

“... Mà cảm thấy anh sẽ đem chuyện trong game giải thích cho cậu ấy sao?”

Trần Xương Mân nhón nháo: “Vây, vậy chuyện đã tới mức nào rồi? Em mấy ngày nay đều bị phiền muốn chết, mấy người trong game đều là cái dạng gì không biết! Tình cảm chẳng khác gì trong tạp chí lá cải, bắt được em liền bám vào moi chuyện hai người các anh! Anh nói gì đi chứ, em và các anh không thù không oán, vì cớ gì em lại có cảm giác như có con dao kề ngay sau lưng vậy chứ! Đây, anh mau mau cho em một lời giải thích đi...”

“Ngày kết hôn hôm đó, em trai cậu ấy come out bị cự tuyệt.” Trịnh Duẫn Hạo lời ít ý nhiều đem những suy nghĩ dằng dặc của Xương Mân chôn tại cổ họng.

Trần Xương Mân trở mắt: “... (o)”

Trịnh Duẫn Hạo lại bồi thêm một câu: “Em trai cậu ấy trong game chính là Nồng nọc đáng yêu, đối tượng come out chính là Bị đánh mề trán.”

Trần Xương Mân tiếp tục trở mắt nhân tiện há mồm: “... (O)!!!”

“Ngậm miệng mày lại, đã đủ lớn rồi.”

Trần Xương Mân ngậm miệng trừng mắt: “... () ”

Một lát sau, Trần Xương Mân mới tìm lại tiếng nói cho riêng mình: “Vây là... Gia tộc chúng ta có bao nhiêu gay hết thấy?”

Trịnh Duẫn Hạo: “...”

Trần Xương Mân, nhóc chú ý nhằm trọng điểm rồi???

“Ahaha đùa thôi, đùa thôi, Duẫn hạo anh chẳng qua là nhân yêu a đúng không ahaha...” Trần Xương Mân ha ha cười trừ.

Trịnh Duẫn Hạo nháy mắt cảm thấy được tìm Trần Xương Mân cố vấn chuyện tình cảm dường như không đúng lắm.

“Vây, ngày kết hôn đó, tộc trưởng là đi giải quyết việc nhà đúng không?”

“Ừ, hơn nữa kết quả vẫn không như ý.”

Trần Xương Mân luôn miệng riu rít: “Khó trách anh ấy muốn cự tuyệt anh... Duẫn Hạo anh nghĩ lại đi, trong nhà có một em trai đồng tính cũng đủ làm anh ấy bị đả kích nặng nề rồi, tiếp theo em trai come out còn thất bại, anh cảm thấy được anh ấy sẽ thích đàn ông sao? Một chữ GAY đã đủ làm anh ấy khiếp sợ rồi!”

“... Anh không tìm mày đến để đả kích anh!” Duẫn Hạo gắt Xương Mân, mặt cắt không còn giọt máu, “So với mày anh rõ ràng biết có được cậu ấy khó khăn thế nào, hơn nữa anh đã tỏ rõ lòng mình rồi, nhưng cậu ầu vẫn là muốn trốn tránh anh, anh hiện tại cũng rất phiền não.”

Xương Mân đưa ly Whisky lên miệng nhấp một ngụm, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Trốn tránh anh? Anh có bỏ lỡ cái gì không đó, chẳng hạn như... ách, anh có thể nhìn ra anh ấy chán ghét anh?”

“Chán ghét?” Trịnh Duẫn Hạo tự giễu một câu, “Cậu ta căn bản là không dám chán ghét anh...”

Ách, được rồi, đã biết. Trầm Xương Mân lại hậm hực uống một ngụm Whisky, nhìn thấy Trịnh Duẫn Hạo tâm tình chán nản, trong lòng cũng có chút nặng nề.

Trịnh Duẫn Hạo chính là loại người cầm đèn soi cũng khó tìm, chính là cho dù đi đến đâu cũng hấp dẫn ánh mắt của một nhóm người – bất luận là nam hay nữ. Lúc còn ở Mỹ, rất nhiều kẻ lúc nào cũng oanh oanh yến yến vây quanh hắn không buông, hắn cũng không để ý nhiều, hoặc giả là tịch mịch lắm mới nguyện ý nói chuyện một chút. Nhưng từ khi về nước, Trầm Xương Mân liền phát hiện hắn gặp được Kim Tại Trung thì thay đổi, có lẽ loại tình cảm này cũng không phải là từ trò chơi bồi dưỡng thành, bọn họ mỗi ngày ở công ty gặp mặt, có rất nhiều thời điểm nảy sinh tình cảm. Nhưng hiện tại, Trịnh Duẫn Hạo chưa từng bị người mình thích không chú ý như thế, thậm chí là né tránh hắn, loại cảm giác này nhất định là phải rất khổ sở...

Ai, hậu quả của việc thích thằng nam chính là bất kham như vậy a~!

Trầm Xương Mân dù sao cũng không phải là người dày dặn kinh nghiệm tình trường gì, nói cái gì là cổ vấn chỉ là vừa vắn an ủi thêm nữa giúp tìm ra điểm mấu chốt thôi.

Trịnh Duẫn Hạo từ trong đồng ý kiến vứt đi của Trầm Xương Mân thật vất vả tìm được một đề nghị được cho là có chút ý nghĩa.

“Không có tình cảm, anh liền đặc biệt tạo ra tình cảm a!!! Trịnh Duẫn Hạo anh không phải học kinh doanh sao, chỉ số IQ, EQ, SQ (*) đều làm em muốn nổi điên a!”

Trầm Xương Mân, SQ ở trong này làm gì a?

Trầm Xương Mân phần nộ: Ngay cả SQ cũng đều không hiểu! Ai không biết thì lên Yahoo tìm cho ta! Tìm tìm tìm! Tất cả vấn đề tình cảm tùy các người tìm lấy!

(*) nguyên văn là , QT dịch là Trí thương (IQ – intelligence quotient), tình thương (EQ – emotional quotient) và SƯU THƯƠNG. Chữ Sưu ()- tìm, trong tiếng anh là Search nên ta chêm thành SQ luôn. Cái này là bà tác giả mượn tay anh Thấm mà bịa ra đó #>_<>

Trịnh Duẫn Hạo trầm ngâm, ngẫm lại Xương Mân nói cũng có lý, bồi dưỡng tình cảm, chuyện này tuy rằng nghe qua có chút khoa trương, thật ra cũng có khả năng thử qua.

Hai người uống rượu tán gẫu xong thì mỗi người một ngã ai về nhà nấy.

Dọc đường Trịnh Duẫn Hạo nghĩ dùng cách gì làm cho Tại Trung sinh ra hảo cảm. Bỗng nhiên lại nhớ tới lời nói trước khi đi của Xương Mân.

“Anh, sáng tỏ không được thì cũng có thể lén lút.” Trầm Xương Mân âm mưu nham hiểm ra mặt, rất có bộ dạng của mấy lão thái giám cáo già bên cạnh hoàng đế, “Chẳng hạn như, chúng ta ở trong game như vậy, như vậy, như vậy, như vậy...”

Duẫn Hạo nhu nhu huyết thái dương đang âm ỉ đau, cảm thấy có thể thả lỏng mọi chuyện, nếu vẫn kiên định không buông, chính là so với trước kia phải nỗ lực hơn nữa!

36. Chương 19-2

Về đến nhà tắm rửa xong cũng gần tới chín giờ, Trịnh Duẫn Hạo đoán chừng lúc này Kim Tại Trung vẫn còn chưa ngủ, nhưng mà nghe giọng điệu của Xương Mân, khả năng Kim Tại Trung lên trò chơi không quá cao.

Suy nghĩ một chút, vẫn là mở máy tính.

Nhưng khi nhìn thấy biểu tượng của trò chơi, hắn lại không muốn nhấn vào. Không có Kim Tại Trung, mình lên có ý nghĩ gì đâu?

Nhớ lại lần trước lên diễn đàn, Trịnh Duẫn Hạo do dự một lát rồi quyết định vào xem.

Trịnh Duẫn Hạo không có thói quen lên diễn đàn, trong mắt hắn những người hay tập trung ở đó đều là những kẻ rảnh rỗi không có việc gì làm hóng chuyện thị phi, hoặc một số người chơi lên đó hỏi phương pháp vượt phó bản. Bản thân là một người chơi tinh anh, Trịnh Duẫn Hạo chưa bao giờ có nhu cầu hóng chuyện bát quái hoặc hỏi dấu pháp. Là người chơi chân chính, sẽ không ở diễn đàn khoe khoang mình bị trò chơi lừa đến chết đi sống lại như thế nào, mà phải là một người giỏi tìm kiếm những điểm BUG, khiến cho mình hưởng thụ cảm giác lừa giỡn người xây dựng trò chơi! (Yoon: À vâng, bị phát hiện lợi dụng BUG mà không báo cáo là cẩn thận bị banned nick nha anh ==)

Đương nhiên, Trịnh Duẫn Hạo lên diễn đàn cũng chỉ vì muốn nhìn đại lệnh truy sát trong truyền thuyết có phải là thật hay không. Lần này, phải điểm vào coi sự thật có bị bẻ cong hay không!

Thực ra a đồng chí tổng tài, ngài vì sao cứ thích tìm ngược vậy a???

Điểm vào bài post vẫn còn đang nổi bật ngay trang đầu tiên, Trịnh Duẫn Hạo trong lòng cũng có chút thấp thỏm.

Lâu chủ: Nhân danh hiên hạ quy thuận phục vụ khí quan gia, chúng ta thực không thể nhẫn nhịn a!!!

2L: Nga, lần đầu tiên thấy lệnh truy sát a! Ngồi trên sô pha hóng chuyện

~3L: A tiểu băng ghê! Không ngờ chuyện này lại huyền ảo lớn đến như vậy? Ngay cả những người chơi cao cấp cũng tức giận??..... (o)

Lâu chủ: Vì cái gì nữ thần của chúng ta lại phải đau khổ đứng trước miếu nguyệt lão đợi chờ tên hoa hoa công tử phụ lòng kia?!! Vì cái gì?!! Nhìn hai người bọn họ xem, hoàn toàn không xứng đôi, nữ thần sao lại muốn chịu ngược a!!!

5L: Lâu chủ, người làm quan còn chưa rõ ngọn ngành sự việc cứ như vậy mà nói xấu Trung Nguyên Nhất Điểm Kim có phải không nên không? Cẩn thận bị người ta phỉ báng.

Lâu chủ: 5L, ta bị ai phỉ báng! Đó là sự thật! Đêm hôm trước rõ ràng là Trung Nguyên Nhất Điểm Kim phát thiệp vàng cả sever đều biết, hừ, đến tối hôm nay cũng vẫn chưa thấy bóng dáng hắn ở đâu! Nữ thần của chúng ta cũng không biết đang ở nơi nào chờ đợi, gia tộc các người muốn nói gì đây, rõ ràng người không liên lạc được! Đây là phiền hôn (lừa gạt kết hôn)a!!!

7L: Phiền hôn? Có nghiêm trọng như vậy không Tuy rằng ta không biết Trung Nguyên Nhất Điểm Kim, thế nhưng ta tin tưởng nữ thần a, con mắt nhìn người của nàng không thể kém như vậy

chỉ là, thực sự đau lòng cho nữ thần của chúng ta a....

8L: Ai nói Trung Nguyên Nhất Điểm Kim không phải là kẻ lừa dối, trước đây thì đây dựa với Tổ Nhan tỷ của chúng tôi, bây giờ còn lớn gan vứt bỏ nữ thần! (Yoon: đá dít mì, con nhỏ kia không phải tham tiền rồi bỏ Tại Trung đáng yêu của chúng ta sao == cứ làm như nó vô tội ý)

....

567L: Đã bao nhiêu ngày rồi a? Choáng váng, người bị truy sát ngay cả thân ảnh cũng không thấy.

568L: Nói đúng a, truy sát hay không truy sát cũng được, tốt xấu gì cũng phải nói cho rõ ràng mọi chuyện a...Nữ thần cũng không thấy login, thật là không thú vị!

....

620L: Bắt ngựa có ai đi hay không? Cầu tổ đội!

621L: 620L, muốn tổ đội sao lại tới đây?

622L: 621L, đó không phải là ta hỗ trợ tăng thứ hạng cho bài post này sao ~!

....

Trịnh Duẫn Hạo lật qua vài trang nhìn thử, ngoại trừ lúc đầu là một đám người kêu gọi truy sát Trung Nguyên Nhất Điểm Kim, từ giữa trở đi thì đã từ bỏ chuyện truy sát, câu hai người trở lại, sau cùng chính là một đám người nói chuyện phiếm.

Đầu đầy hắc tuyến tắt diễn đàn, Trịnh Duẩn Hạo nghĩ thế giới võng du quả nhiên không đáng tin a!

Cuối cùng hắn cũng không có lên trò chơi, hắn không muốn vừa lên đã bị một đám người không hiểu chuyện phát tới một đồng tin nhắn vô dụng chỉ để bắt quái mối quan hệ của hắn cùng người nào đó, tuy rằng không nói ra nhưng trong lòng Trịnh Duẩn Hạo cũng có chút chờ mong mọi người đối với quan hệ của bọn họ sẽ tán thành....

Nằm ở trên giường lấy ra điện thoại di động, Trịnh Duẩn Hạo lật tới số điện thoại của Kim Tại Trung, do dự một hồi lâu liền quyết định nhắn tin cho cậu.

“Công việc mấy ngày nay thế nào?”

Ai, hình như hơi cứng nhắc... Xóa đi!

“Có nhớ tôi hay không?”

... Hừ, nhắn tin kiểu này không phải là tự tìm ngược sao? Không được không được, xóa đi! Viết lại!

“Mấy ngày nay cậu không ở đây, tôi cảm thấy không thoải mái... Có chút nhớ cậu.”

... Loại giọng điệu này thực sự thích hợp với mình sao? Vì sao lại cảm thấy có chút nũng nịu như đám con gái a a a!

Trịnh Duẩn Hạo tức giận ném điện thoại, loại chuyện này quả nhiên không thích hợp với hắn, làm thế nào cũng thấy không được tự nhiên a.

Nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, Trịnh Duẩn Hạo vẫn cảm thấy có lẽ trước tiên nên suy nghĩ làm sao để Kim Tại Trung nảy sinh hảo cảm với mình trước đã. Đúng vậy, đối với thẳng nam thì không thể sử dụng bạo lực, phải để cậu ta không tự chủ được mà thích mình mới là lựa chọn chính xác.

Thế nhưng, bước đầu tiên nên làm thế nào....?

Trịnh Duẩn Hạo bắt đầu tập trung suy nghĩ, còn chưa kịp nghĩ ra ý tưởng gì, lại nghe được tiếng báo tin nhắn truyền tới.

Trịnh Duẩn Hạo nằm trên giường mắt nhắm mắt mở mò mẫm chiếc điện thoại đã bị mình ném sang một bên, vừa nhìn thì thấy là tin nhắn của Kim Tại Trung gửi tới.

Không khỏi kinh ngạc, hắn cấp tốc mở ra nhìn.

“Tổng tài.... Anh sau này có thể không nhắn những tin như vậy có được không? Tôi rất xấu hổ a.../(o)/~”

Trịnh Duẩn Hạo có chút nghi ngờ, mình rõ ràng còn chưa có gửi tin nhắn cho cậu ấy mà.

Nhưng vừa tiện tay cuộn lên....

“Mấy ngày nay cậu không ở đây, tôi cảm thấy không thoải mái... Có chút nhớ cậu.”

....

Kháo! Có phải mình bị hoa mắt không!! Đây không phải chính là tin nhắn mình vừa mới soạn ra sao!!! Từ bao giờ điện thoại di động lại có chức năng tự động gửi đi a!!!!

Trịnh Duẩn Hạo sợ hãi từ trên giường ngồi bật dậy, quả thực vẫn khó có thể tin nổi lòng của mình vô tình bị tiết lộ như vậy a!

Luống cuống tay chân cầm lại điện thoại, nhanh chóng gửi lại một tin cho đối phương.

“Tôi gửi nhầm người, cậu hãy coi như không có gì xảy ra a!”

Nhấn xuống gửi đi.

Vừa gửi xong, hắn lại tiếp tục ném điện thoại!!!!

Mình bị ngu ngốc rồi sao, đầu óc mê muội thật không có thể diện a, trả lời như vậy không phải là tự cho mình một cái bạt tai sao?! Trịnh Duẩn Hạo, chỉ số thông minh của mày để cho chó ăn rồi à!

Sắc mặt của Trịnh Duẩn Hạo lúc này có thể nói là vô cùng muôn màu muôn vẻ, hắn trực tiếp tắt điện thoại di động, quyết định đem hết thảy trôi vào quên lãng, những việc vừa rồi khẳng định không phải do mình làm.... Khẳng định không phải mình... Không phải...

Mà ở bên kia, Kim Tại Trung sau khi nhận được tin nhắn trả lời liền yên lặng, vốn định nhắn lại, thế nhưng cậu có thể đoán tổng tài hiện tại khó có khả năng thụ thương, vậy là từ bỏ ý định.

Tuy rằng như vậy sẽ khiến cho đối phương tổn thương, thế nhưng cậu không có biện pháp tiếp nhận tình cảm của hắn, không chỉ bởi khoảng cách địa vị, mà càng nhiều hơn chính là cậu không thể tưởng tượng được cậu và hắn sẽ ở cùng một chỗ, giống như lợi dụng tình cảm của đối phương để được nâng đỡ.... Đơn giản là quá kinh khủng!

Chuyện của Tuấn Tú đã đủ khiến cậu sứt đầu mẻ trán, chính là sống một cuộc sống bình thường là tốt nhất.

Kim Tại Trung vẫn đơn thuần cho rằng mọi tổn thương tình cảm đều có thể dùng thời gian để chữa lành.

Buổi tối Tuấn Tú gọi điện tới, nói với cậu muốn ra nước ngoài, hiện tại mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, nhanh nhất trong khoảng nửa tháng nữa là có thể bay sang Italia.

Kim Tại Trung hiển nhiên không nghĩ tới em trai muốn chữa lành tổn thương bằng cách chạy trốn sang nước ngoài, thậm chí ngay cả đối với anh trai là cậu cũng không thêm thương lượng một chút đã chuẩn bị rồi đi.

“Vậy luận văn của em thì làm sao bây giờ a?” Kim Tại Trung lúc đó hỏi một câu.

“Một thời gian sau em sẽ quay lại.... Nhưng mà anh, anh cứ yên tâm đi, em mấy ngày nay đã suy nghĩ rất kỹ, muốn em trong chốc lát quên đi cậu ấy, khẳng định em làm không được... Thế nhưng chỉ cần rời xa cậu ấy, nhìn không thấy nghe không được, ta cảm thấy mình vẫn là có thể... Không, nhất định có thể quên được cậu ấy!”

Kim Tại Trung nghe vậy cũng chỉ có thể trầm mặc, cũng không nói nhiều lời an ủi vô ích, chỉ khẽ dặn dò vài câu: “Khi nào phải đi, nhớ nói với anh, anh đưa em tới sân bay....”

“Vâng... Chỉ là, chuyện này em không bàn bạc qua với anh mà đã tự quyết định, anh có trách em không?”

Kim Tại Trung cười cười: “Tiểu quỷ! Trách em để làm gì! Anh trai em còn chưa được ra nước ngoài bao giờ, em xem anh lặn lội bao nhiêu năm vậy mà cũng chưa từng được đi nước ngoài công tác, xấu hổ muốn chết! Em sang đó nhớ phải cố gắng cho Kim gia chúng ta một cái mặt mũi a, cũng để cho ba mẹ trên trời an tâm.”

“Vâng, em sẽ cố gắng.... Anh đối với em tốt như vậy, em sẽ nuôi anh cả đời!”

“Nuôi anh?” Kim Tại Trung phì cười, “Anh trai em còn muốn lấy vợ, mới không cần em nuôi đâu.”

“Đúng vậy đúng vậy, bao giờ thì anh mới lấy được vợ a? Em đợi lâu lắm rồi a, anh xem anh lớn lên nhìn cũng không tệ, thế nào mà một chút động tĩnh cũng không có?”

Kim Tại Trung vốn đang hi hi ha ha, vừa nói tới chuyện lấy vợ không hiểu sao trong đầu lại lập tức xuất hiện hình ảnh của Trịnh Duẩn Hạo, sợ tới mức lắp bắp trả lời: “Lấy vợ và vân vân đều phải do duyên phận a...” Như thế nào đột nhiên lại nhớ tới tổng tài?! Khẳng định mình bị trúng tà rồi!

....

Từ trong hồi tưởng tỉnh lại Kim Tại Trung lắc lắc đầu, muốn đem hình ảnh Trịnh Duẩn Hạo ném ra khỏi đầu. Kim Tại Trung, may nhất định không được để tổng tài mê hoặc, nhất quyết phải phân rõ giữa công việc và tình cảm a!

37. Chương 20-1

Mông vừa đặt xuống còn chưa có nóng ghế đã thấy Từ trơ trọi, tổ trưởng tổ nghiên cứu tí ta tí tởn đi theo vào phòng làm việc.

Trịnh Duẫn Hạo nhìn xuống đồng hồ, hay thật, mới 9 giờ đúng đã ngồi chực chờ thủ sẵn ở văn phòng.

“Có chuyện gì?” Trịnh Duẫn Hạo tùy ý lấy một bản văn kiện cần phê duyệt, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

Từ tổ trưởng xoa xoa tay có chút ngượng ngùng nói: “Tổng tài, hôm qua tôi đã giúp ngài dò hỏi...”

Trịnh Duẫn Hạo nghe vậy ngẩng đầu nhìn Từ tổ trưởng.

Từ tổ trưởng bị ánh mắt uy nghiêm đó chiếu thẳng tới liền trở nên lắp bắp nói: “Cậu ấy, cậu ấy... chính là Kim Tại Trung, cậu ấy có một yêu cầu nhỏ...”

“Yêu cầu?”

“Vâng... cậu ấy nói muốn làm hết một tháng còn lại...”

“Vậy sau đó?”

“Sau đó cậu ấy vẫn là muốn trở lại tổ nghiên cứu làm việc...”

A, cậu ta vậy mà đã tính toán ổn thỏa rồi! Tay cầm bút ký của Trịnh Duẫn Hạo đập mạnh trên bàn, làm cho trái tim bé nhỏ của Từ tổ trưởng sợ tới mức không cẩn thận thiếu chút nữa nhảy ra khỏi yết hầu.

Ôi mẹ ơi, từ đầu năm nay như thế nào chuyện gì cũng hỏng bét vậy?!

Trịnh Duẫn Hạo hừ lạnh một câu: “Tôi không biết dạo gần đây nhân viên phòng kế hoạch cũng được ở trong này vòng vo khua môi múa mép????”

Từ tổ trưởng bị những lời này dọa tới mức đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, trong lòng thầm suy nghĩ, đây còn không phải do tổng tài muốn tôi hỏi cậu ta có đồng ý hay không sao?! Như thế nào tôi đi dò hỏi còn nhấn lại ý nguyện của cậu ta cho ngài lại còn bị phê phán a?! Như vậy rốt cuộc phải làm sao mới vừa lòng đây!!!

Từ tổ trưởng nhanh chóng lấy lại tinh thần, phân tích một chút tình thế nói: “Bằng không, tôi bảo cậu ấy tự mình đi lên nói với ngài?”

Dù sao cũng nên trưởng thành đi? Một đám trẻ tuổi các người đừng lấy lão già đầu 5 như ta ra đùa giỡn nữa, ta tiếp nhận không nổi đâu!

Có lẽ là nguyện vọng trong lòng của Từ tổ trưởng rốt cuộc cũng được đáp lại, tổng tài phát tay nói: “Vậy ông bảo chính cậu ta tự lên đây nói chuyện.”

Từ tổ trưởng như được ân xá, chân ngắn lập tức tẩu thoát.

Đợi cho cánh cửa khép lại, Trịnh Duẫn Hạo trong cơn nóng giận từ từ bình tĩnh lại, đột nhiên hần ý thức được, chính mình hiện tại có thích hợp gặp Tại Trung hay không?! Chuyện ngoài ý muốn ngày hôm qua còn rõ rành rành trước mắt, hiện tại xấu hổ như vậy còn gặp gỡ, kịch bản có phải có nhầm lẫn gì không đây!!!

Duẫn Hạo lập tức nói máy ra ngoài: “Tiểu Hạ, lát nữa thấy Kim Tại Trung đi lên... chính là Kim Tại Trung, thấy cậu ta thì nói cậu ấy trực tiếp đợi ở phòng trà một lát.” Sau khi dặn dò ổn thỏa rồi, tổng tài của chúng ta mới cảm thấy hơi an tâm.

Kim Tại Trung đang cùng cả nhóm thảo luận về tính khả thi của một dự án, đang lúc sôi nổi, liền thấy chân ngắn của Từ trơ trọi lo lắng cuống cuống đi tới.

“Cậu!” Từ trơ trọi chỉ một ngón tay.

“Tôi?” Không may cho người bên cạnh Kim Tại Trung mắt nhìn không tốt, cứ nghĩ ông ta là đang chỉ mình.

Từ trơ trọi tức giận: “Ai nói cậu?! Cậu đi đo kính lại đi! Tôi là nói cậu đó, kim Tại Trung!”

Kim Tại Trung chẳng hiểu đầu đuôi nhìn mấy người bên cạnh, rồi nói: “Có việc gì không tổ trưởng?”

“Tổng tài gọi cậu lên đó, có vẻ như muốn tìm cậu thật để nói chuyện.”

Mấy người bên cạnh ánh mắt khó lường nhìn về phía kim Tại Trung.

Hàn Tư Tư: Ta dường như cảm thấy được một tia hủ khí nha...

A Thành: Ai da đại Kim của chúng ta tại sao lại đáng thương như vậy a, luôn bị tổng tài tìm đến...

Tiểu Hà đáng khinh: ... Chẳng lẽ tổng tài đặc biệt quan tâm đến cậu ấy?! Tôi cũng muốn a~...

Lục Tiểu về mặt chính trực cười cười: Tôi cái gì cũng không biết à nha...

Tại Trung nhìn thần sắc khác nhau nhưng chẳng mấy tử tế của mấy người trong đội, lặng lẽ cúi đầu hướng thang máy đi thẳng.

Tới lầu 16, Tại Trung đã bị cô nàng Hạ Vân ngăn bước: “Tổng tài bảo anh trước đến phòng trà đợi một chút.”

Kim Tại Trung nửa tỉnh nửa mê gật gật đầu, cùng cô nàng Hạ Vân chào hỏi vài câu, trong lòng thấp thỏm đi vào phòng trà.

Phòng trà là nơi tối quen thuộc với Tại Trung ở lầu 16 này, mỗi một loại cà phê, mỗi một cái tách ở đây đều do cậu tỉ mỉ tìm đến, qua mấy ngày quay lại đây, thật đúng là một cảm giác tuyệt vời.

38. Chương 20-2

Liếc nhìn vỏ hộp cà phê đã trống rỗng, Kim Tại Trung nghĩ nếu trở về giúp tổng tài thì việc đầu tiên cậu sẽ làm đó đi mua cà phê bột, dù sao cũng là công ty chi trả, chúng ta mượn hoa hiến Phật để bày tỏ lòng thành vậy.

Ở phòng trà sờ đông sờ tây, Kim Tại Trung chờ đến độ muốn mốc meo, tổng tài cũng chưa gọi đến mình, liên tục nhìn ra chân chính đối mặt với cậu cũng chỉ có trợ lý lúc cậu ta đến pha cà phê giúp tổng tài, Kim Tại Trung vẫn tiếp cận cậu ta hỏi han vài ba câu.

“Tổng tài hiện tại bề bộn nhiều việc lắm sao?”

Lưu trợ lý một bên cho cà phê bột vào ly, một bên thản nhiên trả lời: “Thường thường.”

Thường thường? Cái loại đáp án ba phải này muốn nghĩ thế nào cũng được thực sự là làm cho người ta nghe xong còn khó chịu hơn.

“Vậy... vậy tổng tài đến khi nào mới có chút thời gian rảnh rỗi?” Kim Tại Trung tiếp tục nói bóng nói gió.

Lưu trợ lý mặt không biểu tình nhìn Kim Tại Trung nói: “Phiền cậu tránh ra một chút, tôi cần lấy nước sôi.”

“A...” Kim Tại Trung dịch sang bên cạnh, không được tự nhiên nhìn thủ pháp pha cà phê của cậu ta nói, “Nước hơi nhiều a... Tổng tài thích uống đậm một chút...”

Lưu trợ lý cầm cái muỗng bạc khuấy đều tách cà phê, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Khẩu vị con người sẽ thay đổi.” Nói xong liền ra khỏi phòng trà, thông thả bước vào văn phòng tổng tài.

Kim Tại Trung thiếu chút nữa bị câu nói cuối cùng của hắn làm cho nghẹn chết, trong lòng một mạch chữ thẳm: Cut, giỏi lắm a! Chỉ là cùng tổng tài đi ra ngoài chạy mấy bữa tiệc ký kết vài cái hợp đồng thì coi như chính mình là giới giang lâm à? Nói cho người biết tiểu gia ta cũng rất có khả năng đó! Tôi đây còn biết viết code đó cậu có biết sao?! Biết sao?! Cậu thì có trò gì!

Kim Tại Trung trong lòng khó chịu đặt móng ngời trên bàn thủy tinh, lại không nghĩ cái bàn này lại thiếu mất một góc, cậu đặt móng xuống trực tiếp làm cho một đoạn chỗ hổng kia hoàn toàn bị nứt ra, “Rắc” “Rầm” hai tiếng, Kim Tại Trung mắt thẳng băng, trực tiếp theo vết nứt thủy tinh ngã trên mặt đất.

Kim Tại Trung không nghĩ tới chính mình còn có thể xui xẻo như vậy, theo bản năng liền đưa tay ra đỡ, lại không nghĩ rằng dưới đất đầy mảnh vỡ thủy tinh hầu như đâm hết vào tay, đau đến tận xương tủy làm cho Kim Tại Trung phải kêu lên.

“A! Ai u!” Thất tha thất thểu từ dưới đất bò dậy, Kim Tại Trung đau đến nhe răng trợn mắt, nhìn trên tay hai vết thương dài tầm 4cm như họa cùng với mơ mơ hồ hồ vô số kể các miệng vết thương nhỏ, Kim Tại Trung quả thực khóc không ra nước mắt.

Cũng may thủy tinh này cũng không có sắc bén, chỉ là quá đột ngột đâm vào tay, áp lực quá lớn có mấy khối liền trực tiếp đâm vào.

Hạ Vân ở cách phòng trà không xa nghe thấy tiếng động trước tiên, có chút nghi hoặc đi đến, lập tức đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho chết khiếp, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát.

“Cậu, cậu... đều là máu!! Tôi đi gọi điện thoại, số cứu hộ là bao nhiêu? 112? Không đúng hay không... 114? Không đúng... A là 119!” Cô nàng Hạ Vân nói năng lộn xộn tay cầm cũng có vẻ không vững.

Kim Tại Trung thấy vẻ khẩn trương của cô khiến cậu có chút áy náy, lập tức lên tiếng ngăn cản: “Không sao, cô đừng gọi... A!” Một cơn đau truyền đến, Kim Tại Trung dè lại bàn tay nói, “Cô có thể giúp tôi tìm băng gạc không... còn có cái nhíp...” Còn chưa nói hết câu đã thấy bên kia cửa phòng tổng tài cũng mở ra, gương mặt Trịnh Duẫn Hạo cứ như vậy xuất hiện, đi sau còn có người vừa nãy ở trong này không thèm nhìn đến Kim Tại Trung, Lưu trợ lý.

Trịnh Duẫn Hạo bước nhanh tới, nhìn đến Kim Tại Trung một tay đầy máu, sắc mặt thoáng cái trở nên rất khó coi: “Tại sao lại như vậy?!”

Kim Tại Trung vừa định mở miệng giải thích liền thấy Trịnh Duẫn Hạo đã đi tới bắt lấy cổ tay cậu, một bộ dạng chó có động vào, làm cho Kim Tại Trung có chút kinh hãi.

“Còn thất thần ở đây làm gì? Mau đi gọi cứu hộ!” Tổng tài nghiêm nghị nhanh chóng chỉ đạo mệnh lệnh, tiếp theo lại nhìn về phía Lưu trợ lý vẫn đang ngây người, “Còn không đi lấy hộp cứu thương! Định đứng đó nhìn đến lúc tay cậu ta tàn phế à?!”

... Thật ra còn chưa nghiêm trọng đến nỗi như vậy a tổng tài!

Hai người kia lập tức lấy lại tinh thần, người thì đi gọi điện thoại, người thì đi lấy hộp cứu thương.

Trịnh Duẫn Hạo sắc mặt ngưng trọng cúi nhìn bàn tay Kim Tại Trung nói: “Cậu thật đúng là gây phiền toái cho tôi.”

Kim Tại Trung lời nói đến miệng đành nghẹn lại, vì cái gì ngữ khí trách cứ như thế cũng có thể làm cho chính mình thấy một tia cảm động.

Thấy Kim Tại Trung không nói lời nào, Trịnh Duẫn Hạo gương mặt nhìn về phía cậu, hỏi: “Có đau không?”

Kim Tại Trung há miệng thở dốc nói: “Còn, hơi đau...”

Trịnh Duẫn Hạo bị những lời này của cậu làm cho bật cười, lại nhìn về phía bên cạnh một nửa chiếc bàn bị bể nát, chau mày.

“Tổng tài, tìm được hộp cứu thương rồi!” Lưu trợ lý chạy vội tới vài bước, nhanh tay lẹ mắt mở hộp.

Trịnh Duẫn Hạo ý vị thâm trường liếc qua Lưu trợ lý một cái, sau đó lấy ra miếng băng vải cầm máu nói: “Tôi nhớ rõ hôm trước đã nói qua với cậu đem này cái bàn đổi đi? Vì sao vẫn còn ở đây?”

Lưu trợ lý sững sốt, mắt nhìn chiếc bàn thủy tinh vô cùng thâm thối, lúc này mới nhớ tới chuyện lúc trước tổng tài đã phân phó, lập tức lắp bắp nói: “Tôi, tôi... quên mất... Thực xin lỗi...”

“Việc nhỏ nhặt như thế cũng làm không xong, cậu cảm thấy tôi có cần thiết giữ cậu lại?” Trịnh Duẫn Hạo một bên cầm tâm bông tẩm cồn khử trùng cho bàn tay Kim Tại Trung, một bên vẫn nghiêm khắc giáo huấn cấp dưới.

Không khí lập tức khẩn trương hẳn lên, không chỉ có Lưu trợ lý bị yêu cầu bị sa thải, ngay cả Kim Tại Trung cũng ngừng lại hô hấp.

Chính là quên đổi cái bàn mà thôi, tổng tài ngài không cần thiết phải không độ lượng như vậy đi?

Băng bó còn chưa được 2 giây, Kim Tại Trung đã bị còng làm cho rát đến nỗi liên tục hít hà, thiếu chút nữa liền đem nước muối sinh lý từ trong mắt bài trừ ra.

“Đau lắm sao?” Trịnh Duẫn Hạo ngáp ngừng, dừng lại động tác hỏi Kim Tại Trung.

Kim Tại Trung mở to đôi mắt ngáp nước nhìn về phía Trịnh Duẫn Hạo, làm ra bộ dạng đau đớn đến thán thương.

“Vây băng lại một chút trước, chờ xe cứu thương đến họ sẽ xử lý tốt.” Trịnh Duẫn Hạo buông còng, cầm lấy băng gạc không quá thành thạo bằng bàn tay Kim Tại Trung lại, sau đó thật cẩn thận đỡ lấy tay cậu đi tới cửa thang máy.

Kim Tại Trung nhìn thấy tay được Trịnh Duẫn Hạo bảo hộ cẩn thận đến vậy, bỗng nhiên có chút xúc động, hóa ra, cảm giác được người bảo hộ trân quý như vậy, thật sự tốt lắm... rất tốt...

Tới dưới lầu bị những người ở đại sảnh nhìn một hồi lâu, xe cứu thương rốt cục cũng từ từ chạy tới, Kim Tại Trung thấy nhân viên y tế kéo giường cấp cứu tiến vào, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm.

“Ai ai, người nào là bị thủy tinh đâm gãy tay? Nhanh, cửa ải cuối năm thật đúng là chuyện hung tàn gì cũng có a!” Một nữ bác sĩ to béo vừa đi tới vừa lớn tiếng hô hào.

Kim Tại Trung sắc mặt cứng đờ: FML (aka F*ck My Life), Hạ Vân cô nương cô gọi cáo cứu hộ kiểu gì vậy?!

Hạ Vân vô tội: Không nói nghiêm trọng như vậy bọn họ không chịu đến a!! (^)

Mà đồng dạng sắc mặt vô cùng kém cỏi kia chính là Trịnh Duẫn Hạo: Đây không phải là bà bác sĩ lúc trước chứ?! Như thế nào đến chỗ nào cũng có mặt bà ta?!

Hạ Vân cô nương thực vô tội như cũ: Đây là ngài không có báo trước cho ta a ~o(>_<)o>

~~Lưu trợ lý vừa nãy bị tổng tài giáo huấn lập tức chủ động tiếp đón: “Ồ đây ở đây!” Nói xong chỉ chỉ Kim Tại Trung.

Mấy người nhân viên y tá không nói hai lời liền đem người đặt lên giường cấp cứu.

“Chú ý tay hân!” Trịnh Duẫn Hạo nhìn thấy Kim Tại Trung bị ép nằm lên giường thô lỗ như vậy liền nổi giận, “Bị thương thêm nữa tôi sẽ kiện các người!”

Nữ bác sĩ to béo kia lập tức xoay người hướng Trịnh Duẫn Hạo quát: “Nhóc con quát cái gì mà quát! Tôi là bác sĩ hay là cậu? Cái này đã gãy còn không đưa đến bệnh viện cho người chờ đến mơ đi!”

Trịnh Duẫn Hạo: “...”

“Khoan đã? Chờ một chút!” Nữ bác sĩ vừa chuẩn bị rời đi bỗng nhiên lại liếc nhìn Trịnh Duẫn Hạo, nhìn nhìn lại Kim Tại Trung đang nằm, nghi hoặc hỏi một câu, “Tôi trước đây có phải đã gặp qua các cậu hay không?”

Trịnh Duẫn Hạo không cần suy nghĩ đã nói: “Không có!”

Nữ bác sĩ mới không thêm để ý tới lời chắc như đinh đóng cột của Trịnh Duẫn Hạo, vắt hết óc suy nghĩ, lập tức vỗ tay nói: “Ai ai không phải là tên nhóc trước kia bị nghi ngờ viêm phổi đây sao! Các người thật đúng là có duyên với ta a ~!”

... Có thể gọi cứu hộ lại một lần không?

La lối vài câu không có ai thêm đếm xỉa bác gái bác sĩ cũng không tự tìm mất mặt, đi theo vào xe cứu thương bắt đầu gõ bằng gạc Trịnh Duẫn Hạo đã băng trước đó.

Trịnh Duẫn Hạo cũng lo lắng theo sau, an ủi Kim Tại Trung: “Đau cứ la lên, đừng nhịn.”

Kim Tại Trung thật ra cũng không còn đau như trước, chỉ là có chút không được tự nhiên: “Kỳ thật cũng không phải là chuyện gì lớn...”

Cái kia gỡ hết bằng gạc, bác sĩ nhìn đến cánh tay căn bản không hề bị gãy nói: “Lừa ta à! Đây không phải là vết ố sao? Bị gãy ở chỗ nào?!”

“Nhiều vết thương như vậy vẫn là ố?” Trịnh Duẩn Hạo giận không có chỗ phát tiết, “Đây dài hơn cả một bàn tay!”

Bác sĩ bị Trịnh Duẩn Hạo lớn giọng sợ tới mức run run tay thiếu chút nữa đem tay Kim Tại Trung ném đi: “Đừng nóng vội đừng nóng vội! Thủy tinh này ghim không sâu lắm, tới bệnh viện chúng ta sẽ lấy ra!”

“Có cần khâu lại không?” Kim Tại Trung lo lắng hỏi.

“Cái này khó mà nói trước, người xem vết thương chỉ chút chằng chịt, khó nói a.” Bác sĩ lấy ra cồn thuốc, tiếp tục chuyện Trịnh Duẩn Hạo còn dở dang.

Tay nghề của bác sĩ dù sao cũng tốt hơn một chút, Kim Tại Trung chưa cảm thấy đau vết thương đã được rửa sạch.

Tới bệnh viện, Kim Tại Trung khăng khăng tự mình đi, Trịnh Duẩn Hạo cũng hiểu được giường cấp cứu là vô ích, hai người liền đi theo vào phòng ngoại thương.

Đi vào lại không quá bất ngờ gặp được Trần Xương Mân.

“Sao lại tới nữa?” Trần Xương Mân vừa thấy Trịnh Duẩn Hạo cùng tộc trưởng đi vào, trong đầu liền bật ra một vòng dấu chấm hỏi.

Trịnh Duẩn Hạo nhẹ nhàng thở ra: “Người làm ở đây là tốt rồi.”

Kim Tại Trung cũng rất chủ động chào hỏi: “Bác sĩ Trần, chúng ta thật sự rất có duyên a!”

Nữ bác sĩ ở một bên: Chúng ta quả thật rất có duyên a ~!

Trần Xương Mân nghe Trịnh Duẩn Hạo nói sơ qua tình trạng của Kim Tại Trung, trấn an: “Không sao không sao, đây đều thuộc loại vết thương nhẹ, thủy tinh không giống với gỗ, lực sát thương không mạnh. Chờ một chút em sẽ lấy thủy tinh trong tay ra, có thể hơi đau một chút. Cũng không cần khâu lại, chỉ cần bôi thuốc chống viêm là được.”

Kim Tại Trung thở phào một cái: “Có để lại sẹo không?”

“Xem qua tình hình hồi phục, bởi vì vết cắt cũng không quá sâu, khả năng để lại sẹo cũng không cao.” Trần Xương Mân vừa nói vừa cầm dụng cụ.

Đợi cho tất cả được chuẩn bị đầy đủ, Kim Tại Trung liền khiếp đảm, nhìn thấy cái nhíp sáng loáng lạnh lạnh, Kim Tại Trung sợ va chạm đến, cậu ngẩng đầu hướng Trịnh Duẩn Hạo: “Có hơi dọa người...”

Trịnh Duẩn Hạo ôm nửa người Kim Tại Trung, đề phòng tay kia của cậu lộn xộn: “Không có việc gì, vẫn là nên tin tưởng Trần Xương Mân a.”

Trần Xương Mân bĩu môi: “Đúng vậy, tuy rằng em hôm qua mới từ khoa nội điều đến khoa ngoại thương, nhưng tốt xấu gì lý thuyết cũng rất vững a!”

... Cho nên vị này lại là thí nghiệm đối tượng của ngài?!

Trịnh Duẩn Hạo trều trều khước miệng, lo lắng Trần Xương Mân nếu sơ sẩy nên cho nó bồi thường cái gì.

Có điều không như mong muốn, Trần Xương Mân tuy rằng tay nghề không thành thạo, nhưng dưới lý thuyết vững vàng, “giải phẫu” con con như này phải gọi là phi thường thành công.

Trong lúc Kim Tại Trung kêu la thảm thiết từ đầu tới đuôi, Trần Xương Mân vô ý sẩy tay hai lần — đương nhiên, đều là bị tiếng kêu của Kim Tại Trung dọa. Mà tổng tài đại nhân nghiêm túc của chúng ta, đó là những giây phút mất hấn phóng ra đao. Cho nên dưới áp lực như thế còn có thể làm tốt cuộc “phẫu thuật” này, nói vậy bác sỹ Trần của chúng ta muốn thông qua cuộc thi pháp y vẫn là không quá khó khăn!

Kim Tại Trung hai tay bị băng bó kín đáo ngồi ở ghế dài, nhìn hai nam nhân đứng cách đó không xa ở đằng kia cúi đầu khe khẽ nói nhỏ, trong lòng liền một trận không kiên nhẫn.

“Các anh vừa đến em còn tưởng rằng đây là tình yêu!” Trầm Xương Mân như thế nói.

Trịnh Duẩn Hạo: “Anh mà bây giờ không phải là nắm chắc cơ hội?”

Trầm Xương Mân: “Vậy còn hai lời làm gì? Trực tiếp khiêng về nhà!”

Trịnh Duẩn Hạo: “Lý do?”

Trầm Xương Mân: “Đều đã thành mèo máy còn có lý do gì nữa?!”

Trịnh Duẩn Hạo: “...”

Được rồi Trầm Xương Mân người đứng!

Thương thay cho Kim Tại Trung, người vô tội bị thương còn chưa tính, còn bị hai đại phúc hắc tính kế, dù là đấu văn hay đấu võ, cậu đều là đấu không lại a~!

39. Chương 21-1

Bởi vì tay của Tại Trung đã hoàn toàn bị băng kín như cái bánh bao, chưa nói không thể cầm đồ vật này nọ, ngay cả sinh hoạt bình thường cũng khó khăn, vì vậy không cách nào từ chối thịnh tình của tổng tài, trực tiếp theo Trịnh Duẩn Hạo về căn hộ của hắn.

Bất đồng với lần trước, hiện tại Tại Trung là thanh tỉnh bước chân vào nhà của Trịnh Duẩn Hạo.

“Cậu ngồi đi, để tôi gọi cơm.” Trịnh Duẩn Hạo nhìn lên đồng hồ thấy đã hai giờ chiều, nghĩ cả hai người đều chưa ăn cơm trưa, liền gọi điện thoại đặt cơm.

Hai người không có trực tiếp quay về công ty cũng vì không muốn bàn tay của Tại Trung bị người khác dòm ngó, còn có thể mang tới phiền phức không cần thiết, đơn giản trước hết mang cậu về dưỡng bệnh.

Kim Tại Trung có chút câu nệ ngồi xuống salon, hai tay đặt trên đùi hơi đau, nhưng lại không biết để tư thế nào ít dùng sức nhất, không thể làm gì khác hơn là dùng sức một chút, hơi cực khổ giờ một cánh tay lên.

Trịnh Duẩn Hạo vừa nói chuyện điện thoại xong quay lại liền thấy Tại Trung đang ngốc hồ hồ giờ cánh tay, cả cơ thể đều trở nên mất tự nhiên.

“Cậu làm gì vậy?” Trịnh Duẩn Hạo vừa bực mình vừa buồn cười đi tới nắm tay Tại Trung

Cánh tay bất thành linh bị người nắm lấy, Tại Trung sợ đến run rẩy một cái: “A.... tôi, tôi có chút khó chịu....”

“Cậu để tay như vậy không khó chịu mới là lạ, ngồi vào bên cạnh thành ghế, để tay lên trên tay vịn sofa.”

Kim Tại Trung ngoan ngoãn nghe theo, quả nhiên cảm giác khó chịu liền biến mất. Cậu cảm kích nhìn Trịnh Duẩn Hạo: “Tổng tài anh thực sự là người thông minh nhất thế giới!!!” (Hạ Anh: =0= ai có thể thiếu muối hơn bạn ấy không)

....

Vuốt móng ngựa đúng là đầu đầu cũng có! (Chém đó)

Trịnh Duẩn Hạo không phản ứng, đi tới một bên gọi điện thoại thông báo buổi chiều hắn sẽ không đi làm, thuận tiện dặn dò bọn họ hoàn thành những nghiệp vụ còn đang dang dở. Đương nhiên, cũng không quên khấu trừ tiền lương của trợ lý Lưu.

Đội phân phó mọi việc xong xuôi, quay lại liền thấy Tại Trung đang nhìn hắn, vẻ mặt như có điều muốn nói.

“Làm sao vậy?” Trịnh Duẩn Hạo ngồi xuống cạnh cậu, tay đặt lên tay Tại Trung đang đặt trên salon.

Kim Tại Trung thấy Trịnh Duẩn Hạo đột nhiên tới gần liền lúng túng không biết làm sao, nhưng vẫn áy náy trả lời: “Xin lỗi.... Tôi lại làm phiền anh ...”

Trịnh Duẩn Hạo gật đầu, từ chối cho ý kiến: “Trong lòng cậu hiểu rõ là được. Nhưng mà....” Trịnh Duẩn Hạo nhìn thẳng vào mắt Tại Trung, “Tôi nghe tổ trưởng của cậu nói cậu đồng ý ở lại cạnh tôi làm thêm một tháng nữa? Thế nào, địa vị của tôi trong lòng cậu chỉ đáng giá một tháng này thôi sao?”

Kim Tại Trung sửng sốt, hiển nhiên không ngờ tới suy nghĩ của mình lại bị tổng tài xuyên tạc thành như vậy, vội vàng giải thích: “Không phải... Chỉ là, tôi nghĩ phải làm cho xong những việc lúc trước, huống hồ nếu tôi cứ ở bên cạnh anh, không phải sẽ rất phức tạp sao?”

“Cậu cho chuyện tôi thích cậu là phức tạp và trở ngại?”

“A? Ý tôi không phải là như vậy.... Tôi chỉ cảm thấy nếu không thích thì không nên cho người khác hy vọng.... Ách....” Nhìn thấy sắc mặt Trịnh Duẩn Hạo càng lúc càng khó coi, Kim Tại Trung ngay lập tức ngậm chặt miệng.

“Được.” Trịnh Duẩn Hạo đứng lên, từ trên cao nhìn xuống đối với Tại Trung nói: “Cậu nói nếu không thích thì không nên cho người ta hy vọng, vậy cậu có dám thề với trời cậu đối với tôi không có cảm giác?”

Trịnh Duẩn Hạo là người có đầu óc, từ biểu hiện hôm nay của Tại Trung có thể nhìn ra được cậu đối với hắn không phải không có gì. Tại Trung cho rằng mình đã che giấu rất tốt, nhưng từ biểu tình động tác của cậu đều nhìn được ra được cậu đã dần buông lỏng cảnh giác. Ngay lúc này, Trịnh Duẩn Hạo không muốn bỏ qua cơ hội đánh một đòn trí mạng lên lớp vỏ phòng ngự của cậu.

Thế nhưng, trong hiện thực luôn là ở thời điểm nghiêm túc nhất lại khiến người ta tưởng nhầm là đùa giỡn ...

Kim Tại Trung cúi đầu nhìn hai bàn tay như cái hai cái màn thầu của mình, khóe miệng co rút hỏi: “Tổng tài, tôi như vậy anh muốn tôi chỉ thiên lập thế nào?”

Trịnh Duẩn Hạo: “...”

Cậu có thể nghiêm túc một chút hay không!!!

Cuối cùng, còn chưa đợi được Kim Tại Trung nắm tay phát thệ thì tiếng chuông cửa vang lên.

Trịnh Duẩn Hạo gọi 2 phần cơm thập cẩm ở một nhà hàng gần đó, hương thơm của thức ăn vừa tỏa ra ngay lập tức thu hút ánh mắt của Tại Trung. Phải biết rằng, cậu thề nhưng đã nhịn đói suốt cả buổi sáng cộng thêm nửa buổi chiều, hơn nữa vừa nãy còn bị mất không ít máu....

Trịnh Duẩn Hạo giúp cậu kéo lại ghế, dọn ra đầy đủ thìa và đũa, đồng thời nhanh chóng cầm lấy phần cơm thập cẩm của Tại Trung, sau đó múc một thìa đưa tới trước mặt Tại Trung: “Há mồm.”

Kim Tại Trung hốt hoảng lùi về phía sau: “Không không không... Tổng tài anh giúp tôi tháo lớp băng bó ở ngón tay ra là được rồi, ngón tay của tôi vẫn có thể hoạt động được.”

“Bớt nói nhảm, khi tôi còn thích cậu thì đừng có cự tuyệt chuyện tôi đối xử tốt với cậu.” Trịnh Duẩn Hạo kiên định đưa muôi thức ăn tới bên miệng Tại Trung.

Tại Trung cắn môi, lại nhìn ánh mắt thâm tình của Trịnh Duẩn Hạo, đột nhiên cảm giác mình thật đúng là một tên dối trá và quá phận. Một mặt muốn tiếp nhận sự quan tâm của hắn, về phương diện khác lại luôn phản kháng cự tuyệt hắn. Mình rốt cuộc là muốn cái gì? Vì sao luôn phải làm chuyện khiến cho hắn tổn thương?

“Còn không ăn sao?” Trịnh Duẩn Hạo tiếp tục đưa thìa tới, biểu đạt tinh thần không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Sống mũi Tại Trung chợt thấy chua xót, chính mình rõ ràng rất muốn được quan tâm và chăm sóc, vậy mà lại năm lần bảy lượt đẩy hắn ra. Vô luận là bá đạo hay tri kỷ che chở, hắn quan tâm cậu cũng không cầu hỏi báo, vì sao mình còn muốn ý chí sắt đá cự tuyệt? Cuộc sống của mình cũng coi như nát bét, cha mẹ đã mất, em trai cũng chuẩn bị rời xa cậu, vì sao bản thân dưới tình huống bết bát như vậy vẫn còn muốn hà khắc với người khác?

“Muốn tôi cậy miệng cậu?” Trịnh Duẩn Hạo nhíu mày, nhìn Kim Tại Trung vẫn đang ngơ ngác nhìn cái muôi không động đậy. Được rồi, Trầm Xương Mân cũng đã nói qua, nhất định không được thể hiện quá mức bá đạo quá mức cường chế, cho dù không khống chế được muốn dùng sức mạnh cũng phải trưng cầu ý kiến của Tại Trung trước!

Nhưng mà, tổng tài đại nhân, khi ngài trưng cầu ý kiến của người khác luôn mang vẻ mặt hung thần ác sát như vậy sao?

“Tôi...” Kim Tại Trung bỗng nhiên mở miệng, “Có phải tôi luôn làm cho anh thương tâm?”

Những lời này nói ra khiến cho Trịnh Duẩn Hạo có chút kinh ngạc: “Sao đột nhiên lại hỏi như vậy?”

Kim Tại Trung cúi đầu, một ngụm nuốt lấy muôi thức ăn Trịnh Duẩn Hạo đưa tới, vừa ăn vừa không nhìn được đỏ hồng hai mắt.

Trịnh Duẩn Hạo cũng không hỏi nhiều, thu muôi về tiếp tục xúc cơm, trong lòng suy nghĩ lẽ nào đã chế tạo hảo cảm thành công?

Thật vất vả nuốt xuống, Tại Trung lại ngẩng đầu nhìn Trịnh Duẩn Hạo, tựa như muốn nói gì đó.

Mà Trịnh Duẩn Hạo lúc này mới phát hiện, hai viền mắt của Tại Trung đã ửng hồng, so với lúc trước càng thêm ửng ửng. Một Kim Tại Trung như vậy, khiến cho Trịnh Duẩn Hạo không nhìn được muốn yêu thương.

“Làm sao vậy? Đây là muốn khóc?” Trịnh Duẩn Hạo đưa tay xoa lên khóe mắt của Tại Trung, giọng nói cũng trở nên ôn nhu.

Kim Tại Trung lắc đầu: “Không có... Chỉ là, đột nhiên cảm thấy mình thật quá đáng...”

“Anh đối xử tốt với tôi như vậy, tôi thì một bên đòi hỏi sự quan tâm của anh một bên lại làm tổn thương anh... Tôi thực sự rất xấu xa...”

“Nhưng mà...Tôi rõ ràng đáng ghét như vậy, vậy mà anh vẫn thích tôi... Tôi thật đúng là đáng bị trời giáng thiên lôi... Ngô...”

Lời còn chưa nói hết, môi của cậu đã bị người ta hung hăng ngậm vào. Nụ hôn bất thành linh khiến cho hô hấp của Tại Trung nhất thời đình trệ, rồi lại không thể phản kháng.

Có lẽ, mình cũng không muốn phản kháng....

40. Chương 21-2

Từ lúc Kim Tại Trung vừa mới mở miệng, Trịnh Duẩn Hạo đã luôn muốn hôn cậu một cái, thế nhưng hắn cũng muốn biết một chút suy nghĩ của cậu. Đến cuối cùng, lại nghe thấy cậu nói ra bốn từ “Trời giáng thiên lôi”, trong lòng vừa hận vừa giận, liền trực tiếp hôn lên, muốn cậu đem những lời vừa nói nuốt vào bụng.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên bờ môi của Tại Trung, sau đó lại thận trọng khai mở hai cánh môi, với vào trong thăm dò phản ứng.

“Ngô ...” Kim Tại Trung có chút không thoải mái lấy tay đẩy Trịnh Duẩn Hạo một cái, sợ tay cậu còn đang bị thương, hắn cũng không dám tiến tới.

Nhẹ nhàng chế trụ đầu của Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo đem trán dựa vào trán cậu, nói: “Tại Trung, không muốn cự tuyệt tôi, cũng không cần phải tự làm khó dễ bản thân,cậu chỉ cần yên tâm thả nhiên tiếp nhận hảo ý của tôi, những chuyện khác, cậu có thể không cần phải để ý.”

Kim Tại Trung mở mắt nhìn Trịnh Duẩn Hạo nhưng không nói lời nào, chỉ là hai mắt rũ xuống, khẽ gật đầu.

Tâm tình Trịnh Duẫn Hạo trong nháy mắt trở nên thư thái, xem ra thể tiến công ôn nhu vẫn có thể đả động lòng người a! Nhưng mà, nếu muốn Kim Tại Trung triệt để thích mình, phỏng chừng vẫn cần một khoảng thời gian. Nhưng cũng không sao cả, trái tim của cậu đã bắt đầu dao động, tất cả chỉ còn là vấn đề thời gian.

Ăn xong bữa trưa, Tại Trung lúng túng đứng một bên nhìn Trịnh Duẫn Hạo dọn dẹp chén đĩa. Muốn đi lên hỗ trợ, nhưng lại nhìn hai tay của mình, trong lòng không khỏi phiền muộn.

Rồi lại nghĩ tới những chuyện vừa rồi, quả thực không thể tin được bản thân mình cứ nhiên lại bắt đầu dao động....

Oh trời ơi!! Chuyện này rốt cuộc sao lại phát triển thành như vậy?!

“Muốn nghỉ ngơi một chút không?” Sau khi trực tiếp ném chén đĩa vào trong máy rửa bát, Trịnh Duẫn Hạo nhẹ nhàng ôm vai Tại Trung hỏi một câu.

Kim Tại Trung liếc nhìn cánh tay đang đặt trên vai mình: “Không, không cần...”

Trịnh Duẫn Hạo cũng không để tâm lời của cậu, nắm tay dắt cậu tới phòng ngủ: “Nằm ở đó đi, bị thương thì vẫn nên nghỉ ngơi nhiều một chút. Tối 5h30 tôi sẽ gọi cậu dậy uống thuốc.”

Kim Tại Trung thấy chiếc giường bản thân đã nằm qua một lần, trong lòng suy nghĩ lẽ nào muốn bá vương ngành thượng cung? Bởi vì chuyện của Tuần Tú cậu đã lên internet tìm hiểu một phen, hình như hai nam nhân muốn làm thì phải dùng chỗ đó.... Xem tình hình này, khẳng định là phải dùng chỗ đó... Hình như cũng có nói là rất đau.... Nhưng mà cũng có người nói làm chuyện đó rất sướng khoái.... A a mình đang nghĩ cái vậy trời!!!

“Mau cởi giày ra.” Trịnh Duẫn Hạo thúc giục.

“A không không không! Tôi sợ đau!” Kim Tại Trung trong vô thức buột miệng.

Vì vậy....

Trịnh Duẫn Hạo: “?_?”

Ý thức được bản thân đã nói sai và vân vân, Kim Tại Trung: “~~o(>_<)o>

“Không không không! Tôi không phải có ý đó!” Kim Tại Trung vội vã giải thích, thế nhưng rất hiển nhiên, cậu càng giải thích lại càng không rõ ràng.

Trịnh Duẫn Hạo nhìn khuôn mặt đang dần đỏ lên của Tại Trung, lại nhìn nhìn cái giường, ngay lập tức hiểu rõ, nhưng đồng thời cũng rất kinh ngạc không ngờ Tại Trung lại nghĩ tới chuyện đó, ngẫm lại hẳn cũng không nên lãng phí bầu không khí tốt như vậy, liền vội vã nghiêng người đè lên người Tại Trung, dựa vào gần mặt cậu nói: “Cậu nếu nghĩ như vậy.... Tôi nếu không làm gì cũng cảm thấy áy náy a?”

Bởi vì hai tay không tiện cử động, Tại Trung muốn đưa tay ra sau chống đỡ cũng khó khăn, bị Trịnh Duẫn Hạo dựa vào chỉ có thể thẳng tắp ngã xuống giường, cứ như vậy liền biến thành trạng thái mặc người làm thịt.

“Tổng tài! Anh, anh không được làm loạn!” Tại Trung hoảng sợ, nỗ lực chạy trốn.

Nhưng mà Trịnh Duẫn Hạo cũng không cho cậu cơ hội, hai tay lập tức khống chế hai vai của Tại Trung, khiến cho cậu không thể cử động, chỉ có thể giương mắt nhìn hắn.

“Tôi, chúng ta có thể từ từ nói chuyện... A, được rồi!” Tại Trung thấy đối phương càng ngày càng tới gần, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, “Tôi có một việc cần nói với anh..... ngô!”

Trịnh Duẫn Hạo nhẹ nhàng cắn một cái trên môi của Tại Trung, nhưng lần này hắn cũng không có tiếp tục thâm nhập.

Tại Trung ngẩn người, nháy mắt mấy cái, rõ ràng không nghĩ tới Trịnh Duẫn Hạo lại buông tha cho cậu.

“Ừ? Tiếp tục.” Trịnh Duẫn Hạo cũng nháy mắt mấy cái, khí tức ảm áp lập tức tràn ngập khuôn mặt của Tại Trung, mang theo đó là tình cảm áp áp khó thể nói bằng lời.

Kim Tại Trung cắn môi, hai người đang trong tư thế vô cùng kỳ quái, muốn nói lại nói không được, dưới tình hình này cậu không biết biểu đạt như thế nào.

Trịnh Duẫn Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tại Trung càng ngày càng hồng, nhịn không được cười nhẹ ra tiếng, nhẹ nhàng kéo hai bả vai giúp cậu đứng lên, lại sửa lại ga giường đã có chút lộn xộn, sau thì hôn nhẹ lên trán Tại Trung nói: “Được rồi không giận nữa, cậu nói đi.”

Kim Tại Trung tỉnh tỉnh mê mê, đối với đợt công kích sắc mùi tình ý như thế này ngôn ngữ không khỏi có chút hỗn loạn: “Bản dự thảo này... Ách, sau khi thảo luận xong... Tôi cảm thấy... Ách, tính khả thi không cao... Đương nhiên là, không phải chúng ta đang chỉ trích tổ kế hoạch... Chỉ là...” Nói đến câu cuối cùng, Tại Trung lại hơi do dự.

“Chỉ là cái gì?”

Nhìn thấy thái độ nghiêm túc của Trịnh Duẫn Hạo, Tại Trung cũng quyết định nói thẳng: “Nói thật, hiện tại công ty sản xuất thiết bị động cơ có rất nhiều, tuy rằng lần này chúng ta định đầu tư vào xí nghiệp có tiếng trong nước S.LAND, nhưng thực tế phương diện kỹ thuật của bọn họ rất lạc hậu, lần này chúng ta mở rộng đầu tư, bọn họ ở cái nghề này cũng chỉ tính là người mới, căn bản cũng không có thị trường.”

Trịnh Duẫn Hạo như có điều suy nghĩ gật đầu: “Ừ, có đạo lý. Nhưng mà, dù thế nào chúng ta cũng phải làm được.”

“Vì sao?” Kim Tại Trung không giải thích được.

“Kỳ thực lần này tìm kiếm công ty sản xuất động cơ còn có một lựa chọn khác, cậu biết tập đoàn La thị không?”

“Có, người trong nghề đều biết, bọn họ là một công ty sản xuất thiết bị điện tử nổi tiếng.”

“Đúng vậy, năm nay bọn họ có dự định chuyển hướng sang sản xuất động cơ. Tuy rằng việc bọn họ đột nhiên chuyển đổi loại hình cũng không ảnh hưởng gì tới chúng ta, thế nhưng chuyện S.LAND và La thị cạnh tranh cũng không phải chuyện mới ngày một ngày hai, mà chúng ta về mặt tài chính có liên quan tới S.LAND. Vì vậy, ở phương diện độc quyền, chúng ta nhất định phải nộp báo cáo lên trước khi hết thời gian, như vậy mới có ưu thế cạnh tranh. Đây cũng là nguyên nhân S.LAND tìm chúng ta.”

“Nói cách khác, hạng mục lần này quan trọng là vấn đề độc quyền?”

Trịnh Duẫn Hạo tán dương gật đầu: “Cậu rất thông minh.”

Kim Tại Trung thở dài: “Vậy là được rồi... Chuyện lợi ích trong làm ăn là chuyện của thương nhân các anh tôi cũng không biết rõ, tôi hiện tại làm tốt phần việc của mình là được rồi.”

Trịnh Duẫn Hạo dương cao khóe miệng: “Đó là đương nhiên. Nhưng mà Tại Trung à, có thời gian thì cũng phải nghĩ tới tôi nha. “Nhẹ nhàng dùng miệng hôn lên vành tai của Tại Trung, “Tôi không muốn chờ lâu.”

Mặt của Tại Trung ngay lập tức đỏ ửng, nghiêng đầu tức giận nói: “Tổng tài... anh đừng táy máy tay chân...”

Đương nhiên trong mắt Trịnh Duẫn Hạo một chút cự tuyệt nho nhỏ đó không đáng là gì, nó chỉ làm hắn càng thêm yêu thích dáng vẻ ngượng ngùng chống đỡ của Tại Trung.

Hắn biết, không còn bao lâu nữa, thời điểm nắm được trái tim của cậu đã không còn xa nữa.

41. Chương 22-1

Kim Tại Trung ở nhà Trịnh Duẫn Hạo ngây ngốc hết một buổi chiều vô cùng sốt ruột đứng ngồi không yên, nhưng khi nhìn đến cánh tay của mình lại cảm thấy bị thương, chính là cậu muốn làm gì nhất định cũng sẽ bị tên tổng tài đó lấy chuyện này ra căn vặn. Không có biện pháp, nằm không được, ngồi không yên, cộng

thêm đứng cũng không được khiến thanh niên hiểu động Kim Tại Trung trực tiếp xông vào phòng làm việc của Trịnh Duẫn Hạo.

“Dậy rồi?” Trịnh Duẫn Hạo đang làm báo cáo, nhìn Kim Tại Trung khô hai tay chạy vào ngược lại cảm thấy buồn cười.

Căn bản ngủ không ngon mà! Kim Tại Trung đi tới chỗ chiếc bàn Trịnh Duẫn Hạo đang ngồi trước liếc nhìn nói: “Anh bận nhiều việc lắm sao?”

Trịnh Duẫn Hạo từ chối cho ý kiến gật đầu, nhìn Kim Tại Trung mắt nhìn lung tung xung quanh, nói: “Có phải rất buồn chán hay không?”

Kim Tại Trung lập tức chân thành nhìn về phía Trịnh Duẫn Hạo, gật đầu.

“A.” Trịnh Duẫn Hạo cười khẽ, “Khó có được lúc bệnh được nghỉ ngơi còn không lo tận hưởng, muốn đọc sách? Hay là xem phim?”

... Tôi có nói là tôi muốn thú vui mới sao? Quên đi, vẫn là làm xong chuyện đi.

“Ừ... Tôi muốn nhìn qua mấy quyển sách ở đây một chút, rất nhiều sách tham khảo tôi đều chưa thấy qua.” Kim Tại Trung Tại ở trước tủ sách tỉ mỉ đánh giá.

“Có một ít là tôi mang về từ nước ngoài, so với sách trong nước, sách ngoại quả thực chất lượng hơn.” Trịnh Duẫn Hạo cũng đi tới bên tủ sách, rút ra một quyển đưa cho Kim Tại Trung xem, “Đây là sách về kiểm tra thông tin bằng tiếng Anh, nghe qua giới thiệu tương đối cho người mới nhập môn, công ty mặc dù không liên quan đến phương diện này, có điều xem qua cũng không khó hiểu. Có hứng thú không?”

Kim Tại Trung đời này không sợ con số không sợ chữ cái, sợ nhất chính là sách ngoại văn, nhìn Trịnh Duẫn Hạo đưa sách tới cậu chỉ có thể một bên hai mắt phát sáng, một bên xấu hổ vạ phần: “Tiếng Anh của tôi rất là... cải thiện.”

“Vây tra từ điển xem.” Trịnh Duẫn Hạo tiện tay lại tủ sách lấy ra một quyển từ điển Oxford Advanced.

Kim Tại Trung nhìn trước mắt hai quyển sách độ dày như nhau, chỉ có thể: “@_@...” Kỳ thực tôi chỉ là tùy tiện nhìn tùy tiện hỏi một chút thôi mà.

Trịnh Duẫn Hạo cũng không thật sự để cho Kim Tại Trung ó điều nhận lấy hai quyển sách, tay cậu vốn không tiện. Thân thiết ôm lấy cả vai Tại Trung vai, Trịnh Duẫn Hạo kéo theo Kim Tại Trung cùng với hai quyển sách trong lòng thích thú đi tới trước một... tủ sách khác.

“Ngồi đi, ở đây lấy ánh sáng tốt lắm, đọc sách cũng rất thoải mái.”

Bị đè ép ngồi xuống, Kim Tại Trung chỉ có thể ngăn người nhìn hai quyển sách: Cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống a (> <)! cái=“” gì=“” gọi=“” là=“” thịnh=“” tình=“” không=“” thể=“” chối=“” từ=“” đành=“” phải=“” liêu=“” chết=“” a!=“” ví=“” dụ=“” sống=“” sờ=“” sờ=“” đây=“”>

Ví dụ sống Kim Tại Trung đưa bàn tay mèo máy không quá linh hoạt nhẹ nhàng lật từng trang sách, được cái hai quyển sách đều được thiết kế rất nhân tính hóa, trang sách không tẻ, không cần khảo nghiệm độ linh hoạt của ngón tay.

Lật tới lời mở đầu... Ừ, nhà xuất bản còn là rất nhân hậu, ít ra vẫn là tiếng Hàn!

Lại lật thêm một tờ... Ừ, đọc được, tuy nói là tiếng Anh, thế nhưng một bản hai bản gì đó còn có thể đoán được!

Lật tiếp... Ừ, được rồi, chỉ là mục lục đã đến mức muốn đoán cũng không nhất định đoán ra được rồi!

Tận lúc lật tới chương 1... Được rồi, xin mời trước để sách qua một bên, mở quyển từ điển Oxford Advanced kia...

Vì vậy, Trịnh Duẫn Hạo ngồi bên kia vốn là xem bảng báo cáo, ngẩng đầu một cái liền thấy Kim Tại Trung vò đầu bứt tai... À không, chắc là đang chống cằm tra từ điển.

Hơi nhếch lên khóe miệng, Tổng tài đại nhân đang mờ ám thưởng thức vợ hiền nhiên không phát hiện Kim Tại Trung đang bị tổ hợp vô hạn của 26 chữ cái dần vật đến chết đi sống lại.

42. Chương 22-2

“Không không không! Tổng tài anh thực sự không cần làm vậy! Tôi tự mình có thể!”

“Cậu có thể? Dùng chân sao? Vẫn là tôi tới giúp cậu cởi đi.”

“Đừng đừng! Tôi sợ nhột ha ha ha... A ha ha ha! Nhột a ha ha ha!”

...

Những tình tiết ở trên, tất cả đều thuộc về trí tưởng tượng vô hạn của Kim Tại Trung đang ở trước cửa phòng vệ sinh.

Mà sự tình kỳ thực là như vậy...

Ăn xong bữa cơm chiều ngọt ngọt béo béo, Kim Tại Trung liền phát huy tinh thần tự tìm đến đường chết. Vốn là Trịnh Duẫn Hạo đề nghị không cho Kim Tại Trung tắm, thế nhưng bệnh sạch sẽ của Kim Tại Trung phát tác, hai ngày trước không tắm đã nhịn, ngày hôm nay nếu như không tắm đem cậu để cạnh hố rác cũng không khác gì mấy...

Tuy rằng sự so sánh này không mấy thỏa đáng, nhưng đối với một đứa nhỏ dù ở mùa đông vẫn kiên trì tắm rửa sạch sẽ chúng ta đều cần phải hiểu và đồng tình!

Vì vậy, Kim Tại Trung đấu tranh với vi khuẩn kiên trì tắm rửa đang lâm vào tình trạng xấu hổ, cho nên mới có mặt những hình ảnh bổ sung như trên.

“Làm sao vậy? Mau vào đi thôi, tôi chỉnh nước ấm rồi.” Trịnh Duẫn Hạo đi tới thì thấy Kim Tại Trung đang đứng chết trân ở cửa.

Bị tiếng nói đột ngột dọa cho hoàn hồn, Kim Tại Trung nhìn quần áo chỉnh tề trên người mình.

Phù, hù chết ta!

Kim Tại Trung có tật giật mình đi vào, nhìn trong bồn tắm tràn đầy nước nóng cùng bông tắm sáng loáng, thiếu chút nữa một cước trượt vào bồn tắm lớn.

“Đừng lộn xộn, tôi giúp cậu cởi quần áo.” Trịnh Duẫn Hạo bỗng nhiên từ phía sau đưa tay qua, thẳng đến cúc áo sơ mi của Kim Tại Trung.

Ôi chào ôi chào!

Kim Tại Trung toàn thân giật thót một cái, bật người lui ra phía sau: “Không tắm không tắm!”

“Làm sao vậy? Đều không phải cậu nháo đòi tắm rửa, nói cái gì nếu không được tắm sẽ nhảy sông sao?” Trịnh Duẫn Hạo không hề giận.

Phát giác Trịnh Duẫn Hạo tâm tình không tốt, Kim Tại Trung không thể làm gì khác hơn là chịu thua van xin: “Tôi... tôi nghĩ tôi còn có thể chịu được... Nếu để cho tay bị dính nước vậy vẫn là phiền tới anh a...”

“Cho nên tôi tới giúp cậu tắm a.” Trịnh Duẫn Hạo chân thành trả lời.

Kim Tại Trung: “... ” mà y không nên không suy nghĩ a!

“Được rồi, yên tâm đi, tôi sẽ không làm gì cậu.” Trịnh Duẫn Hạo hôn lên trán Tại Trung một cái.

Lời thì nói như vậy, nhưng thực sự lại...

Nội tâm chân thực của Trịnh tổng tài: Trước không cho cậu tắm còn không phải sợ xúc phạm tới cậu, cậu đã khẳng khái như thế, tôi đây liền không thể bỏ qua cơ hội. Đương nhiên, cho dù bây giờ cậu có hối hận tôi cũng sẽ không đáp ứng.

Cuối cùng nửa bị ép buộc, Kim Tại Trung vẫn bị Trịnh Duẫn Hạo cởi sạch thôi... vào bồn tắm lớn.

“Tay đừng loạn!” Trịnh Duẫn Hạo vốn đã bị mỹ sắc trước mắt khiến cho tâm viên ý mã, hết lần này tới lần khác Kim Tại Trung còn đặc biệt đem hai tay chắn trước ngực, “Che gì mà che! Cũng không có to bằng tôi có cái gì để che chứ!”

Về mặt Kim Tại Trung như ăn phải phân: “... ~T__T~” ai muốn so ngực to với anh a!

Có khổ khó nói còn bị trần trụi nhìn thấy, Kim Tại Trung không thể làm gì khác hơn là phải dời tay đi, bất quá hai chân còn là thủ vững trận địa bảo vệ bộ vị trọng yếu không để cho người không có ý tốt kia nhìn thấy. Thế nhưng lấy gì sử dụng đây, quần áo đều là người nào đó hỗ trợ cởi ra, cậu sớm đã bị thấy hết rồi bạn học Kim!

Ánh mắt Trịnh Duẫn Hạo theo bàn tay dời đi của Kim Tại Trung càng sâu xa. Theo cổ bắt đầu, phần hấp dẫn người theo ánh mắt mê hoặc sáng bóng kia cũng chậm rãi đi xuống, xương quai xanh tinh xảo, không nhiều không ít thuộc loại nam nhân có cơ ngực, hai điểm phần nộn khéo léo dễ thương bị bọt nước thấm vào mà trong không khí hơi đứng thẳng, xuống chút nữa... Da bụng bóng loáng trơn nhẵn, đường cong không quá rõ ràng nhưng rất khuêu gợi, cùng với, bụi cỏ bị hai chân che khuất ở trong nước chập chờn lay động...

Trịnh Duẫn Hạo rõ ràng cảm giác được chính mình hô hấp nặng nề, tay cầm khăn lông có chút run rẩy, nhưng vẫn là cật lực không chế bản thân.

Ở phương diện này, không thể không nói năng lực kiềm chế của Trịnh Duẫn Hạo rất tốt, chúng ta phải vỗ tay tán dương hẳn a!

Nhưng mà, đồng dạng tim đập mạnh như thế còn có đồng chí Kim Tại Trung đang thẹn thùng. Cậu tuy rằng dựa vào tường hướng về một bên, nhưng là vẫn có thể cảm giác được có một đường nhìn nóng cháy nhìn chằm chằm vào mình. Loại cảm giác không hề an toàn này thực sự rất không tốt, thế nhưng nghĩ đến lời Trịnh Duẫn Hạo nói trước đó...

“Tại Trung, tôi yêu cậu không phải là vì tình dục. Hoặc có lẽ bây giờ nói tính hướng của cậu vẫn không rõ, thế nhưng, tâm tư tôi đã hướng đến cậu, vậy cậu phải càng thêm tin tưởng tôi. Yên tâm mạnh dạn hướng đến tôi, giúp cậu làm bất cứ chuyện gì đều do tôi tự nguyện, thậm chí đối với tôi mà nói là rất trân quý!”

Kim Tại Trung lúc này sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là ngôn ngữ mị lực của thương nhân... Đó chính là nói cậu căn bản không có cách nào có thể cự tuyệt, thâm tình chân thành, người có tìm ra được cái gai nào không?!

Có điều, theo bàn tay của người nào đó càng ngày càng không an phận vượt ve, Kim Tại Trung, nhận thức của người vẫn là quá muộn a!

Bàn tay Trịnh Duẫn Hạo mang theo nước chậm rãi quét qua ngực Kim Tại Trung, làm cho Kim Tại Trung không khỏi run rẩy.

“Chờ, chờ một chút! Tổng tài anh làm cái gì vậy?!” Ý thức được Trịnh Duẫn Hạo tựa hồ mang theo ý đồ bất lương, Kim Tại Trung chỉ có thể dùng đôi tay bất tiện ngăn chặn bàn tay Trịnh Duẫn Hạo ý đồ trượt xuống.

Trịnh Duẫn Hạo khéo léo nhẹ nhàng bắt lại bàn tay được băng bó bự chẳng của cậu nói: “Đừng chạm nước, có thể làm cho vết thương bị nhiễm trùng.” Nói xong nâng tay Kim Tại Trung vòng qua bả vai mình, thành một loại tư thế kê vai sát cánh.

... Dẹp đi! Tôi chỉ muốn nói là đừng chạm vào tôi thôi!

Thế nhưng cố tình phản kháng lại bị bàn tay Trịnh Duẫn Hạo tùy ý vượt ve đến không thể mở miệng, Kim Tại Trung chỉ có thể ôm lấy cổ của Trịnh Duẫn Hạo, hệ thống sưởi trong phòng tắm bắt đầu nóng lên khiến cậu há mồm thử dốc, muốn làm cho bản thân thanh tỉnh, cũng muốn đem một cổ khát vọng khó kềm nén áp chế đi!

Trịnh Duẩn Hạo vốn có chỉ muốn giúp Tại Trung đem trước ngực gột rửa sạch sẽ một chút, thế nhưng càng chạm vào càng không muốn buông tay, không chỉ là muốn chạm vào, còn muốn nhiều hơn nữa. Hôn môi... Tiến nhập... làm cho cậu khóc... Làm cho cậu muốn ngừng lại mà không được...

Chờ Trịnh Duẩn Hạo phản ứng kịp thì, đã muốn chậm rãi găm nhắm lên chiếc cổ trắng nõn mê người của Kim Tại Trung, tựa như lời mời gọi, theo cái đầu chủ nhân ngửa ra sau mà càng hướng về phía trước. Trịnh Duẩn Hạo khe khẽ hôn nhẹ, lại dùng đầu lưỡi liếm liếm, cuối đến là dùng răng nanh cạ cạ vùng da yếu ớt...

“... Hức!” Kim Tại Trung bị cảm xúc không rõ làm cho có chút ý loạn tình mê, có thể này là do phòng tắm kín gió, vị thế khiến cho đầu óc mình hoàn toàn rối loạn không phản kháng được, cũng có thể là... căn bản là chính mình từ bỏ phản kháng. Bởi vì cậu không ghét loại cảm giác này... Bởi vì... có cảm giác mê mẩn... cảm giác như vậy, rất thích...

Trịnh Duẩn Hạo nhận thấy ý chí Tại Trung không có dấu hiệu buông lỏng, vội vã khéo tay Tại Trung nâng lên bả vai, một tay không để tâm xấn tay áo hạ xuống, trực tiếp tham nhập vào làn nước, cầm lấy vật bản thân đã mơ ước đã lâu.

“A!” Hạ thân Tại Trung phản ứng kịch liệt, hoàn toàn thật không ngờ chính có một ngày sẽ bị nam nhân chạm vào nơi đó. Thậm chí có thể nói, chính mình cũng chưa từng chạm qua.

“... Không... ưm... Không...” Kim Tại Trung vô lực vặn vẹo, cùng lúc muốn chạy trốn cảm giác không an toàn khi bị người khác cầm lấy “sinh mệnh”, cùng lúc hành động đối phương mang tới kích thích mà có chút chờ mong và khát vọng khiến cậu cảm thấy vô cùng xấu xa.

Trời ạ, mình tại sao lại trở nên như vậy... Tại sao có thể đắm chìm trong loại cảm giác này, không thể tự kiềm chế... tại sao có thể... Kim Tại Trung, sao mà lại có thể...

Bàn tay Trịnh Duẩn Hạo chậm rãi xoa nắn, khoe miệng khẽ cong lên, kia cảm xúc nóng bỏng, đáng vẻ lặng yên đứng thẳng, xuyên thấu qua làn nước mơ mơ hồ hồ mặc sức truyền đạt khát vọng của chủ nhân. Cùng là nam nhân, Trịnh Duẩn Hạo đương nhiên biết rõ Kim Tại Trung chính là động tình, khát vọng của cậu van xin của cậu đều ở trong tay mình, chỉ cần cậu vui sướng, vậy mình có thể dùng hết mọi biện pháp khiến cậu đạt được ham muốn đưa cậu đến tận thiên đường.

Trịnh Duẩn Hạo tâm tình thật tốt vì thế mà cảm thấy sung sướng, càng thêm ra sức thao túng, cảm nhận được Kim Tại Trung kiềm chế không được thân thể đã muốn phần chân đến run rẩy, cùng với từng tiếng rên rỉ rồi rầm từ miệng cậu thoát ra cùng với lời cự tuyệt trái với lương tâm. Thật là làm người ta khó có thể cự tuyệt a!

“Ưm!... A!!!” Chỉ trong chốc lát, Kim Tại Trung chưa từng trải qua tình huống kia cứ như vậy ở trong nước, trên tay của Trịnh Duẩn Hạo, phóng ra.

Tại Trung toàn thân vô lực xụi lơ tựa vào bờ vai Duẩn Hạo, đến nay chưa từng nghĩ qua thậm chí phản ứng kịp chính cư nhiên để cho người khác đánh sủng lục, còn không biết liêm sỉ bắn vào trên tay người ta... Trời ạ, Kim Tại Trung mặt của người đều vút sạch?

Cảm thụ được Kim Tại Trung xấu hổ cùng giận dữ, Trịnh Duẩn Hạo quay đầu rải nụ hôn nhẹ xuống trán Tại Trung, cười cười nói: “Tại Trung của chúng ta tại sao có thể nhanh như vậy đã xong chứ? Quá nhạy cảm đi?”

... Anh! Anh mới nhanh như vậy!!! Anh tên khốn kiếp này đã chiếm tiện nghi của tôi còn cười nhạo, thật quá đáng!!!

Kim Tại Trung thực sự mệt mỏi bất đắc dĩ vô lực mở miệng phản bác, chỉ có thể bất mãn ậm ừ hai tiếng.

Trịnh Duẩn Hạo sợ Tại Trung ngâm mình trong nước lâu lại nhiễm phong hàn, không thể làm gì khác hơn là chính mình chịu đựng dục vọng, giúp cậu lau khô rồi đem tới bên giường.

“Chờ tôi trở lại.” Giúp cậu đắp chăn, Trịnh Duẩn Hạo liền hôn lên môi Tại Trung một cái.

Kim Tại Trung trần truồng nằm trên giường, nhìn Trịnh Duẩn Hạo đi vào phòng tắm, ngực bị phần không yên: Mình thực sự cứ như vậy bị hấn gắt gao ăn mất sao? Vì cái gì không phản kháng a Kim Tại Trung!!!

Mà ở trong phòng tắm, Trịnh Duẫn Hạo nỗ lực dùng nước lạnh dập tắt dục vọng chính mình. Dù sao, vẫn là chưa được, không thể nhanh như vậy đi đến bước kia, không chỉ là do Kim Tại Trung vẫn chưa hoàn toàn đáp ứng, còn có một chút, đây là người hấn muốn trân trọng, thậm chí là người mà cả đời này đều muốn tối trân trọng, không thể bởi vì chút dục vọng tiểu nhân mà mất đi nguyện vọng to lớn.

Cho nên có thể nói, Trịnh tổng tài chúng ta vẫn là rất hiểu đạo lý phải thả dây dài mới câu được cá lớn a!

Nguội lạnh trở về phòng, liền thấy Kim Tại Trung lui ở trong chăn u oán nhìn mình, hai cái tay khoát lên đầu hai bên, nhưng thật ra trông có vẻ có chút khả ái... Đương nhiên, Kim Tại Trung chắc chắn sẽ không thích từ ngữ hình dung kiểu này.

“Sau này... sau này không nên tiếp tục làm chuyện như vậy...” Kim Tại Trung như là nhin nửa ngày mới xuất ra được những lời này, mặt đỏ như phải lấy máu.

Trịnh Duẫn Hạo đang cầm khăn mặt lau tóc, nghe được câu này chợt dừng động tác trên tay, ánh mắt sắc bén thẳng tắp nhìn về phía Kim Tại Trung.

Bị ánh mắt khí thế như quét tới, toàn thân Tại Trung liền giật mình một cái, sợ chọc giận người nào đó lại có khả năng bị hành hạ đến chết đi sống lại như thế lại hỏng chuyện.

Trịnh Duẫn Hạo ngược lại không phải là thực sự bị những lời này làm cho buồn bực, chỉ là nhìn Tại Trung liên tục phản kháng còn có vẻ thận trọng như vậy, căng thẳng trong lòng, hận không thể đem cậu nhu nhu ôm vào trong ngực.

Hắn đi tới bên giường, cúi người nhìn Kim Tại Trung nói: “Được, lần sau nhất định sẽ được cậu đồng ý, thế nào?”

Kim Tại Trung nhìn đôi mắt gần trong gang tấc, thần tình nhoáng lên, thiếu chút nữa bị những lời thâm tình chân thành này hấp dẫn. Không thể làm gì khác hơn là không được tự nhiên quay đầu, khẽ gạt một cái.

Trịnh Duẫn Hạo hài lòng ở gò má cậu tiếp tục in dấu hôn, trêu chọc: “Bất quá, Tại Trung à, em phải chăm chỉ luyện tập thêm đấy, lần sau cũng không nên nhanh như vậy a.”

Kim Tại Trung bị lời này làm cho tức giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bất đắc dĩ thân thể bất tiện, đành phải chịu bị hấn đùa giỡn gắt gao a!

43. Chương 23-1

Tuy rằng tay của Tại Trung bị thương, thế nhưng ngày hôm sau cậu vẫn tới công ty. Đương nhiên bản chất của cậu không phải là người chăm chỉ, cũng không phải là người làm việc luôn đặt lợi ích chung lên trên lợi ích cá nhân, lý do chủ yếu vẫn là Tại Trung cảm thấy có chút xấu hổ khi ở một mình cùng Trịnh Duẫn Hạo.

Ngồi trong xe hơi, Tại Trung đang nhìn chằm chằm hai bàn tay của mình chợt nghe Trịnh Duẫn Hạo nói một câu: “Tôi sẽ bảo người mang đồ đạc của em để lại bàn làm việc.”

“...” Kim Tại Trung nhìn thẳng vào Trịnh Duẫn Hạo, hơi há miệng, không biết nên nói thế nào cho phải, chợt nhớ tới ngày hôm qua là anh ta gọi mình lên lầu, lại không chịu nói lý do, liền hỏi: “Đúng rồi, anh hôm qua gọi tôi lên là có chuyện gì?”

Ánh mắt của Trịnh Duẫn Hạo nhìn thẳng về phía trước, nhàn nhạt trả lời: “Không có gì.”

KHÔNG CÓ GÌ? Có ma quỷ mới tin là không có gì, làm hại tay tôi thành ra như thế này, anh cho là tôi.....?

Đương nhiên Kim Tại Trung không dám nói những lời này ra khỏi miệng, chỉ có thể không vui vẻ quay đầu, nhìn dòng xe cộ bên ngoài cửa xe, yên lặng ở trong lòng chửi rủa.

Đến cửa công ty, Trịnh Duẩn Hạo vốn định để cho Tại Trung xuống trước, thế nhưng cậu lại ôm cửa xe về mặt ủy khuất nói: “Tổng tài, anh có thể chạy thẳng xe xuống tầng hầm để xe được không, tôi với anh cùng nhau đi lên bằng thang máy ở đó.” Mang hai cái tay bị bọc như xác ướp bước vào sảnh chính, còn không phải là để mấy người biết chuyện ngày hôm qua dòm ngó sao! Kim Tại Trung không có ngu ngốc như vậy.

Trịnh Duẩn Hạo cũng không trả lời, trực tiếp lái xe xuống tầng hầm, xuống xe liền mang Kim Tại Trung đi theo đường đặc biệt dành cho nhân viên, trực tiếp đi vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc đi lên lầu.

Vừa tới lầu 16 liền thấy Hạ Vân đã sớm đứng ở đó ngênh đón, báo cáo cho Trịnh Duẩn Hạo về chuyện đổi bàn.

“Sau này những chuyện nhỏ nhặt như vậy không cần phải phiền tới tôi.” Lại nhìn hai cánh tay của Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo bồi thêm một câu: “Nhất là loại chuyện này, nếu còn để nó xảy ra một lần nữa thì đừng trách ngay cả cô tôi cũng sẽ đổi.”

Hạ Vân lập tức ngậm miệng.

Kim Tại Trung nhìn thấy Hạ Vân thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt “đặc biệt” nhìn mình, khóe miệng không khỏi co quắp một chút! Tổng tài, anh có cần phải thẳng thắn như vậy không! Tôi không muốn bị con gái coi tôi là người như vậy đâu!

“Được rồi, đem đồ đạc của Tại Trung ở dưới lầu mang lên đây, từ hôm nay cậu ấy sẽ tiếp tục làm việc ở đây.”

Hạ Vân liền vội vàng gạt đầu: “Vẫn còn thiết bị giám sát có cần không ạ?”

Kim Tại Trung: Cái này thì không cần đâu.

Nhưng mà Trịnh Duẩn Hạo lại nhiệt tình nhìn về phía Tại Trung: “Kỳ hạn ba tháng công tác của cậu vẫn chưa hết, thiết bị giám sát vẫn phải tiếp tục sử dụng? Cậu không có ý kiến gì chứ?”

Kim Tại Trung vừa nghe đến đó liền thấy suy sụp, đang muốn phản bác lại nghe Trịnh Duẩn Hạo nói tiếp: “Đương nhiên, cậu nếu không cam tâm tình nguyện, vậy thiết bị giám sát có thể bỏ.”

A?? Tốt như vậy!!!

Kim Tại Trung hai mắt phát sáng nhìn thẳng về phía Trịnh Duẩn Hạo, có chút không dám tin tưởng.

“Thiết bị giám sát có thể bỏ qua, nhưng cậu vẫn phải làm ở đây, khi không có lệnh của tôi thì cậu cũng không được quay lại dưới đó, giờ làm việc thì vẫn như cũ, thế nào?” Trịnh Duẩn Hạo vuốt cằm, cười híp mắt nhìn Tại Trung.

... Thật là không biết xấu hổ!

Kim Tại Trung oán hận liếc mắt nhìn người kia, tự mình đi tới phòng làm việc của Trịnh Duẩn Hạo.

Trịnh Duẩn Hạo đi theo phía sau chỉ cười không nói, ra hiệu cho Hạ Vân đi thu lại thiết bị giám sát, sau đó có thể tiếp tục làm những việc khác.

Thông qua một màn vừa rồi, Hạ Vân rốt cuộc cũng hiểu, nguyên lai quan hệ giữa hai người bọn họ là như thế này như thế này.

Vừa vào phòng làm việc, Trịnh Duẩn Hạo liền thấy Kim Tại Trung đang ngồi trên ghế salon thở phà.

Hắn cười ngồi xuống bên cạnh Tại Trung, ôm bờ vai của cậu nói: “Thế nào? Có ý kiến gì sao?”

Kim Tại Trung không được tự nhiên nhích sang bên cạnh, ý đồ né tránh phạm vi khống chế của hắn, cứng rắn trả lời: “Không có.”

“Vậy sao? Anh xem vẻ mặt này của em hình như là rất có thành kiến nha.”

“Đâu? Tôi sao dám đối với tổng tài ngài có thành kiến chứ?” Hừ xem ra anh ngày hôm qua đồ ngon đồ ngọt tôi, chính là để hôm nay lừa gạt tôi! Cho dù trong lòng tôi có vị trí dành cho anh, tôi cũng không muốn để ý đến anh nữa.

Trịnh Duẩn Hạo nhìn bộ dạng Tại Trung không thèm để ý đến mình, lập tức hạ giọng, hai tay bắt lấy bả vai Tại Trung để cho cậu quay người lại đối diện với mình: “Được rồi, không đùa em nữa. Không dùng thiết bị giám sát với em, em muốn làm đến khi nào cũng được, anh sẽ không ép em.”

Kim Tại Trung vẫn còn mạnh miệng, ngoảnh mặt đi nơi khác nói: “Không cần, thiết bị giám sát để lại cũng được, hơn nữa trước lúc bắt đầu cũng đã nói tôi chỉ phải làm việc ở đây ba tháng, sau khi hoàn thành có thể quay trở lại tầng 8, hẹn – không – gặp – lại anh!”

Thấy dáng vẻ cương quyết của Tại Trung hấn lập tức lúnh quýnh, xoa đầu cậu nói: “Em đang giận thật sao? Anh lúc trước hay trêu em, cũng có thấy em tức giận như vậy đâu. Đừng giận nữa được không, anh xin lỗi em không phải là được rồi sao?”

Kim Tại Trung phồng mắt bành bao nhìn Trịnh Duẩn Hạo, khi không nói chuyện đúng là có thể hù dọa được người khác.

“Được rồi được rồi mà, đều là do anh sai, đừng giận nữa được không, anh thật vất vả mới theo đuổi được em, em như vậy làm anh cảm thấy sợ, anh không chịu nổi đâu.” Những lời này của Trịnh Duẩn Hạo cùng phong cách nói chuyện trước kia của hấn là hoàn toàn khác nhau, thấy hấn thoáng cái lộ vẻ yếu thế khiến cho Tại Trung cũng cảm thấy lúng túng, cậu cũng chỉ là giả vờ giả vịt dọa hấn một chút, không ngờ lại để cho đối phương lộ ra vẻ bất an như vậy.

Tính cách của Tại Trung tuy cũng có chút ngang tàng, thế nhưng cậu cũng là người vô cùng tốt bụng, ngay tức khắc trả lời: “...Tôi cũng không phải thực sự tức giận.... anh, anh đừng lộ ra vẻ mặt này... được rồi được rồi, tôi không tức giận nữa... chỉ là, sau này anh đừng gạt tôi nữa được không? Tôi đôi khi cũng rất ngốc, không có khả năng phân biệt thật giả... ưm...”

Còn chưa nói xong đã bị Trịnh Duẩn Hạo hôn lên, dùng môi ngăn chặn những câu chữ sẽ khiến hấn mờ mịt bất an.

Kim Tại Trung cũng không phải lần đầu bị hấn đánh lén kiểu này, đã sớm thành thói quen rồi, từ lúc đầu phản kháng cho đến hiện tại đã như cưỡi ngựa xem hoa, điều này cũng coi như là tiến bộ lớn nhất trong quan hệ của hai người.

Cứ tiếp tục như vậy, vô luận ngày mai sẽ ra sao, trước hết vẫn đem phần tình cảm này cất vào trong tim.

Tay của Tại Trung vẫn còn băng gạc, vì vậy trên danh nghĩa là làm việc ở phòng tổng tài nhưng thực tế cậu lại rất an nhàn.

“Kim trợ lý, cà phê của anh.” Lưu phụ tá bưng cà phê tới đặt ở trên bàn của Tại Trung, ánh mắt lộ rõ vẻ bất an.

Kim Tại Trung cười nói một tiếng cảm ơn, đầu ngón tay có chút cứng ngắc cầm lấy thìa muốn múc thử một thìa cà phê, thế nhưng cả hai bàn tay đều bị băng bó cứng ngắc khiến cho động tác này của cậu vô cùng thiếu tự nhiên.

Lưu phụ tá trong lòng còn đang áy náy, thấy vậy cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức nói: “Kim trợ lý, hay để tôi đút cho anh?”

...

Tại Trung còn đang cùng cái thìa đấu tranh tư tưởng vừa nghe vậy liền kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về Lưu phụ tá, đang định cự tuyệt thì đối phương đã chủ động xuất cầm lấy thìa cà phê thành thực múc một thìa nói: “Để tôi trước thối nguội giùm anh.....”

“LÀM GÌ?” Lưu phụ tá còn chưa nói hết câu bỗng nhiên bị tiếng quát của tổng tài đại nhân làm cho sợ đến run tay một cái, thìa cà phê vừa mới múc liền rơi vào trong ly.

Lưu phụ tá ngay lập tức đặt ly cà phê xuống bàn đứng ngay ngắn cúi đầu, đối với tổng tài ngồi ở bàn làm bàn việc phía đối diện cách bọn họ không xa nói: “Tôi, tôi là muốn giúp Kim trợ lý uống cà phê.... A không đúng! Là tôi đút anh ấy uống cà phê... tay anh ấy, hiện tại không tiện...” Lấp ba lấp bắp trả lời, Lưu phụ tá đáng thương vừa ngẩng đầu lên liền nhận lấy ánh mắt lạnh lùng của tổng tài đại nhân, đây quả thực so với tuyết đầu mùa còn lạnh hơn rất nhiều!

Trịnh Duẫn Hạo vẻ mặt không hảo ý nhìn Lưu phụ tá, lại nhìn nhìn người qua đường vô tội lý cà phê và Kim Tại Trung, nói: “Đi ra ngoài đi, không có lệnh của tôi không ai được vào.”

Lưu phụ tá nhận được đại xá, ngay lập tức mở cửa rồi đi.

44. Chương 23-2

Kim Tại Trung cúi đầu, tiếp tục dùng đôi tay tàn khuyết của mình lay lay cái muối.

Trịnh Duẫn Hạo nhìn thấy bộ dạng của cậu liền cảm thấy buồn cười, cũng không nhẫn tâm để cậu tiếp tục vất vả, hất bỏ tài liệu trong tay xuống đi tới bên cạnh Tại Trung, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu đang nhăn lại.

Kim Tại Trung liếc mắt nhìn Trịnh Duẫn Hạo đang tới gần, cũng không thèm phản ứng lại hấn, vẫn tập trung tinh thần tranh đấu cùng lý cà phê, chính là không nghĩ tới Duẫn Hạo đột nhiên lại giành lấy cái muối trong tay cậu, cầm lý cà phê, vừa thông thả khuấy nó lên vừa hỏi: “Không chịu nhờ anh giúp sao?”

Nhờ anh? Sau đó sẽ bị anh cắn môi không tha? Tôi đâu có ngu như vậy.

Kim Tại Trung ngẩng đầu, ngồi thẳng người nhìn Trịnh Duẫn Hạo: “Ngày mai có thể tháo băng được rồi, tháo xong cả hai chúng ta đều thoải mái.”

Trịnh Duẫn Hạo thối thối cái muối, múc một ngụm cà phê đưa tới bên miệng Tại Trung, lắc đầu cười khê: “Không được, tay em hiện tại có tháo băng cũng chưa thể làm việc được, thay vì bị nhiễm trùng không bằng để thêm một thời gian nữa, để anh chiếu cố vài ngày.”

Kim Tại Trung vừa nhìn hấn chăm chăm vừa ngậm muối cà phê, điệu bộ giống như đang khiêu khích.

Trịnh Duẫn Hạo hiếm khi mới thấy được đáng vẻ trẻ con như vậy của cậu, cảm thấy vui vẻ nói: “Anh phát hiện từ hôm qua em đã được đăng chân lên đăng đầu nha, thế nào bắt đầu không sợ anh rồi sao?”

Sợ anh? Anh còn thích ra vẻ đại vĩ ba lang*, thiếu điều muốn quỳ dưới quần jean của bốn sói ca đây? Lúc này rõ ràng nên là anh sợ tôi, nắm chặt trong tay không dám buông mới đúng!

(*): Thành ngữ này thường mang đại ý là thích khoe khoang, thích bốn cột, khoác lác.

A? Mình gần đây đúng là càng ngày càng tự tin a! Xem ra không có cách nào ngăn cản mị lực tỏa ra bốn phía a!

Trong lòng Kim Tại Trung đang YY vô hạn, bất ngờ lại nghe thấy một câu vô cùng sát phong cảnh: “Được rồi, thời gian trước em phải làm một bài báo cáo về trò chơi em đang chơi đúng không?”

...

Kim Tại Trung miệng đang ngậm cà phê nghe vậy thiếu chút nữa bị sặc, thật khó khăn kiềm xuống, có chút không được tự nhiên cười cười: “Tôi... tôi... một thời gian rồi chưa có lên trò chơi... cho nên chưa có báo cáo.”

Trịnh Duẫn Hạo nhướn mày, cũng không để tâm lắm gật đầu: “OK, vậy lúc rảnh rồi em tranh thủ làm bù đi nhé.”

Tại Trung méo miệng, giả bộ tội nghiệp giơ hai tay lên: “Tay của tôi như này...”

“Em không phải muốn tháo băng sao?” Trịnh Duẫn Hạo giả vờ đắn đo.

Kim Tại Trung: ...

“Em tưởng thật à? Tại Trung em cứ tiếp tục như vậy anh thực sự không nhìn được muốn ‘ăn’ em!” Trịnh Duẫn Hạo cười cười vươn tay xoa đầu Tại Trung, mái tóc lập tức xù lên, khỏi phải nói có bao nhiêu đáng yêu.

Hừ! Muốn đánh lừa tôi à!

Tại Trung giả vờ giận dữ cắn một cái lên ngón út của Trịnh Duẫn Hạo, chọc cho hắn cười ha ha.

Lúc xế chiều, Kim Tại Trung rút cuộc không nhịn được mò lên trò chơi, tính toán thời gian cũng đã một tuần cậu vắng mặt, mặc dù có chút cảm thấy xa lạ, nhưng cũng có chút thấp thỏm, không biết mọi người còn nhớ mình hay không, những người đó còn ở đây hay không, lệnh truy sát đã được gỡ xuống hay chưa....

Hình ảnh quen thuộc lại một lần nữa xuất hiện, nhấn chuột chọn nhân vật, đang muốn giả bộ thần không biết quỷ không hay trở về bản đồ gia tộc, lại không biết trong lúc nhất thời tin tức, tán gẫu, bưu kiện trong chốc lát trào lên như nước lũ, khiến cho cậu đứng bất động tại điểm truyền tống.

[Quốc gia] Miêu Liễu Cá Mễ: Vương thành tọa độ 233,121 Trung Nguyên Nhất Điểm Kim online!!! Mọi người mau tới vây xem!

[Quốc gia] Sĩ Lai Mễ: Tôi cũng thấy!!! Đang ở điểm truyền tống gia tộc!!! Nhanh lên một chút đến xem, nhanh lên một chút đến xem!!

[Quốc gia] Khéo Léo 123: Tôi đợi lâu như vậy rốt cuộc nó cũng chịu online! Mọi người mau bắt lấy nó!

....

Tại Trung khẽ vuốt mồ hôi, này rốt cuộc là chuyện gì! Mọi người vẫn còn nhớ sao, đã một tuần lễ rồi mọi người đối với tôi chính là nhớ mãi không quên sao!

Còn chưa kịp phản ứng, trong gia tộc cũng bắt đầu ồn ào.

[Gia tộc] Đông Trùng Tạ Thảo: Tộc —— trưởng!!! Anh rút cuộc cũng nhớ tới bọn em rồi sao!!! Bọn em sắp mốc meo hết đến nơi rồi.

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Chuyện gì có thể nhịn chuyện này không thể nhịn!!! Mọi người nhanh thuận di* tới bên cạnh tộc trưởng, trực tiếp mở hồng danh khai đao chém hắn!

(*): là tên gọi chung cho kỹ năng di chuyển đến cạnh 1 ai đó ngay lập tức.

[Gia tộc] Cá Hấp: Tui bị kẹt ở điểm truyền tống không thể nhúc nhích được ()!

...

Tay chân Tại Trung lúc này đã khấn trương đến mức luống cuống, không làm gì được đành mặc kệ nhân vật của mình đứng yên tại điểm truyền tống, còn là chỗ cao nhất vương thành, này cùng với lột sạch cậu ném vào đám đông có gì khác nhau?!

Cuối cùng Tại Trung vẫn quyết định ẩn hết những người khác, chỉ có thể thấy được tên, lúc này trước mặt cậu là trùng trùng điệp điệp những cái tên, trên người cậu cũng đã trúng vài đao, lượng máu bị giảm đi cũng không nhiều lắm, xem ra mọi người đều trực tiếp dùng kỹ năng chém chạy*, ngược lại coi như vẫn còn phúc hậu a.

(*): là sử dụng kỹ năng cơ bản nhất từ khi bạn lập nhân vật xong đã có, sử dụng kỹ năng này lực sát thương rất thấp, không làm rút được bao nhiêu máu của đối phương. Đương nhiên với tân thủ thì vẫn có thể bị chém chết, nhưng nhân vật của bạn Tại là nhân vật level cao nên chiêu này không mấy tác dụng.

Tại Trung cũng nghĩ không dễ thoát được chuyện này, mở ra kênh quốc gia, chuẩn bị nói vài câu. Nhưng mới vừa đánh được vài từ, kênh quốc gia lại bị tập kích.

[Quốc gia] {Đại đô đốc} Chiến Hồn: Mọi người cởi trang bị chém nó, đừng để nó chết!

[Quốc gia] Kẻ Gây Tai Họa: Nghe theo đại đô đốc! Mọi người mỗi người chém một đao!

[Quốc gia] Star: Ai nha, chém không chết thì không rơi trang bị a!

...

Tại Trung hiện tại ngay cả hai chữ “mẹ kiếp” cũng không biết làm sao viết được, chăm chập đánh chữ, nhìn thấy một đồng bình luận trên kênh quốc gia liền tức giận lấy ra tiểu kèn đồng viết một câu, à không, viết một chữ cùng mấy cái dấu ngắt câu.

(Kèn đồng) [Giang Châu] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Dừng!!!!!!

Ngay sau đó, lại xuất hiện một cái kèn đồng khác

(Kèn đồng) [U Châu] Ngọc La Sát: Ô ô ô! Đây không phải là Giang Châu không sợ chết Trung Nguyên Nhất Điểm Kim sao! Rốt cuộc cũng chịu bò lên? Chiến hồn, đêm nay có thể phát quốc chiến được không, cũng không có yêu cầu gì cao, tôi chỉ muốn chém tiểu tử này~!

.....

A một đám người chơi bị điên!

Tại Trung cũng không còn sức lực đánh chữ, trực tiếp ngồi xếp bằng, để mặc cho bọn họ chém, bị chém chết là có thể trực tiếp trở về bản đồ gia tộc.

Bất quá kèn đồng vẫn còn hiệu lực, chỉ ít những người trong quốc nội đều nhìn thấy, dẫn đầu Đại đô đốc chậm chậm đi tới, ném cho Tại Trung một cái trạng thái vô địch, lại ở trên kênh quốc gia nói một câu.

[Quốc gia] {Đại đô đốc} Chiến Hồn: Mọi người hiện tại chém đủ nghiền rồi đi, hiện tại không được phép tiếp tục nữa... Ai không nghe, tôi trực tiếp mở hồng danh giết người đó.

Tại Trung liếc mắt một cái, leo lên bạch long mã, ở điểm truyền tổng điểm thứ 5 lần rốt cuộc cũng thông qua.

Sau khi trở về, Tại Trung ngẫm lại vẫn là nên cùng người trong gia tộc giải thích một chút.

Khó khăn viết xong một đoạn văn, kênh gia tộc đã sớm ồn ào, rốt cuộc cũng thấy Trung Nguyên Nhất Điểm Kim đáp lại.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Anh quay lại rồi đây! Lúc trước đã xảy ra rất nhiều chuyện. Anh biết không nói với mọi người một tiếng đã biến mất là sai, cho nên anh quay trở về xin tạ tội, mọi người muốn làm gì cứ làm! Trái tim của anh có thể chịu đựng được!

Một đám người trong gia tộc:...

[Gia tộc] Cá Hấp: Tộc trưởng, anh quay về là tốt rồi, phát sinh chuyện gì cũng không quan trọng, gia tộc hiện tại rất vắng vẻ, có vài người cũng không thấy xuất hiện.

Tại Trung ngẫm lại có lẽ là đang nói tới Tuần Tú và Phác Hữu Thiên, còn có Hạo thủy nữ thần, vì vậy chậm chậm đáp lời.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nòng nọc và Ót sẽ không trở lại nữa.... Còn nữ thần, ừm... anh sẽ nghĩ biện pháp giải thích rõ ràng với cô ấy, mọi người cứ yên tâm, anh sẽ giải quyết chuyện này!

Một đám người nghe xong lời này mới bắt đầu cảm thấy yên tâm.

[Gia tộc] Giọt Nước Nhỏ: Có lẽ nòng nọc cùng Ót đã đến với nhau trong hiện thực, phải không? Bọn em cũng đoán bọn họ vì thế mà cùng nhau biến mất, thế nhưng tộc trưởng anh cũng thật kì lạ, hết lần này tới lần khác mỗi khi bọn họ mất tích anh cũng không có tin tức, còn tưởng rằng anh là nhà mẹ đẻ của một trong hai người bọn họ, đang chuẩn bị uống rượu mừng đi!

Tại Trung thấy những lời này không khỏi toát mồ hôi, tuy rằng không hoàn toàn ăn khớp với sự thật, thế nhưng mối quan hệ các thứ này nọ vẫn là đoán rất chuẩn!

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: À, theo anh được biết...Nòng nọc thì ra nước ngoài du học, còn Ót thì hình như về nhà mở công ty...

Lời này nói cũng không sai, Tuần Tú xác thực là ra nước ngoài du học, còn Phác Hữu Thiên... cậu ta thích làm gì thì làm!

Sau khi theo chân bọn họ nói tào lao vài câu, Tại Trung lại nghĩ đến Nữ thần, chuyện kết hôn khẳng định không thể tiếp tục, cho dù nữ thần có muốn gả cho cậu, cậu cũng không dám lấy cô ấy, trong đời thực đã có một đồng gút mắc tình cảm, trong trò chơi cậu muốn được yên tĩnh.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nữ thần từ lúc đó có lên trò chơi nữa không?

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Đúng rồi, nữ thần cũng mấy ngày rồi không thấy xuất hiện, thoát nhìn có vẻ cô ấy bị chuyện hôm đó làm tổn thương không nhẹ, nhưng mà bọn em lại không liên lạc được, người duy nhất liên lạc được với cô ấy là phó tộc trưởng lại luôn luôn tránh né, nói cái gì “Không thể nói”... Giả thần giả quỷ!

Tại Trung thở dài, suy nghĩ buổi tối nên tìm Nai con thích ăn bánh hỏi một chút, dù sao nó cũng là bạn bè ngoài đời thực của nữ thần, có lẽ sẽ hỏi thăm được gì đó.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Trong thời gian này anh sẽ không thể thường xuyên online, nhiệm vụ bang mọi người cố gắng làm cho tốt, chờ anh xử lý mọi việc xong xuôi rảnh rồi sẽ lên, nhớ không được lười biếng đâu đó!

Đám người trong gia tộc lại nhiều chuyện hỏi thăm cậu cùng vị tổng tài biến thái kia ra sao, Tại Trung ngắc đầu nhìn Trịnh Duẫn Hạo đang làm việc, chậm rãi trả lời.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Có chút bất ngờ.

[Gia tộc] Mềm Mị Mị: Tổ hình như cảm nhận được bầu không khí có chút mập mờ....

[Gia tộc] Cá Hấp: Tộc trưởng, vậy là anh vứt bỏ nữ thần đi làm gay!

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: Tổng tài và nữ thần tổ đều thích.... Nếu không chơi 3P đi! Như vậy tất cả đều thỏa mãn!

....

Tại Trung nghĩ cùng một đám hủ hóa nói chuyện phiếm quả nhiên không phải là thượng sách, vì vậy nói một tiếng tạm biệt rồi logout.

Vừa thoát khỏi trò chơi ngắc đầu lên, liền thấy Trịnh Duẫn Hạo ở phía đối diện đang cười như không cười nhìn cậu, nhất thời lông mao toàn thân dựng lên.

“Anh cười cái gì...” Kim Tại Trung tức giận liếc hẩn một cái.

Trịnh Duẫn Hạo lại cười: “Không có gì, thấy em vẫn còn ngồi ở đó, im lặng làm việc — đương nhiên, có thể không phải là việc anh thích — nhưng anh cảm thấy như vậy thật tốt. Em vẫn ở nơi anh có thể nhìn thấy, không có rời đi.”

Tại Trung nghe hẩn nói xong trong lòng lộp bộp một chút, giống như có dòng điện xẹt qua, khiến cho trái tim đập nhanh không ngừng.

45. Chương 24

Trước khi tan tầm, Kim Tại Trung nghĩ không thể không trở về nhà được, tay của cậu tuy không tiện sinh hoạt, nhưng ở lại nhà Trịnh Duẫn Hạo lại càng bất tiện hơn... Cả ngày bị hẩn động tay động chân không nói, buổi tối còn phải đề phòng liệu hẩn có hóa thân thành sói vô tội hay không. Còn nữa, đã vài ngày không chạm vào máy tính lên trò chơi thật sự là đã kìm nén hết mức rồi, cứ tiếp tục như vậy khẳng định mình sẽ là người đầu tiên vì không được chơi game mà thất cổ mất.

Vì vậy gần đến giờ tan tầm, Kim Tại Trung hỏi xin Trịnh Duẫn Hạo lúc này đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về: “Tôi muốn về nhà...”

Trịnh Duẫn Hạo khẽ khựng lại, liếc nhìn Kim Tại Trung: “Về nhà? Em như vậy về nhà làm cái gì?”

“Tay tôi đã đỡ hơn nhiều rồi... Quấy rầy anh mãi cũng rất bất tiện, hơn nữa... hơn nữa tôi chạy đến ở nhà anh sẽ bị người ta nói này nói nọ...”

“Đây có thể coi là lý do?” Trịnh Duẩn Hạo tiếp tục thu dọn, không chút do dự cự tuyệt nói, “Đợi cho bác sĩ nói tay em hoàn toàn OK anh sẽ suy nghĩ thả cho em về, còn bây giờ em có muốn cũng đừng mơ tưởng.”

Kim Tại Trung vừa nghe vậy, không cam lòng lập tức cãi lại: “Anh...anh đây là lộng quyền!”

“Hử? Nghe có vẻ quen tai.” Trịnh Duẩn Hạo nghiêng đầu ngẫm nghĩ.

“Bây giờ đã là xã hội pháp chế, anh không có quyền quy định hay bắt tôi sống ở đâu!”

“Người yêu của anh bị thương, anh thân là bạn trai không phải nên đưa người yêu về nhà chăm sóc hay sao?”

“Cái gì mà người yêu của anh... tôi... tôi còn chưa đồng ý nha!” Mặt Tại Trung mặt đỏ lên, hai mắt trừng to nhìn chằm chằm cái tên Trịnh Duẩn Hạo đang thản nhiên như không có chuyện gì kia.

Trịnh Duẩn Hạo mặc tây trang áo khoác, nhào tới ôm chầm lấy vai Kim Tại Trung hướng vào trong lồng ngực: “Được rồi, chưa đồng ý thì chưa đồng ý, vậy anh đưa em về nhà em trước, lấy đồ dùng hàng ngày, miễn cho bị em nói anh là tên độc tài.”

Kim Tại Trung thấy khuyên bảo không có kết quả, đành phải phần hận quay đầu: “Anh đích thị là tên độc tài! Tên độc tài vạn ác!”

“Hửm? Anh là tên độc tài?” Trịnh Duẩn Hạo kéo theo Kim Tại Trung vừa đi ra ngoài vừa nói, “Anh còn chuẩn bị dẫn em đi ăn món Nhật, em lại nói anh là tên độc tài, hiện tại xem ra kế hoạch này không thực hiện được rồi, một lát đi mua mì ăn liền về ăn. Coi như anh chưa mời nhé.” Trịnh Duẩn Hạo lý lẽ mạnh mẽ nói năng hùng hồn tiện thể nhún nhún vai, trưng ra bộ mặt vô sỉ.

Kim Tại Trung nghe hắn nói vậy, vẻ mặt càng suy sụp càng lợi hại: “... Không được! Đi ăn món Nhật vẫn hơn!!” Có trời mới biết Kim Tại Trung đối với ẩm thực Nhật Bản có bao nhiêu ham muốn! Nếu bỏ qua cơ hội lần này không biết đến bao giờ tên phúc hắc Trịnh Duẩn Hạo này mới có thể đưa cậu đi ăn cái thứ đắt tiền muốn chết như vậy nữa!

“Anh đây không phải tên độc tài vạn ác sao?”

“Không không không! Anh là người tốt nhất trên đời, vừa đẹp trai cao ráo lại hào phóng, trên đời này không thể tìm được ai tốt hơn anh đâu!” Kim Tại Trung lập tức biến hóa thành bộ mặt nịnh nọt.

<>

Trịnh Duẩn Hạo trộm hôn sườn mặt Kim Tại Trung nói: “Vẫn chưa đủ, tiếp tục đi.”

“Ừm... Anh cực kỳ cực kỳ thông minh, so với anh tuyệt đối không có ai thông minh hơn! Thật sự...” Kim Tại Trung mở to hai mắt, lộ vẻ ngật trần sùng bái.

Trịnh Duẩn Hạo giúp Kim Tại Trung mở cửa xe: “Chỉ có bấy nhiêu đó?”

Ngồi vào trong xe Kim Tại Trung vắt hết óc suy nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy lúc trước không chịu khó học hỏi ngữ văn quả nhiên là một sai lầm lớn, cái gì gọi là vốn từ nghèo nàn? Đây chính là minh chứng rõ ràng a!

“Anh đừng có làm khó tôi... Ít đọc sách không có nghĩa là chịu bị anh bắt nạt như vậy nha!” Kim Tại Trung rất cục không chịu được bùng nổ.

Trịnh Duẩn Hạo tự cảm thấy đã đạt được mục đích, cũng không trêu đùa thêm nữa, nghiêm túc nói: “Ngồi cho vững, bây giờ chúng ta đi ăn món Nhật, cũng đừng có mà nói anh bắt nạt em.”

Kim Tại Trung lập tức hai mắt tỏa hào quang ngoan ngoan điều chỉnh lại tư thế ngồi, lại bắt đầu mở miệng khen ngợi: “Tổng tài quả nhiên anh vẫn là người tốt nhất ~!”

“Duẩn Hạo.”

“... Hử?”

“Đừng cứ tổng tài này rồi tổng tài nọ, phải làm như tiểu thuyết ngôn tình ấy, gọi tên anh anh sẽ vui hơn.”

Kim Tại Trung có chút đăm chiêu gật gật đầu: “... Duẩn Hạo...” Cứ thế gọi một tiếng, Kim Tại Trung nhất thời cảm thấy có chút ám muội, mặt lại đỏ lên, ngượng ngùng dường như đã thành chuyện thường như cơm bữa.

Ăn xong món Nhật, Trịnh Duẩn Hạo liền đưa Kim Tại Trung trở về nhà cậu, thật sự cũng không có nuốt lời, giúp Tại Trung thu dọn quần áo cùng đồ dùng hàng ngày, sau đó lại thấy cậu đứng trước máy tính chớp chớp mắt lưu luyến không rời, bộ dạng vô cùng đáng thương.

“Em làm như không thể rời khỏi cái máy tính này?” Trịnh Duẩn Hạo khó hiểu.

Ai da, anh không hiểu đâu, game như thân thể, làm sao có thể dễ dàng rời xa cái máy tính như vậy?

Kim Tại Trung ưu thương nhìn đi nhìn lại vật yêu dấu mấy lần, hận không thể vung vãi chiếc khăn tay nhỏ, nặn ra vài giọt lệ thương tâm.

Trịnh Duẩn Hạo xem thường quay đi, mạnh mẽ đem Tại Trung cùng đồ đạc của cậu lên xe.

Bởi vì chợt nhớ đến chuyện của Hạo Thủy nữ thần, trên đường về Kim Tại Trung vẫn cảm thấy không yên lòng, vài lần Trịnh Duẩn Hạo nói chuyện với cậu đều bị cậu lơ đãng.

Cuối cùng, người nào đó bị xem như không tồn tại rốt cục nhịn không được nữa.

Trịnh Duẩn Hạo: “Em cứ ừ ừ à à trả lời cho có lệ như vậy, rốt cuộc em đang suy nghĩ cái gì?”

Kim Tại Trung: “... Hả?”

Trịnh Duẩn Hạo: “...” Phẫn nộ công tâm nóng giận dừng xe lại!

Kim Tại Trung: “...” Tay chân run run lập tức bị dọa cho hoàn hồn!

Trịnh Duẩn Hạo: “Em có tâm sự thì nói với anh.” Ý đồ lấy lại bộ mặt ôn nhu lương thiện.

Kim Tại Trung: “Tôi...” Nói chuyện này với anh chẳng phải là tự mình tìm ngược hay sao?!

Trịnh Duẩn Hạo: “... Liên quan tới trò chơi?” Trịnh Duẩn Hạo có điểm hận chính mình, trong game lưu lại một cái mối họa như vậy làm gì!

Quả nhiên, Kim Tại Trung chần chờ một chút gật gật đầu.

Trịnh Duẩn Hạo: “...” = = cho nên nói tổng tài anh sao lại tồn tại trong trò chơi làm gì?!

Kim Tại Trung ngây thơ không biết chuyện nói: “Tôi nói anh không được mắng tôi...”

Nội tâm Trịnh Duẩn Hạo: Không mắng, tất cả đều do anh tự gieo gió gặt bão.

Kim Tại Trung: “Trong game tôi có quen một cô gái...”

Trịnh Duẩn Hạo: Tốt lắm, cô gái... anh đặc biệt giống con gái sao!

Kim Tại Trung: “Vốn ở cùng một chỗ rất tốt.... A anh đừng hiểu lầm, còn chưa tới giai đoạn kia, chỉ là như bằng hữu mà thôi...”

Trịnh Duẩn Hạo: Cho nên nếu anh không ra tay trước em sẽ đi theo “con gái” nhà người ta tương thân tương ái?

Kim Tại Trung: “Chính là sau lại xảy ra chuyện em trai tôi, chưa kịp nói với cô ấy một tiếng, ngay trong ngày kết hôn lại cho cô ấy leo cây...” Nói xong, Kim Tại Trung có chút không dám nhìn vào ánh mắt Trịnh Duẩn Hạo, sợ nghe xong lời này người nào đó sẽ tức giận cho rằng mình một chân đạp hai thuyền.

Thế nhưng người nào đó tâm tình hiện tại thật sự là nóng lạnh lẫn lộn, người luôn luôn sát phạt quả quyết như Trịnh Duẩn Hạo lúc này nội tâm lại quần quýt không ngớt.

Trịnh Duẩn Hạo: Lẽ ra mình không nên chơi nhân yêu....

Thấy Trịnh Duẫn Hạo không có phản ứng gì lớn, Tại Trung nói tiếp: “Vì vậy... cô ấy hiện tại không thêm để ý đến tôi... Tôi biết đây là lỗi của tôi, không nên cho cô ấy leo cây, nhưng hiện tại muốn tìm người cũng không biết cô ấy ở đâu mà tìm, muốn nói xin lỗi cũng không có cách nào nói...”

Trịnh Duẫn Hạo: Không không không! Tất cả đều là lỗi của anh, cái bệnh tùy tiện nhất định phải trị!

Kim Tại Trung: “Anh không tức giận chứ?”

Trịnh Duẫn Hạo: Tức giận? Ừ! Anh rất tức giận, tức giận tại sao mình lại làm ra chuyện ngu ngốc đó!

Trịnh Duẫn Hạo nghiêm túc nói: “Không, anh không giận, em hiện tại nguyên ý nói với anh đã nói lên trong lòng em, anh quan trọng hơn, đúng không?” Đúng không đúng không???? Thân ái, em đừng lại tổn thương trái tim yếu đuối của anh nha!

Tại Trung ngượng ngùng: “Quả thực so với trước đây quan trọng hơn...”

Trịnh Duẫn Hạo: May mắn vẫn giữ được vị trí... Chợt nhận ra tình phân* quả nhiên không thể tin!

*người dùng nhiều nick

Tại Trung lại nói: “...Nhưng mà tôi cũng không muốn mất đi người bạn này, tôi muốn mọi chuyện đều phải giải thích rõ ràng, anh sẽ ủng hộ tôi đúng không? Đương nhiên, chuyện kết hôn và vân vân sẽ bị hủy bỏ! Dù sao đây cũng chỉ là trò chơi thôi mà đúng không!”

Trịnh Duẫn Hạo: Ha, anh cũng không biết nên khóc hay nên cười đây....

Trịnh Duẫn Hạo lòng như lửa đốt suy nghĩ nửa ngày, rốt cục nói một câu: “Em yên tâm, cô ấy nhất định sẽ trở lại...” Sau khi trở về anh sẽ lập tức tự sát! A nhầm, cho cái acc nhân yêu kia tự sát!

Quyết định như vậy Trịnh Duẫn Hạo nhấn chân ga chạy nhanh về nhà, hận không thể mau chóng khởi động máy tính lên trò chơi để ‘tự sát’!

Nhưng mà nhìn Tại Trung bên cạnh, hấn lại dừng lại.

“Tại Trung a, nếu không thì em lấy laptop của anh mà chơi?” Trịnh Duẫn Hạo đề nghị.

“Anh không phải làm việc sao?” Tại Trung nghi hoặc.

“A đúng đúng, anh tới phòng làm việc giải quyết nốt công chuyện.”

“Muốn tôi hỗ trợ không?” Tại Trung hiềm khi tỏ ra thân thiết như vậy.

Trịnh Duẫn Hạo lập tức cự tuyệt: “Không cần! Ừm... em cứ chơi đi, anh làm nhanh thôi!”

Tại Trung gật đầu, cũng không tiếp tục dây dưa, cầm lấy laptop đi vào phòng, bật máy.

Trịnh Duẫn Hạo đứng ở cửa nhìn một chút, hỏi: “Em không chơi trò chơi sao?”

Tại Trung quay đầu lại: “Máy tính của anh có trò chơi?”

Trịnh Duẫn Hạo: =0= quả thật không có....

“Vậy em tải về đi, cài đặt nhanh mà, không tốn thời gian lắm đâu!”

“Không có thì quên đi... Đúng rồi, Duẫn Hạo, tại sao anh lại giục tôi chơi game?”

Trịnh Duẫn Hạo ngập ngừng: “...Hả... Anh muốn... khoe khoang cấu hình laptop của mình một chút!”

....Mẹ nó, cái cố ngay cả quỷ cũng không tin này mà mày cũng nghĩ ra được? Trịnh Duẫn Hạo chỉ số thông minh của mày bị heo ăn rồi à, Tại Trung sẽ tin sao?

Đang nghĩ ngợi Trịnh Duẫn Hạo liền thấy vẻ mặt của Tại Trung từ nghi hoặc chuyển thành bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Thì ra là thế ~! Duẫn Hạo, tôi nói cho anh biết, chơi trò chơi tuy rằng cũng cần máy tính cấu hình tốt một chút, nhưng mà trọng yếu vẫn là coi thủ pháp thế nào! Anh không được xem thường cái máy tính kiểu cũ của tôi, chỉ cần thủ pháp tốt một chút, có lag cũng không sợ!”

Trịnh Duẫn Hạo:...Em ấy tin....

“Anh đã muốn khoe khoang như vậy, vậy tôi đây phải thử một lần mới được.” Tại Trung vùng tay gõ bàn phím.

Đi thôi đi thôi, hiện tại cũng không biết nên nói cái gì cho phải...

Trịnh Duẫn Hạo nhanh chóng trở về phòng làm việc, lưu loát mở máy tính lên trò chơi, suy nghĩ lát nữa ở trong trò chơi nhất định phải biểu hiện tốt một chút, tuyệt đối phải đem toàn bộ hình tượng kia của mình gạt bỏ! Không chừa một mảnh!

Vừa vào trò chơi, kênh gia tộc liền sôi nổi.

[Gia tộc] Giọt Nước Nhỏ: Oh oh oh oh! Sau khi tộc trưởng quay lại, tớ rốt cuộc cũng thấy nữ thần quay trở lại ~ nữ thần, mau tới nói chuyện~! Chúng tôi nhớ cô muốn chết a!

[Gia tộc] Sư Thái Sao Xăng Bậy: Rốt cuộc... nữ thần rốt cuộc đã trở về

cúc hoa của ta thật chua xót!!! TT^TT TT^TT TT^TT

[Gia tộc] Đông Trùng Hạ Thảo: A a a a tộc trưởng không online, anh ấy lại lang thang ở đâu không biết, nhanh chóng trở về chịu tội a a a?!! Nữ thần đừng vội đi, tộc trưởng của chúng tôi hôm đó không xuất hiện là do bất đắc dĩ a!!!

....

Cả đám người trong gia tộc thả tin nhắn liên tục, để không phải xấu hổ, Trịnh Duẫn Hạo lập tức trả lời.

[Gia tộc] Hạo Thủy Chi Thương: Ừ, tôi biết, tôi chính là tới tìm anh ấy.

.....

Cả đám người lại sôi trào.

[Gia tộc] Cá Hấp: Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, chỉ là không biết lúc nào Đại Kim mới online, nếu không nữ thần lưu lại một tài khoản MSN cho tôi, bao giờ anh ấy lên tôi báo cô biết, lúc đó hai người có thể... ha ha ha

Trịnh Duẫn Hạo vốn nói không cần, một lát nữa người sẽ lên, nhưng làm vậy dễ làm đám người này hoài nghi. Vì vậy hắn đem một cái tài khoản MSN chưa dùng tới bao giờ của mình đưa cho Cá hấp.

Một đám người lại phát điên chạy tới hỏi tới hỏi lui, Trịnh Duẫn Hạo thấy phiền, đang định đóng kênh tán gẫu, lại thấy Trầm Xương Mân tìm tới.

[Hảo hữu] Nai Con Thích Ăn Bánh: Yo yo yo, khó thấy a, anh sao lại online?

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: ...

[Hảo hữu] Nai Con Thích Ăn Bánh: Đừng lạnh lùng như vậy mà

chúng ta dù gì cũng là bạn tri kỷ

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Ngậm cái miệng của em lại, thật là tên nhóc độc ác.

Bị đả kích, Trầm Xương Mân phẫn nộ gõ phím.

[Hảo hữu] Nai con thích ăn bánh: Anh mới là tên không có lương tâm, bây giờ không phải là đem tộc trưởng ăn sạch rồi sao? Nếu không phải ban đầu có em ra chủ ý thì làm sao anh ôm được mỹ nhân về?!!! Cần thận em đâm chọt, để xem anh ấy có thềm để ý đến anh nữa không?

Trịnh Duẫn Hạo:....

Vì sao gần đây chỉ số thông minh của mình càng lúc càng giảm như vậy a?!!

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: ... Yên tâm, đợi chuyện này giải quyết xong, anh sẽ xóa tài khoản, tất cả làm lại từ đầu.

[Hảo hữu] Nai Con Thích Ăn Bánh: ... Anh muốn nói ra sự thật???

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Em nghĩ có khả năng đó sao?

[Hảo hữu] Nai Con Thích Ăn Bánh: Vậy anh việc gì phải login, trái tim của anh ấy giờ đã thuộc về anh, bây giờ lại còn muốn dùng một thân phận khác trong trò chơi, cảm thấy cuộc sống không đủ kích thích?

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Em không hiểu, em ấy vẫn còn nhớ thương Hạo Thủy Chi Thương, nếu như anh không lên để em ấy có cơ hội xin lỗi, vậy thì em ấy vẫn sẽ giữ trong lòng chuyện này. Tuy rằng đều là anh, thế nhưng đối với anh mà nói, Hạo Thủy Chi Thương cũng là một tình địch, anh sẽ không để trong lòng em ấy vẫn luôn tồn tại một cô gái không có thật.

[Hảo hữu] Nai Con Thích Ăn Bánh: |__ __|| __ __||__ __| vì sao em đọc mà không hiểu gì hết! Mẹ nó quả nhiên muốn giả làm người tinh thần phân liệt cũng cần chỉ số thông minh cao a!

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Được rồi, nói đơn giản, anh là muốn hủy diệt hình tượng nữ thần trong lòng em ấy.

[Hảo hữu] Nai Con Thích Ăn Bánh: ... =0=

46. Chương 25

Trịnh Duẫn Hạo tiên sinh cả đời tận sức bày mưu tính kế người khác, lần này lại đem mũi giáo chỉ về hướng mình.

Trầm Xương Mân cảm thấy được biểu tượng (icon) trên mạng có phong phú thể nào cũng không đủ để miêu tả tâm trạng có hàng nghìn con ngựa đang phóng điên cuồng ở trong lòng mình.

[Hảo hữu] Nai Con Thích Ăn Bánh: Sao anh lại làm thế?! o()o

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Anh phải chuẩn bị trước khi mọi việc được đưa ra ánh sáng chứ, cái này có gì không đúng?

[Hảo hữu] Nai Con Thích Ăn Bánh: Là quân sư, em khuyên anh không cần cố xóa bỏ cảm giác tồn tại làm gì, anh không biết càng làm nhiều càng nói nhiều càng lưu lại nhiều dấu vết à?! Cho dù em có là pháp y cũng không cần không tin em a~!!!

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: ... Cho dù phải mạo hiểm anh vẫn phải làm. Hơn nữa, anh tin cậu ấy không cơ trí đến mức đó.

[Hảo hữu] Nai Con Thích Ăn Bánh: Đúng là khác biệt bản chất mà... Em cảm thấy em nên chụp mấy lời này lại, sau này em có thể dùng uy hiếp tên tư bản như anh~!

[Hảo hữu] Hạo Thủy Chi Thương: Em nghĩ em làm pháp y thì giỏi sao, em quên anh làm gì à? Hack máy tính của em chỉ là chuyện cỏn con.

[Hảo hữu] Nai Con Thích Ăn Bánh: (#) Hừ! Xem như anh lợi hại!

Hai người vội vàng chấm dứt cuộc trò chuyện, Trịnh Duẫn Hạo liền thuận tay làm mấy nhiệm vụ, trong lúc không ngừng bị người vây xem, còn một vài “người tốt” xuất thân từ tạp chí lá cải ở phụ cận như có như không mà tiếp cận đến gần hắn.

[Phụ cận] Tiểu Vũ: Nữ thần, chừng nào thì cô rời khỏi Lạc Nhạn Bình vậy? Chúng tôi tuy chỉ là một bang phái nhỏ, nhưng đàn ông lợi hại rất nhiều đó, nếu có ý muốn gia nhập thì liên hệ với tôi nha

~Trịnh Duẫn Hạo: Bệnh thần kinh à, sao tôi phải rời khỏi đó?

[Phụ cận] Hoa Nhân Nhất Dạng Hồng: Nữ thần, nữ thần, trời đất bao la nơi nào không có hoa thơm, cần gì phải lưu luyến một bãi phân chó ~ đều là con gái, gia tộc bọn tôi tận sức an ủi tâm hồn từng tổn thương của các chị em, còn không mau mau gia nhập, đem tên khốn kiếp kia ném tới sau đầu đi

~Trịnh Duẫn Hạo: ... Ta thật muốn chửi bậy!

[Phụ cận] {Đại đô đốc} Chiến Hồn: Thủy nữ thần, không có em cuộc đời này thật vô vị, anh đã bỏ vợ cũ rồi, sẽ luôn chờ em mũ phượng khăn thêu lao vào lòng anh, như thế nào như thế nào? Có xúc động không?

Trịnh Duẫn Hạo: ... = = Vị đại ca này, mục tiêu cả đời của anh là đào góc tường của Trung Nguyên Nhất Điểm Kim à?

...

Trịnh Duẫn Hạo bị đám tin tức vo ve như ruồi bọ này vây quanh khiến cho tâm phiền ý loạn, không thể không vác loa lên kênh thể giới gào một câu.

(Loa vàng) [Giang Châu] Hạo Thủy Chi Thương: Ai còn làm phiền kênh riêng tư của tôi nói mấy chuyện vớ vẩn nữa thì đừng trách tôi mở đồ sát.

Vì thế, vốn dĩ đám người âm ỉ ở Giang Châu đột nhiên im lặng, mà thể giới lại sôi trào.

Kim Tại Trung vất vả khổ sở hoàn thành việc chuyển nhà, cuối cùng lên được trò chơi liền nhìn thấy một loạt loa hiện lên, đến mức cậu hoa mắt chóng mặt mà một câu cũng không nhìn thấy.

Nghĩ tới trong trò chơi chắc lại xảy ra chuyện, Kim Tại Trung lập tức vào kênh chat trong gia tộc.

[Gia tộc] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Mẹ nó, kênh thể giới bị sao vậy, vì sao một đám người cùng lên loa?

[Gia tộc] Cá Hấp: (o) Tộc trưởng anh đã về rồi, nhanh lên nhanh lên, thừa dịp nữ thần chưa logout nắm chặt thời gian nói rõ đi a~!!!

Kim Tại Trung kinh ngạc nhìn vào list hảo hữu, quả nhiên cái tên Hạo Thủy Chi Thương sáng lên biểu thị đang online.

Kim Tại Trung lập tức luống cuống tay chân lúng túng gửi lời mời tổ đội, không đến hai giây nữ thần liền vào đội ngũ.

Kim Tại Trung vốn định dùng một quyển truyền tống lập tức tới bên cạnh nữ thần, nhưng lại nghĩ gặp trực tiếp lại không nói ra được, có lẽ mấy ngày hôm trước Kim Tại Trung còn có thể trực tiếp nói ra lời xin lỗi hơn nữa lần lộn bán manh cầu tha thứ được, muốn tiếp tục hôn lễ bị phá hỏng kia. Chỉ là mới vài ngày qua đi, ước chừng khoảng một tuần, tâm tình của mình thay đổi không nói, còn nữa đường xuất hiện một tên Trình Giáo Kim – Trịnh Duẫn Hạo, giờ phút này, Kim Tại Trung liền cảm thấy mình là một tên khốn vô tâm...

[Tổ đội] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: A... Uhm... Chào nữ thần...

Trịnh Duẫn Hạo: Tốt tốt tốt, rất tốt

(Trịnh BOSS vẽ mặt hưng phấn (?))

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Ủ ^ _ ^

Kim Tại Trung không biết nên nói gì: A, kiểu chào hỏi này thật xấu hổ...

[Tổ đội] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Nữ thần, em đang làm nhiệm vụ sao?

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Không, đang đợi cậu.

Trịnh Duẫn Hạo: Acc này đang muốn tự sát (xóa account), làm nhiệm vụ cái gì!

[Tổ đội] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Vậy chúng ta đi làm nhiệm vụ đi... Uhm... Tôi bảo hộ em...

Trịnh Duẫn Hạo: Hả? Cậu còn không mau mau giải thích đi à?!! Cố ý lệch khỏi kịch bản là sao?

Vì thế, Trịnh Duẫn Hạo đang cố gắng đem sự tình giải quyết bèn “tốt bụng” nhắc nhở người nào đó một chút.

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Không vội, chúng ta đem chuyện trước đó giải quyết đi đã.

Kim Tại Trung: ... = = Nữ thần, quả nhiên em vẫn để ý...

[Tổ đội] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim: Tôi... Tôi sai rồi QAQ, nữ thần... Không lẽ mấy ngày nay em vẫn luôn giận tôi? QAQ Tôi biết chắc chắn sẽ không được tha thứ, nhưng vẫn muốn nói tiếng xin lỗi...

Trịnh Duẩn Hạo hài lòng gật gật đầu, nhưng lại nghĩ tới Kim Tại Trung không nhìn thấy được liền lập tức đánh chữ.

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Được, tôi nhận.

[Tổ đội] Trung Nguyên Nhất Điểm Kim:!!! Em nhận?! Là nói đã tha thứ ngày đó tôi cho em leo cây?!!

Kim Tại Trung quả thực không thể tin được nữ thần dễ thuyết phục như vậy, lại tha thứ cho chính mình! Vui muốn khóc a!!!

Trịnh Duẩn Hạo khước miệng hơi cong lên.

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Đúng, tôi tha thứ cho cậu, bởi vì tôi vẫn luôn lừa gạt cậu.

Kim Tại Trung: ... = =!!!!

Vài phút sau, Kim Tại Trung vẫn bị vây trong trạng thái vô cùng khiếp sợ, bởi vì trong cảm nhận của cậu nữ thần vừa gửi tới một tin không khác gì sao chổi Halley đâm vào trái đất...

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Đầu tiên, tôi căn bản không phải nữ thần gì cả. Đương nhiên, lúc mọi người gọi tôi là nữ thần tôi cũng chưa từng thừa nhận, cái này cũng không tính là lừa gạt... Chính xác thì mọi người phải gọi tôi là nam thần.

(Tác giả: Móa, vì sao ta lại cảm nhận thấy có tư vị ngạo kiều nhỉ...)

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Tiếp theo, ta có bệnh. Ta thích giả làm nữ, lừa trang bị, bình thường tỏ vẻ lãnh đạm, thật ra trong lòng muốn tao không chịu được, nhưng hiện tại trong trò chơi đám con trai không phải đều như vậy sao, nhìn thấy nữ sinh mạnh mẽ liền không nhìn được quần lầy, tôi nghĩ như vậy có thể lừa được đám con trai ngây thơ đơn thuần. Rất không may là, cậu quả thật đã bị lừa.

(Tác giả: ... Tổng tài đại nhân, hóa ra đây là cách ngài hủy diệt nữ thần?! Quả là không thể chịu được!!!)

[Tổ đội] Hạo Thủy Chi Thương: Cuối cùng, cho dù là nam thích giả nữ, nhưng mà tôi chưa từng thích cậu, thậm chí còn rất chán ghét cậu. Cậu nhìn lại bản thân mình đi, thích làm nũng (Trịnh Duẩn Hạo: Tôi thích), thích ra vẻ đáng yêu (Trịnh Duẩn Hạo: Tôi thích), thích cậy mạnh (Trịnh Duẩn Hạo: Gặp được tôi cậu sẽ không cần cậy mạnh nữa ~()/~), thật là vô cùng vô cùng đáng ghét (Trịnh Duẩn Hạo: Vô cùng vô cùng khiến người ta yêu thích

)! Tôi bây giờ cảm thấy lừa được cậu đúng là chẳng có chút ý nghĩa gì, trước đó vốn định chuẩn bị trong ngày hôn lễ sẽ làm cậu mất mặt, không nghĩ tới cậu lại chuẩn trước, không sao cả, coi như cậu may mắn. Dù sao bây giờ tôi cũng không muốn chơi nữa, đang chuẩn bị bán acc, coi như là một chút lương tâm còn sót lại nên nói rõ chuyện này cho cậu biết, miễn cho cậu coi tôi là nữ thần rồi nhớ tới cả đời, tôi thật sự sẽ rất xấu hổ đó.

(Tác giả: ... Được rồi, Trịnh Boss phân liệt, anh thắng...)

Trịnh Duẩn Hạo sút đầu mề trán chảy mồ hôi rơi nước mắt đem mọi việc khoa trương lên, nhất thời cảm thấy toàn thân thoải mái! A, nói thật mọi việc ra cảm giác thật tốt!

Có điều bên này Kim Tại Trung cũng không thoải mái nhẹ nhàng như vậy, mặt cậu có thể dùng “trầm trọng”? “Ngưng trọng”? Ách... “Không trọng”... để hình dung.

Bàn tay Kim Tại Trung đặt trên bàn phím run lên, một chữ cũng không đánh được. Bàn tay bị băng gạc bao phủ thật ra đã không còn đau nữa, nhưng sau khi nhìn thấy từng đoạn chat đối phương gửi tới, đau đớn rất nhỏ này lại bị phóng đại, lập tức như lưỡi kiếm sắc nhọn đâm xuyên tim làm người ta không thể hô hấp...

Cho nên nói, trước đây chính mình làm cho nữ thần vui vẻ, lấy lòng nữ thần, chính là một trò cười? Trong mắt nàng, à không, hẳn, chính mình chính là một tên hề nhảy nhót? Bây giờ hẳn chơi chán rồi muốn ném mình đi?

Như là bị ngưng đọng tự hỏi (????), Kim Tại Trung cảm thấy đại não mình trống rỗng, còn vô cùng đau đớn, mà ánh mắt cũng càng ngày càng đau xót...

Bỗng nhiên có thể hiểu được tâm tình của Phác Hữu Thiên, hóa ra, bị người bạn mình tin tưởng nhất, ý lại nhất lừa gạt lại khổ sở đến vậy... Khổ sở đến hận không thể chưa từng gặp hắn... Chưa từng quen biết hắn...

Trịnh Duẩn Hạo ở trước máy tính đợi nửa ngày cũng không đợi thấy Kim Tại Trung trả lời lại một câu. A, dựa theo kịch bản, lẽ ra cậu sẽ nói “Tên khốn kiếp này, đi tìm chết đi!” hoặc là “Bệnh thần kinh! Cậu nghĩ rằng tôi sẽ vì cậu mà đau lòng! Ông đây mới không cần người!” hoặc sẽ là “Tôi đã có người mình thích rồi, cậu bây giờ tìm kiếm cảm giác tồn tại cũng vô dụng!”

Chỉ là vì sao một câu cũng đều không có!!!

Tôi không muốn tự mình tưởng tượng a tác giả đại nhân!!!

Trịnh Duẩn Hạo ở thư phòng bắt đầu đứng ngồi không yên, nghĩ chính mình có phải đã quá mức rồi không, tuy rằng một mực tự hủy hình tượng, nhưng cũng là thuận tiện coi thường chỉ số thông minh của Tại Trung... Chẳng lẽ nói rõ như vậy mà cậu ấy không hiểu? Ông trời ơi, tôi chỉ là có ý tốt nhắc nhở cậu ấy về sau nên để tâm, không nên tin tưởng người nào qua trò chơi trên mạng, chỉ cần tin tưởng Trịnh Duẩn Hạo là đủ rồi! Không cần sửa kịch bản bậy bạ a!!!

Ở bên bờ vực rối rắm, cuối cùng Trịnh Duẩn Hạo buông chuột, quyết tâm tới phòng ngủ nhìn một cái.

Cửa phòng ngủ đóng chặt, Trịnh Duẩn Hạo nhẹ nhàng mở ra một cái khe nhìn vào liền nhìn thấy một người một máy nằm trên giường, mà người kia giờ phút này đang vui đầu vào khuỷu tay, bả vai run run, không biết đang khóc hay cười...

...

Má?!!!! Kim Tại Trung khóc!!!

Trịnh Duẩn Hạo lập tức biết rõ chuyện này là thật, bật người mở tung cửa chạy vội tới bên giường ôm lấy Kim Tại Trung.

“Tại Trung, Tại Trung, sao cậu lại khóc?!” Trịnh Boss phía sau vẫn không quên giả ngu.

(Tác giả: (#) Kháo, người không phải là do anh làm cho khóc lên hay sao? Còn giả vờ!)

Kim Tại Trung cũng không khóc quá lớn, chỉ là nước mắt vẫn cứ chảy xuống, nhìn thấy quả thật trông rất đáng thương...

“Tại Trung đừng khóc, cậu như vậy... Tôi... Tôi sẽ rất... áy náy...” Hai chữ cuối cùng thật sự rất nhẹ, Kim Tại Trung đang khóc thút thút căn bản không nghe thấy gì.

Kim Tại Trung vốn đang rất thương tâm, nhưng nhìn thấy Trịnh Duẩn Hạo khẩn trương như vậy cũng có chút ngượng ngùng, lập tức lau nước mắt giấy ra khỏi lòng Trịnh Duẩn Hạo.

“Tôi... Tôi không sao... Chỉ là, chỉ là có chút... Có chút...” Không biết nên dùng từ gì để hình dung chính mình, Kim Tại Trung bỗng nhiên tự giấu nói, “Tôi rất ngốc đúng không...”

Trịnh Duẩn Hạo không phản ứng kịp, theo bản năng bật ra một câu: “Hả?”

“Anh chắc chắn từ trước tới nay cũng nghĩ như vậy... Cái người tên Kim Tại Trung này sao lại ngu như vậy chứ, cái này làm không tốt... cái kia làm không tốt... Còn thường xuyên liên lụy tới người khác... Tin người xa lạ, còn xu nịnh khiến cho người ta chế giễu... Có phải hay không?” Kim Tại Trung ngơ ngác ngồi ở trên giường, nói một tràng dài, nước mắt đã ngừng rơi, nhưng ngữ khí lại vô cùng kỳ quái.

Trịnh Duẩn Hạo thấy cậu như vậy bị dọa không nhẹ, nhưng lại không dám thừa nhận là chính mình làm. Ai, không nghĩ tới bản thân là người luôn muốn làm cái gì thì làm cái đó tuyệt không nương tay rồi có một ngày cũng sẽ biến thành như vậy, thật giống đàn bà lo ngược lo xuôi... Nhưng đó cũng vì để ý cậu a, không

dám nói không thể nói, sợ nói cậu sẽ càng không muốn cùng tôi ở cùng một chỗ, tự tin của tôi tới chỗ cậu liền biến thành không đáng một đồng...

Trịnh Duẫn Hạo nhẹ nhàng ôm Kim Tại Trung, để đầu của cậu dựa lên bả vai của mình: “Tại Trung, không cần nghe người khác nói, chỉ cần tin tưởng những gì mình chính mắt nhìn thấy... Tôi -Trịnh Duẫn Hạo, sẽ vĩnh viễn, luôn luôn ở bên cạnh em, sẽ không rời xa em... Vĩnh viễn sẽ không...”

Kim Tại Trung cắn chặt môi dựa vào Trịnh Duẫn Hạo, mắt nhìn máy tính, bỗng nhiên nói: “Tôi sẽ không chơi trò chơi nữa, cho dù tình cảm trong trò chơi là thật hay giả, người đó cũng chỉ là mộng ảo, một vài câu nói có thể bao hàm điều gì, tôi sao phải tin tưởng hắn? Thật ra, tôi biết hắn đang gạt tôi... Có lẽ hắn sợ tôi sẽ nảy sinh ra cảm tình khác thường với hắn, nhưng hắn lo lắng nhiều rồi, tôi chỉ là rất muốn có được một người bạn như vậy, làm bạn với nhau trong trò chơi... Cho dù hắn thực lòng nhiều hay ít... nhưng hắn vẫn lựa chọn tổn thương tôi, đẩy tôi đi rất xa...Thật ra là chúng ta đang chơi trò chơi, hay là trò chơi đang chơi chúng ta?”

Đáy lòng Trịnh Duẫn Hạo có chút chua xót, nhưng tình tế thương thức lời Kim Tại Trung nói cũng không phải không có lý, chúng ta trả giá nhiều tình cảm chân thành như vậy, có lẽ đều là bị trò chơi đùa bỡn đi?

Thế giới giả tưởng dù sao cũng chỉ là giả tưởng, tục ngữ nói rất đúng, nhân tâm cách đồ bì (lòng người còn cách nhau một cái bụng @@), huống hồ bây giờ còn cách một cái máy tính, bạn làm sao biết lúc người khác đang an ủi bạn có phải trên mặt lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa hay không? Chúng ta không thể phân biệt thế giới giả tưởng này là thật hay giả, vậy chỉ có thể nắm chắc thế giới thực của chúng ta, giữ lấy người kia trong tay, đó mới là chân thật.

Kim Tại Trung chậm rãi túm lấy quần áo Trịnh Duẫn Hạo, bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn về phía Trịnh Duẫn Hạo, trong mắt hiện lên một tia kiên định.

“Làm sao vậy?” Thật vất vả mới đem nôn nóng trong nội tâm áp chế đi,Trịnh Duẫn Hạo kinh ngạc đích hỏi.

Kim Tại Trung ánh mắt vẫn còn hồng hồng, nhưng lại tỏa sáng như sao, cậu cong cong khóe miệng, nói: “Tôi muốn hôn anh, Duẫn Hạo...” Nói xong, nghiêng đầu hôn lên miệng hắn

Vì thế, Trịnh Duẫn Hạo vốn đang chìm trong khiếp sợ, cứ như vậy bị Kim Tại Trung cưỡng hôn...

Được rồi, trong lúc vui vẻ hài hòa đó, để cho chúng ta trốn ở góc phòng nhìn trộm (_)...

47. Chương 26

Trịnh Duẫn Hạo nhận thấy gần đây tâm tình của Tại Trung có vẻ không được tốt cho lắm.

Tổng tài đại nhân suy nghĩ một chút,đoán có lẽ tâm tình của người yêu không tốt nhất định là do tên nhân yêu Hạo Thủy Chi Thương kia ảnh hưởng.

Chết tiệt! Vốn tưởng chuyện chỉ như giọt nước nhỏ xuống sẽ không để lại dấu vết gì, không nghĩ tới Tại Trung lại quan tâm đến Hạo Thủy Chi Thương như vậy...

Này này, chẳng lẽ đây còn không phải do lỗi của tổng tài ngài hay sao?

Đã chẳng biết hỏi cải lại còn không biết lượng sức, tưởng muốn xoay chuyển trời đất hả tổng tài đại nhân, thật đúng là đáng ngại.

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Em đã nói mà, anh tốt nhất là đừng có làm cái gì hết!

Hạo (←Tổng tài đại nhân cơ trí đổi tên): Bây giờ nói thì có ích gì, tuy rằng em ấy nói không phải lo lắng, nhưng mà xem ra em ấy vẫn còn rất dễ tâm đến chuyện này... Nhìn thấy em ấy như vậy, nhiều lúc anh chỉ muốn nói thẳng ra!

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Muốn nói ra?! Anh không muốn sống nữa à? Muốn cùng anh ấy nói thẳng còn không bằng trực tiếp chia tay, sau này anh...ít nhất...còn có thể giữ được danh dự, nếu không thì không chỉ danh dự không còn lại còn bị người ta đá, phỏng chừng ngày hôm sau lại bị người của viện tâm thần cưỡng chế mang đi... (^)

Hạo: ...Như vậy sao... Được rồi, vậy em nói thử anh nghe, làm thế nào để em ấy thoát khỏi cái bóng ma ấy.

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Thoát ra? Trong thời gian ngắn phỏng chừng là không thể, hơn nữa anh càng quan tâm lại càng dễ làm bại lộ mọi chuyện đó, có khi lại khiến mọi chuyện không thể cứu vãn được nữa!

Hạo: Em nói cũng như không! Anh không muốn dùng phương pháp phải kéo dài thời gian, anh muốn nó phải có hiệu quả nhanh cơ! Không phải pháp y bọn em cũng từng được học qua về tâm lý học sao?

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Tên tra công nhà anh, anh tưởng em là mèo máy cái gì cũng biết à! Dùng xong thì lại coi như giẻ lau vứt qua một bên không thèm quan tâm! Còn dùng lời nói để công kích em, thúc giục em, quấy rầy em! Em làm sao nghĩ ra được nhiều thứ như vậy chứ! Mà cho dù có nghĩ ra được, cũng chưa chắc đã dùng được a a a a! (Hạ Anh: bình tĩnh anh ơi Σ(° °|||))

Hạo: Muốn anh mời ăn thì đừng dong dài, làm xong chuyện này anh bao em ăn một năm!

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Ba năm!

Hạo: Một năm!

Vương tử Trầm Tiểu Bính: ...Hai năm rưỡi!

Hạo: Một năm rưỡi... còn cò kè mặc cả nữa thì một bữa ăn cũng không có đâu!

Vương tử Trầm Tiểu Bính: QAQ tra công đúng là tra công, giao dịch thành công! Đợi sau này khi hai người đã tu thành chính quả, em chắc chắn sẽ nói cho anh ấy biết tất cả những chuyện xấu xa mà anh đã làm!

Hạo: Những chuyện xấu xa đó phần lớn đều là chủ ý của em, cảm ơn!

Vương tử Trầm Tiểu Bính: TAT.....

Cuối cùng, Trầm Xương Mân cho ra một chủ ý cũng không tính là chủ ý.

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Có phải là anh chưa tóm được anh ấy đúng không?

Hạo: Tóm? Cậu ấy đã có tình cảm với anh.

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Ý em là tóm được thân thể anh ấy á, về mặt tinh thần thì không cần quá lưu tâm!

Hạo: Ý của em là?

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Làm chưa?

Hạo:...

Vương tử Trầm Tiểu Bính: ...Anh làm chuyện đó hay chưa? Chẳng lẽ.... hai người là nhược công cường thụ?!!!! Duẩn Hạo ca, anh chuyển làm mặt dưới từ lúc nào vậy!!!!

Trịnh Duẩn Hạo: (#)!

Hạo: Thu hồi cái suy nghĩ bậy bạ của em lại! Anh không phải là người hời hợt như vậy!

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Em khinh bỉ anh, lâu như vậy rồi mà vẫn chưa làm được chứng tỏ anh là một tên nhát gan!!!!

Hạo: Em nếu còn không tập trung vào vấn đề chính anh không ngại chuyển từ một năm rưỡi xuống còn nửa tháng đâu!!!

Vương tử Trầm Tiểu Bính: !!!! Cái gì? Không phải nói là hai năm sao? Anh có nhầm hay không!

Mất thấy Trịnh Duẩn Hạo có lẽ sắp bùng nổ, Trầm Xương Mân cũng lập tức lấy lại vẻ nghiêm túc.

Vương tử Trầm Tiểu Bính: Anh nghe em lập tức làm anh ấy, tất cả mọi chuyện rồi sẽ được giải quyết!

Kim Tại Trung ngồi một ngày một đêm trong phòng làm việc cũng không được tự nhiên, bởi vì ánh mắt của tổng tài đại nhân bỗng nhiên trở nên đặc biệt âm trầm.....

Tuy rằng trước đây ánh mắt của tổng tài đại nhân cũng không được bình thường, thế nhưng đó là ánh mắt tràn đầy yêu thương, nhưng hiện tại... Tại Trung lại cảm giác được có âm mưu!

Tan sở, Kim Tại Trung thu dọn xong đồ đạc liền chuẩn bị rời đi, ngày hôm qua sau khi xin xỏ thuyết phục mãi một hồi được Trịnh Duẫn Hạo đồng ý cho cậu về nhà, cơ hội tốt như vậy không thể để lãng phí! Vừa nghĩ tới chiếc máy tính lẻ loi hiu quạnh không nơi nương tựa, cùng với chiếc giường ấm áp của mình.... A ha ha! Cuộc sống không bị tổng tài quấy rầy chính là thiên đường a~!!

Thế nhưng cuộc sống tốt đẹp như mơ của Tại Trung còn chưa kịp hoàn thành đã bị phá vỡ từ giây phút Trịnh Duẫn Hạo bước chân vào thang máy.

“Bữa tối cùng nhau được không.” Trịnh Duẫn Hạo nở một nụ cười tiêu chuẩn.

Không!

“...Tôi muốn về nhà!” Kim Tại Trung nỗ lực mở to hai mắt ra vẻ đáng thương.

“Chỉ là cùng nhau ăn bữa cơm, ăn xong anh sẽ đưa em về.” Trịnh Duẫn Hạo vô cùng tự nhiên đặt bàn tay to lớn của mình lên vai Tại Trung.

Cảm thấy nếu cự tuyệt có vẻ hơi tuyệt tình, Tại Trung không thể làm gì khác hơn ngoài gật đầu.

“Ai ai ai, đừng có lộ ra vẻ mặt giống như là đang bị anh ức hiếp được không, rõ ràng ngày hôm qua người chủ động nhào vào lòng anh hôn anh là em, em bày ra vẻ mặt như này người khác lại tưởng anh đã làm chuyện gì thương thiên hại lý!” Trịnh Duẫn Hạo lên án.

Kim Tại Trung liếc mắt: “Anh nói linh tinh gì đó, khi đó là chỉ là tâm tình của tôi nhất thời không khống chế được!” Haizz, thời điểm người đàn ông bị tổn thương sẽ trở nên đặc biệt ngu ngốc.... Chuyện ngu ngốc như cưỡng hôn Trịnh Duẫn Hạo cũng làm ra được, mình xong đời rồi!

Trịnh Duẫn Hạo giơ tay vuốt qua cằm cổ nhỏ bé của Tại Trung: “Ai ya, mới qua vài ngày đã muốn lên mặt rồi sao? Nếu không tối nay anh qua nhà em đi, tuy rằng nơi đó có hơi nhỏ một chút, thế nhưng cũng có thể coi đó là một loại lạc thú ha?” Nói xong còn đặc biệt cười gian xảo.

Tại Trung bị hấn trên choker nhất thời đỏ mặt, vừa định nhe răng cắn hấn một cái lại chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động.

“Ai nha buông ra, có điện thoại kìa!”

Trịnh Duẫn Hạo miễn cưỡng buông tay khỏi cằm cổ của Tại Trung, khi rời đi ngón tay lại như vô tình mà cố ý vuốt ve lông tơ trên cổ, trong lòng lại cảm thấy làn da của vợ thực sự rất mềm mại!

Kim Tại Trung vừa né tránh ngón tay của Trịnh Duẫn Hạo vừa nghe điện thoại.

“A lô Tuấn Tú.... Aish, đừng nhúc nhích!” Tại Trung co cổ lại, tay trái giơ lên muốn đẩy bàn tay không an phận của Trịnh Duẫn Hạo ra khỏi cổ.

Kim Tuấn Tú bên kia điện thoại: “Anh? Anh đang nói chuyện với ai vậy?”

Kim Tại Trung thật vất vả mới đẩy được ngón út của Trịnh Duẫn Hạo ra, lại làm như muốn cắn: “Không có, chỉ là một con gà đen mà thôi, nó đặc biệt thích cắn người! Anh đang chuẩn bị chặt nó đem đi nấu canh a!” Nói xong lại hung hăng trừng mắt nhìn Trịnh Duẫn Hạo, trong lòng không khỏi than thở, vị tổng tài lạnh lùng cao ngạo của lúc trước đi đâu mất rồi? Còn cái tên vừa mặt dày lại vừa ngốc nghếch này là ai mình không biết, ai đó mau mang anh ta đi dìm đi!!!

Kim Tuấn Tú: “A.... gần đây dịch cúm gia cầm đang bùng phát, anh hạn chế tiếp xúc với chúng đi nha... Chặt nấu canh thì thôi, hiệp hội bảo vệ động vật sẽ không bỏ qua cho anh.”

Tại Trung nghe vậy không khỏi bật cười, tiến đến nói bên tai Trịnh Duẩn Hạo: “Em trai tôi nói anh là gia cầm, tôi nghĩ nó thực sự là thâm minh đại nghĩa ha ha ha!”

Trịnh Duẩn Hạo vừa nghe những lời này suýt chút nữa thì nổi giận, nhưng ngại đối phương là cậu em vợ nên quyết định không chấp nhận, trước hết cứ để bọn họ nói chuyện cho thoải mái, buổi tối sẽ hảo hảo trừng trị tiểu yêu tinh này, thuận tiện đem mọi tâm tư tình cảm của em ấy thu lại đặt hết lên người mình, ai, mọi người căn bản là không hiểu được cái cảm giác nhàn nhạt ưu thương của các vị tướng quân sắp bị thua trận đâu. Then chốt việc mất đất còn tính ở trên đầu mình, chỉ là kẻ đất bị thay đổi giữa hai thân phận mà thôi

!

Bên này Tại Trung lại đang cùng em trai nói chuyện vui vẻ.

“Anh, em hiện tại đang trên đường bắt xe về, khoảng chừng một tiếng nữa sẽ về đến nhà.”

“Em về sao lại không thông báo trước cho anh một tiếng? Anh còn chưa chuẩn bị gì!”

“Không cần phức tạp làm gì, tùy tiện mua vài thứ là được rồi, em cũng chỉ ở lại một ngày một đêm thôi, ngày mốt em sẽ bay sang Italia...”

“Nhanh vậy sao, không phải lúc trước em nói còn cần phải đợi một thời gian nữa sao?”

“Thủ tục bên kia làm rất thuận lợi... Mà ngày mai anh có thể xin nghỉ được không? Em muốn đi thăm ba mẹ... Lần này em đi có lẽ phải hơn một năm mới có thể quay lại, dù sao cũng phải đi gặp ba mẹ thông báo một tiếng.... Nếu không đến lúc trở về bọn họ sẽ mắng em đó.”

“Ừm được, trở về hai anh em mình cùng đi.”

Hai người nói tạm biệt sau đó tắt máy, Tại Trung khẽ thở dài, nhìn về phía Trịnh Duẩn Hạo: “Em trai của tôi trở về, tôi phải tới siêu thị mua nguyên liệu để về nhà nấu cơm... Buổi tối không thể cùng anh ăn cơm...”

“Không mời anh tới nhà em sao?” Trịnh Duẩn Hạo bỗng nhiên hỏi.

“Cái gì?” Kim Tại Trung sửng sốt.

“Em trai của em trở về, anh cũng nên tới gặp mặt, thuận tiện.... Em chừng nào mới chịu nói cho em trai em biết chuyện của hai chúng ta?”

“...Có nhất thiết phải nói bây giờ không?” Tại Trung hơi do dự, “Nó vừa mới bị thất tình, tôi nếu mang anh tới gặp nó không phải ngang với cho nó một nhát đao sao?”

“Em đó, thật đúng là quá tốt bụng.” Trịnh Duẩn Hạo vỗ vỗ đầu cậu, “Vậy để anh đưa em về, chuyện này em cũng không thể lại cự tuyệt anh đi?”

Tại Trung vui mừng gật đầu: “Cám ơn anh, Duẩn Hạo.”

Trịnh Duẩn Hạo cười lưu manh: “Khách khí vậy sao? Đợi khúc mắc của em trai em được cởi bỏ, anh muốn được đổi thân phận a.”

Tại Trung không nói gì chỉ cười, nghiêng đầu hôn một cái lên gò má của Trịnh Duẩn Hạo, biểu thị sự đồng ý.

Khi Trịnh Duẩn Hạo đưa Tại Trung về đến nhà Tuấn Tú vẫn chưa về tới nơi, nhìn hắt trên tay mang theo bao lớn bao nhỏ, nhìn đi nhìn lại dù gì cũng là lao động không công, Tại Trung cũng không chút thương tiếc lợi dụng hắt một chút.

“Muốn vào nhà em còn phải giúp em làm công, nếu không sau này anh đổi nghề, làm em trai của em được không?”

Tại Trung liếc mắt nhìn hắt: “Đều sắp ba mươi rồi còn muốn làm em trai nhỏ? Phỏng chừng mấy cậu thanh niên hai mươi nhìn thấy anh có khi còn gọi anh là chú!”

“Anh đã nói em gần đây càng ngày càng tùy tiện lên mặt, đợi em trai em đi rồi anh nhất định sẽ làm em!”

“Làm... làm cái gì chứ... Không cho phép anh nói lung tung!” Kim Tại Trung vừa dọn dẹp lại phòng bếp vừa cùng Trịnh Duẩn Hạo đấu võ mồm.

Trịnh Duẩn Hạo nhìn thấy cậu dọn dẹp phòng bếp vô cùng thuần thực, trong lòng lại cảm thấy ấm áp: “Tại Trung, em so với lần đầu tiên chúng ta gặp nhau đã thay đổi rất nhiều.”

“Thay đổi?” Tại Trung đang rửa rau nghe vậy cũng không ngẩng đầu, chỉ hỏi, “Thay đổi cái gì?”

Trịnh Duẩn Hạo thân mật bước tới gần cậu: “Lúc mới gặp nhau, em rất nhát gan, là tên nhóc da mặt mỏng, nhưng lại thích đi vuốt mông ngựa người khác, còn thích ở trước mặt anh cậy mạnh.... Nói chung tính cách của em lúc đó rất không được tự nhiên. Còn bây giờ thì lá gan đã lớn hơn nhiều rồi, dám cãi lời anh, hơn nữa... càng khiến anh trầm mê hơn so với trước đây.”

Kim Tại Trung nghe đánh giá của Trịnh Duẩn Hạo liền bật cười: “Tôi trước đây thiếu tự nhiên đến như vậy sao?”

“Đúng vậy, lúc trước anh còn hoài nghi về thiếu tự nhiên đó thật ra là do em tự nguyện trang, muốn làm ra vẻ phức tạp, thể nhưng sau khi tiếp xúc với em mới biết em thực sự là người đơn giản.”

“Ngụy trang...” Tại Trung như có điều suy nghĩ, “Tôi lúc trước quả thực cũng có ngụy trang một chút....Chỉ là hiện tại có anh làm chỗ dựa, lớp bảo hộ cũng có thể buông lỏng một chút...”

Trịnh Duẩn Hạo nhẹ nhàng đi lên trước, vòng tay ôm lấy hông của Tại Trung: “Em không còn cần lớp bọc bảo vệ nữa, bởi vì anh sẽ là người bảo vệ cho em, vĩnh viễn cũng sẽ không bị phá hủy...”

Bất ngờ bị ôm khiến cho Tại Trung có chút giật mình, sau khi lấy lại tinh thần vừa định nhắc nhở Trịnh Duẩn Hạo nên đi về, lại chợt nghe thấy tiếng mở cửa.

“A em trai tôi về rồi!” Tại Trung vội vàng đẩy hẳn ra, dè giọng nói thầm với hẳn, “Đã nói anh nên về sớm đi, bây giờ nó về thấy anh thì chúng ta phải làm sao bây giờ?!”

Trịnh Duẩn Hạo buông tay ra, bật cười nói: “Tại Trung em quá khẩn trương rồi, em trai của em sẽ không suy nghĩ gì đâu.”

Trong lúc hai người còn đang nói chuyện trong phòng bếp, Tuấn Tú đã hoan hỉ mở cửa đi vào.

“Anh, anh đâu rồi?”

Tại Trung xoa tay đi ra khỏi phòng bếp: “A Tuấn Tú sao em về sớm vậy.... Anh chỉ vừa mới bắt đầu chuẩn bị đồ ăn.... Mà sao lại nhiều túi như vậy?”

“Đường xá không quá đông nên đi cũng nhanh... Đúng rồi, em có mua áo lông cho anh, anh mấy năm nay luôn luôn tiết kiệm, mùa đông vẫn nên mặc ấm một chút... Cũng nên ăn hoa quả.... A? Ai đây anh?” Kim Tuấn Tú đang huyền thuyên cùng anh trai thì liền thấy Trịnh Duẩn Hạo từ phía sau bước ra.

“A, anh ấy? Là... là người qua đường...” Tại Trung vừa nói xong hận không thể tự tát mình một cái.

Kim Tuấn Tú kinh ngạc: “Người qua đường?”

Trịnh Duẩn Hạo thu thập xong biểu tình, cười nói: “Xin chào, anh là đồng nghiệp của anh trai em, anh tên Trịnh Duẩn Hạo. Anh trai em sau khi mua đồ ăn xong đi về không được tiện cho lắm, vậy nên anh tiện đường đưa cậu ấy về.”

Kim Tuấn Tú cũng không quá hoài nghi, chủ yếu vẫn là do nụ cười của Trịnh Duẩn Hạo thực sự rất chân thành, thực sự không cách nào phản cảm với người có nụ cười chân thành như vậy: “A vậy cảm ơn anh! Anh có muốn ở lại ăn cơm không?”

Trịnh Duẩn Hạo vừa muốn mở miệng trả lời lại nghe Tại Trung nói thẳng một câu: “Không!”

Trịnh Duẩn Hạo: “...”

Kim Tuấn Tú: “....”

Trịnh Duẩn Hạo: “Ha ha.... Nhà anh còn có việc nên không làm phiền hai anh em em nữa... Anh đi trước, sau này thường tới công ty bọn anh chơi nha!” Nói xong trừng mắt Tại Trung một cái rồi rời đi.

Tại Trung khẽ gãi cổ ngại ngừng nói: “Lần sau gặp lại a....”

“Phanh” một tiếng đóng cửa.

Kim Tuấn Tú đặt đồ đạc lên bàn trà nhỏ tại phòng khách: “Anh đối với đồng nghiệp lạnh nhạt thật đấy.”

Tại Trung chà chà hai tay: “Đâu có....Anh có mua món em thích nhất đấy, giờ anh lập tức đi nấu cho em.”

“Dạ! Em chạy về đây cũng là vì muốn được ăn đồ anh nấu đó nha, ít nhất trong vòng một năm tới sẽ không được ăn đồ anh nấu nữa, đến lúc đó khẳng định chán muốn chết!”

“Yên tâm đi, trước khi em đi anh nhất định sẽ thỏa mãn tâm nguyện của em! Có món gì ngon đều sẽ dành cho em!”

Hai người vừa nói chuyện vừa cười đùa làm bầu khí ngược lại trở nên thoải mái ấm cúng hơn rất nhiều.

Tại Trung nhìn thấy nụ cười trên mặt em trai, trong lòng lại có chút khổ sở. Em trai gặp phải trắc trở bị tổn thương, anh không thể giúp đỡ được gì, hiện tại em chuẩn bị đi xa, anh cũng không thể ở bên cạnh em trai.... Chỉ mong sau khi tạm biệt, em trai của anh nhất định phải có cuộc sống tốt hơn trước kia, nụ cười trên môi cũng phải rạng rỡ vui vẻ hơn lúc trước mới được a!

48. Chương 27

Bởi vì ngày hôm qua đã xin Trịnh Duẩn Hạo cho nghỉ nên Kim Tại Trung cũng tranh thủ làm biếng một hôm, cùng Tuấn Tú ngủ thẳng tới gần mười giờ mới rời khỏi giường.

Hai người sau khi ngủ dậy liền đi siêu thị mua chút trái cây và hoa, tiếp đó đi thẳng tới nghĩa trang ở vùng ngoại thành.

“Đây là hoa mẹ thích nhất, nhưng thật ra ba lại không thích hoa cỏ cho lắm...” Kim Tuấn Tú ngửi bó hoa lớn, có chút hoài niệm nói.

Kim Tại Trung mang theo hoa quả vừa đi vừa nói chuyện: “Năm trước mang một chậu xương rồng tới, lúc hè anh qua nhìn lại không thấy đâu... Nếu không phải bị người trong khu này cầm đi, thì chính là bị ba nhìn thấy tức giận rồi ném đi, ha ha ha...”

Kim Tuấn Tú cũng bị cậu chọc cười: “Anh, sau khi em đi rồi anh cũng phải vui vẻ như vậy mới được nha!”

“Lời này hẳn là anh nói mới đúng.” Kim Tại Trung cười nhìn về phía người mà bản thân anh lưu tâm nhất, cũng chính là người duy nhất còn lại trên thế giới này có quan hệ huyết thống với anh, “Em ra nước ngoài rồi cũng đừng chỉ chăm chăm vào học, thỉnh thoảng cũng nên đi chơi đây đó giải trí, coi như để cho tinh thần được thoải mái.”

“Ai nha những lời này tối qua anh đã nói với em nhiều lần lắm rồi, em bây giờ cũng không còn đau lòng như lúc trước nữa... Ai nha chỉ là xuất ngoại thôi mà, rõ ràng là chuyện vui sao lại bị anh nói thành chuyện không vui thế.” Kim Tuấn Tú tuy là nói không thêm để ý, nhưng Kim Tại Trung làm sao nhìn không ra khổ sở trong lòng em trai, bây giờ nhìn qua thì có vẻ bình thản, thực ra cũng chỉ là miễn cưỡng vui vẻ mà thôi.

Một phần của nhà họ Kim ở giữa sườn núi, hai người đi lên đây cũng mất không ít sức lực, chính là vào thời điểm này người tới đây cũng rất ít.

Tới nơi, Kim Tuấn Tú liền đem bó hoa trong tay đặt trước mộ mẹ Kim.

“Mẹ ——” Lại quay đầu nhìn về một ngôi mộ bên cạnh, “Ba, chúng con đến thăm hai người...”

Kim Tại Trung đem hoa quả đặt trước mộ hai người rồi ngồi xổm ở một bên, nhìn hai khuôn mặt hiền từ thoáng ý cười, còn cả đôi mắt luôn tràn ngập từ ái như trước kia.

“Ba mẹ... Con phải ra nước ngoài, đây là lần cuối cùng trong năm nay con gặp được hai người...”

“Một năm vừa rồi thật sự đã xảy ra rất nhiều việc... Nói thật, con cảm thấy rất xấu hổ...”

“Đứa con trai bảo bối của hai người thích đàn ông...Quan trọng là còn bị từ chối... A, thật sự không cam lòng...”

Kim Tại Trung ở một bên nghe Tuấn Tú nói ra những lời từ tận đáy lòng, trong đầu lại nghĩ đến chuyện giữa mình cùng Trịnh Duẩn Hạo...

Đứa con lớn của hai người... cũng... không chịu thua kém mà bước lên con đường này, ba mẹ nói quan hệ huyết thống có phải rất thần kỳ hay không, đồng thời hăm sâu vào tình yêu đồng tính, nhưng kết quả lại bất đồng..... Có lẽ là vận khí tốt, gặp được anh ấy tuy rằng là cùng giới tính, nhưng tình yêu dành cho con không hề thua kém bất cứ ai.

Thật giống như tình yêu khuyết thiếu nhiều năm như vậy lập tức được bù đắp, thậm chí được bổ khuyết đến dâng trào, cái loại cảm giác này.... làm cho người ta khó có thể cự tuyệt, càng khó từ bỏ.

Kim Tuấn Tú nói đầu đầu gần 20 phút mới nói xong chuyện về Phác Hữu Thiên trong hơn một năm qua, sau khi nói ra hết mới nhẹ nhàng thở ra, cảm giác nặng nề trong lòng cũng nhẹ đi rất nhiều, nói đến đây, phát sinh loại sự tình này sợ nhất vẫn là làm cha mẹ ở trên trời lo lắng, chính mình đã bị thương tổn kia có lẽ là đau đớn như bị dùi đục, nhưng làm cho người đã khuất bất an, đây là tội nặng không thể chối bỏ.

Tại Trung trông sắc mặt Tuấn Tú dần dần thả lỏng, trong lòng cũng không còn buồn khổ như trước, vỗ vỗ vai cậu nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta xuống núi thôi.”

“Anh, anh không muốn nói gì sao?”

Kim Tại Trung cười cười: “Ba mẹ lo lắng cho một mình em đã đủ rồi, anh chính là một đứa con ngoan nha.”

“Xì, mỗi lần đến gặp ba mẹ anh đều nói nhiều hơn em, khó có khi im lặng như vậy em không quen, em đoán ba mẹ cũng không quen đâu.” Nói xong nhìn về phía mộ bia, cố ý trêu ghẹo nói, “Ba mẹ, hai người nói đúng không?”

Kim Tại Trung bị Tuấn Tú nói thành câu kinh, giơ tay cốc đầu cậu, nói: “Em đây là muốn anh ở trước mặt ba mẹ biểu hiện một chút tình anh em?”

Kim Tuấn Tú lập tức rụt rụt đầu, miệng lại còn không chịu thua: “Em sẽ nói ba mẹ buổi tối tới tìm anh...”

“Được đấy, em bảo họ tới tìm anh, còn tiện cho anh được dịp cáo trạng!”

Hai anh em không biết lớn nhỏ đấu võ mồm một hồi rồi rời khỏi nghĩa trang.

Những cánh hoa ở trước mộ bia nhẹ nhàng lay động trong gió, giống như có một đôi bàn tay dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Hôm nay hiệu suất làm việc của Trịnh Duẩn Hạo lại giảm xuống, trước nay vốn quen có người ngoan ngoãn ngồi trước mặt, hiếm khi có một ngày vắng bóng, trong lòng lại trống trải lạ thường.

Trịnh Duẩn Hạo cảm thấy mình đúng là điên rồi, trái tim này đã bị Kim Tại Trung chặt chẽ trói lại, nói không quá thì cậu ấy muốn bóp chết hẳn cũng không phải là chuyện không thể.

Lần thứ 30 ôm văn kiện ngăn người, Trịnh Duẩn Hạo quyết định cầm điện thoại lên gọi, không được nhìn thấy anh vẫn có thể gọi điện để được nghe giọng em?

Chỉ là điện thoại vừa mới kết nối kêu lên hai tiếng đã bị đối phương vô tình cúp máy.

Trịnh Duẩn Hạo ngây ngốc, hả? Dám cúp điện thoại của anh?! Vậy gọi lại!

Nhưng mà lần thứ hai gọi qua kết quả vẫn là như thế, lần này thậm chí nhanh hơn, tiếng thứ hai cũng chưa vang đã bị cúp!

Tổng tài đại nhân của chúng ta đang không vui, Kim Tại Trung có cần thiết phải ngắt máy như vậy hay không? Nghe một cuộc điện thoại cũng không phải bị bắt gian (?!), có cần phải quá quý tắc hay không!

Không được! Em không nghe tôi vẫn cứ gọi, gọi tới khi em nghe máy mới thôi!

Mà Kim Tại Trung bên kia đang cùng em trai yêu dấu ăn tiệc buffet thì khó chịu, liên tiếp hai lần ngắt cuộc gọi của Trịnh Duẩn Hạo lại phát hiện đối phương vẫn mang tinh thần kiên trì bền bỉ, vì thế nảy sinh một nhận thức mới về hắn!

“Anh, sao anh không nghe máy ạ?” Kim Tuấn Tú một tay cầm lấy chân gà một tay nâng chén rượu đỏ nhìn anh trai mình.

Kim Tại Trung mặt nhăn mày nhú: “Không có việc gì đâu, đừng để người khác quấy rầy thời gian hâm nóng tình cảm anh em của chúng ta, món này nhiều người thích lắm nè!” Nói xong hùng hăng cắn một miếng thịt bò.

Nhưng mà giây tiếp theo điện thoại vẫn là vang lên.

“Ai u anh nghe máy tí đi, đối phương có việc gấp thì sao?” Kim Tuấn Tú bất đắc dĩ, lau tay chuẩn bị cầm lấy điện thoại, “Anh không nghe thì em nghe!”

Vì thế, Kim Tại Trung phản ứng không kịp đành nhìn điện thoại bị Kim Tuấn Tú thần nhiên bắt máy.

“Tú Tú em đừng nghe!!” Chỉ là vừa dứt lời, cậu chợt nghe đến điện thoại được kết nối truyền đến âm thanh tức giận của Trịnh Duẩn Hạo.

“Kim Tại Trung, lá gan của em lớn thật đấy? Thế mà dám tắt điện thoại của anh?!”

Kim Tuấn Tú nhiệt tâm tiếp điện thoại: “..... = = ” Chúa ơi! Thanh âm tức giận của người này truyền đến uy lực làm chính mình cũng muốn quỳ lạy?!

Kim Tại Trung không đành lòng, một tay che mặt một tay muốn đi cướp điện thoại.

Có điều Kim Tuấn Tú phản ứng rất nhanh, cậu lập tức thu hồi biểu cảm kinh ngạc, một bên trốn tránh cái tay muốn cướp lại di động của Kim Tại Trung, một bên bình tĩnh tự nhiên nói: “Anh là ai? Thái độ nói chuyện kém như vậy!”

Trịnh Duẩn Hạo chuẩn bị bén lửa đang định hảo hảo giáo huấn ai kia một phen lại nghe thấy giọng nói xa lạ truyền đến, sau một hơi nghẹn ngào ần ần đem những lời định nói nuốt trở vào, hỏi câu: “Cậu là... em trai của Kim Tại Trung?” Hắn vẫn biết Kim Tại Trung hôm nay muốn ở cùng em trai, cho nên đoán được người nhận điện có lẽ là cậu em vợ đã gặp qua một lần.

“Đúng vậy, anh là đồng nghiệp của anh trai tôi? Không biết anh ấy hôm nay đã xin phép nghỉ sao?” Kim Tuấn Tú thẳng thắn này là điển hình thích lên mặt, người khác thanh âm mềm mỏng, chính mình khí thế liền tăng lên.

Trịnh Duẩn Hạo cũng không để ý đối phương nói lý, chỉ nói: “Anh trai cậu bây giờ có tiện tiếp điện thoại không?”

“Không tiện.”

Kim Tại Trung bên cạnh còn đang lo lắng không lấy được điện thoại đồng thời nghe toàn bộ nội dung cuộc đối thoại “..... TAT” đúng như vậy, em thực sự là em trai anh sao? Đây không phải là muốn đem anh trai em đẩy vào hố lửa à!

Kim Tuấn Tú che điện thoại nói nhỏ với Kim Tại Trung: “Anh đừng vội, anh xem người này vừa rồi đáng vẻ bề bệ bao nhiêu, hừ, em cũng không hy vọng sau khi em đi rồi anh còn bị người khác coi thường! Em trước tiên phải ra oai phủ đầu anh ta, để xem anh ta sau này còn dám tức giận như vậy với anh!”

Chính là em “giúp” anh ra oai phủ đầu như vậy anh sẽ càng bị bắt nạt thảm hại hơn a em trai tốt của anh!!! Kim Tại Trung bị phần không thôi, nhưng lại không lấy được di động, đành phải ngồi tại chỗ lòng thâm cầu nguyện Trịnh Duẩn Hạo sẽ không tức giận, coi như... Ách, đồng ngôn vô ký (lời trẻ con nói ra không kiêng kỵ) càng tốt!

Bên kia Trịnh Duẩn Hạo dịu giọng nói: “Được rồi, vậy Kim Tuấn Tú.....”

Còn chưa nói xong, Kim Tuấn Tú liền chặn ngang: “Làm sao anh biết tên của tôi?”

Trịnh Duẩn Hạo một chút: “Nga, em không biết sao? Anh với anh trai em tình cảm tốt lắm, cậu ấy cũng hay nhắc tới em với anh.”

Tình cảm rất tốt? Kim Tuấn Tú nghi hoặc nhìn về phía Kim Tại Trung ngồi bên cạnh đang mở to mắt giả vờ điềm đằm đáng yêu: “Nhưng nghe giọng điệu anh gọi điện thoại hình như không tốt lắm, tôi biết anh trai mình tính cách hiền lành, rất nhiều người đều thích bắt nạt kiểu người thành thật như anh ấy, nhưng tôi nói với anh này, đừng có ở bên ngoài ngẫm sai sử anh trai tôi, tôi là em trai anh ấy cũng không cho phép.”

Kim Tại Trung: Tuấn Tú, anh tuy là rất cảm động với lời này của em, nhưng đừng nói thêm gì nữa mà... Anh sẽ chết rất thảm đó... QAQ...

“Cái này em yên tâm, ngoại trừ anh ra không ai dám tùy tiện sai sử anh trai bảo bối của em đâu.” Trịnh Duẩn Hạo nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Kim Tuấn Tú nghe thấy lời này trong lòng cũng thoải mái hơn, nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy hình như có cái gì đó không đúng, có điều có thể do đang mãi ăn uống, cho nên cũng quá để tâm chỗ nào không ổn: “Vây là tốt rồi, dù sao anh phải chăm sóc anh trai tôi thật tốt... Anh ấy mấy năm nay gặp rất nhiều khó khăn, thời gian sắp tới tôi không thể ở bên cạnh anh ấy, tôi sẽ rất nhớ anh ấy.....” Nói xong ánh mắt đỏ lên cái mũi cũng hồng hồng giống như muốn khóc.

Kim Tại Trung tay mất lạnh lẽo bật người cướp lại di động từ tay Tuấn Tú, thừa dịp hai bên đều như lọt vào trong sương mù liền nói với người bên kia điện thoại: “Tổng giám đốc còn có chuyện gì chúng ta ngày mai nói sau a tạm biệt

~!” Sau đó liền ngắt máy, cũng không quản Trịnh Duẩn Hạo giờ phút này cũng nổi lên tâm tình chuẩn bị hướng cậu em vợ cam đoan một phen.

Kim Tuấn Tú giờ phút này còn đang mãi thương tâm, cũng không để ý câu nói của mình nửa đường bị cắt đứt, chính là hai giây sau cậu bỗng nhiên lấy lại tinh thần: “Hả hả hả?! Anh ta là tổng giám đốc?!”

Kim Tại Trung liếc nhìn Tuấn Tú còn đang kinh ngạc một cái rồi lại tiếp tục vùi đầu vào bàn ăn, phải biết rằng bây giờ mới hơn bốn giờ chiều, vẫn đang trong thời gian làm việc công sở, hai người bọn họ vì muốn được ăn ngon nên mới tới sớm như vậy.

Kim Tuấn Tú sau lần thứ n xác nhận vị tổng giám đốc bá đạo sẽ không tìm Tại Trung báo thù mới yên tâm buông tha. Lúc trước đã nghe Kim Tại Trung kể nhiều chuyện liên quan đến vị tổng giám đốc kia, cho nên Kim Tuấn Tú vẫn cảm thấy nên cẩn thận một chút, tự giác gặp được loại người này cần nhượng bộ lui binh, cứ thế xông lên mới là kẻ ngốc, bệnh thần kinh giống Kim Tại Trung, cậu cũng không muốn trở thành loại người như vậy!

“Anh, tuy rằng ở trong trò chơi anh vẫn thường chửi mắng anh ta, nhưng là anh ta rốt cuộc có bao nhiêu đáng ghét a? Kể cho em nghe một chút đi!”

Kim Tại Trung: “.....”

Kim Tuấn Tú còn thật sự nói: “Kể đi kể đi, tục ngữ nói rất đúng, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, nếu anh ta về sau còn làm khó dễ anh, em còn có thể giúp anh phân tích cùng đưa ra chiến lược phòng ngự a!”

“Được rồi đi, anh ta rất có bản lĩnh, ngàn năm lão yêu cũng không nhất định phúc hắc được như anh ta.” Kim Tại Trung cái miệng nhỏ ăn đồ ăn còn không quên nhắc nhở, “Em đó, muốn tìm bạn trai ngàn vạn lần không cần tìm loại người này, nếu không nhất định sẽ tạo thành một vở kịch ngược luyến toàn tâm!”

Kim Tuấn Tú không tin: “Nói cứ như anh ta và anh có gì gì với nhau.....”

Tay Kim Tại Trung run lên, đồ ăn trong miệng cũng bị rớt ra, khiến cho Tuấn Tú kinh sợ: “Anh làm sao vậy, phản ứng như vậy...” Bỗng nhiên tròn to mắt, “Không phải em nói trúng rồi chứ...Anh trai, anh cũng không phải thẳng!”

Kim Tại Trung nga tức khắc điều chỉnh lại sắc mặt, thần thái tự nhiên nói: “Tới địa ngục đi thẳng nhóc, anh là người không có tiết tháo như vậy sao? Anh thích con gái.....” Nói xong lời cuối cùng ngay cả chính cậu cũng có chút không tin.

Kim Tuấn Tú vỗ vỗ bộ ngực: “Anh suýt nữa thì hù chết em, trong nhà đã có em như vậy, nếu anh cũng đi vào con đường này.....Hai anh em ta liền cùng chết coi như hết, lên trời tạ tội với ba mẹ.....”

“Em câm miệng lại cho anh! ” Kim Tại Trung bỗng nhiên cảm thấy hơi khó chịu, trở mình xem thường, “Nói năng để ý một chút, cho dù..... Cho dù tương lai anh có bước vào con đường này, vậy cũng không được mở miệng nói muốn chết này nọ, ba mẹ mà biết được em nói như vậy chắc chắn sẽ rất đau lòng.”

Kim Tuấn Tú cũng tự giác mình lỡ miệng, lập tức ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm, một hồi mới đáp lại: “... Thật ra ý em cũng không phải nói là anh không thể thích đàn ông... Chỉ là, cảm thấy rất kỳ quái...”

Kim Tại Trung thuận miệng hỏi: “Sao lại kỳ quái?”

Kim Tuấn Tú nghĩ nghĩ: “Chính là.....Tuy rằng vẻ ngoài của anh khiến cho người khác cảm thấy anh dễ bị bắt nạt, nhưng một khi anh đã muốn thì sẽ không ai có thể dễ dàng thuyết phục được anh.....Chính là cảm giác rất kiên cường!”

Kim Tại Trung: “.....” Đây là kiểu hình dung gì a?!

Kim Tuấn Tú bỗng nhiên lại lắc đầu, khẽ nói: “Nhưng mà, kỳ thật em vẫn không tưởng tượng ra được cảnh anh thích con gái..... Cảm giác con gái đứng cạnh anh giống như hội chị em vậy!”

Kim Tại Trung: “.....” Hội chị em, em trai em lại nghĩ tới cái quái quỷ gì vậy?!!!

Kim Tuấn Tú tiếp tục nói: “Em nói anh trai, sự thiếu sót kinh nghiệm yêu đương chính là cản trở lớn trên con đường tìm kiếm bạn gái của anh, 26 tuổi rồi còn chưa yêu nói ra ai tin..... Cũng chính vì lúc trước anh không kiếm được bạn gái mới làm hại em lầm đường lạc lối a ~~” nói xong lời cuối cùng còn ai oán một phen, giống như thực sự oán trách Kim Tại Trung.

Không có kinh nghiệm yêu đương Kim Tại Trung rốt cuộc mất hết kiên nhẫn: “..... Kim Tuấn Tú em nếu còn không mau ăn cơm mà còn ngồi đó nói luyên thuyên anh sẽ lập tức coi em như quả bóng mà đá sang Italia ngay lập tức!”

Kim Tuấn Tú: “..... = O=” Lập tức vui đầu ăn cơm!

49. Chương 28

Ngày thứ hai, bởi vì chuyến bay của Tuấn Tú xuất phát vào buổi sáng cho nên hai anh em đã đến sân bay từ rất sớm. Hai người chờ đợi khoảng một tiếng cũng đến lúc phải chuẩn bị lên máy bay, vì vậy Tuấn Tú ôm chặt anh trai vừa không muốn buông vừa khóc, một phen nước mắt nước mũi khiến cho những người khác tới đưa tiễn người thân cảm thấy ghét bỏ hận không thể vung tay đem cái tên nhóc này đẩy lên máy bay!

Tại Trung thấy một đám người xung quanh đều đang vây xem hai người bọn họ, mặt có dày đến đâu cũng không nhận được nữa, một cước đẩy em trai bước vào cửa checkin, nhìn em trai vẫn còn đang thút thít vừa đi vừa ngoảnh lại, còn mình hướng về lối ra.

Thế nhưng vừa mới ra khỏi cổng sân bay, Tại Trung rốt cuộc cũng không chịu đựng được nữa, biểu tình trang nghiêm tươi cười cuối cùng cũng sụp đổ, hai hàng lệ rơi xuống khiến cho người đi đường không khỏi hoảng sợ.

Tại Trung đứng ở đó ngẩn ngơ một lát rồi lau nước mắt, lại tự an ủi bản thân mình, Tuấn Tú lớn lên rồi cũng sẽ có lúc phải rời xa mình, hiện tại coi như là một lần khảo nghiệm, nó không ở bên cạnh vậy càng không thể lấy đó làm lý do để không cố gắng sống thật tốt!

Từ sân bay đi phương tiện giao thông công cộng trở về công ty cũng chưa đến 8 giờ sáng, nếu là lúc trước Tại Trung vẫn còn có thể thông thả, thế nhưng thân là trợ lý của tổng tài, đây là đã bị trễ một tiếng!

Nhưng chỉ vừa mới bước chân vào tầng 16, một bóng đen đã ào tới, nhấc một cánh tay đã đem người vào phòng nghỉ ngơi, sau đó còn không đợi Tại Trung kịp phản ứng... a, phản kháng..., Tại Trung đã bị kéo vào một nụ hôn dài.

“....A....ừm....” Sáng nay Tại Trung ăn không nhiều, cho nên hôn chưa tới ba giây đã không thể hô hấp được vì vậy lập tức dùng dằng muốn thoát khỏi vòng tay của Trịnh Duẫn Hạo.

Thế nhưng giống như tục ngữ nói, một ngày không gặp như cách ba thu, đối với Trịnh Duẫn Hạo vô cùng mê luyến Tại Trung mà nói một ngày này phải đổi thành một giờ, vì vậy bao nhiêu xuân thu đó đếm sao cho hết, chỉ có thể ôm cổ người trước mặt hung hăng xâm lược, nếu như ở đây không phải là công ty hẳn hận không thể xử quyết đối phương ngay tại chỗ, đỡ cho mỗi ngày chờ đợi trong lo lắng, lo được lo mất.

Cho nên đợi cho đến khi hai mắt khê đảo, chỉ bạc bên khóe miệng đã kéo thành một hàng dài, Trịnh Duẫn Hạo mới chịu đại xá thiên hạ, buông ra khỏi cái miệng nhỏ nhắn mềm mại, chỉ là bị hôn trong một thời gian khá dài, Tại Trung ngay lập tức mềm nhũn dựa vào lòng Trịnh Duẫn Hạo hôn mê bất tỉnh.

Một màn này làm cho Tổng tài đại nhân sợ đến tái mặt vội vã nâng Tại Trung nằm lên trên ghế, vừa gọi vừa vỗ mặt cậu, vỗ cho đến khi khuôn mặt trắng bệch trở nên đỏ ửng mới khiến Tại Trung tỉnh lại.

“Em làm anh sợ muốn chết, hôn một cái thôi mà cũng ngất đi được!” Trịnh Duẫn Hạo sửa sang lại chút tóc rối của Tại Trung, trong lòng tràn ngập yêu thương.

Mà bên kia Tại Trung mặt đỏ ửng khê giật khóe miệng: “Vậy nên anh đánh tôi?”

“Là do em ngất đi thôi.” Trịnh Duẫn Hạo nghiêm túc giải thích.

Tại Trung liếc mắt trừng hắn, xoa xoa mặt, “Vậy ai làm tôi bị ngất?”

Trịnh Duẫn Hạo: “...” Được rồi, anh đuối lý.

Nhưng mà.... A? Tại Trung vì sao anh có lỗi giác là em có loại khí thể “Quân tử tàng khí vu thân, đãi thì nhi động”*, nông nô cũng có ngày vùng lên vậy nhỉ?

*Quân tử thâm tàng bất lộ, chờ thời vùng lên.

Cũng may hai người đã thẳng thắn về tình cảm cho nên Trịnh Duẫn Hạo cũng không tính toán bộ dạng trên mặt Tại Trung, chỉ cương chiều nhìn cậu nói: “Để anh chịu trách nhiệm.”

Tại Trung từ lúc ở sân bay trở về vẫn luôn bị vây trong một loại trạng thái không bình thường, cho nên vẫn chưa nhận ra tín hiệu của Trịnh Duẫn Hạo: “Chịu trách nhiệm?”

“Đúng vậy, anh làm em ngất em không phải nên tìm anh chịu trách nhiệm sao?” Trịnh Duẫn Hạo cười gian tà.

Rốt cuộc cũng nhận thức được Trịnh Duẫn Hạo đang ve vãn mình, Tại Trung không chút do dự để vụt mất cơ hội hôm nay được lật ngược tình thế, nói: “Duẫn Hạo, tôi nhận ra nhận định của tôi về anh trước đây đều là sai.”

“Cho nên?” Trịnh Duẫn Hạo vẫn cười tủm tỉm.

Tại Trung thở dài: “Còn cho nên cái gì hử, chỉ có bắt đầu nhận thức lại!”

Trịnh Duẫn Hạo lập tức gạt đầu hài lòng, rất có tự giác của một “kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt”.

Kim Tuấn Tú đã rời đi là cơ hội tốt để Trịnh Duẫn Hạo đem Tại Trung quay trở lại nhà mình, thế nhưng Tại Trung nhất định không chịu nghe theo.

“Hôm em trai tôi về chẳng phải đã nói tôi muốn về nhà ở sao, anh cũng đã đồng ý rồi.” Ngồi trong xe, Tại Trung không nghe theo lập tức phản kháng.

Trịnh Duẫn Hạo rất bình tĩnh giống như không nghe thấy lời cậu nói: “Buổi tối ăn cái gì? Đi ăn tiệm hay em nấu?”

“Này, anh không nghe thấy tôi nói gì sao, tôi đã nói là tôi muốn về nhà?” Kim Tại Trung thở hển hển.

Trịnh Duẩn Hạo gật đầu: “Ừ, anh biết... chỉ là hai chúng ta chỉ mới vừa bắt đầu bước vào thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, em vội vàng về nhà như vậy làm sao chúng hẹn hò, KISS, còn có... làm tình?” Nói xong hai từ cuối còn mặt dày nhe răng cười nhìn Tại Trung.

Tại Trung nghe được hai từ cuối lập tức bùng nổ, nói năng lắp bắp: “Cái... cái gì... cơ..... loại chuyện này anh không nên thích nói là nói có được hay không!”

“OK anh biết em ngại ngùng, vậy đổi cách hình dung khác, ừm... làm chuyện ân ái?” Trịnh Duẩn Hạo vẫn tiếp tục trêu chọc Tại Trung, hẳn nghĩ mỗi ngày đều có thể trêu ghẹo bé mèo hoang này xù lông là một chuyện rất thú vị.

“Anh im miệng lại đi!” Tại Trung tức giận xoay mặt đi, hận không thể nhắm mắt làm ngơ, tai không nghe lòng không phiền.

Ai, cũng không biết đây là lần thứ bao nhiêu nhìn thấy vị tổng tài phúc hắc nghiêm túc này hiện tại đã rơi xuống loại trình độ suốt ngày chỉ biết đùa giỡn người khác? Thực sự là ông trời không có mắt a!

Vì vậy sau khi đi dạo một vòng, Trịnh Duẩn Hạo đưa Tại Trung tới siêu thị mua đồ rồi đưa người quay lại nhà mình.

Thế nhưng còn chưa bước chân vào cửa, Trịnh Duẩn Hạo lại nhận được điện thoại của mẫu thân đại nhân.

“Con trai, đã vài ngày rồi cũng không chịu về nhà ăn cơm, ngày hôm nay có rảnh về nhà không, mấy ngày nữa mẹ và ba con chuẩn bị đi du lịch Châu Âu, sẽ không có ai thêm nấu cơm cho con đâu.”

Ngón tay của Trịnh Duẩn Hạo lúc này còn đang đặt trên bảng mặt mã, liếc nhìn Tại Trung bên cạnh đang bày ra vẻ mặt miễn cưỡng, suy nghĩ một chút rồi nói: “Được ạ. Nhưng mà... con còn muốn mang theo một người.”

Trịnh phu nhân cũng không hỏi nhiều, nghĩ muốn con trai mình mau trở về thì phải đẩy lão đầu nhà mình đi nơi khác, đứng ở trước mặt tiếp tục quấy rối mình trở lại nấu ăn.

“Trở về rồi cũng không thèm về nhà một lần còn muốn người khác ghen ghét, đúng là không biết thân phận mà!” Trịnh Khánh Trạch vẻ mặt không vui cầm báo ngồi trên ghế sofa, nhìn lão bà nhà mình bận rộn vì tên nhãi con không có lương tâm kia liền cảm thấy tức giận.

Trịnh phu nhân cũng không nói gì thêm, nghe con trai nói còn muốn mang theo một người về mặt cũng có chút u sầu, bà đương nhiên biết người Trịnh Duẩn Hạo muốn mang về không phải đơn giản là đồng nghiệp hay bạn bè, tám chín phần mười là người mà nó thích, vừa nghĩ tới sắp phải gặp con dâu là đàn ông, trong lòng bà vẫn không tránh khỏi có chút phiền muộn. Suy nghĩ một lát lại nhìn chồng mình đang ngồi bên ngoài, nếu lát nữa hai cha con họ lại cãi nhau, bà biết giúp bên nào đây?

Thế nhưng vấn đề này cũng không làm Trịnh phu nhân rối rắm quá lâu, nghĩ tới con trai sắp trở về cảm giác vui vẻ lại vượt qua nỗi bất an, vì vậy hoan hỉ tiếp tục nấu nướng.

Trịnh Duẩn Hạo đem chuyện tới nhà hẳn nói cho Tại Trung, cậu nghe xong sống chết ôm cửa xe không chịu ngồi vào.

“Không được! Anh không cho tôi chuẩn bị tâm lý đã bắt tôi đi gặp ba mẹ anh, tôi nhất định không đi!” Tại Trung vẫn tiếp tục ôm cánh cửa xe không buông, cầu xin, “Duẩn Hạo anh thương tôi thì cho tôi về đi.... Ba mẹ anh nhất định sẽ chém tôi thành tám mảnh!”

Trịnh Duẩn Hạo thấy khuôn mặt nhăn nhó của Tại Trung cũng có chút mềm lòng, thế nhưng đau dài còn không bằng đau ngắn, ba mẹ vài ngày nữa sẽ xuất ngoại, nếu còn dợi không biết chuyện này sẽ kéo dài tới lúc nào, đơn giản đây là lần duy nhất để hai bên gặp mặt tìm hiểu nhau, cũng đỡ cho hai người lớn suốt ngày lo lắng.

Nhưng mà Trịnh Duẩn Hạo cũng rõ ràng, đứa con hiếu thảo cũng có lúc là một con dao hai lưỡi.

“Tại Trung, em nói xem chuyện để kéo dài thì có gì tốt, không bằng giải quyết luôn một lần? Càng để lâu đối với chúng ta càng bất lợi.” Trịnh Duẩn Hạo tận tình khuyên bảo.

Tại Trung vẫn là chết cũng tuyệt đối không chịu buông tay: “Trịnh Duẩn Hạo, tôi rất cuộc phát hiện, anh đây là đang muốn ép tôi lên Lương Sơn!”

Trịnh Duẩn Hạo vô cùng ngạc nhiên: “Em cũng đọc truyện Thủy Hử?”

Kim Tại Trung trừng mắt: “Đúng vậy, đừng tưởng đám nhà giàu các anh có tiền có thế có bằng cấp mới có thể tiếp xúc với kiệt tác văn học nước ngoài, tôi cũng thích xem mấy cái đó! Nhất là Trung quốc tứ đại kiệt tác mỗi năm tôi đọc qua một lần!”

Trịnh Duẩn Hạo khen ngợi: “Quả thật là anh sai, em mặc dù có lúc thật thiếu hiểu biết, thế nhưng cái đầu nhỏ của em cũng làm anh ngạc nhiên không ít!”

Này này! Hai người không phát hiện nội dung câu chuyện đã lệch hướng rồi sao?

Tại Trung cũng không cùng hấn tiếp tục nói về vấn đề này, cậu lúc này lại đột nhiên thông minh, lập tức lật lại vấn đề chính: “Không đi! Anh đừng hòng nhiễu loạn ý chí của tôi, không đi là không đi!”

Trịnh Duẩn Hạo thấy nhẹ nhàng không được, bắt đắ dĩ thử dài, cánh tay dài duỗi ra, dùng lực kéo Tại Trung từ trên cửa xe kéo xuống, giọng nói trầm xuống: “Không đi cũng phải đi, mẹ anh đã biết sự tồn tại của em, phỏng chừng không qua bao lâu ba anh cũng sẽ biết, thủ đoạn của ông anh cũng không muốn nói nhiều..... Cho nên nếu em không muốn sáng ngày mai phơi thây đầu đường thì ngoan ngoãn theo anh đi gặp bọn họ!” Nói xong liền nhét Tại Trung vào xe, sau đó thì đóng cửa xe, không để tâm đến vẻ mặt khiếp sợ không dám tin lúc này của cậu.

Vì vậy, bạn nhỏ Kim Tại Trung bị bốn chữ “Phơi thây đầu đường” làm cho kinh hãi đến lúc xe khởi động mới lấy lại được tinh thần.

“Cái này.... lời đồn đại chủ tịch xuất thân từ giới xã hội đen không phải là giả?” Tại Trung ngơ ngác hỏi một câu.

Trịnh Duẩn Hạo đang chăm chú lái xe, bị cậu hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy làm cho bất ngờ: “Cái gì xã hội đen?”

“... Anh không phải nói tôi sẽ bị phơi thây đầu đường sao?” Khuôn mặt Tại Trung co rúm lại.

Trịnh Duẩn Hạo: “...” Loại hù dọa tùy tiện này em cũng tin?

Nhưng nhìn vẻ mặt bi phẫn giống như “ngày mai sẽ là tận thế” của Tại Trung, hấn vẫn tốt bụng giải thích: “Em đừng suy nghĩ nhiều, ba anh mặc dù xuất thân từ trường đại học hạng ba, thế nhưng chưa từng lần lộn trong giới xã hội đen, người ta còn coi thường thân thể của ông ấy.” Nói câu cuối cùng còn cố ý lộ ra biểu tình khôi hài để khiến Tại Trung bớt khấn trương, thế nhưng hiệu quả có vẻ không được như mong muốn.

Về mặt của Tại Trung vẫn còn rất ưu thương: “Cho nên tôi sẽ trở thành đối tượng đầu tiên ông ấy khai đao?”

Đối với việc không thể khai thông nhận thức Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo quyết định vẫn là để cậu phóng túng theo tưởng tượng của bản thân, như thế vẫn tốt hơn so với sắp lâm trận rồi bỏ chạy!

Lái xe về nhà cũng không mất bao nhiêu thời gian, tuy rằng trên đường có bị tắc một đoạn, thế nhưng hai người cũng khó mà không phàn nàn về trật tự giao thông.

Đương nhiên Trịnh Duẩn Hạo luôn luôn cố gắng nghĩ ra đối sách vẹn toàn, tuy rằng nói mang người tới, thế nhưng có thể lay động ba mẹ hay không hấn cũng không dám chắc chắn, hấn cần một biện pháp vẹn toàn đôi bên, ba mẹ sẽ không còn thương tâm, mà Tại Trung cũng sẽ không bị tổn thương. Mà ngồi ở bên cạnh hấn, Tại Trung vẫn đang ngồi tính toán chính mình còn có thể sống thêm bao lâu, nếu mình nói không gặp liệu bọn họ có tức giận, nếu như bất hạnh bị ám sát chẳng phải ngay cả cơ hội để giải thích cũng không có hay sao? Tính đi tính lại.... bản thân mình chắc chắn không còn sống được bao lâu nữa TAT

Hai người mang theo tâm sự riêng, không bao lâu đã tới biệt thự.

Vừa xuống xe, chân của Tại Trung như nhũn ra, vừa nghĩ tới phía trước có mãnh hổ lại không nhìn được mà run rẩy, thế nhưng đưa đầu cũng là một đao rút đầu cũng là một đao, đao nào cũng không thể tránh

khỏi, cứ đơn giản quên đi, theo anh ta vào trong, đến lúc đó đầu không lại thì bỏ chạy, thời đại học tốt xấu gì cậu cũng chạy được hơn 2000m!

Ôm lòng thấp thỏm bất an, Tại Trung bị Duẩn Hạo nắm tay dẫn vào. Gần đến cửa, Trịnh Duẩn Hạo quay đầu trấn an cậu: “Em đừng lo, mẹ anh rất dễ nói chuyện.”

Vậy thì sao? Là ba anh không dễ nói chuyện?

Trịnh Duẩn Hạo nhìn được sự nghi hoặc của Tại Trung, lập tức giải thích: “Ba anh là người nghiêm túc, nhưng không đến mức như em tưởng tượng. Ngược lại em chỉ cần chào hỏi đúng lễ nghĩa, cái thói quen thường hay nói năng linh tinh của em cũng thu lại cho anh, như vậy sẽ không có vấn đề gì.”

Kim Tại Trung: =0= ngay cả cái tật hay nói linh tinh cũng không thể tha thứ.... thực sự là quá kinh khủng!

Vì vậy trong tâm trí của Tại Trung lại in sâu một bóng ma, sau đó, hai người rốt cuộc cũng bước chân vào biệt thự.

Trịnh phu nhân vừa thấy con trai trở về, lập tức vui vẻ chạy ra đón: “Ai u tên nhóc con này, mỗi lần quay về đều phải là mẹ gọi điện giục con thì con mới chịu về nhà! Thực sự là càng lớn càng không thân thiết!”

Trịnh Duẩn Hạo lập tức ôm lấy mẹ mình cười nói: “Hiện tại sắp đến cuối năm, công ty có rất nhiều việc cần phải giải quyết, con không phải là đang cố gắng để không bị bỏ quở trách sao, nếu không làm sao có thể vui vẻ đón năm mới. Đúng rồi, nhân sâm đỏ lúc trước con mua cho mẹ mẹ đã dùng chưa? Cái đó rất tốt cho sức khỏe nha.”

Trịnh phu nhân thấy con trai quan tâm liền tươi cười rạng rỡ: “Thứ này rất đắt tiền, ba con thấy còn thăm trách mắng con tiêu xài hoang phí, nhưng mà mỗi lần ăn ông ấy đều uống cùng rượu thuốc con mua cho, tuy rằng luôn miệng nói khó uống, thế nhưng mấy lần bác hai con xin lại đều không cho, còn giữ như bảo bối!”

Trịnh Khánh Trạch đang ngồi ở trong phòng khách lại nghe thấy lão bà đang vạch trần mình, lập tức không vui vẻ mắng: “Tôi nói cái tật hay nói năng linh tinh của bà đúng là không thể thay đổi được mà!”

Tại Trung đi theo sau Trịnh Duẩn Hạo vốn đang giả vờ như không tồn tại, thần kinh vẫn còn có chút khẩn trương, vừa nghe đến chủ tịch nhắc tới mấy chữ “nói năng linh tinh” liền giật bắn người như bị điện giật, trong lòng không khỏi lạnh run, quả nhiên chủ tịch không thể chấp nhận mình, nhìn hai người bọn họ đã là vợ chồng già chung sống với nhau nửa đời người mà còn bị ghét bỏ vì hay nói linh tinh, bản thân cậu là người chen ngang vào chẳng phải là sẽ bị thiên đạo vạn quả sao? Cuộc đời của mình thật là đáng buồn a!

“A đúng rồi, đây là Kim Tại Trung.”

Một nhà ba người đang nói chuyện vui vẻ bỗng nhiên ngừng lại, Tại Trung kinh ngạc phát hiện mình đã bị Trịnh Duẩn Hạo đẩy lên trước mắt hai vị trưởng bối, dưới ánh mắt mang theo sự dò xét, nghi hoặc, nghi kỵ giống như lưỡi dao lăm lăm, trái tim Tại Trung không nhịn được co rút lại một chút.

Vẫn là Trịnh phu nhân phản ứng nhanh, lập tức cười hỏi: “Đây là bạn của con? Thật đúng là một cậu bé xinh đẹp, con mới 20 tuổi phải không?”

Dùng xinh đẹp để hình dung một nam thanh niên? Khóe miệng Tại Trung khẽ co giật, thế nhưng được khen nhìn giống người vừa mới 20 tuổi, vẫn là khiến Tại Trung cảm thấy có chút tự hào.

Cậu nhớ lại những gì Trịnh Duẩn Hạo đã nói, chỉ cần chào hỏi là coi như đã hoàn thành nhiệm vụ, lập tức cúi đầu nói: “Hai bác vẫn khỏe ạ, cháu là Kim Tại Trung, năm nay 26 tuổi, hiện đang công tác tại công ty phần mềm của Trịnh thị, vẫn chưa có gia... khụ!” Bị đẩy một cái Tại Trung lập tức lấy lại tinh thần, ý thức được mình suýt nữa thì lỡ mồm.

Trịnh Duẩn Hạo cười ôm vai Tại Trung nói: “Ba mẹ, con dẫn Tại Trung về không có ý gì khác ngoài chuyện để hai người gặp mặt cậu ấy, để ba mẹ xem có vừa mắt hay không. Nếu vừa mắt thì tốt, chúng ta cũng không có gì phải tranh cãi, còn nếu không xem vừa mắt thì cũng không sao, con trai của ba mẹ coi trong cậu ấy, may mắn cậu ấy cũng có tình cảm với con, cho nên ba mẹ có phản đối thì con vẫn sẽ ở bên cạnh cậu ấy.”

Tại Trung còn chưa kịp hiểu tình huống đã bị Trịnh Duẩn Hạo khôn khéo đẩy lên đầu sóng ngọn gió! Đây này, chẳng lẽ anh không biết khi trưng cầu ý kiến người khác thái độ nên mềm mỏng một chút hay sao?! Cái thái độ cả vú lấp miệng em như thế chỉ khiến tôi chết nhanh hơn thôi!

Quả nhiên, sắc mặt Trịnh Khánh Trạch ngay lập tức trở nên khó coi, thậm chí còn ẩn chứa chút tức giận, chỉ là ngại vì có người ngoài ở đây cho nên không tiện nổi nóng. Cũng may Trịnh phu nhân cũng không muốn không khí trở nên căng nhắc, hơn nữa, bà xem Tại Trung cũng rất thuận mắt, đương nhiên nếu như cậu không phải tới với thân phận là người yêu của Trịnh Duẩn Hạo bà phỏng chừng lại càng thích hơn.

“Được rồi, được rồi, ngồi xuống ăn đi, có chuyện gì ăn xong lại nói. Khánh Trạch, anh cũng đừng có xụ mặt nữa, làm khách sợ rồi.”

Trịnh Duẩn Hạo lôi kéo Tại Trung ngồi xuống bàn ăn, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cậu cũng có chút áy náy nhẹ giọng an ủi: “Xin lỗi, là anh hơi vội vàng.... nhưng mà em yên tâm, từ từ rồi mọi chuyện sẽ ổn.”

Tại Trung ngược lại cũng không trách hấn, chỉ là xem ra con đường này quả thực không dễ đi.

50. Chương 29

Trịnh phu nhân bởi vì nhớ con trai, cho nên trên bàn cơm hầu hết đều là những món Trịnh Duẩn Hạo thích ăn, ngoài ra còn có một chút sơn trân hải vị Trịnh phu nhân thường ngày rảnh rỗi cùng đầu bếp học làm, vừa nhìn qua một bàn đồ ăn có thể so sánh với Trung Quốc bữa tiệc Mãn Hán.

Trịnh lão gia Trịnh Khánh Trạch đối với hành vi không thềm ở nhà cũng không quan tâm đến sự lo lắng của cha mẹ của ai kia vốn đã cảm thấy khó chịu, hiện tại nó lại còn dắt theo một người đàn ông về nhà nói muốn ở cùng người ta cả đời... Con mẹ nó đúng là bức mình! Có lúc trong khoảnh khắc Trịnh Khánh Trạch đã nghĩ tới trước kia bản thân còn khỏe mạnh có thể uốn nắn nó nhiều hơn một chút, có lẽ hiện tại sẽ không như bây giờ.

Kim Tại Trung rút rờ ngồi xuống bàn cơm, tay chân cũng lúng túng không biết nên đặt ở đâu cho phải, tuy rằng Trịnh Duẩn Hạo vẫn luôn dùng ánh mắt trấn an cậu, thế nhưng cũng không khiến cho tâm trạng của Tại Trung ổn định được thêm tí nào.

Trịnh phu nhân căn cứ theo thái độ không cần dài lâu chỉ cần an ổn, chủ động tiếp cận Kim Tại Trung.

“Ừm, Tại Trung ... Bác có thể gọi con là Tại Trung không?” Trịnh phu nhân lúc còn trẻ cũng là một đại mỹ nhân, hiện tại tuy đã qua tuổi 50 nhưng nụ cười của bà vẫn khiến người ta thấy thiện cảm.

Bỗng nhiên bị gọi tên làm cho Tại Trung không kịp đề phòng, thoát cái ngẩn đầu nhìn Trịnh phu nhân, lại nhìn Trịnh Duẩn Hạo, nhìn thấy sự cổ vũ trong mắt của đối phương, Kim Tại Trung mới lấy hết can đảm trả lời: “Được ạ, thực ra lúc nhỏ ba mẹ con thích gọi con là Tiểu Tại... Nếu như bác không chê cũng có thể gọi con như vậy...”

Thái độ khi trả lời của Kim Tại Trung không phải quá tự tin, nhưng vẫn đủ sự bình ổn, hảo cảm của Trịnh phu nhân đối với đứa nhỏ này lập tức tăng lên, ánh mắt nhìn cậu cũng trở nên dịu dàng hơn.

“Tiểu Tại? Cái tên này đúng là tạo cho người ta cảm giác gần gũi, con là nhân viên trong công ty của chúng ta sao?”

Kim Tại Trung khéo léo gạt đầu: “Con lúc trước làm ở tổ nghiên cứu, hiện tại...” Liếc qua Trịnh Duẩn Hạo một cái, lại nói tiếp: “Hiện tại là trợ lý của tổng giám đốc ạ...”

Vừa nghe lời này, Trịnh Khánh Trạch vốn mang tâm tình khó chịu ngay lập tức đập đũa lên bàn, đồng thời khiến cho Tại Trung đang nơm nớp lo lắng và Trịnh phu nhân vốn định tiếp lời cậu cũng giật mình.

“Ha, tôi đã nói mà? Trịnh Duẩn Hạo mày được lắm, lúc trước tao còn thắc mắc mày tại sao không chịu tiếp nhận nữ trợ lý tao chọn cho mày, hóa ra đã có ý định an bài vị trí này cho tình nhân bé nhỏ của mày!”

Giọng nói của Trịnh Khánh Trạch mang theo ý châm chọc rõ ràng, khiến cho mọi người trên bàn đều không thoải mái.”

“Ba, ba suy nghĩ nhiều rồi, nữ trợ lý ba chọn lúc trước ngoài ngực to eo nhỏ thì còn có gì tốt? Một khi con đã tiếp nhận công ty, con sẽ không chấp nhận một người vô dụng!” Trịnh Duẩn Hạo nhìn sang Tại Trung, “Hơn nữa, Tại Trung là một người luôn luôn nỗ lực làm việc, chỉ ít trong mắt con, từ khi làm trợ lý cho con em ấy đã tiến bộ hơn rất nhiều.”

Một ánh mắt ôn nhu, một câu nói giống như một cơn gió mát lướt nhẹ qua khiến cho nội tâm Tại Trung vô cùng ấm áp, tuy rằng bản thân vẫn tự cho rằng mình vẫn còn rất kém cỏi, thế nhưng sau những chuyện đã xảy ra, Trịnh Duẩn Hạo lại cảm thấy cậu có tiến bộ, loại cảm giác được người mình thích công nhận thật khiến người ta không thể kiềm chế được!

Trịnh phu nhân liếc thấy sắp có một trận đại chiến sắp xảy ra trên bàn ăn, liền trừng mắt nhìn Trịnh Khánh Trạch: “Ông đã lớn tuổi rồi lại còn muốn so đo với bọn trẻ? Chẳng bao lâu nữa là đến năm mới rồi, ông không thể để mọi người yên ổn được hay sao?” Lại nhìn về Tại Trung, “Tiểu Tại, con ăn nhiều một chút, không cần để ý tới ông già này, tuy rằng hiện tại dì vẫn chưa thể tiếp thu được chuyện con trai của dì thích con, nhưng bỏ qua chuyện này, trong lòng dì rất quý con, dì tin tưởng con là người có lòng cầu tiến, nếu không con trai của dì cũng sẽ không mang con tới đây.”

Kim Tại Trung ngại ngần cười: “Cảm ơn bác.... Thực ra con cũng hiểu được tâm trạng của bác trai....” Nói rồi liếc mắt nhìn Trịnh Khánh Trạch, thấy ông vẫn tỏ vẻ xa cách, lại nhìn Trịnh Duẩn Hạo, nhận được ánh mắt tán thành của người kia, tiếp tục nói, “Lúc trước khi em trai con nói nó thích đàn ông, phản ứng của con lúc đó cũng giống như bác trai vậy, không thể hiểu được, thậm chí còn rất tức giận, nghĩ rằng loại chuyện này tại sao lại có thể phát sinh ở trên người thân cận nhất của mình... Nhưng tục ngữ nói rất đúng, quan tâm tắc loạn, dùng cái nhìn của bản thân để nhìn chuyện tình cảm của người khác là hoàn toàn sai lầm, con lúc trước cũng vì thế mà chiến tranh lạnh với em trai một thời gian, khiến cho cả hai đều thương tâm... Mãi cho đến một ngày, khi con cũng trở nên giống như nó, con mới nhận ra hành vi của mình lúc trước thật ngớ ngẩn. Cho nên, một việc nếu như bản thân chưa từng tự trải qua, sẽ rất khó đạt được một nhận thức chung, sự lo lắng và bất an của bác trai con hoàn toàn có thể hiểu.”

Tại Trung khó có được một lần nói ra một phen đạo lý lớn lao như thế, người đầu tiên cảm thấy kinh ngạc chính là Trịnh Duẩn Hạo, hẳn cảm thấy khó mà tin được Tại Trung lại có lúc chứng chạc như vậy, những câu nói sâu lắng xuất phát từ tình cảm chân thật, loại cảm giác kỳ diệu này khó mà diễn tả được giống như một người đi dạo bên bờ biển nhặt được một vỏ sò xinh đẹp, nghĩ phải giữ thật kỹ, rồi lại trong lúc vô tình mở ra nhìn thấy bên trong đó cất giấu một viên ngọc trai mượt mà trong sáng, quả thực.... được lời rồi!

Đương nhiên, ngoại trừ Trịnh Duẩn Hạo cảm thấy vô cùng kinh ngạc, trong lòng Trịnh phu nhân cũng có chút giật mình, không nghĩ tới đứa nhỏ này nhìn thoáng qua có vẻ không phải là người quá khôn khéo, lại có thể nói được những lời hợp tình hợp lý đến vậy, khiến cho trong lòng bà cũng có chút dao động.

Chỉ là, hai người này tuy đối với Tại Trung phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa, nhưng có người nghe những lời như vậy lại không thấy thoải mái, dù thế nào cũng phải kiểm lý do để châm chọc.

Quả nhiên, Trịnh Khánh Trạch lập tức trả lời một cách mỉa mai: “Hừ, thì ra ngay cả em trai cũng như vậy, cậu có tư cách giảng đạo lý với tôi? Nói theo ý cậu thì tôi cũng phải thử nghiệm một lần mới hiểu được cái kiểu tình cảm của các người sao? Hay lúc nào đó tôi liền ra ngoài kiếm một lão già nói chuyện yêu đương, nói không chừng lúc đó tôi có thể hiểu được tình cảm của hai người, còn ngay lập tức phê chuẩn cho Duẩn Hạo cưới cậu vào cửa!”

Vừa nghe những lời này, sắc mặt của Kim Tại Trung nhất thời trắng bệch, tinh thần chiến đấu vốn đang lên cao ngay lập tức xuống dốc không phanh, đầu như bị người ta giáng cho một cú đau đốn, muốn mở miệng nói cái gì đó lại giống như bị nghẹn ở họng, cái gì cũng không phản bác được, hai bàn tay đặt dưới bàn run rẩy, rõ ràng đã chuẩn bị tinh thần không quan tâm đến những lời châm chọc này nhưng nỗi đau vẫn cứ xâm chiếm trái tim của cậu.

Mà Trịnh Duẩn Hạo ngồi bên cạnh luôn âm thầm ủng hộ Tại Trung cũng biến đổi sắc mặt, muốn có bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi.

Bữa cơm này đã định trước là không yên ổn, ngoại trừ Trịnh phu nhân luôn một lòng cầu phu thê đầm thắm, con cái mạnh khỏe bình an, Trịnh Khánh Trạch lại không muốn để cho hai người bọn họ thoải mái muốn khiến cho bọn họ mất mặt, Trịnh Duẩn Hạo thì vẫn một mực kiên trì, Kim Tại Trung lại muốn dùng phương pháp hòa bình để hai bên có thể hiểu cho nhau, kết quả duy nhất vẫn là xung đột khắc khẩu.

Bình thường Trịnh Duẩn Hạo không phải là người dễ để lộ cảm xúc, thế nhưng đối với những chuyện liên quan đến Tại Trung thì lại không cách nào kiềm chế được. Hắn buông chén đĩa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cha mình: “Ba, ba muốn làm khó dễ con thế nào cũng được, nhưng ba không nên làm tổn thương Tại Trung, cậu ấy không giống với ba, ba là người đã từng trải, khả năng tranh luận đấu khẩu của ba cũng được mài dũa qua những khó khăn chìm nổi của cuộc đời, còn em ấy lại là người rất đơn giản thuần khiết, cơ bản nói không lại được ba, cứ chèn ép em ấy như vậy chẳng lẽ ba không cảm thấy quá đáng sao?”

Trịnh phu nhân vừa nghe Trịnh Duẩn Hạo nói xong, lập tức mở miệng: “Duẩn Hạo?”

Trịnh Khánh Trạch bị con trai nói thẳng vào mặt làm sao có thể chịu đựng mà không phản kháng, cũng ngay lập tức đập bát quát mắng: “Mày muốn làm phản sao? Hôm nay ngay cả tao có đánh nó mày cũng không có tư cách giáo huấn lão già này! Tao coi như đã nhìn rõ, lẽ nghi khi còn bé mày được học, hay những điều mày học được trong sách vở khi ở nước ngoài, tất cả đều bị chó gặm rồi! Hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, mày lại vì một người ngoài mà đối đầu với tao! Tao thấy không bao lâu nữa mày sẽ ụy hiếp tao phải cùng mày thoát ly quan hệ cha con có phải không?! Hừ, những lời tao đã nói với mày, hôm nay tao nhắc lại một lần nữa, mày nếu còn tiếp tục quan hệ với đàn ông—— bất kể có phải người đó là Kim Tại Trung hay không —— thì mày liền cắt ra khỏi Trịnh gia, vĩnh viễn đừng nghĩ bước chân vào ngôi nhà này nữa!” Nói xong hăm hừ tức giận rời đi, không thêm liếc nhìn Trịnh Duẩn Hạo lấy một cái.

Phản ứng của ông khiến cho Tại Trung nôn nóng, tuy rằng vẫn chưa nghĩ tới chuyện sẽ nhanh chóng chiếm được tình cảm của hai người lớn, thế nhưng cậu cũng không muốn khiến cho quan hệ của bọn họ trở nên căng thẳng như vậy! Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Trịnh Duẩn Hạo, mặc dù sắc mặt của hắn có chút khó xử, thế nhưng vẫn không buông lỏng dấu hiệu tỏ ý sẽ không chịu đi xin lỗi ba của mình.

Vẫn là Trịnh phu nhân phản ứng nhanh, tức giận nói một câu: “Duẩn Hạo, sao con có thể nói với ba con như vậy?!” Nói xong cũng đuổi theo Trịnh Khánh Trạch lên lầu hai.

Kim Tại Trung thấy bầu khí càng lúc càng căng thẳng, trong lòng càng thêm rối rắm, giọng nói cũng thiếu đi phần kiềm chế: “Duẩn Hạo sao anh có thể nói chuyện với ba anh như vậy, cho dù ông ấy có mắng tôi anh cũng không nên nói nặng như vậy! Cha mẹ lo lắng cho con cái là nhân chi thường tình, anh nói như vậy ba anh sẽ tức giận và đau lòng lắm anh biết không?!”

Trịnh Duẩn Hạo cũng biết mình đã có phần nặng lời, thế nhưng tính tình của hai cha con họ rất giống nhau, hiện tại bảo hắn khom lưng cúi đầu hắn làm không được, hơn nữa hắn từ nhỏ đã sống tự lập, tuy nói hắn là con trai độc nhất của Trịnh gia, thế nhưng từ khi sinh ra đến giờ cũng không thân thiết với Trịnh Khánh Trạch. Mà chuyện này giống như mỗi lần khởi mào tranh chấp của hai bên, lúc này tất cả đều bùng nổ, nếu không phải một bên mất mặt thì cũng là lưỡng bại câu thương.

Trịnh Duẩn Hạo đứng lên kéo tay Tại Trung nói: “Trước hết để anh đưa em về.”

Kim Tại Trung lúc này lại ngang bướng, tránh khỏi bàn tay của Trịnh Duẩn Hạo: “Duẩn Hạo, đây là thái độ khi gặp khó khăn của anh sao? Vội vàng đưa tôi rời khỏi đây sẽ giải quyết được vấn đề sao?”

“Ba anh hiện tại đang rất tức giận, em còn ở lại đây sẽ chỉ khiến ông ấy coi em là chỗ trút giận mà thôi!” Trịnh Duẩn Hạo cũng gấp gáp.

“Tôi vẫn muốn ở lại, chỉ ít chúng ta cũng phải đi xin lỗi bác trai.... Duẩn Hạo, anh không thể vì tôi mà bất hòa với cha mẹ.”

“Tại Trung, anh cũng không muốn em bị tổn thương, nghe anh, về trước đi, ba anh sẽ nguôi giận nhanh thôi!”

“Không được, nhất định phải làm cho bác trai nguôi giận mới được, nếu không tôi sẽ không đi!”

Trịnh Duẩn Hạo lúc này cảm thấy phiền muộn, giọng nói cũng mang theo chút tức giận: “Lúc trước không phải em làm loạn lên nói không muốn tới sao? Hiện tại anh cho em đi em lại trêu người anh, mấy người

nhất định phải đối chọi với tôi thì mới cảm thấy dễ chịu hay sao?!”

Tại Trung nhìn thấy dáng vẻ muốn phát hỏa của Trịnh Duẩn Hạo, trong ngực bỗng nhiên cảm thấy khó sở: “Duẩn Hạo.... anh, anh không hiểu đâu.... Tôi nhiều năm như vậy không có cha mẹ ở bên cạnh yêu thương chăm sóc, cho nên hiểu được tầm quan trọng của việc có cha mẹ... Trung Quốc có câu ngạn ngữ, con muốn đường mà cha mẹ đã không còn, tôi không muốn anh vì tôi mà tương lai sẽ cảm thấy hối hận.... Có thể tôi sẽ vẫn ở bên cạnh anh, nhưng nếu chuyện này làm ảnh hưởng đến sự hòa thuận của gia đình anh, tôi nghĩ.... Tôi sẽ không chút do dự lựa chọn chia tay...”

Lời này cũng không phải xuất phát từ thật tâm của Kim Tại Trung, thế nhưng, sau khi ba mẹ qua đời cậu đã luôn mong ước, sẽ có được một gia đình hoàn hảo đầy đủ cha mẹ, vì vậy cậu rất sợ hãi phải nhìn thấy cảnh gia đình bất hòa hay vợ con ly tán. Cậu không muốn trở thành lưỡi dao chia rẽ hạnh phúc của gia đình Trịnh Duẩn Hạo, nếu như bắt cậu phải lựa chọn, cho dù có đau lòng đến mấy, cậu vẫn sẽ chọn rời khỏi Trịnh Duẩn Hạo.

Quả nhiên nghe xong những lời này Trịnh Duẩn Hạo kinh sợ đến mức không nói nên lời, mang vẻ mặt không thể ngờ được nhìn Tại Trung, ánh mắt ấy nhìn cậu giống như một người xa lạ.

Hai người thoáng nhìn nhau nhưng không nói gì, Tại Trung cũng tự giác được mình đã làm tổn thương hẳn, cũng không biết hiện tại nên nói gì để bù đắp lại, chỉ có thể cau mày có chút thương tâm nhìn hẳn. Cậu vốn không phải người giỏi ăn nói, chỉ là vướng mắc trong lòng lại không thể không để tâm, tùy hứng làm bậy sẽ khiến cho lương tâm bất an, cậu không được phép thương tổn một Trịnh Duẩn Hạo luôn yêu thương cậu, cũng như uy nghiêm và tấm lòng thương con của Trịnh lão tổng tài, còn có Trịnh phu nhân hiền lành nhân hậu, cậu làm không được....

Qua hai phút, tâm trạng của Trịnh Duẩn Hạo từ khiếp sợ đến tức giận sau đó lại bình tĩnh, hẳn bắt đầu dĩ cười khổ: “Quả nhiên... Vẫn chỉ có anh lo được lo mất, sợ em sẽ rời khỏi anh, cho nên tìm mọi cách giữ chặt em ở bên cạnh anh.... Thì ra em cũng không yêu anh giống như anh đã nghĩ.... Em nói em vì hạnh phúc gia đình của anh mà rời khỏi anh, anh hiện tại còn cái gì mà không dám làm? Anh nghĩ ba của anh có lẽ vẫn luôn chờ em nói những lời này.... Kim Tại Trung, em được lắm!” Nói xong phất tay áo trực tiếp đi qua phòng khách mở cửa rời đi.

Kim Tại Trung trong lòng quặn đau, lại không dám quay đầu nhìn Trịnh Duẩn Hạo rời đi, trong lòng cũng hối hận vì những gì mình đã nói, thế nhưng, hiện tại cậu đã không thể lùi bước, cậu không thể trở thành tội nhân phá hoại gia đình người khác, tuyệt đối — không thể!

Thời điểm Tại Trung đi lên lầu hai chợt nghe từ bên trong thư phòng khép hờ truyền đến giọng nói của Trịnh phu nhân.

“Con trai giờ cũng đã lớn, nó nói như vậy hẳn cũng là khó kìm lòng nổi, ông nói xem không phải ông cũng như vậy sao?”

“Không kìm lòng nổi? Minh à, bà thấy bộ dạng của nó bây giờ có giống như không kìm lòng nổi? Tôi thấy đầu nó toàn là bông gòn thì có, căn bản là điên rồi!”

“Vậy ông nhất thiết phải so đo với nó? Ông cũng có khác gì, tức giận lên có khác gì đàn gảy tai trâu không?”

Kim Tại Trung có chút mất tự nhiên gõ cửa, cậu đã không có đường lui, vậy chỉ có thể tiến tới.

Trịnh phu nhân thông qua khe hở thấy người gõ cửa là Tại Trung, sắc mặt vốn không được tốt cũng dần dần dịu lại: “Tiểu Tại? Con sao lại lên đây? Duẩn Hạo đâu?”

Tại Trung có chút quần bách đi vào, thấy Trịnh Khánh Trạch vẻ mặt không dễ chịu ngồi ở sau bàn học đang nhìn cậu chăm chăm, có chút chột dạ, nhưng vẫn gắng lấy can đảm nói: “Duẩn Hạo.... Anh ấy, anh ấy đã về trước... Bác trai, bác gái, con có chuyện cần nói với hai người, có thể không ạ?”

Trịnh phu nhân nắm lấy tay của Tại Trung nói: “Nó sao lại bỏ con ở lại? Nào, lại đây ngồi, con lớn lên thực khiến người ta yêu thích mà, nói thật, bác gái không ghét con, bác trai cũng không có ghét con.... Ai, mỗi gia đình đều có hoàn cảnh riêng, giá như con là con gái thì đã không có nhiều vấn đề như vậy.”

Tại Trung lo lắng bất an ngồi lên ghế sofa, cúi đầu, cảm thấy hổ thẹn: “Con ở lại là vì muốn cùng bác trai bác gái nói rõ ràng để hai bác không tức giận Duẩn Hạo.... Chỉ cần gia đình hai bác được hạnh phúc, cho dù bọn con có phải chia tay cũng không sao....Chỉ là, đừng vì chuyện này mà cãi nhau, con không muốn thấy mọi người phải căng thẳng... Con không muốn...” Nói xong lời cuối nước mắt cũng rơi xuống, không có lý do cũng không có nguyên nhân, nhưng trong lòng Tại Trung rõ ràng, cậu biết mình đang nhớ về ba mẹ, nhớ về những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc, mà quãng thời gian tốt đẹp này đã không thể quay lại được nữa.....

Trịnh phu nhân vô cùng kinh ngạc, bà lần đầu tiên nhìn thấy một chàng trai ở trước mặt mình cứ như thể yên lặng khóc, không nói cũng không nức nở, chỉ có chảy nước mắt, giống như con rối không có biểu cảm, chỉ có thể khóc. Bà cũng biết chân chính đau buồn và thống khổ, là không có thanh âm.

Trịnh Khánh Trạch nghe Tại Trung nói hết ngắn ấy, lại nhìn hai hàng nước mắt trên khuôn mặt cậu, ngược lại cảm thấy Tại Trung không còn đáng ghét, trong lòng cũng không cảm thấy thoải mái như đã tưởng, giống như là ông thực sự đã ức hiếp chàng trai này. Ông nhìn được ho khan hai tiếng, suy nghĩ có khi nào mình đã quá hung hăng hay không, hơn nữa, người ta cũng đã chạy tới tỏ ý chấp thuận chia tay, nếu vẫn đen mặt như vậy cũng không đúng, nhàn nhạt hỏi một câu.

“Vậy là cậu đồng ý chia tay Duẩn Hạo?”

Tại Trung bị lời này kéo lại thần trí, lập tức lau nước mắt, dưới ánh mắt quan tâm của Trịnh phu nhân, bỗng nhiên lại không biết nên nói như thế nào.

Bởi vì trong lòng không nguyện ý, mà Trịnh Khánh Trạch cũng nhìn ra được vẻ do dự của cậu, liền nói: “Nhìn bộ dạng của cậu có vẻ cũng không thực sự phải cam tâm tình nguyện.”

Kim Tại Trung xấu hổ cúi đầu, tự trách tại sao mình lại thiếu quyết đoán như vậy, rõ ràng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, vì sao gần đến giờ lại muốn rút lui.

Ngược lại Trịnh phu nhân ở một bên nghe hai người nói chuyện lại không nhìn được nữa, khẽ lườm Trịnh Khánh Trạch một cái để ông im lặng, sau đó lại nắm lấy bàn tay đã ướt mồ hôi lạnh của Tại Trung: “Con ngoan, con đừng để ý tới ông ấy. Nghe những lời con vừa nói bác đã hiểu con là một đứa trẻ tốt, cũng khó trách Duẩn Hạo tại sao lại thích con, bác hiện tại cũng cảm thấy vô cùng yêu thích con. Về việc này.... Bác sẽ không nóng vội, trước hết vẫn sẽ chấp nhận hai đứa, con và Duẩn Hạo nên làm gì thì cứ làm...”

“Ôi trời, bà sao lại chấp nhận! Sao có thể để chúng nó muốn làm gì thì làm?” Trịnh Khánh Trạch vừa nghe Trịnh phu nhân nói vậy liền bật dậy phản ứng.

“Ông ở yên đó cho tôi!” Trịnh phu nhân khẽ liếc mắt, đợi cho Trịnh Khánh Trạch bắt đấm dĩ hậm hực ngồi xuống mới nói tiếp. “Chúng ta cũng không phải là thực sự chấp nhận, chỉ là mọi chuyện cũng không thể quá tuyệt tình, một mình con trước mặt chúng ta khóc lóc cũng chẳng phải chuyện hay ho, đúng không? Lý do bác tạm thời chấp nhận chuyện này, chỉ là đang muốn quan sát xem xét, nếu như con thực sự có bản lĩnh khiến hai bác chấp nhận con, chúng ta cũng sẽ vui vẻ chấp nhận, nếu như tương lai hai đứa có chia tay có lẽ hai bác sẽ coi như con không có tư cách để nói chuyện yêu đương với con trai của chúng ta, lúc đó chúng ta tuyệt đối sẽ không nương tay.”

Kim Tại Trung không nghĩ tới thoáng cái lại có chuyển cơ, ngây ngốc ngồi trên ghế, nhất thời không biết làm sao.

Trịnh Khánh Trạch cảm giác uy nghiêm gia chủ của mình lại bị khiêu chiến, nhưng đối với người vợ mà mình yêu thương cũng không tiện phản kháng, chỉ có thể hai bên trái phải phóng ám tiễn: “Hừ, dù thế nào tôi cũng không đồng ý!”

Lúc này Trịnh phu nhân cũng không chặn miệng của ông, chỉ khẽ sờ đầu Tại Trung nói: “Được rồi, vì chuyện này nên chưa ai kịp ăn cơm hết, đi thôi, chúng ta trước hết đi ăn cơm, Duẩn Hạo bỏ đi thì mặc kệ nó, người nó yêu vì tình yêu mà ở lại đây cố gắng, còn nó thì chỉ biết bỏ người ta ở lại để chạy trốn.”

Tại Trung lại càng thêm ngượng ngùng, cũng không dám nói những chuyện vừa nãy, chỉ có thể cảm động mà đi theo Trịnh phu nhân xuống tầng dưới, nhìn bà gấp thức ăn múc canh cho mình, thật giống như..... khi còn bé được mẹ yêu thương quan tâm từng li từng tí, thứ tình cảm cao cả này cùng sự che

chở của bà khiến cậu cảm thấy sống mũi lại cay cay, nuốt xuống nước mắt mang theo cảm kích và hạnh phúc.

51. Chương 30

Sau khi tổ hợp ba người kỳ quặc dùng cơm xong, bên ngoài cũng đã tối đen, hơn nữa đã bắt đầu vào đông nên thời tiết trong thành phố cũng đã chuyển sang se se lạnh.

Trịnh phu nhân muốn để Tại Trung qua đêm ở đây, tuy rằng Trịnh Khánh Trạch luôn mồm nói không đồng ý, thế nhưng căn cứ quy tắc không thể tùy tiện khi dễ tiểu bối cho nên cũng ngầm đồng ý. Ngược lại, Kim Tại Trung lại không nghĩ tới hôm nay lần đầu tiên tới gặp hai vợ chồng Trịnh lão gia lại được bọn họ khoan dung và thông cảm như vậy, trong lòng cho dù vẫn còn có chút thấp thỏm bất an, thế nhưng lúc này cậu rất muốn đi tìm Trịnh Duẩn Hạo, nói cho hắn biết tin tốt này cũng thuận tiện đỡ dành hắn, dù sao cũng là lỗi của cậu khi làm tổn thương hắn, cậu thật sự không muốn làm tổn thương người mà mình yêu như vậy đâu.

Nhưng mà Trịnh phu nhân lại quá nhiệt tình, luôn lôi kéo cậu cùng nói chuyện phiếm.

“Ở đây con chỉ có một mình sao? Vừa nãy con có nhắc tới em trai, nó còn đi học không?” Trịnh phu nhân ngồi trên sofa vừa gọt hoa quả vừa hỏi thăm.

Cần nhắc qua một chút, Tại Trung quyết định nói thật: “Nhà cháu có cháu và một em trai, ba mẹ cháu vài năm trước đã ngoài ý muốn mà qua đời... Ừm, em trai cháu hiện tại đang đi du học...”

Không nghĩ tới gia cảnh của Tại Trung lại như vậy, Trịnh phu nhân lại càng lúc càng thêm yêu mến cậu: “A không nghĩ tới con còn trẻ đã đối mặt với nhiều biến cố lớn như vậy... Nghe nói con cũng là nhân viên trong công ty của chúng ta, sau này nếu công việc hay cuộc sống có gì khó khăn, đừng ngại nói với Duẩn Hạo...” Vừa nói vừa tựa như nhớ tới cái gì đó, “Duẩn Hạo khẳng định sẽ chăm sóc con thật tốt.... Nghĩ lại có lẽ sự kiên cường cố gắng của con cũng là một trong những nguyên nhân khiến nó bị hấp dẫn...”

Tại Trung tự cảm thấy mình không có tốt như lời bà nói, chỉ có thể càng cúi thấp đầu.

“Được rồi, tối nay con ở lại đây nhé, thời gian cũng không còn sớm nữa, đi về không tiện... Duẩn Hạo cũng thật là, nó bực bội cái gì cũng không thêm nói với cha mẹ một câu...”

Tại Trung nghe vậy càng như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, hận không thể lập tức rời khỏi căn biệt thự này: “Chuyện này... bác gái... con đi về cũng không có gì bất tiện...”

“Không có gì không có việc gì, con cứ ở lại đây, bác rất thích con. Phòng khách chưa kịp dọn dẹp, lát nữa con nghỉ ở phòng của Duẩn Hạo, được không?” Trịnh phu nhân hí mắt cười thân thiết, căn bản không để cho Tại Trung có cơ hội từ chối.

Trịnh Khánh Trạch ngồi bên cạnh nghe vậy khẽ hừ một tiếng, nói: “Bà thật đúng là hào phóng, ai cũng dám đưa vào phòng con trai mình, người ta bây giờ ra về không muốn nhưng có khi trong lòng lại rất vui sướng đó!”

Trịnh phu nhân ngay lập tức lườm ông một cái: “Ông cứ đọc báo của ông đi!” Sau đó lại nói với Tại Trung, “Nào, đi theo bác, bác dẫn con đi thay quần áo.”

Hoàn toàn không cho Tại Trung cơ hội mở miệng, số phận đêm nay đã bị an bài như vậy.

Trịnh phu nhân vừa kéo Tại Trung đi vừa nói: “Chăn ga phòng của Duẩn Hạo bác vừa mới phơi nắng liên mấy ngày, đảm bảo rất mềm mại, nó là đứa không có lương tâm cũng không có may mắn... A, đúng rồi, trong ngăn kéo ở bàn học của nó có ảnh chụp của nó từ nhỏ tới lớn, con thích thì lấy ra xem... Nếu như cảm thấy buồn chán, trong phòng nó cũng có sẵn máy tính, con cứ mở lên mà chơi...”

Trịnh phu nhân huyền thuyên nói không ít chuyện, Tại Trung thực ra lại không nghe được bao nhiêu, nhưng mà cậu thực sự bị bà làm cho cảm động, một người mẹ hiền từ thiện lương, cũng giống như mẹ của cậu vậy,

làm cho cậu không nở từ chối.... Sau bao nhiêu năm mới lại được cảm nhận tình cảm của cha mẹ, ngoại trừ tâm lý vẫn còn một chút chưa thích ứng được thì Tại Trung thực sự cảm thấy hạnh phúc.

Phòng của Trịnh Duẩn Hạo cũng không tính là lớn, trong phòng có một cái giường lớn, một cái tủ âm tường kiểu Âu, một cái TV nhỏ, cộng thêm một cái bàn học kiểu cách, cách bày trí rất có khuynh hướng cảm xúc, đơn giản nhưng tinh tế.

Trong phòng vẫn còn một cánh cửa khác, là cửa phòng tắm, Kim Tại Trung nhìn qua cũng cảm thán một chút, xa xỉ hơn của cậu rất nhiều.

Trịnh phu nhân lấy ra từ tủ âm tường một bộ đồ ngủ mới tinh đưa cho Tại Trung: “Đây là lúc trước bác mua cho nó, nhưng nó không mặc, con chịu khó mặc tạm, có lẽ sẽ hơi lớn...”

Tại Trung ngượng ngùng tiếp nhận quần áo và đồ dùng hàng ngày, nói một tiếng cảm ơn với Trịnh phu nhân rồi đi vào phòng tắm.

Từ trong phòng tắm đi ra, Kim Tại Trung thấy cả người không thoải mái, cảm giác tay chân có chút bất tiện, nhìn ống tay áo và ống quần buông thông che phủ hết cả bàn tay và đầu ngón chân, Tại Trung dở khóc dở cười nghĩ: Cho dù tay chân mình không dài được như Duẩn Hạo, thế nhưng cũng không quá ngắn đến mức này đi? Có lẽ Duẩn Hạo mặc vào cũng sẽ thấy rộng a.

Trịnh phu nhân cũng vừa lúc bước vào, trong tay cầm một cái rổ, thấy Tại Trung đang đắm chiêu xem xét bộ quần áo, không khỏi cười nói: “Ai u, đứa nhỏ này gầy thật...”

Kim Tại Trung gãi gãi đầu ngượng ngùng cười cười: “Con nghĩ quần áo cũng không nhỏ...”

“Ha ha, không sao, hiện tại trời lạnh con mặc thế cũng tốt, điều hòa bác đã mở cho con, con tự mình điều chỉnh nhé, để bác giúp con mang quần áo đi giặt, sáng mai sẽ có người đưa tới cho con.” Nói xong chạy vào phòng tắm.

Kim Tại Trung nào dám để cho Trịnh phu nhân làm việc này, lập tức cầm rổ nói: “Bác gái, bác cầm quần áo của con sáng mai chắc con không dám mặc.”

“Không sao, bác sẽ lấy cho con bộ khác, quần áo của Duẩn Hạo còn nhiều cái còn mới lắm, đều là bác mua cho mà nó không thích, để con mặc bác cũng thấy hài lòng.”

“...” Được rồi, bác gái nhiệt tình như vậy làm cho cậu cũng khó có thể cự tuyệt.

Sau khi tán gẫu vài câu, Trịnh phu nhân cũng rời đi, căn phòng bỗng chốc lại trở nên an tĩnh, còn có chút trống vắng.

Cầm điện thoại lên nhìn, ngay cả một tin nhắn cũng không có, Tại Trung khẽ mím môi, cảm thấy có chút cô đơn, xem ra cậu đã thực sự khiến Duẩn Hạo thương tâm.

Mở mục nhắn tin, mở ra bàn phím, Tại Trung nghĩ có lẽ nên nói gì đó, nhưng chung quy cho dù có thiên ngôn vạn ngữ lại không biết nên sắp xếp như thế nào, đành nhìn màn hình dần tối đi.

“Ai ...” Kim Tại Trung thở dài, để điện thoại qua một bên rồi ngã xuống giường, từ chăn ga dưới thân truyền tới mùi nắng ấm nhàn nhạt.... Không có mùi vị của bột giặt... còn có mùi hương của Duẩn Hạo.

Chợt nhớ tới Trịnh phu nhân đã nói trong ngăn kéo có ảnh chụp của Duẩn Hạo khi còn bé, Tại Trung không khỏi có chút tò mò... muốn nhìn người kia khi còn bé có hình dạng ra sao.

Trịnh Duẩn Hạo không thường ở đây cho nên trong ngăn kéo cũng không để văn kiện gì quan trọng, vì vậy ngăn kéo không bị khóa lại, có thể dễ dàng nhìn trộm một chút...

Tuy rằng đã được Trịnh phu nhân cho phép, thế nhưng thời điểm mở ngăn kéo lấy ra những cuốn album ảnh Tại Trung vẫn không khỏi có chút hồi hộp, trái tim nhảy lên kịch liệt.

Những cuốn album này đều không phải là của những năm gần đây, cũ nhất là từ nhất 26 năm trước, một số khác là khi Trịnh Duẩn Hạo được tầm mười tuổi, mới nhất cũng là ảnh chụp từ sáu, bảy năm trước, ba bốn quyển album đều được xếp ngay ngắn trong ngăn kéo.

Mang theo sự hiếu kỳ, Kim Tại Trung chậm rãi mở ra cuốn album từ 26 năm trước

Mà ở một nơi khác, tâm tình của Trịnh Duẩn Hạo lại không được tươi đẹp như vậy.

Từ chỗ ba mẹ trở về đến bây giờ hần tức giận cơm cũng không thèm ăn, vốn cho rằng Kim Tại Trung sẽ không thể chịu đựng được, cho dù không gọi được một cuộc điện thoại, chỉ ít cũng phải gửi được một cái tin nhắn, thế nhưng không ngờ tới cậu lại bướng bỉnh đến thế, đến bây giờ cũng không thấy cậu nhắn tới, ngược lại trong lòng hần lại đã sớm rồi tỉnh rồi mù.

Trịnh Duẩn Hạo cũng thừa nhận mình đối với Tại Trung có phần nặng lời, trên đường trở về hần cũng đã bình tâm suy nghĩ, khi về đến nhà đã không còn trách Tại Trung, chỉ là bản thân đối với phản ứng của ba hần cảm thấy có chút khó chịu, tốt xấu gì cũng đã cho ông thời gian chuẩn bị tư tưởng nhiều năm như vậy, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là bị đuổi đi. Nhưng là bây giờ bảo hần nhượng bộ Kim Tại Trung mà gọi điện tới xin lỗi Trịnh Khánh Trạch, hần làm không được.

Không cần phải quá kinh ngạc, Trịnh Duẩn Hạo từ nhỏ đến lớn chính là kiêu ngạo như vậy, tuy rằng bình thường luôn một bộ mặt lạnh như băng, kỳ thực từ cốt tủy vẫn là cực sĩ diện, luôn tuân thủ quy tắc “Mặt đen nhân sinh tối hậu thực” (cứ đen mặt mà sống là chắc chắn nhất), bình thường vẫn quán triệt tốt, vì vậy khi gặp phải trường hợp người hần quan tâm nhất lại cùng hần đối nghịch mới khiến cho hần tức giận.

Trong đầu suy nghĩ luân chuyển không ngừng, cứ như vậy mà một giờ đã trôi qua, Trịnh Duẩn Hạo lúc này thực sự không vui, hiện tại nếu Tại Trung có gọi điện tới hần cũng không thèm nghe, hần quyết định sẽ không thèm để ý cậu vài ngày.

Ai bảo em nói chuyện không suy nghĩ! Muốn hai chúng ta chia tay! Hừ, đã vậy anh cho em ném thử cảm giác xa cách là như thế nào!

Khi Tại Trung xem xong cuốn album cuối cùng thì đã 9h tối, trong lúc xem album cậu thỉnh thoảng lại cười khờ, không nghĩ tới Trịnh Duẩn Hạo khi còn bé lại sĩ diện như vậy a, mỗi tấm hình đều là mặt bánh bao, đôi mắt xéch, còn nhỏ nhưng đã lộ ra khí phách!

Nhưng mà xem tới cuốn album khi Duẩn Hạo đã 20 tuổi, Tại Trung phát hiện khuôn mặt bánh bao của hần đã không còn, giấu lại hần khi còn bé có răng nanh tiểu hổ, lại nghĩ tới hàm răng trắng bóc đều tăm tắp của hiện tại, Kim Tại Trung không khỏi kinh ngạc thán phục, thì ra có răng khểnh với không có lại khác biệt lớn như vậy! Nói thật, Tại Trung thực ra lại thích răng tiểu hổ, nhìn thật dễ thương lại thân thiết, không như bây giờ, vẻ mặt của hần cứ như bị người ta thiếu nợ vậy.

Xem xong ảnh chụp cậu lại cảm thấy có chút buồn chán, nhìn mấy vi tính trên bàn, nghĩ nghĩ có lẽ vào dần dần xem tin tức một chút, đã mấy ngày rồi cậu chưa có vào game, cái danh tộc trưởng sắp chỉ còn trên danh nghĩa rồi.

Còn chưa kịp mở máy lên, đã có tiếng gõ cửa truyền tới.

Kim Tại Trung nghĩ có lẽ là Trịnh phu nhân, cho nên vội vàng ra mở cửa.

Ai ngờ vừa mở cửa ra, đập vào mắt lại là khuôn mặt của Trịnh lão tổng tài, biểu tình không giận mà uy khiến cho Tại Trung vừa thấy liền bị dọa cho giật mình.

“Bác... bác trai...” Kim Tại Trung cúi đầu lùi về sau.

Trịnh Khánh Trạch mất tự nhiên ho khan một tiếng: “Khụ... Tôi muốn đến xem một chút...”

“Vâng... Bác có muốn vào ngồi một lát không?”

“Không cần... Được rồi, vừa rồi bác gái cậu bảo tôi đến nói với cậu một tiếng, nếu cảm thấy có gì không tiện thì cứ nói với chúng tôi.” Trịnh Khánh Trạch giọng nói cứng rắn, vẻ mặt lại không tình nguyện.

Kim Tại Trung lập tức thụ sủng nhược kinh: “Không, không có ạ... Con cảm ơn bác trai bác gái quan tâm...”

Trịnh Khánh Trạch lại khẽ ho khan một tiếng: “Khụ... Không phải tôi quan tâm cậu, là bác gái của cậu...” Tiếp theo đột nhiên lớn giọng nói, “Còn nữa, bà ấy bảo tôi tới xin lỗi cậu, cậu cảm thấy cần thiết không? Cần thì tôi nói, không cần thì tôi về phòng đây.”

.... HẢ?!

Tại Trung lập tức kinh hãi nói: “Không, không... cháu làm sao có thể để bác trai phải xin lỗi... chuyện này...” Thoáng cái phải tiếp thu một cái tin tức kinh thiên động địa như vậy, Tại Trung nhất thời nói năng lộn xộn.

Trịnh Khánh Trạch gật đầu nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy, coi như là tôi đã nói với cậu rồi đó... Ngày mai nếu bà ấy có hỏi tới, cậu nhất định phải nói là tôi đã xin lỗi rồi, biết không?”

Kim Tại Trung vẫn còn đang hồn xiêu phách lạc cho nên chưa kịp phản ứng.

Trịnh Khánh Trạch nhìn cậu vẻ mặt ngơ ngác, liền liếc mắt: “Này, có nghe thấy không? Tôi không muốn nói lần thứ hai đâu!

Tại Trung bị gọi một tiếng lập tức hoàn hồn, vội vàng gật đầu: “Vâng vâng...”

Nhìn bộ dáng cúi đầu của cậu, Trịnh Khánh Trạch không khỏi tức giận: “Là đàn ông thì phải luôn đĩnh đạc, lúc ăn cơm tối cùng tôi cãi nhau nhìn cậu còn chút dáng vẻ đàn ông, hiện tại lại tỏ vẻ rụt rè sợ hãi giả vờ đáng thương làm cái gì!”

Kim Tại Trung: “...”

“Được rồi, tôi đi đây, đừng để lộ ra đó, bác gái của cậu rất khó đối phó.” Nói xong khoát tay rời đi.

Mà Kim Tại Trung, cho đến khi Trịnh Khánh Trạch trở về phòng vẫn chưa thể hoàn hồn.

Cho dù có kịp phản ứng lại cậu vẫn cảm thấy bất khả tư nghị, có thể do nhờ sự tác động của Trịnh phu nhân, cậu cảm thấy thái độ của lão tổng tài đối với mình đã khác trước.

A, xem ra mình chỉ cần cố gắng sẽ có hy vọng!

Tâm tình tươi đẹp Tại Trung lập tức đóng cửa ngòai lại trước bàn, thấy máy vi tính đã khởi động xong, trên mặt bàn gọn gàng sạch sẽ, ngoại trừ một vài ảnh bức nhỏ được treo phía trên thì không còn gì khác, tổng thể nhìn có phần đơn điệu.

Thế nhưng vừa mới mở ra trình duyệt, bên dưới góc phải màn hình bỗng nhiên nhảy ra một nhắc nhở. Kim Tại Trung vốn định tắt đi, không nghĩ tới nhắc nhở này là yêu cầu cập nhật phiên bản mới của Cửu Châu Chí.

Tại Trung nghi ngờ, lẽ nào trong máy tính của Trịnh Duẫn Hạo cũng có trò này? Trước kia không nghe nói hẳn cũng chơi Cửu Châu Chí à? Đây là tình huống gì?

Lòng hiếu kỳ hại chết con mèo, Tại Trung thuộc kiểu người có tật thấy chuyện kỳ quái đều phải truy cứu đầu đuôi, vì vậy trò chơi vừa cập nhật xong liền mở ra giao diện đăng nhập.

Không nghĩ tới Trịnh Duẫn Hạo lại lựa chọn đăng nhập tự động, cho nên Tại Trung còn chưa kịp đăng nhập vào tài khoản của mình đã thấy giao diện trò chơi chuyển tới khung lựa chọn nhân vật.

Sau đó, ở giây kế tiếp khi nhìn thấy cái tên hiện lên màn hình, tâm tình vốn đang vui vẻ của Tại Trung ngay lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt không dám tin tưởng, cảm giác mình nhìn lầm rồi. Mà bốn chữ trên màn hình như con dao đâm mắt vào cậu, khiến cho Tại Trung cảm thấy ánh mắt một trận đau đớn.

Bốn chữ: Hạo Thủy Chi Thương.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-chi-tong-tai-la-nguoi-yeu>